బేడ్ రూమ్ లో నిద్రను మొక్కగా నాటితే చీకటి తేమకు పెరిగిన కలల పూలను పూస్తుంది. కల అంటే జీవితాని కున్న కిటికీ- అలాగని ఎవరన్నది? ఫ్రాయిడ్? లేకుంటే హేవలాక్ ఎల్లీస్. తనని ఇప్పుడు ఎవరైనా హిప్నటైజ్ చేసి, ట్రాన్స్ లోకి నెట్టేస్తే- ఏమడిగినా తను చెప్పబోయేది ఒక పేరే- సు...జ...న....మనసులో మూడు అరల్లో నూ నిండి పోయి, మరో ఆలోచనకు తావులేకుండా చేస్తున్న జీవి. జీవితంలో ఇప్పటికే రెండక్షరాలను ఆక్రమించుకున్న ఆ 'జీవి' తో ఫస్ట్ నైట్ కూడా జరిగిపోతే మొత్తం వామనదేవు డిలా ఆక్రమించేసుకుంటుంది.

వామనదేవుడు పులింగం కదా- మరి స్త్రీ లింగం వామన దేవి కాబోలు. ఈలింగభేదం స్త్రీలను ఎంత హీనస్థితి లోకి నెట్టేసింది- సిమోన్ దిబోవర్లూ, కౌత్ మిల్లెట్ లూ- ఇంకా ఎందరు పుడితే ఈపురుష ప్రపంచం మారుతుంది? లేకుంటే తన మామ, కూతురమీద అంత అధికారం చెలాయిస్తాడా? ఆమె ఫస్ట్ నైట్ కి కూడా ఈయనే ముహూర్తం నిర్ణయించాలా! ఇప్పుడు మంచి ముహూర్తం లేదని ఫస్ట్ నైట్ ని పోస్ట్ పోన్ చేశాడు.

భోజనం అంటే వాయిదా వేసే విషయమా? జాస్మిన్లూ, మూన్ లైటూ ఎప్పుడంటే అప్పుడొస్తాయా? గురజాడ కన్యశుల్కం శతజయంతి ఉత్సవాలు జరుగుతున్న రోజుల్లో కూడా ఇలాంటి దారుణాలు ఎన్నో జరిగిపోతున్నాయి. లేకుంటే ఫస్టునైట్ కి కూడా మంచి ముహూర్తాలూ, శాస్త్రాలు, గర్భాదానం మంత్రాలు ఏమిటి?ఖర్చుకాకపోతే. మామా! నీలాంటి మూర్ఖుడికి అంతతెలివైన, అందమైన అమ్మాయి ఎలా పుట్టింది? నిజంగా నాకే పుట్టిందా....?

పాపం ఉపశమించుగాక-మామ మీదే కోపం అత్త మీద చూపించడం ఏమీ బాగాలేదు. ఇప్పుడుకావాల్సింది ఉపశమనాలు కాదు. అర్జంటుగా సుజనతో శయనించడం, వాత్సాయనుడి కామసూత్రాలను కళ్ళ భాషలోకి తర్జుమా చేసుకుని,

శరీరాలమీద రాసుకోవడం. శృంగార పారవశ్యం ఎలా వుంటుందో తను పూజాబేడి ముఖం చూసి తెలుసుకున్నాడు. తనకు ఆవిషయంలో అ అలు కూడా తెలియవు. తను ఎప్పుడూ ఆడపిల్లతో గడపలేదు. కనీసం బ్లూఫిల్మ్ కూడా చూళ్ళేదు. కిన్సీ రిపోర్ట్ గురించి వినడమే తప్ప చదవలేదు.

యూనివర్శిటీలో అప్పుడప్పుడూ దొంగచాటుగా బ్లూఫిల్మ్ లు వేసుకుని చూసేవాళ్ళు స్టూడెంట్సు. అరవై రూపాయలు అద్దెకట్టి వీడియో కేసెట్ ప్లేయర్ తెచ్చుకోవడానికి బదులు, ఆడబ్బుకి ఆడపిల్లనే తెచ్చుకోవడం బెటర్ కదా అని రూమ్మేటు జోక్ చేస్తుండేవాడు. తను ఎప్పుడూ అలాంటి చీకటి సాహసాలు చేయలేదు. సుజనను బట్టల్లేకుండా ఊహించుకోలేక పోవడానికి ఇదే కాణం.

ఎదిగిన ఆడపిల్ల అనాటమీ తెలియదు. మొన్న పెళ్ళిరోజునే ఆడపిల్ల బొడ్డును అంత దగ్గరగా చూడడం పెళ్ళి పీటలమీద సుజన పట్టుచీర పక్కకు తొలగినప్పుడు అక్కడే తన చూపులు అతుక్కుపోయాయి. మెడలో పూలదండ వున్నప్పుడు గులాబీ రేకుల పొట్లాంలా కనిపించిన బొడ్డు అక్షంతలు పడినప్పుడు పచ్చగిన్నె పైతలంబ్రాలు చల్లేప్పుడు బొండు మల్లిలా భ్రమ కలిగించి, చివరికి హోంచుట్టూ ప్రదక్షిణలు చేస్తు న్నప్పుడు బంగారుపుష్పం లా విచ్చుకుంది.

అక్కడి నుంచి కిందకి పట్టుచీర జరీ అంచు చూపులను జారనివ్వలేదు. ఈ కేళీ కవిలాసాన్నీ ఊహలకే పరిమితమా? ముహూర్తం కుదిరి శోభనంమ జరుగుతుందా? లేక ఈ జన్మకి ఇలా ఘోటక బ్రహ్మచారిలా- “వంశీ.....వంశీ” తల్లి పిలవడంతో నిద్రకాని మగతకాని స్థితిలో మంచం మీద అటూ ఇటూ దొర్లుతున్న అతను లేచి కూర్చున్నాడు. అప్పుడు టైమ్ ఉదయం పదిగంటలైంది.

బంగారు రంగు ఎండ కిటికీ నీడను బెడ్ షీటుమీద అచ్చొత్తుతోంది. ప్రహరీ గోడకు ఆనుకుని వున్న కొబ్బరిచెట్టు తల కట్టింగ్ చేసుకున్నట్లు కొమ్మలు కిటికీ మీద

పరుచుకుని ఎర్రటి పూలు ఎంబ్రాయిడరీ వున్న ఆకు పచ్చటి పరదాలా గాలికి అటూ ఇటూ ఊగుతోంది.

మామూలుగా అయితే అంత పొద్దెక్కేవరకు అతడు పడుకోడు. కాని ఇప్పుడతనుకొత్త పెళ్ళికొడుకు. అయిదురోజుల క్రితమే నెల్లూరు టౌనులోని ఓ సత్రంలో సుజనతో అతని పెళ్ళి జరిగింది. ఇద్దరిదీ ఒకే ఊరు. మొత్తం అయిదు వందల గడపలున్నా రెండే వీధులు ఆవీధిల్లో సుజన ఇల్లుంటే , ఈవీధిలో అతని ఇల్లుంది. ఈఇంటి వరండాలో నిలబడితే ఆఇంటి కిచెన్ పొగ గొట్టం కన్పిస్తుంది.

ఇంత దగ్గరలో భార్యాభర్తలున్నా కలుసుకోలేని విచిత్రమైన పరిస్థితుల్లో చిక్కుకుపోయారు. పెళ్ళి కాగానే శోభనాన్ని ఏర్పాటు చేశారు. తీరా ముహూర్తం దగ్గర పడిందనగా సుజనకు 'ఇబ్బంది' ఎదురయింది. ఆమూడు రోజులు వీలుకాలేదు కనుక దగ్గర్లో ఏదయినా మంచి ముహూర్తం వుందేమో చూడమని పురోహితుణ్ని అడిగాడు సుజన తండ్రి సత్యనారాయణ రావు.

ఆయనకి ఈ ముహూర్తాలూ , జ్యోతిష్యాలూ అంటే తెగనమ్మకం పంచె కుచ్చుళ్ళు పోయడానికి కైనా పంచాంగం చూసేరకం. దగ్గర్లో మంచి ముహూర్తాలు లేవనీ, ఖచ్చితంగా నెల తర్వత ముహూర్తం వుందనీ, దానినే నిర్ణయించుకోమని పురోహితుడు చెప్పడంతో మరో ఆలోచనకు తావివ్వకుండా, దానిన్ ఖారారు. చేశాడు.

పద్ధతి పాటించే రకం గనుక ఆయన అల్లుడ్ని పిలిచి "ఇలా అయినందుకు నాకూ బాధగానే వుంది. ఆ ఈశ్వరుని సంకల్పాన్ని కాదనలేనము కదా. మీ శోభనం కార్యక్రమాన్ని వచ్చే నెల రెండవ తేదీకి నిర్ణయించాం. శోభనం అయ్యేవరకు భార్యాభర్తలు వచ్చే నెల రెండవ తేదీకి నిర్ణయిచాం. శోభనం అయ్యేవరకు భార్యభర్తలు ఒకేయింట్లో వుండడానికీ, కలిసి తిరగడానికీ, మాట్లాడుకోవడానికి శాస్త్రాలు ఒప్పుకోవు. గనుక నీఇంట్లో నువ్వూ, మా ఇంట్లో సూజనా వుండండి. అదిగో ఆ

ముచ్చట అయిపోయాక ఆతర్వాత మీఇష్టం. హానిమూన్ కయినా వెళ్ళండి-లేదూ ఈపల్లె టూరులో అయిన గడపడం" అని ఖరాఖండిగా చెప్పాడు.

వింటున్న వంశీకి గొంతులో ఎలక్కాయ ఇరుక్కుపోయినట్లు ఊపిరాడలేదు. నెలరోజులు మూహూర్తం కోసం ఎదురు చూడడమంటే కనపడే చందమామ చేతికి దొరక్క పోవడమే . కానీ అంతకంటే చేసేదీ ఏమీలేదు. భార్య అయిన ప్రేయసిని చూడను కూడా లేదు. అవును! వాళ్ళిద్దరూ లవర్స్ సంవత్సరం క్రితమే యూనివర్సిటీలో వాళ్ళ పరిచయం చాలా గమ్మత్తుగా జరిగింది. అప్పుడతను యూనివర్సిటీలో ఎం.ఏ. సోషియాలజీ ఫైనలియర్ చదువుతున్నాడు. ఓ తెలుగు ప్రొఫెసర్ ప్రోత్సాహంతో కొందరు స్టూడెంట్సు కలిసి ' లిటరరీ సర్కిల్' అనే సాహితీ సంస్థను ఏర్పాటు చేశారు. దానికి వంశీ కార్యదర్శి వెంటనే 'చలం నవల్లో స్త్రీ పాత్ర' అనే అంశం మీద ఓ ఆదివారం సాయంకాలం మీటింగ్ ఏర్పాటు చేశారు.

యూనివర్శిటీ ఆర్ట్సు బ్లాక్ ఆడిటోరియంలో నాలుగు గండటలకు మీటింగ్ జరుగుతుందనీ, అందరూ రావాలనీ కరపత్రాలు ముద్రించి యూనివర్శిటీ అంతా పంచారు. ఆదివారం రానే వచ్చింది మూడుగంటలకే నిర్వాహకులంతా ఆడిటోరియంకు చేరుకున్నారు.ఉపన్యాసకులంతా ఒక్కొక్కరే రావడం మొదలు పెట్టారు, రానిది స్టూడెంట్సే. మూడుముప్పావయినా ఒక్క స్టూడెంట్ కూడా అటు చూసిమ పాపాన పోలేదు. నిర్వాహకులకు చెమటలు పడుతున్నాయి. ఏం చేయాలో పాలుపోవడంలేదు.

"వ్యాట్ హే పెండ్? ఒక్కడూ రారేమిటి? శ్రోతల్లేకుండా మీటింగుఎలా నడపడం?

"సంస్థ అధ్యక్షుడు శర్మ నెర్వస్ గా అడిగాడు. " స్టూడెంట్స్ లో చాలామంది అడవిరాముడు బెన్ ఫిట్ షో కి వెళ్ళి పోయరని వార్త. చెప్పేవాడికి వినేవాడెప్పుడూ

లోకువే అన్న సామెతను ఇప్పుడయినా రివర్స్ చేసుకోండి" వంశీ తనకు తెలిసిన ఆమెతోపాటు కొదర్ని తీసుకొచ్చే ఏర్పాటు చేయ్ కమాన్ క్విక్" అని తొందరపెట్టేశాడు.

" నేనా? నావల్లకాదు. సుజనది మాఊరే కాని, చిన్నప్పట్నుంచీ మద్రాస్ లోచుదువుకుంది. ఆమెను పెంచుకున్న మద్రాసు పిన్ని ఇటీవలే చనిపోవడంతో ఇక్కడకు వచ్చి చేరింది. ఎప్పుడో సంవత్సరం క్రితం మా ఊరి బస్ స్టాండులో దూరం నుంచి చూడడం తప్ప ఎప్పుడూ పలకరించిన పాపాన పోలేదు ఇక్కడ చేరాక కూడా ఎదురుపడి ఒకరి కొకరు చూసుకోవడంలేదు." కానీ శర్మ వినలేదు. బలవంతాన హాస్టల్ కు అతన్ని తరిమాడు.

హాస్టల్ గేటు తీసుకుని లోపలికి వెళుతుంటే అతని కాళ్ళు వణికాయి. కళ్ళు బైర్లుకమ్మాయి. కానీ తమాయించుకున్నాడు. సెంట్రీ కనపడగానే-"సుజన - సోషియాలజీ ప్రీవియస్-ఈమధ్యే చేరింది. రూమ్ నెంబరు పదకొండూ" అని గట్టిగా అరిచాడు. మరో నిముషానికి సుజన వచ్చింది. ఆమె రాగానే విజిటర్ని చేత్తో చూపించాడు సెంట్రీ.ఆమెను చూడగానే చిన్న జర్క్ ఇచ్చాడతను.

పౌర్ణమి రోజున సముద్రపు ఒడ్డున నిలబడి చూస్తే నీళ్ళల్లో చేపపిల్ల పొలుసూ మెరిసే వెన్నెల లేత సువాసన తప్ప మరో ఆస్తిత్వం లేనట్టు ఆకుల మధ్య ముఖం చాటేసిన మొగలి రేకూ సాయంకాలం పూట లోయలోకి యింకిపోయే సంధ్యకాంతీ, ఆకాశంలో దక్షిణం నుంచి ఉత్తరానికి కట్టిన తోరణం గాలికి ఎగిరిపోతున్నట్టు సాగే పక్షులు గుంపూ ఇలా చాలా గుర్తొచ్చాయి అతనికి.

ఆడపిల్ల ఎంత డిగ్నిఫైడ్ గా వుండడానికి వీలుందో అంత డిగ్నిఫైడ్ గా వుంటుందామె. చూడగానే ఏదో గౌరవం భావం ఎదుటి వ్యక్తిలో గూడుకట్టుకుపోతుంది. ఆమె అందం కూడా ఆలాంటిదే. మీదపడి రక్కెయ్యాలనిపించదు. పాదాలముందు కూర్చుని ఆరాధనతో చూస్తూ తన్మయత్వం అనుభవిం చాలనిపిస్తుంది.

అందుకే అతను భాష మరిచిపోయాడు. ఎవరన్నట్టు చూస్తూ ఆమె దగ్గరికి వచ్చి నిలబ్డా నోరు పెగల్లేదు. "మీరు అంటూ ఆగింది. అప్పటికి సర్దుకున్నాడు."నా పేరు వంశీ. సోషియాలజీ పైన లియర్. మనది ఒకే ఊరు. అయినా పరిచయం లేదు" అన్నాడు.

"మిమ్మల్ని ఎప్పుడూ ఊర్లో చూసినట్టు గుర్తులేదే"

" మీరు ఎప్పుడు ఊర్లో వున్నారు గనుక? మద్రాసులోనే వుండి చుట్టం చూపుగా అప్పుడప్పుడూ వచ్చేవాళ్ళు, దిగువ వీధిలో మా ఇల్లు. మా నాన్న రామారావు. రెండేళ్ళక్రితం చనిపోయారు.

" ఆ గుర్తొచ్చారు?" ఇక ఫరవాలేదనిపించీ అవీ ఇవీ ఓ అయిదు నిముషాలపాటు మాట్లాడి- అసలు విషయం చెప్పాడు.
"రాజకీయనాయకులకేకాదు-
మీకూజనంపోగుచేసేబాధతప్పడంలేదన్నమాట.అడవిరాముడు ధాటికి చలం నిలబలేక పోయాడా?" అని నవ్వింది. అతనూ ఆమెతో శ్రుతి కలిపాడు. "అయితే మీరెళ్ళండి. ఇప్పుడు అందరి దగ్గరిక్ వెళ్ళి చెప్పి తీసుకురావడం వీలుకాదు. కానీ చిన్న ట్రిక్ ప్లే చేస్తాను. మీ ఆడిటోరియం నిండిపోతుంది" అంది.

ఆట్రిక్ ఏమిటో అతను అడగలేదు. ఆడిటోరియం నిండితే అదే చాలనుకుని ఆమె దగ్గర సెలవు తీసుకుని వచ్చేశాడు. నిర్వాహకులంతా ఆడిటోరియం మెట్లమీద నిలబడి జనం కోసం ఆత్రుతతో ఎదురు చూస్తున్నారు.ఐదు నిముషాల తర్వాత ఓ అమ్మయిలగుంపు లైబ్రరీవేపు నుంచి అటుకేసి రావడం కనిపించింది. " " వాళ్ళంతా మీటింగ్ కేనా?" సందేహంగా అడిగాడు శర్మ. " ఆ మా ఊరమ్మయి పిలుచుకొస్తోంది కానీ ఆడిటోరియం నిండి పోతుందన చెప్పి- అదేమిటి ఓ పదిమందిని మాత్రమే వేసుకొస్తోంది" స్వగతంలా చెప్పాడు వంశీ.

సుజన ఏమి మాట్లాడుకుండా అతనివేపు చూసి, పలకరింపుగా నవ్వి లోనికెళ్ళింకూర్చుంది. “ఆ పదిమందయినా వచ్చినందుకు సంతోషించు. ఇప్పటికే నాలుగున్నర కావస్తోంది. మీటింగు మొదలు పెట్టేద్దాం” శర్మ హడావుడి చేస్తూ లోపలికి లాక్కెళ్ళాడు. మీటింగ్ ప్రారంభమైంది. మొదటి వక్త ఉపన్యాసం మొదలు పెట్టాడు. అదిగో అప్పుడు ప్రారంభమైంది. అబ్బాయిల వెల్లువ. గుంపులు గుంపులుగా అబ్బాయిలు వస్తూనే వున్నారు. మరో పావుగంటకు ఆడిటోరియం నిండిపోయింది.

వక్తలంతా పూనకం వచ్చినట్లు మాట్లాడారు. సూపర్ ఫ్లాప్ అవుతుందనుకున్న మీటింగ్ సూపర్ డూపర్ హిట్ అయింది. జనం అంతా వెళ్ళిపోతున్నారు. ఇంతకీ సుజన ప్లే చేసిన ట్రిక్ ఏమిటో తెలుసుకోవాలన్న ఉత్సాహంతో వంశీ గేటు దగ్గర నిలబడ్డాడు. ఆమె రాగానే థాంక్స్ చెప్పి “ఇంతకీ ఏం మాయచేశారు? అని అడిగాడు.

“వెరీ సింపుల్- తెప్పోత్సవాలకీ, జాతర్లకీ స్టూడెంట్స్ ఎందుకెడతారు? మీ పరిభాషలో చెప్పాలంటే ‘కలర్స్’ కోసం. ఆ కలర్స్ ఈ మీటింగ్ లోనూ వున్నాయని చెప్పడానికి అమ్మాయిల్ని వెంటేసుకుని అలా మెన్స్ హాస్టళ్ళ గుండా నడిచి ఇక్కడికి చేరుకున్నాం. మేం ఎక్కడికి వెళుతున్నామో అబ్బాయిలకు తెలిసేటట్లు గట్టిగా మాట్లాడుకున్నాం. దట్సాల్” అని నవ్వి అక్కడి నుంచి కదిలింది.

పౌర్ణమి రోజున పండు వెన్నెల్లో బిర్లామందిర్ కొసన నిలబడి నక్షత్రాలను కోసుకొన్నట్లు ఫీలయ్యాడు అతను ఆమె నవ్వును చూసి. ఇది జరిగిన నెలరోజులకు జూనియర్లు సీనియర్లకు ఇచ్చే వేలి డిక్టరీ ఫంక్షన్ జరిగింది. లాటరీలో ఐదు లక్షల రూపాయలు వస్తే ఏం చేస్తారో చెప్పాలని అమ్మాయిలకు సరదాగా ఓ పరీక్ష పెట్టారు.

ప్రీవియస్ అమ్మాయిలు ఒక్కొక్కరే డయాస్ మీదకు వచ్చి చెబుతున్నారు. కొందరు భర్తను కొనుక్కుంటామన్నారు. ఆ జవాబుకి హాలంతా చప్పట్లతో మార్మోగింది. ఓ అమ్మాయి అయితే తనకు ఇష్టమయిన కుక్కల్ని కొని

పెంచుకుంటానంది. ఈసారి చప్పట్లు మ్రోగాయి. చివరికి సుజన వంతు వచ్చింది. వంశీ ఆటెన్షన్ లోకి వచ్చాడు. ఆమె ఏం చెబుతుందో వినడానికి కాస్తంత ముందుకు వంగాడు.

సుజన మైక్ ముందు నిలబడి "ఆ డబ్బుతో ప్యాకెట్ సైజు భగవద్గీతలా శ్రీశ్రీ మహా ప్రస్థానాన్ని ముద్రించి ప్రతి వీధి మూలనా నిలబడి బైబిల్ లా అందరికీ పంచి పెడతాను" అంది. ఎవరూ చప్పట్లు చరచలేదు ఒక్క వంశీ తప్ప.

నిశ్శబ్దంలోంచి దూసుకొస్తున్న అభినందనల్లా తన సీట్లో కూర్చొనేంతవరకు అతను చాలా చప్పట్లు చరుస్తూనే ఉన్నాడు. అదిగో ఆ క్షణంలో అతను ఆమె ప్రేమలో పడిపోయాడు. అయితే అతను అందరి అబ్బాయిల్లా ఆమె వెంటపడి విసిగించలేదు. కుళ్ళుజోకులు వేస్తూ ఆకర్షించాలని ప్రయత్నించలేదు.

ఆ రోజు నుంచీ ప్రతి రాత్రీ ఆమెపట్ల కలుగుతున్న భావనలనీ, అల్లుకుంటున్న వెర్రి ఊహల్నీ, రాత్రిని రంగులమయం చేస్తున్న కలల్నీ- అన్నిటినీ రాయటం మొదలుపెట్టాడు. ప్రిపరేషన్ హాలిడేస్ అయిపోయి రేపటినుంచీ పరీక్షలు మొదలౌతాయనగా ఆరోజు సాయంకాలం ఆమె దగ్గరకు వెళ్ళాడు.

కాఫీ తాగుదామని క్యాంటీన్ కి ఆహ్వానించాడు. క్యాంటీన్ లో కాఫీ తాగాక తను తీసుకొచ్చిన రెండువందల పేజీల చొప్పున ఉన్న పద్నాలుగు నోటు బుక్కులను ఆమె ముందు ఉంచాడు. "వేలిడిక్టరీ ఫంక్షన్ రోజునుంచీ మీమీద నాకున్న ప్రేమనంతా ఇదిగోండి ఈ సుదీర్ఘ లేఖలో మొరపెట్టుకున్నాను. మొత్తం రెండువేల ఎనిమిది వందల పేజీలు అయాయి చదువుకోండి- పరీక్షలు అయిపోయిన రోజున వస్తాను. నా మీద మీ అభిప్రాయం ఏమిటో చెప్పండి." అని కాసేపాగి –

“ఇన్ని పుస్తకాలు మోయలేరనుకుంటాను హాస్టల్ వరకూ తెచ్చిస్తాను” అన్నాడు. ఆమె వద్దన్నట్లు తలాడించి

“మోసుకుపోగలను” అంది.

ఇక మరో మాట మాట్లాడకుండా అక్కడనుంచి వచ్చేశాడు. ఖచ్చితంగా పరీక్షలైపోయిన చివరి రోజున హాస్టల్ కి వెళ్ళాడు. ఇతని కోసమే వెయిట్ చేస్తున్న ఆమె మౌనంగా అతన్ని అనుసరించింది. నిజమైన పరీక్ష ఇప్పుడే మొదలైందనుకున్నాడు. జీవితంల మొదటిసారి అతను టెన్షన్ అనుభవిస్తున్నాడు. ఇద్దరూ క్యాంటిన్ చేరుకున్నారు. సీట్లో కూర్చున్నాక అతన్ని తధేకంగా చూస్తున్న ఆమె ఒక్కసారిగా బరస్ట్ అయిపోయింది. కన్నీళ్ళు వరదలా తన్నుకొచ్చాయి. చుట్టూ ఉన్న వాళ్ళు తమను గమనిస్తున్నారైనా చూడకుండా ఏడ్చేసింది.

అతను కంగారు పడ్డాడు. ఎందుకు ఏడుస్తుందో తెలియని అతనికి ఎలా సముదాయించాలో కూడా తెలియడం లేదు. తనని తాను కంట్రోల్ చేసుకోడానికి విఫలయత్నం చేస్తూ చెప్పింది. “ఇంతప్రేమని ఇంతటి అభిమానాన్ని తట్టుకోవడం సాధ్యమేనా? ఈ చిన్న గుండె ఎన్ని సార్లు రెపరెపలాడిందో ఎలా చెప్పగలను? మీ ఉత్తరం చదువుతూ ఎన్నిసార్లు ఏడ్చానో ఎన్నిసార్లు నవ్వానో ఎన్నిసార్లు నన్నునేను స్వప్నాల్లోకి విసిరేసుకున్నానో ఎన్నిసార్లు తన్మయత్వంతో ముడుచుకుపోయానో ఎలా చెప్పగలను? మిమ్మల్ని చూడాలన్న బలమైన కోర్కెని అణుకోడానికి ఎంతగా ఏడ్చానో మీకెలా వివరించగలను? అక్షరాల అభిషేకం అంటే ఇదే కాబోలు మనసా వాచా కర్మణా నేను మీదాన్ని అని చెప్పడం కన్నా నేను మీకేం ఇవ్వగలను?

అప్పుడు వంశీ ఎలా ఫీలయ్యాడో అతనే చెప్పలేడు. భావోద్వేగాల మధ్య వాళ్ళిద్దరూ భాష మరచిపోయారు. ఆ క్షణాల్లో. ఆ తరువాత వంశీ ఊరికి వచ్చి, అంతవరకు కౌలుదారులు చేస్తున్న తను భూమిని తీసుకుని వ్యవసాయం

ప్రారంభించాడు. అమె ఫైనలియర్ కి వచ్చింది. అప్పుడప్పుడూ ఇద్దరూ యూనివర్శిటిలో కలుసుకునేవాళ్ళు. అమె పరీక్షలు రాశాక, ఇక రెండు మూడు రోజుల్లో ఊరికి వస్తుందనగా అతను వెళ్ళి హాస్టల్ లో కలిశాడు.

“నాకెంత అనందంగా వుందో చెప్పలేను. ఇక నుంచి ఇద్దరం ఒకే ఊర్లో వుంటాం. మొన్న సండే ఊరికి వచ్చినప్పుడు మా వరండాలోంచి చూస్తే మీ ఇంటిముందునుండే కొబ్బరిచెట్టు కనిపించింది. అచ్చు నిన్ను చూసినంత ఆనందం కలిగిందనుకో. చెట్టుని , పుట్టని, భగవంతుడని ఎందుకు మొక్కుతారో ఈ జనం అనుకునేదాన్ని ఇన్ని రోజులు. కాని మనం అరాధించే వ్యక్తికి సంబంధించింది. ఏదయినా అతని ఉనికినే తెలియజేయడంతో వాటిపట్ల కూడా మనసు ఆరాధన మొదలౌతుందని ఆ క్షణంలో అనిపించింది. లేకుంటే మీ ఇంటి కొబ్బరిచెట్టు చూసి అంత అనందపడడమేమిటి?” అంది.

అతను నవ్వుతూ వుండిపోవడంతో తిరిగి అమె ప్రారంభించింది. ” ఇక నిన్ను చూడకుండా ఒక్కక్షణం వుండలేను. మన పెళ్ళి ఝామ్ మని తొందర్లో జరిగిపోవాలి. మా నాన్నని మేనేజ్ చేసే పూచీ నీదే అయనంత మూర్ఖుడు . ప్రపంచంలో వుండడు. పంచాంగం ఆయన ఆరో ప్రాణం. రాహుకాలం, యమగండం, చూడందే ఇంట్లోంచి కాలు కూడా బయటపెట్టడు. జాతకాలూ, జ్యోతిష్యం వాస్తూ, సాంప్రదాయాలు – ఇలా అన్నిటినీ అతిగా నమ్ముతాడు.

కాబట్టి మనం ప్రేమించుకున్నాం. పెళ్ళి చేయండంటే అందరి నాన్నలాగే సుతారమూ అంగీకరించడు. కాబట్టి మనిద్దరి జాతకాలూ బ్రహ్మాండంగా వున్నాయని మనిద్దరి పెళ్ళిచేస్తే సీతా రాముల్లా వుంటామని మన ఊరి అవధాని చెప్పేటట్లు, అరేంజ్ చేయ్, మనిద్దరం ప్రేమించుకుంటున్నామని బయటపడేలోగా యిది జరిగి పెళ్ళి అయిపోవాలి. శుభస్య శీఘ్రం” అని ఊపిరి వదలకుండా ఏకబిగిన చెప్పింది.

అమె చెప్పినట్టే వేయి రూపాయిలతో అవధానితో పని కానించే శాడు. పెళ్ళయిపోయింది.కానీ చిక్కంతా ఫస్టు నైట్ దగ్గరే వచ్చింది. ముహూర్తం రోజున అలా అయిపోవడంతో నెల రోజులు వాయిదా పడింది. సత్యనారాయణరావుకి మొత్తం నలుగురు అడపిల్లులు. మగపిల్లలు లేరు. సుజన చిన్నపిల్ల. మిగిలిన ముగ్గురికి పెళ్ళిళ్ళు అయిపోయాయి. వాళ్ళ వాళ్ళ కాపురాలు వాళ్ళు చేసుకుంటున్నాడు శోభనం ఇలా వాయిదా పడటంతో సుజన అక్కయ్యలు ముగ్గురూ ఊర్లకు బయలుదేరితే సత్యనారయణరావు వాళ్ళను అపేశాడు

"శోభనం ముచ్చటగా జరక్కుండా మీరు వెళ్ళడానికి వీల్లేదు. పిల్లలకు చదువుపోతుందంటే అల్లుళ్ళతో పిల్లల్ని పంపేయండి. రాకరాక వచ్చారు. ఆ ముచ్చటా తీరాకా నేనే స్వయంగా వచ్చి మిమ్మల్ని దిగబెడతాను. చిన్నల్లుడు ఒక్కడే. ఆ ఇంట్లో అడపిల్లలెవరూ లేరు. ఉన్నదంతా తల్లీ కొడుకే. అందువల్ల ఈ శోభనం గొడవంతా అడవాళ్ళ ముచ్చట గనుక మీరు కాలు కదపటానికిలేదు" అని ముగ్గురు కూతుళ్ళనూ బయల్దేరనివ్వలేదు., అల్లుళ్ళు పిల్లల్ని తీసుకొని ఎవరి ఊళ్ళకు వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు.

సుజన వంశీల విహాహం అయ్యాక ఇంత ప్రహసనం గడిచిందన్నమాట. "వంశీ...వంశీ" తల్లీ మళ్ళీ పిలవడంతో బద్దకాన్నంతా ఒంటి నుంచి విదిల్చుకుని తన రూమ్ తలుపు తెరిచాడు. " నీకేదో ఉత్తరం వచ్చిఉనట్లుందిరా" అని అమె ఓ పోస్టల్ ఎన్వలప్ అందించింది. ఉత్తరాన్ని అటూ ఇటూ తిప్పుతూ తిరిగి తన గదిలోకి వచ్చి మంచం మీద ఏటవాలుగా పడుకుని ఉత్తరాన్ని చించాడు. అక్షరాలను గుర్తుపట్టాడు. సుజన రాసింది. ఆవీధిలోంచి ఈ వీధిలోకి ఉత్తరమా అని అశ్చర్యపోతూ చదవడం ప్రారంభించాడు.

" వంశీ! మన శోభనాన్ని వచ్చేనెల రెండోతేది నిర్ణయించారు. ఇది తెలిసిన వెంటనే మా అక్కయ్యలు ముగ్గురూ నన్ను అటపట్టించడం ప్రారంభించారు. తమ మరిది సరసుడైతే ఫస్ట్ నైట్ కోసం అంతకాలం అగలేడనీ, ఒట్టిదద్దమ్మ అయితేనే ముహూర్తం వచ్చేవరకు ఎదురు చూస్తాడని ఎగతాళి చేయడం మొదలుపెట్టారు. ఈ సమయంలో నాకూ, వాళ్ళకి మధ్య మాటా మాటా పెరిగింది. మా వంశీ ఎంత గొప్ప ప్రేమికుడో , అంత సరసుడని నేనన్నాను.

అయితే నాన్న పెట్టించిన ముహూర్తంలోపే లమీరు ఫస్ట్ నైట్ జరుపుకోండని అన్నారు. తాము నాన్న పక్షమే గనుక మనిద్దరం కలుసుకోవడానికి కూడా వీలు కల్పించరట. ఇలాంటి స్థితిలో మనం వాళ్ళ కళ్ళు గప్పి శోభనం జరుపుకోవాలన్నది పందెం. ఈ పందెంలో వాళ్ళు నెగ్గితే ఒక కోరిక కోరతారు. దాన్ని మనం తీర్చాలి. మనం విజయం సాధిస్తే మనం అడిగింది వాళ్ళివ్వాలి. ఇలా మామధ్య కుదిరిన ఛాలెంజ్ ని నువ్వూ ఒప్పుకుంటావన్న భరోసాలో సరేనన్నాను. శాస్త్రాలు, పద్ధతులూ అంటూ మా నాన్నమనం కలుసుకోవడానికి గానీ, మాట్లాడుకోవడానికి గానే అనుమతించరు. ఆయన.

ఇలాంటి వాటిని ఎంతగా పట్టించుకుంటారో నీకూ తెలుసు. అందువల్ల అయన్నీ, పందెం వేసిన మా ముగ్గురు అక్కయ్యలనూ బోల్తాకొట్టించి, మనం ఫస్ట్ నైట్ జరుపుకోవాలి. దీనికి గడవువచ్చే నెల రెండు కాబట్టి నువ్వే ఏదో మతలబుచేసి మనం కలుసుకునే ఏర్పాట్లు చేయాలి. ఇదంతా నీతో చెప్పే వీలులేక ఈవీధిలో వున్న నేను ఆ వీధిలో వుండే నీకు ఇలా పోస్టల్ ద్వారా రాయభారం పంపుతున్నాను. అంటే నేనే స్థితిలో వున్నానో ఊహించు. ఈ ఛాలెంజ్ గురించి అలోచిస్తుంటే రాత్రి నా ఎం. ఫి.ల్. రీసెర్చి కి ఓ బ్రహ్మాండమైన టాపిక్ తట్టింది. అదేమిటంటే " ఫస్టునైట్ అండ్ ఇట్స్ రిఫ్లెక్షన్స్" అన్నది.

స్త్రీ తన జీవితంలో మొదటిసారి ఒక మగావాడి ఉద్రేకాల్నీ, ఉద్వేగాల్నీ చూసేది శోభనం రోజే. అమ్మాయిలకు ఓ కొత్త జీవితానికి స్టార్టింగ్ పాయింట్ శోభనమే. భర్త అయినవాడు ఎలాంటివాడో తెలుసుకునేందుకు కర్టెన్ రైజర్ లాంటిది ఫస్టునైట్. తను పుట్టిన ఊరు, కన్న తల్లిదండ్రులూ, స్నేహితులూ. వీరందర్నీ వదిలి కొత్త వ్యక్తిలో, కొత్త జీవితాన్ని ప్రారంభించేందుకు మహాప్రస్థానం మొదలయ్యేది ఆరాత్రి నుంచే. తన జీవితం ముందు ముందు ఎలా గడుస్తుందో తెలిపే టెస్టు శోభనం. మొదటి రాత్రి అంటే కేవలం సెక్సే కాదు కదా. దానికీ ముందూ వెనకా చాలా వుంటాయి.

అదిగో వాటిని రికార్డు చేస్తాను. అర్థిక పరిస్థితులూ, నైతిక విలువలూ, మెంటల్ ఇంబాలన్స్ లూ, రకరకాల కాంప్లెక్సులూ ఇవన్నీ మొదటిరాత్రి ఎలా ప్రతిఫలిస్తాయో, జీవితంలో అవి కల్పించే ప్రభావం ఎలా వుంటుందో విశ్లేషిస్తాను. రేపటినుంచే నా దీసిస్కి శ్రీకారం చుడతారు. నేను చిన్నప్పట్నుంచి మద్రాసులో వుండడంవల్ల మన ఊరి అమ్మాయిల గురించి ఏమీ తెలియదు. ఈ మధ్యే వాళ్ళతో పరిచయాలు ప్రారంభమయ్యాయి. వీళ్ళనందర్నీ ఫస్టు నైట్ మీద ఇంటర్వ్యూ చేస్తాను.

వాళ్ళ శోభనం రోజున ఏం జరిగిందో తెలుసుకుంటాను. ఎలా వుంది నా రీసెర్చ్ ఐడియా ? పాశ్చాత్య దేశాల్లోనే స్త్రీలు ఇలాంటి వాటికి జవాబులు చెబుతారని , మనదేశంలో చెప్పరని అంటుంటారు. కానీ ఇది అబద్ధం. ఇలా అనుకుంటూ మనమేదో మనకు లేని గొప్పతనాన్ని అపాదించుకుంటూ వుంటాం. లేదూ మన స్త్రీలను ఆ కామెంట్లతో, చిన్నబుచ్చుతుంటాం. కానీ ఒక్క విషయం వంశీ! బెడ్ రూమ్ ఎక్కడైనా ఒక్కటే. అమెరికాలో అయినా, ఇండియాలోనైనా మనిషి స్వభావం ఒక్కటే.

అందుకే మన స్త్రీలు తమ ఫస్ట్ నైట్ ని గురించి చెబుతారని అనుకుంటున్నాను. ఇక ఏమిటి విశేషాలు? మా సిస్టర్స్ తో నేను చేసిన పందెంలో మనం నెగ్గాలి. ముహూర్తానికంటే ముందుగానే ఎవరికి తెలియకుండా మన శోభనం ఝూమ్ ఝూమ్

అని జరగిపోవాలి. భారం అంతా నీదే. విష్ యూ బెస్టాఫ్ లక్— యువర్స్- సుజన"

ఉత్తరం అంతా చదువుకున్నాక " ఈ పందానికి నేను ఒకే" అని గట్టిగానే తనకు తానే చెప్పుకున్నాడు వంశీ.

సాయంకాలమైంది. సంధ్య కాంతి సూర్యకిరణాలు బ్రష్షులతో లోకానికి ఎరుపురంగు పూస్తోంది.

సూర్యుడు వెళుతున్న రథచక్రాలకు కుంకుమధూళి పైకెగసినట్టు పడమటి కొండలు ప్రకాశీస్తున్నాయి. పచ్చటి పైర్లమీద గాలి షికారు కొడుతోంది. అలాంటి సమయంలో సత్యనారాయణారావుగారి ఇల్లు కాలం గోడకు తగిలించిన పురాతన తైలవర్ణ చిత్రపటంలా వుంటుంది.

అది పాత బిల్డింగ్. ఆయన తండ్రి కట్టించింది. ఇటీవల మరమ్మతులు చేయించారు. ముందు విశాలంగా లాన్ వుంటుంది. ఆ తరువాత పెంకులతో వేసిన వరండా, వెరైటీ కోసం ఎర్రటి ఆకులతో వేసిన పందిరిలా కనిపిస్తుంది. లోన హాలుతో కలిసి అయిదు గదులుంటాయి. చివరన చాలా భాగం ఖాళీగా వుంది. ఆ తరువాత ప్రహారి గోడ వుంటుంది. ఖాళీ భాగంలో సిమెంటు గచ్చు వుండడంతో స్త్రీలు సాయంకాలాలు అక్కడ కూర్చుని బాతాఖానీ వేస్తుంటారు.

డాబాకు లేపలినుంచే మెట్లున్నాయి. డాబామీద రెండు గదులున్నాయి. ఒకదాన్ని సుజన వాడుకుంటూ వుంది.. రెండోదానిలో సత్యనారయణగారి అమ్మ పరంజ్యోతి వుంటుంది. అక్కడే బాత్రూమ్ వగైరా వుండడంతో ఆ ముసలామె ఎప్పుడో తప్ప కిందకు దిగదు. ఆ సాయంకాలం ఎదురింటి నిరుపమను ఇంటికి రమ్మని కబురంపిన విషయం గుర్తుకొచ్చి సుజన గదినుంచి దొడ్లోకి వచ్చింది. పని మనిషి సుబ్బులతో చెప్పి ప్రహరీగోడ దగ్గర రెండు పేము కుర్చీలు వేయించింది.

మరీ గట్టిగా మాట్లాడితే తప్ప వెనుకనున్న వరండాల్లో కూర్చున్న వారికి విన్పించదు. తనూ, నిరుపమ హాయిగా మాట్లాడుకోవచ్చని సంతృప్తి చెందింది. ఒక కుర్చీలో కూర్చుని ఆ వారం వీక్లిని తిరగేయసాగింది. వరండాలో అమె అక్కయ్యలు ముగ్గురూ సన్నజాజుల దండలు కడుతున్నారు. సుజన అంత దూరంలో ఒంటరిగా కూర్చోవడంతో పెద్దక్కయ్య ఉమ పిలిచింది.

" ఏమిటే అంత ఏకాంతంగా కూర్చున్నావ్? ఆడవాళ్ళ గాలి సోకకూడదనా ఏమిటి? శోభనం కోసం అంత అరాటపడిపోకు. మరిదిగారు జడుసుకోగలరు. ఇటొచ్చి కూర్చో"

" ఇంతకీ మన పందానికి మీ శ్రీవారు ఒప్పుకున్నారా? లేక తన వల్ల కాదని చేతులెత్తేశారా?" రెండో అక్క రమాదేవి అడిగింది.

" ఒప్పుకున్నట్టే ఈ ఛాలెంజ్ లో మేము నెగ్గడం ఖాయం. ముహూర్తానికి ముందే మిమ్మల్నందరినీ బురిడీ కొట్టించి ఫస్టునైట్ జరిపేసుకుంటాం"

"అంటే మీ ఆయన ఏ క్షణంలోనైనా మాయారూపంలో వచ్చి నిన్ను వాటేసుకుంటాడంటావ్" చిన్నక్క హేమ అంది.

"మరిదిగార్ని చూస్తే అలా అనిపించడంలేదు. శ్రీరామచంద్రుడి చిన్నతమ్ముడిలా వున్నాడు. అతని కాండక్టు సర్టిఫికెట్ లో కూడా "గుడ్" అనే వుంది" ఉమ ఉడికించడానికి అలా అంది.

"అవసరమైతే ఆ శ్రీరాముడే శ్రీకృష్ణుడిలా అవతరించలేదూ. అలాగే మా వంశీ కూడా. మీరలా చూస్తూ వుండండి. గడువు లోపల అయన రాజకుమారిడిలా దర్జాగా ముందు ద్వారం గూండా వచ్చి వెనక దారిగుండా నన్ను ఎగరేసుకుపోతాడు"

“వెయిట్ అండ్ సీ—- ఎవరు గెలుస్తారో? మమ్మల్ని బోల్తా కొట్టించినా నాన్నను ఎవరూ మోసం చేయలేరు. శాస్త్రాల్ని ఔపోసనపట్టిన ఆయన దగ్గర మీ వంశీ అటలు సాగవు. మేమూ వేయికళ్ళతో కాపలా కాస్తాం” ఛాలెంజింగ్ గా అంది.

” ఇలా రావే, సన్నజాజుల దండకట్టాం. నువ్వూ పెట్టుకో. శోభనం కాని కొత్తపెళ్ళికూతురివి కదా. వీటివాసన ఆ వీధిలోకి పాకితేనయినా మీ వారికి ఇన్స్ ఫిరేషన్ వస్తుందేమో” హేమ పిలిచింది.

“అలాంటి అవసరం లేదులే. నా చిటికెనవేలు చూసే మా వంశీ శృంగారంలో శివాలెత్తిపోగలడు” అంటూ సుజన అక్కడికి వచ్చి సన్నజాజుల దండలో కొంత భాగాన్ని తుంచి తలలో పెట్టుకుంది. తిరిగి వచ్చి తన కుర్చీలో కూర్చుంటూ వుండగా నిరుపమ వచ్చింది.

అమెకి పాతికేళ్ళుంటాయి. నందితిమ్మన అమె ముక్కునీ, దూర్జటీ అమె పెదవుల్నీ అల్లసాని పెద్దన అమె కళ్ళనీ, శ్రీనాధుడు అమె వక్షస్తలాన్ని, చేమకూర వేంకటకవి అమె నడుమునీ, ముద్దుపళని అమె బఘనాన్నీ తయారుచేసినట్టు అద్భుతంగా వుంటుంది.

“రా నిరుపమా! నీ కోసమే చూస్తున్నాను ” సుజన అప్యాయంగా పిలిచి కుర్చీలో కూర్చోబెట్టింది.

“తీరిగ్గా రమ్మని కబురు పెట్టావ్! ఏమిటి విశేషాలు ?”

” బోర్ కొడుతోంది. సరదాగా నీతో కాలక్షేపం చేద్దామని”

“కొత్త పెళ్ళికూతురికి బోర్ కొట్టడమేమిటి? ఎవరయినా పలకరిస్తే ఊహలు చెదిరిపోయాయని చీవాట్లు పెట్టే స్థితిలో వుండాలి నువ్వు ”

“అంత చిన్నపిల్లను కాదనుకుంటా నేను. అది సరేగానీ ఇంట్లో మీవారు వున్నారా?”

“లేరు,. టౌనుకి పెళ్ళారు. ఏదో మీటింగ్ వుందని. లాస్టు బస్ కి కాని రారు”

అమె భర్త ఆనంద్ ఆ ఊరులో వి.డి.ఓ.గా పనిచేస్తున్నాడు. నెల్లూరికి పక్కనున్న పల్లెటూరు స్వంత ఊరు. ఆరు నెలలక్రితం ట్రాన్స్ ఫర్ మీద ఆ ఊరొచ్చారు.

“అయితే రాత్రి తొమ్మిదిటివరకు మనం మాట్లాడుకోవచ్చు. అన్నట్లు, నువ్వు బాగా డ్రస్ చేసుకుంటావు నిరుపమా! రోజు చూస్తుంటాను కదా- చక్కగా ముస్తాబై కనిపిస్తావ్. చాలా మంది అడపిల్లలకు డ్రస్ సెన్స్ వుండదు. మిడ్ సమ్మర్ లో బ్లాక్ శారీ కట్టుకొని మ్యాట్నీకి పెళ్ళే స్త్రీలున్నారు. థియేటర్ దగ్గరికి పెళ్ళేసరికి చెమటతో తడిసిముద్దయిపోతారు.

మరికొందరయితే తెల్లటి చీర కింద ముదురురంగు లంగాలు వేసుకుంటారు. దీంతో కింది భాగం ఒక రంగులోనూ, పై భాగం తెల్లగా వుండి చూడడానికి బాడ్ గా వుంటుంది. ఇంకొందరయితే ఎర్రటి చీరమీద నల్లటి జాకెట్ వేసుకుని అచ్చు డి. ఎం.కె. జెండా కర్రలా కనిపిస్తారు. తేళ్ళనూ, జెర్రెల్ని ఒంటికి అతికించుకున్నట్టు కొందరు తెల్లటి జాకెట్ కింద నల్లటి బ్రాలు వేసుకుంటారు”

“నిజమే కాని నేను చెప్పింది డ్రస్సులు వుండీ ఎలా డ్రస్ చేసుకోవాలో తెలియనివాళ్ళ గురుంచి”

“పేదరకం కాకపోతే అమాయకత్వం, ఆడపిల్లలకు ఈడు రాగానే తల్లిదండ్రులు సంకేళ్ళను తగిలించేస్తారు. బయటకు పెళ్ళి నలుగురిలో తిరగని అమ్మాయిలకు వీటి గురించి యేం తెలుస్తాయి? ఫస్టునైట్ న ఏం జరుగుతుందో తెలియని అడపిల్లలు కూడా చాలామందే వున్నారు. దీనికి బెస్టు ఎగ్జాంపుల్ మా ఊరులో పెదరాయుడిగారి అమ్మాయి రాధ ” సుజనకు ఇంట్రెస్టు ఎక్కువైంది.

తన రీసెర్చి టాపిక్ కు ఉపయోగపడే విషయం కనుక " ఎవరా రాధ?" అని అడిగింది.

"మా ఊరిలో ఏకైక మోతుబరి పెదరాయుడు. ఊరిలోని ముప్పాతికభాగం భూములు అయనవే. అందరికంటే తామే ఎక్కువన్న అహంభావం వారికి బాగానే వుండేది. దీంతో ఇరుగుపొరుగువారితో కూడా క్లోజ్ గా వుండేవాళ్ళు కారు. ఎవరింటికి వచ్చేవాళ్ళు కారు. ఎవరూ వాళ్ళింటికి వెళ్ళేవాళ్ళు కాదు. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే వాళ్ళకు సోషల్ లైఫ్ ఉండేది కాదు. రాయుడికి ఒకతే కూతురు. పేరు రాధ, చాలా అందంగా పాలలో ముంచినట్లు తెల్లగా, దండపుబొమ్మలా ఉండేది. పదో తరగతిలోనే చదువు అపించేశారు.

రజస్వల అయిన సంవత్సరానికల్లా పెళ్ళిచేశారు.

ఫస్టునైట్ గది లోకి వెళ్ళడానికి ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు రాధ. " ఆ కొత్త వ్యక్తితో నేను గదిలోకి వెళ్ళను. బూచాడిగా పెద్ద పెద్ద మీసాలు- ఆ హిప్పీక్రాపు-సూది రంధ్రాల్లా చిన్న చిన్న కళ్ళు అయన్ను చూస్తుంటే భయమేస్తోంది. గదిలో ఒంటరిగా వుంటే- అయన నన్ను గొంతు నులిమి చంపేస్తే – ఓమ్మో దేవుడో " ఓమ్మో నేను వెళ్ళను దేవుడో " అంటూ మొరాయించింది.

గదిలో అయన నిన్ను చంపడని తల్లీదండ్రి చెప్పినా వినలేదు. అంతకంటే మించి ఎలా చెప్పాలో వాళ్ళకి అర్థం కావడం లేదు. శోభనం రోజున పెళ్ళికొడుకు చంపేస్తారని బెదిరిపోతున్న ఆ పిల్ల ఆమాయకత్వాన్ని ఎలా పోగొట్టాలో తెలియడంలేదు. ఇదంతా గమనిస్తున్న అమె భామ్మ రంగ్లంలోకి దిగింది.

మనవరాల్ని దగ్గరికి పిలిచి "ఏమిటే ఆ భయం పిచ్చి మొహమా, గదిలో అయన నిన్ను చంపడు, కనీసం కొట్టడుకూడా. మీనాన్న మీ అమ్మని చంపేశాడా ? లేదే- నీకెందుకు భయం? గదిలో మహా అయితే ఆ అబ్బాయి నిన్ను ముద్దులు

పెట్టుకుంటాడేమో, అంతే— శోభనం అంటే ముద్దులు పెట్టుకోవడమే. అంతకుమించి నిన్నేమైనా చేస్తే గట్టిగా అరుప్. మేమంతా ఈహాల్లోనే గదా పడుకునేది" అని బుజ్జగించి చెప్పింది.

"అంతేనంటావా?" "

అవునే. ముద్దు తప్ప మరేదానికి నిన్ను ముట్టుకోడే"

"అలా అయితేనే వెళతాను" ఇదంతా పెళ్ళికొడుకు చాటునుంచి విన్నాడు.

రాధ అమాయకత్వం అతనికి అర్ధమైంది. ముద్దులు తప్ప మరేమీ పెట్టుకోకుండా ఎలా మేనేజ్ చేయాలా అని ఆలోచనలో పడ్డాడు. గదిలోకి వెళ్ళి వెయిట్ చేస్తుండగా రాధ పాలగ్లాసుతో ప్రవేశించింది. ఏడుపుకి కందిపోయి మందరామొగ్గల్లా అయిపోయిన అమె బుగ్గలని చూస్తూ లోనికి అహ్వానించాడు. మంచంమీద కూర్చోబెట్టాడు. పాలు తాగి మీదకి ఒరగబోతున్న అతన్ని దూరంగా నెట్టేసింది.

"ఏమిటలా మీదపడిపోతావ్? నువ్వు నన్ను ముద్దు పెట్టుకుంటావని మాత్రమే బామ్మ చెప్పింది. అంతకుమించి ఏమైనాచేస్తే నేను బామ్మను పిలుస్తాను జాగ్రత్త" అంటూ ఏడుపు కలగలసిన గొంతుతో హెచ్చరించింది.

అతనికి సమస్య పూర్తిగా అర్ధమైంది. ఆ సమస్యను ఎలా పరిష్కరించాలో కూడా తట్టింది.

"నేనూ అంతకంటే ఏమీ చేయను. కేవలం ముద్దులే పెట్టుకుంటాను. ముద్దంటే ఏ అవయవంతో ఆ అవయవాన్ని తాకడమే కదా. ఫర్ ఎగ్జాంపుల్ – నీ చేతుల్ని నా కాళ్లతో తాకలేను కదా. పెదవుల్ని పెదవులతో, కళ్లను కళ్లతో స్పృశించటమే ముద్దంటే. అంతంకటేమించి ఏం చేసినా నువ్వు బామ్మని పిలువ్" అన్నాడు.

ఆ లాజిక్ కి ఆమె కన్విన్స్ అయింది.

ఇక ఆగలేదు అతను. తన కళ్లతో ఆమె కళ్లను తాకాడు. ముక్కుతో ఆమె ముక్కును రుద్దాడు. పెదవులతో పెదవులమీద అద్దాడు. ఇలా కళ్ళతో మొదలుపెట్టిన అతను ఎక్కడో ఆగాడో ఊహించు. అలా రాధ ఫస్టునైట్ జరిగిపోయింది" అంతవరకు చెప్పి నవ్వసాగింది నిరుపమ.

సుజన ఆమెతో శృతి కలిపింది. " ఆ రాధ మొగుడు ఎవరో గానీ గొప్ప చతురుడిలా వున్నాడే. లేకుంటే అలాంటి అమ్మాయిని చిన్న లాజిక్ తో దారిలో పెట్టగలిగేవాడా" సుజన బలవంతంగా నవ్వాపుకుంటూ అంది.

"అది సరేగానీ.... నీ శోభనం వాయిదా పడిందట కదా – ఎవరో చెప్పారు" నిరుపమ తను విన్నది నిజమా కాదా అని తెలుసుకోవటానికి అడిగింది.

"అవును. సరిగ్గా ముహూర్తం సమయానికి నేను 'అవుటాఫ్ ది డోర్స్'. ఆ తర్వాత మంచి ముహూర్తం లేదని నేల రోజులు వాయిదా వేశారు మా నాన్న.

అసలు ఆడపిల్లకు ఈ మూడు రోజుల తతంగంతోనే డిప్రెషన్ మొదలవుతుంది. తన ఇష్టాయిష్టాలన్నీ కూడా వేరే విషయాలపై ఆధారపడి వున్నాయని ఆడపిల్లకు తెలిసిపోతుంది.

మనుషులే కాకుండా ప్రకృతి సైతం తన మీద పెత్తనం చెలాయిస్తూ వుందని అర్థమయిపోతుంది.

ఉదాహరణకు ఓ రోజు ఇంటిల్లిపాదీ సినిమాకు వెళ్లాలని అనుకుందాం. ఆమె కూడా ఎంతో ఉత్సాహంతో బయల్దేరుతూ వుంటుంది. కానీ సడన్ గా ఇష్టంలేని అతిథి అర్ధరాత్రి వచ్చినట్లు మూల కూర్చుంటుంది. ఇలాంటి సమయంలో సినిమాకు

రాకూడదనీ, ఈ మూడురోజులూ ఇంటి బయటే వుండాలనీ చెప్పి, వరండాలో చాపవేసి సెపరేట్ గా చెంబూ, గ్లాసూ యిచ్చి అందరూ వెళ్లిపోతారు. ఆమె బిక్కుబిక్కుమంటూ ఒంటరిగా తనని కంట్రోల్ చేస్తున్న ప్రకృతిని తిట్టుకుంటూ వుండిపోతుంది."

"నిజమే – మనం ఈ సంఘం చేతిలో కీలుబొమ్మలం. ఆకలి మన కడుపులోనే వేసినా , అది తీరే పదార్థాలన్నీ బయటే వుంటాయి. మనం అంతా ఎవరో వెనక నుంచి చెప్పిస్తూ వుంటే నటిస్తుంటాం. అందుకే మనవ జీవితం ఒక నాటకం. అంటారు. ఈ నాటకానికి సూత్రధారి ఎవరో తెలుసా? డబ్బు – అది కావాలనుకుంటే మనల్ని నవ్విస్తుంది. ఏడిపించాలనుకుంటే ఏడిపిస్తుంది. ఈ పాఠం నేనెప్పుడు నేర్చుకున్నానో తెలుసా? నా ఫస్టునైట్ రోజున"సుజన ఎగ్జయిట్ మెంట్ తో తూలింది.

వెదకబోయిన తీగ కాలికి తగిలినట్లు ఆమె ఉక్కిరిబిక్కిరయింది. ఫస్టునైట్ గురించి తాను అడగాలనుకుంటూ వుండగానే నిరుపమ ఆ టాపిక్ ఎత్తడం గమ్మత్తుగా వుంది ఆమెకి. "నీ ఫస్టునైట్ రోజునా! ఏం జరిగింది?"

"అదంతా ఓ తమాషా"

" ఆఁ – ఏం జరిగిందో చెప్పవా?"

"చెప్పక తప్పదా! ఎప్పుడో – మూడు సంవత్సరాల నాటి సంగతి తలుచుకుంటూంటే ఏదో నిన్నో మొన్నో జరిగినట్లుగా వుంటుంది" సుజన కుర్చీలో సర్దుకుని కూర్చుంది.

నిరుపమ ఆ జ్ఞాపకాలన్నిటినీ మనసు పొరల్లోంచి బయటికి లాగినట్లు అటూ యిటూ కదిలి చెప్పటం ప్రారంభించింది. "నాకు అప్పుడు ఇరవయ్ రెండేళ్ళు. ఉమెన్స్ కాలేజీలో డిగ్రీ పూర్తి చేశాను పీజీ చెయ్యలనిపించలేదు. చదువు బోర్ కొట్టేసింది. చదువు బోర్ కొట్టిందంటే మరేదో కావాలనిపిస్తూ వుందన్నమాట. ఏదో తెలియని

ఆరాటం ప్రారంభమయింది. ఇదీ అని చెప్పలేను గానీ జీవితంలో ఏదో మార్పు కావాలని కోరుకుంటోంది మనసు.

ఎవరితోనో గాఢంగా మాట్టాడాలని, అతని కోసం ఎదురు చూడాలనీ, పిండివంటలు తినిపించాలనీ, వెన్నెల్లో ఆరుబయట మంచంమీద కూర్చుని కబుర్లు చెప్పాలనిపిస్తోంది. ఎం. ఏ చదవటానికి ఆర్థికరీత్యా కూడా కష్టం కావడంతో మా నాన్నకూడా నన్ను బలవంతం చేయలేదు. అమ్మా నాన్నలకు -నేను, మా అన్నయ్య సంతానం. మా పొలంకాక మరో అయిదు ఎకరాలు లీజుకు తీసుకుని వ్యవసాయం చేస్తున్నాడు వాడు, వ్యవసాయమే మాకు వృత్తి. మంచి సంబంధం వచ్చిందని మొదట మా అన్నయ్యకి పెళ్లి చేసారు.

మా వదిన కాపురానికి వచ్చింది ఆమె నాకంటే రెండేళ్ళు చిన్నది. బాగా కలుపుగోలుగా వుండేది. మా ఇంట్లో ముందు వరండాకాక రెండే గదులు. మొదటి గది మా అన్నయ్యావాళ్లు వాడుకునేవాళ్లు. వాళ్లిద్దర్నీ చూస్తుంటే నా బాధ మరింత ఎక్కువైంది. చూడకూడదనకున్నా వాళ్ల సంసారాలు కళ్లబడేవి. వినకూడదనుకున్నా వాళ్ల మాటలు వినపడేవి. అలాంటి సమయాల్లో శరీరమంతా తీయగా మూల్గేది. రాత్రిళ్లు అయితే మరీ ఘోరం.

బెడ్ రూమ్లో వాళ్లిద్దరూ పడుకునేవాళ్లు. నేనూ, అమ్మా,నాన్నా వరండాలో పడకలు వేసుకునేవాళ్లం. అమ్మా, నాన్నా ఏదోలోకాభిరామాయణం మాట్లాడుతున్నా నా చెవులుమాత్రం బెడ్ రూమ్ తలుపులకు వేలాడుతుండేవి. గుసగుసలూ, నవ్వులూ తర్వాత లైట్ ఆరిపోయేది. ఇక నా అవస్థ వర్ణనాతీతం.

కొబ్బరి ఆకుల మధ్య వేలాడుతూ కనిపించే చంద్రవంక నా యవ్వనాన్ని మేల్కొల్పే కొరడా కొసలా అనిపించేది. నా అవయవాల్లో దూరి అల్లరిపెట్టే గాలి ఎవరో పంపిన ప్రణయ రాయబారాన్నినాకు వినిపిస్తున్నట్టే వుండేది. నేను పడుకున్న

నులకమంచం కోర్కెల్ని రేపే మంత్రాల పల్లకిలా తోచేది. అంతలో గదిలో లైటు వెలిగేది. తలుపు కొద్దిగా తెరుచుకునేది.

వదిన తలమాత్రం బయటపెట్టి మేము నిద్రపోయామో లేదోనని పరికించి చూసేది. అప్పటి ఆమె ముఖంలో కనిపించే చెమట బిందువులు ఆ మసక వెన్నెల్లో పగడం రాయిమీద ఆరబెట్టిన ముత్యాల్లా కనిపించేవి. నాకంటే రెండేళ్లు చిన్నదయిన ఆమె అంత సుఖపడిపోవడం చూస్తుంటే ఈర్ష్యలాంటిది తేలుకొండెలా లేచింది. ఇంట్లో మొదట ఆడపిల్లలకి పెళ్లిచేయాలని పెద్దలు ఎందుకంటారో నాకప్పుడు అర్ధమయింది. ఇదిగో ఇలాంటి సమయంలో నాకో పెళ్లి సంబంధం వచ్చింది.

పెళ్లికొడుకు పేరు ఆనంద్. మా పక్క వూరే. ఇందుకూరు పేటలో వి. డి. ఓ. ముందూ వెనకా ఎవరూ లేరు. శుక్రవారంరోజు పెళ్లిచూపుల కొస్తున్నట్లు అతని దగ్గర్నుంచి వర్తమానం అందింది. నాకు అప్పట్నుంచీ కాలు ఓ దగ్గర నిలువలేదు. ఏ చేస్తున్నా ఏదో అలజడి నన్ను వూపేయడం ప్రారంభించింది. కళ్లుమూసుకుంటే చాలు ఏదో అస్పష్టమైన రూపం నామీద వాలిపోతున్నట్లే వుంది.

సాయంకాలం కాలవగట్లంట నడుస్తుంటే ఎవరో నా పైటచెంగును వెనక నుంచి లాగుతున్న భ్రమ కలుగుతోంది. స్నానం చేయడానికి బట్టలన్నీ విప్పుతుంటే ఎవరో దొంగచాటుగా చూస్తున్న భావనే గుబులు పుట్టిస్తోంది. ఇరవై మూడేళ్ల యవ్వనం ఇంద్రజాలం ఇదంతానని సరిపెట్టుకున్నాను. శుక్రవారం రానే వచ్చింది.

ఆ రోజే నాన్నా, అన్నయ్యా కోర్టు పనిమీద నెల్లూరు వెళ్లాల్సి వచ్చింది. "మీరే ఎలానో మేనేజ్ చేసెయ్యండి. ఈ వాయిదా విషయము మరిచిపోయి శుక్రవారం వస్తానంటే సరేనన్నాను" అని నాన్న వెళ్లిపోయాడు.

ఇంట్లో నేనూ, అమ్మా, వదినా మిగిలాం.

సాయంకాలం నాలుగుగంటల ప్రాంతాన పెళ్లికొడుకు ఒక్కడే వచ్చాడు. సాధారణంగా పెళ్లి చూపులకు ఇద్దరు ముగ్గురు ఫ్రెండ్స్ ను తీసుకుని వస్తారు. ఇదేమిటి? ఈయన ఒక్కరే వచ్చారని అనుకున్నాను.

ఈజీగా తయారయ్యే కేసరి చేసింది మా వదిన. కేసరితోపాటు వడలూ కాల్చింది. టిఫిన్లు అయ్యాక కాఫీ నేనే ఎత్తుకెళ్లి ఇచ్చాను.

కాఫీ గ్లాసును చేతిలోకి తీసుకుని 'మంచినీళ్లు' అని అడిగాను.

మరొకసారి నన్ను నింపాదిగా చూసేందుకే నన్ను మంచినీళ్లు తెమ్మని ఆయన పురమాయించాడని గ్రహించాను. మంచినీళ్లు తీసుకెళ్లి ఇచ్చాను. అలా మా పెళ్లి చూపులు జరిగాయి. ప్రత్యేకించి చూసినట్లు కాకుండా ఏదో కాజువల్ గా చూసినట్లు అనిపించింది మా వదిన. ఇదంతా ఆమె ఐడియానే.

టిఫిన్లు అయ్యాక "మీకు బోర్ కొడుతూ వుందనుకుంటా. అలా వెళ్లి మా పొలం చూసిరండి. మా నిరూపమ మీకు తోడుగా వస్తుంది" అని అతనితో చెప్పింది వదిన.

"అలానే"

తలుపుచాటున నిలబడి ఇదంతా విన్న నాకు గుండె జల్లుమంది. అతనితో కలిసి వెళ్ళడం యేదో బెరుకుగానూ, థ్రిల్లింగ్ గానూ వుంది. ఇద్దరం బయలుదేరాం. దొడ్డిదారిగుండా పొలాల్లోకి ప్రవేశించాం నేను ముందూ, అతను వెనుకా. రోజు చూసే సాయంకాలమే అయనా ఆరోజు కొత్తగా వున్నట్లు వుంది నాకు.

పచ్చటి పొలాల మీదనుంచి పైకెగురుతున్న గువ్వలు భూదేవి కాలికి వున్న వెండిమువ్వలు గాలికి వూగుతున్నట్లు కనిపించాయి, ఆకాశం లోని తెల్లటిమచ్చలు రెల్లుదుబ్బుల్లా వున్నాయి. సూర్యకిరణాలు వేలాడదీసిన కనకాంబరాల దండల్లా

అనిపించాయి. ఇలాంటప్పుడు సంభాషణను నడిపించడం చాలాకష్టం గుండెల్లో రకరకాల భావనలు గొంతులో సప్తస్వరాలను పలికిస్తున్నాయి.

అందుకే ఇలాంటప్పుడు మాటకంటె పాటే వస్తుంది. కూలీలు పనంతా ముగించుకుని పొలాలగట్లబడి నడుస్తూ పాటలు ఎందుకు పాడతారో నాకప్పుడు అర్ధమైంది.

“మీ వూరు బావుంది” అన్నాడు అతను.

“ఊఁ” అన్నాను. అంతకుమించి మాట్లాడలేకపోయాను.

“మీరు అంతకంటే చాలా బావున్నారు”

రక్తమంతా నా బుగ్గల్లోకి ఎగజిమ్మింది! నా బుగ్గల్లోంచి ఎరుపు సూర్యకాంతిలో పోటీపడుతున్నట్లనిపించింది.

“మీకు నేను నచ్చానా?” ప్రతి మగాడూ టెన్షన్ తో ఎదురు చూసే ప్రశ్న అది.

అందుకే ఏమీ ఆలస్యం చేయకుండా అతనివంక చూసి నవ్వాను.

“అంటే నచ్చాన్నన్నమాట” అతను రిలీఫ్ గా ఫీలవడం తెలుస్తూనే వుంది.

మా మాటలకు స్పీడ్ బ్రేకర్ లాగా అడ్డువచ్చింది. కాల్వ దాటుతూ అతను తూలి పడబోయాడు. అనాలోచితంగానే ఠక్కున చేయి అందించాను. నా చేతి ఆసరాతో నిలదొక్కుకున్నాడు. నా చేయి వదలకుండానే కాల్వ దాటాడు. అప్పుడు నేనేమైపోయానో నాకిప్పటికీ గుర్తే. వూరేకుల మధ్య నా శరీరాన్ని వల్తేసినట్లు పులకింతలాంటికి ఒళ్ళంతా పాకినట్లు నాకిప్పటికీ జ్ఞాపకమే.

తిరిగి నడక సాగించాం. మా పొలాలకు కంచెలాగా రైల్వే ట్రాక్ వుంది. అక్కడి కెళ్లి వంతెనకింద నిలబడ్డాం.

“ఇదిగోండి – ఇవే మా పొలాలు” అన్నాడు.

ఆయన వంతెనలాలేదు. మన కోసం దేవతలు వేసిన పందిరిలా వుంది” అన్నాడు.

నేను చిన్నగా నవ్వాడు.

“మీ నవ్వు ఎంత బావుందో తెలుసా?” పౌర్ణమిరోజున మంచు శిఖరంమీద ఒంటరిగా నిలబడి వున్నప్పుడు ఆకాశంలోని మల్లెపూలవాన కురిస్తే ఎలా వుంటుందో అలా వుంది” అన్నాడు.

సిగ్గుతో ముఖాన్నంతా ఎరుపు చేసుకున్నాను. అతని చూపులు నన్ను తడుముతున్నట్లే వుంది. నాకు బట్టలులేని చోట్లు అతను నాలుకతో అద్దుతున్నట్లే వుంది నాకు. ఇక అక్కడ వుండడం సాధ్యం కాదనిపించి

‘రండి! వెళదాం’అన్నాను.

ఏవో రెండు మూడు పొడి మాటలతో ఇల్లు చేరుకున్నాం. అప్పటికి బస్సు టైమైంది.

అతనిని సాగనంపిస్తూ నేనూ, వదిన గేటు దగ్గర కొచ్చాం.

“ఉండండి శకునం బాగా లేనట్లుంది. నీళ్లు తీసుకొస్తాను” అని చెప్పి వదిన లోపలికెళ్లింది.

అలా అతన్ని ఊరకనే వీధిలో నిలబెట్టడం బాగుందనిపించి “ఏమైనా మరిచిపోయారేమో చూసుకోండి” అన్నాడు.

నేను కంగారుగా “ఏమిటి?” అని అడిగాను.

“మనసు” అన్నాడు నా ముందుకు జరిగి చిన్నగా.

అంతలో వదిన వచ్చింది. అతను నీళ్లతాగి "వెళ్లొస్తానండి"అని బయలుదేరాడు.

వీధి మలుపు తిరిగేవరకూ అక్కడే వుంది, ఆ తర్వాత లోపలికి వచ్చాం.

"పొలాలవెంబడి షికారు కెళ్లారుకదా! ఏం మాట్లాడుకున్నారు?" అనడిగింది వదిన.

"ఏవో రెండు మూడుమాటలు."

"మీ ఇద్దరికీ ఏకాంతం కల్పించడానికే అలా పంపించాను. పెళ్లికి ముందు ఎంతో కొంత పరిచయముంటేనే ఎదుటి వ్యక్తిమీద ఆకర్షణ పుడుతుంది. రెండు నిమిషాలు పెళ్లి చూపుల్లో గుర్తుంచుకోవడానికీ, నెమరు వేసుకోవడానికీ ఏం వుంటుంది?అందుకే పెళ్లిచూపుల్లో ఇద్దరికీ ఏకాంతం కల్పించాలి. వాళ్లిద్దరిమధ్యా ఏదో జరిగినప్పుడే ఇద్దరూ పెళ్లెప్పుడా అని ఎదురు చూస్తారు. రెండు నిమిషాల పరిచయమే అయినా రెండు జన్మల అనుబంధంలా తోస్తుంది.

కానీ చాలా ఇళ్లల్లో యిలాంటివి అనుమతించరు. అందుకే పెళ్లన్నా అమ్మాయిలో కానీ, అబ్బాయిలో కానీ ఉత్సుకత వుండదు. ఏదో యిది తప్పని తతంగంలా అనిపిస్తుంది. వయసులో చిన్నదే అయినా బుర్రలో పెద్దదనిపించింది మా వదిన. ఆమె చెప్పింది. అక్షరాలా నిజం. మేం అలా షికారుకెళ్లడంవల్ల మా ఇద్దరిమధ్యా ఏద ఆకర్షణ పుట్టింది. నాకయితే మేం షికారు కెళ్లడం ప్రతిక్షణమూ గుర్తు వచ్చేది.

తల వంచుకుని ఇల్లు ఊడుస్తుంటే నిశ్శబ్దంగా నా వెనుకే అతను వచ్చి బొడ్లో దోపుకున్న పైటకొంగును లాగినట్లే వుండేది. ముంగిట్లో ముగ్గులు పెడుతుంటే వెనకే వచ్చి నా కళ్లను మూసినట్లే తుళ్లిపడేదాన్ని. బావిలోంచి నీళ్లు తోడుతున్నప్పుడు అతను నా ఎదురుగా నిలబడి నీళ్లు పోయమని దోసిలి పట్టినట్లే ఊహించేదాన్ని.

రాత్రి చంద్రవంక కింద పడుకున్నప్పుడు అతను మా నడుం మడతల్లో ముత్యాలను కుమ్మరించి చక్కలిగింతలు పెట్టినట్లే భ్రమించే దాన్ని. కాల్వ దాటుతున్నప్పుడు అతను చేయిపట్టుకోవడం గుర్తువస్తే ఇక ఏ పనీ చేయాలనిపించేది కాదు. రక్తమంతా దేనికోసమో శరీరంలో ప్రదక్షిణలు చేసేది. ఎద అంతా బరువుగా శృంగార ప్రబంధాన్ని అక్కడ ఒత్తుకున్నట్లు అనిపించేది.

కళ్ళు మరో లోకంలో తెరుచుకుని ఊహల పట్టుచీరకు కలల జరీ అంచును నేసేవి. ఇటునుంచి రెండు ఉత్తరాలు అటు పెళ్ళడం- అటునుంచి రెండు జాబులు ఇటు రావడంత పెళ్ళి ఫిక్సయిపోయింది. నా ఆనందానికి అవధుల్లేకుండా పోయింది. చాలా రోజుల్నుంచే పెళ్ళి హడావుడి మొదలయింది. నెల్లూరులోని ఓ సత్రంలో పెళ్ళి. ఆ రోజు సాయంత్రం నాలుగు గంటలకల్లా మేము నెల్లూరుకు చేరుకున్నాం.

సత్రంలోని ఓ గదిలో మకాం. అతన్ని చూడాలన్న బలమైన కోరిక నేను కట్టుకున్న పట్టుచీరకంటే బరువుగా తయారయింది. కానీ వీలుపడలేదు. రాత్రి పదిగంటలప్పుడు ఆయన్ని నలుగు పెట్టడానికి పెళ్ళి పందిట్లోకి తీసుకొచ్చారు. అప్పుడు చూశాను. ఏదో ఆత్మీయభావం జీవితంలో మొదటిసారిగా ఫీలయ్యాను. తెల్లవారుజామున మూడు గంటలకి పెళ్ళి. పెళ్ళి పీటలమీద కూర్చున్నప్పుడు మధ్యలో ఆయన "ఏదీ నా మనసు? పెళ్ళిపందిట్లో తిరిగి ఇచ్చేస్తానన్నావ్ అని అడిగాడు.

"ఈరాత్రికి శోభనం గదిలో తమలపాకు చిలకతో చుట్టి ఇచ్చేస్తాన్లెండి" అన్నాను.

"ఈ పెళ్ళి పందిరి కాస్తా పట్టెమంచం అయిపోయి, ఆహుతులంతా అదృశ్యమైపోతే బావుండు" అన్నాడు.

“ఎవరు మాయమైపోయినా మన పెళ్ళి జరిపిస్తున్న పురోహితుడు మాత్రం అదృశ్యం కాదు. దక్షిణ ఇచ్చేదాకా కదలడు” ఇలా మేమిద్దరం పెళ్లిపందిరిలోంచే మాట్లాడడం మొదలుపెట్టాం. మేమిద్దరం కొత్తవాళ్ళం కామన్న ఫీలింగ్. పెళ్ళిచూపుల్లో మా మధ్య జరిగిన రెండు మూడు సంఘటనలవల్ల ఆ భావం కలిగిందనుకుంటాను.

మా వదినకు మనసులోనే థాంక్స్ చెప్పుకున్నాను. మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాక బంధువులంతా వెళ్ళిపోయారు. నాన్న, అమ్మ, అన్నయ్య, వదినలు మొదటిరాత్రి ఏర్పాట్లు చూడడానికి మా వూరు చేరుకున్నారు. రాత్రి ఏడుగంటల ప్రాంతాన మేము సత్రం నుంచి వూరికి కారులో బయల్దేరాం. నేనూ, ఆనంద్ వెనక సీట్లో కూర్చున్నాం. డ్రయినర్ పక్కన మా చిన్నాన్న కూర్చున్నాడు.

కారు నెల్లూరు టౌన్ దాటి శివార్లలో ఆగింది. అందరం కాఫీలు తాగాం. కాఫీ తాగుతుంటే “నీ ఎంగిలి కాఫీ తాగాలనిపిస్తోంది” అన్నాడు ఆనంద్.

మా చిన్నాన్న వింటాడేమోనని కళ్ళతోనే ఆయనవేపు చూపించాను. నిజానికి అంత సరసుడయిన భర్త దొరకడం నా అదృష్టమని మనసు ఆనందంతో గంతులేస్తోంది. కారు తిరిగి బయల్దేరింది. దానిలోని చిన్న లైట్ తప్ప చుట్టూ చీకటి. గాలి కొత్తజంటను చూడడానికన్నట్లు లోనికీ దూసుకొచ్చేస్తోంది.

“ఈ కారులో అనవసరంగా ఒకటుంది” అన్నాడు ఆనంద్ చిన్నగా.

“మా చిన్నాన్నా?”

“కాదు- మధ్యలో వెలుగుతున్న లైట్.”

అది లేకుంటే ఏం చేసేవాడో ఊహించుకుంటేనే ఐస్ ముక్కల మధ్య నా గుండెను వుంచినట్లయింది. లైట్ ను కొంచెంసేపటికి మరిచిపోయినట్లున్నాడు. అతని వేళ్ళు

ఎక్కడెక్కడో కదులుతున్నాయి. కానీ అతనికి నా పట్టుచీర తప్ప మరేమీ తగలడంలేదు. అతని అవస్థ చూస్తుంటే నాకు నవ్వొస్తోంది. కారు మా ఊరిని సమీపిస్తోంది.

“మీ చిన్నాన్నా, డ్రయివర్ మాయమైపోయి, ఈకారు ఇలానే పోతుంటే ఎంత బావుండో” అన్నాడు.

“కారు ఇలానే పోతే బంగాళాఖాతంలో పడిపోతుంది” అన్నాను నవ్వుతూ.

అంతలో కారు ఆగింది. కల ఏదో చెదిరినట్లనిపించింది. “అమ్మా నిరుపమా! మీరిద్దరూ వెళ్ళి విఘ్నేశ్వరుడికి మొక్కుకు రండి” చిన్నాన్న చెప్పడంతో నేను పరిసరాలను గమనించాను. మేం విఘ్నేశ్వరుడి గుడి దగ్గరికి వచ్చాం. మా ప్రాంతంలో ఆ గుడి చాలా ఫేమస్. ఎవరు ఏ పని చేయాలన్నా ఆ దేవుడికి మొదట మొక్కాల్సిందే. చిన్నాన్న కారు దగ్గరే వుండిపోయాడు.

నేనూ, ఆనంద్ గుడి దగ్గరికి వెళ్ళాం. మమ్మల్ని చూడగానే పూజారి ఆహ్వానించాడు. హారతి ఇచ్చాడు. “మూడు ప్రదక్షిణలు చేయండమ్మా.” గుడిముందే లైటు వుండడంవల్ల వెనుక భాగమంతా చీకటిగా వుంది. గుడి అంతా నాకు పరిచయమైన స్థలం కావడంవల్ల నేనే ముందు నడిచాను. గుడి వెనక్కి వచ్చాను. మసక చీకటిలో అడుగులేస్తున్నాను. అదిగో అప్పుడు పడింది ఆనంద్ చేయి నా నడుంమీద. కోరికనంతా పిడికిలిగా చేసినట్లు అక్కడ గట్టిగా అదిమాడు.

అలానే నిలబడిపోయాను. ఒంట్లోని నరాలన్నీ నడుం దగ్గరే కేంద్రీకృతమైనట్లు జల్లుమంది. అక్కడ మొదలైన సంచలనం శరీరాన్ని ఊపుతోంది. అతడు వెనుకనుంచే నామీద వాలి, తన పెదవుల్ని నా పెదవులపై అదిమి పెట్టాడు. యుగాలుగా ఘనీభవించిన విరహం అప్పుడే ద్రవీకరించడం మొదలుపెట్టినట్లు తడి మొదలైంది.

అతని చేయి అక్కడనుంచి కిందకు దిగుతుంటే అప్పుడు మేల్కొన్నాను. సుతారంగా అతని చేతిని విడిపించుకుని ముందుకు నడిచాను. ఒక్క ప్రదక్షిణతోనే సరిపెట్టేశాను. పూజారికి కూడా విషయం అర్థమైందో ఏమో బలవంతం చేయలేదు. తిరిగి కారు బయలుదేరింది. ఇంటికొచ్చేసరికి ఎనిమిదైంది. బాగా అలసటగా వుందనిపించి గదిలోకి వెళ్లి అలా నడుం వాల్చాను.

భోజనాలు ప్రారంభమయ్యాయి. బంధువుల వేళాకోళాలతో, సంభాషణలతో హడావుడిగా వుంది. అప్పుడప్పుడు వూర్లోని స్త్రీలు వచ్చి పెళ్ళికూతురి అలంకరణతో వున్న నన్ను చూసి వెళుతున్నారు.

మా అమ్మ వచ్చి "భోజనానికి లేవవే" అంటే అలసటనంతా పక్కకునెట్టి లేచాను. నన్ను ఎగాదిగా చూస్తున్న అమ్మ కంగారుగా "వడ్డాణం ఎక్కడే" అని అడిగింది.

నా గుండెల్లో పెద్ద బండరాయి పడ్డట్టు అదిరిపోయాను. ఆందోళనతో నా నడుంవేపు చూసుకున్నాను.వడ్డాణం లేదు. ఎక్కడో పడిపోయింది.క్షణంలో ఈ వార్త అంతా పాకిపోయింది. వడ్డిస్తున్న వాళ్ళుకూడా చేష్టలుడిగి నిలుచుండిపోవడంతో భోజనాలు ఆగిపోయాయి. భోజనం చేస్తున్నవాళ్ళు అంతటితో సరిపెట్టుకుని లేచేశారు.

ఆకలి, నిద్ర, అలసట అన్నీ ఎగిరిపోయాయి నాకు. అటూ ఇటూ వెదుక్కుంటూ ముందు గదిలోకి వచ్చాను. శోభనం కోసం దాన్ని ఏర్పాటు చేసినట్లున్నారు. మల్లెపూల దండలు మంచం నాలుగు వేపులనుంచీ కిందకు జార్చారు. బెడ్ మీదంతా మల్లెపూలు పరిచారు. అంతా సవ్యంగా జరిగివుంటే మరో గంటకు ఫస్ట్ నైట్ మొదలయ్యేది. ఇది జరిగిన తర్వాత భోజనాలు తిరిగి ప్రారంభం కాలేదు ఎవరి కయినా ఆకలేస్తేకదా. అందరూ అలా డీప్ షాక్ లో పడిపోయారు.

నా కళ్ళల్లో నీళ్ళు.మా అమ్మ ఏఢుపు లంకించుకుంది, “అది మనదికాదే- జాగ్రత్తగా వుండమంటే నా మాట ఖాతరు చేశావా? ఇప్పుడు పెదరాయుడికి ఏం చెప్పమంటావే” అంటూ శోకాలు ప్రారంభించింది.0

ఆ వడ్డాణం మాదికాదు- మా ఊర్లోని మోతుబరి పెదరాయుడి భార్యది. మొత్తం పాతిక సవర్లు, అంటే దాదాపు ఎనభైవేల రూపాయలు దాన్ని తిరిగి ఇచ్చే స్తోమత మాకులేదు. నాకు తెలియకుండానే ఏడుపు తన్నుకొచ్చింది. క్షణంలో ఈవార్త ఇల్లంతా పాకిపోయింది. పెళ్లికళ మాయమై ప్రేతకళ వచ్చేసింది. మా నాన్న అయితే ఈ విషయం వినగానే స్పృహ తప్పి పడిపోయాడు. వరండాలో పడుకోబెట్టి, గుండెను మర్దనం చేశాక గానీ లేవలేదు.

అంతవరకూ చిన్నపిల్లలా ఆనందంతో గెంతిన మా ఇల్లు ఠక్కున అవిటిదైపోయినట్లు నిశ్శబ్దం పేరుకుపోయింది. ఎవరి ముఖంలోనూ కత్తివేటుకు నెత్తురు చుక్కలేదు. అంతా బావుంటేనే మనిషి ఏ మాత్రం గాడి తప్పినా మనిషి కుదేలైపోతాడు. జలుబు చేసినా మనం భరించలేం. ఆత్మ విశ్వాసాన్ని కోల్పోతాం. మనం తప్ప ప్రపంచమంతా బావున్నట్లు బాధపడిపోతాం. అలాంటిది స్థాయికి మించిన వస్తువును పోగొట్టుకుంటే ఎలా వుంటుందో అలా తయారయింది

మా ఇల్లంతా. అంతవరకు అంత మంచివాడితో పెళ్ళి అయినందుకు సంతోషంతో ఉక్కిరి బిక్కిరి అవుతున్న నాలో కూడా దుఃఖం సుళ్ళు తిరుగుతోంది. ఈ పెళ్ళి జరక్కుండా వుంటే ఈ విషాదం జరిగి వుండదు కదా. ఈ పెళ్ళెందుకు జరిగిందిరా భగవంతుడా అనుకుంటూ ఓ మూల మాసిపోయిన బట్టలమూటలా కూర్చుండిపోయాను.

ఈ పెళ్లి జరగడానికి ప్రధాన కారణమైన మా వదినని తిట్టుకున్నాను. జాణ కాబట్టే అలా పెళ్ళి చూపుల్తో అతని వెంట వెళ్ళనున్న ఐడియా ఇచ్చిందని

తిట్టుకున్నాను. ఇంతకీ వడ్డాణం ఎక్కడ పోయిందో ఎంత గింజుకున్నా తట్టడంలేదు. కారులో సత్రం నుంచి బయల్దేరాక నెల్లూరులో ఓ టీ బంక్ దగ్గర ఆగాం. ఆ తర్వాత గుడి దగ్గర దిగాం. ఈ రెండు చోట్లే పడిపోయే అవకాశం వుంది.

అది తెలుసుకున్న అన్నయ్య అదే కారులో నెల్లూరు బయల్దేరాడు. నాన్న, మరో నలుగురు లాంతర్లు తీసుకుని కాలి నడకన వెళ్ళారు. అందరం వాళ్ళకోసం చూస్తూ ఏడుస్తున్నాం. ఎవరికయినా శోభనం మాట గుర్తు వచ్చుంటే ఒట్టు. పెళ్ళికొడుకును పట్టించుకున్న నాధుడు లేడు

పెళ్ళిపందిట్లో నానా జోక్ లు వేసిన అతను యింత బాధలో ఒక్కసారయినా వచ్చి పలకరించలేదు. దాంతో అతని మీద నాకు విపరీతమయిన కోపమూ, అసహ్యమూ కలిగాయి.

"వడ్డాణం పోయిందని వినగానే నా దగ్గరికి వచ్చి పోతే పోయిందిలే డియర్ ఆఫ్ట్రాల్ అదెంత? రేపు సాయంకాలానికి కొత్తది తీసుకొచ్చి రాయుడి ముఖాన కొడదాం" అని అతడు అని వుంటే హీరోలా ఫీలయ్యేదాన్నేమో?

మనకు ఎంత వయసొచ్చినా కొన్ని భ్రమలు పోవు. ఆయన కేవలం చిన్న ఉద్యోగి అనీ, ఎనభయ్ వేల రూపాయలను చెల్లించడం అతడికి అసాధ్యమనీ నాకు తట్టలేదు. ఆ విషాదం నుంచి ఎంత తొందరగా బయట పడతామా అని ఆతృత తప్ప మరొకటి లేదు. క్షణం క్రితం హీరోలా కనిపించిన అతను ఇప్పుడు జీరోలా అనిపించాడు. పరిస్థితుల ప్రభావం అలాంటిది. బాధతో, టెన్షన్ తో ఎవరికీ నిద్ర రావడంలేదు.

అలా గుడ్లప్పగించి చూస్తోంది అమ్మ. వదిన ఏడ్చి ఏడ్చి నిద్రలోకి జారిపోయింది. మా మేనత్త అయితే శవం ముందు కూర్చుని ఏడుస్తున్నట్లు ఏవేవో

చెప్పి ఏడుస్తోంది. ఇక నా సంగతి చెప్పక్కర్లేదు. నెల రోజులనుంచీ లంఖణాలు చేస్తున్నట్లు తీసిపోయాను. ఒంటిగంటప్పుడు మా అన్నయ్య వచ్చాడు.

అందరం ఒక్కసారిగా చుట్టూ మూగాం. "సత్రమంతా వెదికాను. హోటల్ దగ్గరకూడా చూశాను. ఎక్కడా దొరకలేదు. ఎందుకయినా మంచిదని పోలీస్ రిపోర్టు కూడా ఇచ్చాను.ఆ కబురుతో అందరం మరింత కుంగిపోయాం. ఇక దొరకదన్న నమ్మకం ఏర్పడిపోయింది.

ఏం చేయాలో ఎవరికీ తోచటం లేదు. రెండు దాటుతుండగా నాన్న వచ్చాడు. ఆయన ముఖం చూస్తేనే విషయం అర్థమయింది. "గుడి దగ్గర వెదికాం. రోడ్డంతా వెదుక్కుంటూ పోయాం. ఊహూలాభం లేకపోయింది" అనే కూలబడిపోయాడు. అంతమంది వున్నా ఎవరూ మాట్లాడుకోవడంలేదు. అప్పుడప్పుడూ ఎవరికి తోచింది వాళ్ళు చెబుతున్నారు. ఆ రాత్రంతా జాగారమే అయ్యింది మాకు.

అమ్మ ఓ ప్రక్క, నేను ఓ పక్కా, మా వదిన మరోపక్కా కూర్చుని మాలో మేమే ఏడ్చుకుంటున్నాం. నిద్రమధ్యలో ఉలిక్కిపడి లేచినట్లుంది వదిన. అమ్మ ఎక్కిళ్లు పెట్టి ఏడుస్తుంటే నామీద నాకే అసహ్యం వేసింది. నా నిర్లక్ష్యంవల్ల యిదంతా జరిగిందన్న గిల్టీ ఫీలింగ్ నన్ను పీక్కుతింటోంది. నాలుగున్నర ప్రాతంలో పందిట్లో ఏదో హడావుడి మొదలయింది. అందరం నిస్సత్తువతోనే పైకి లేచాం.

మా మేనత్త పరుగు పరుగున అక్కడినుంచి వచ్చి నన్ను వాటేసుకుని "వడ్డాణం దొరికిందే" అంటూ ఊపేసింది. మంత్రించినట్లు బాధ మాయమై, దానిస్థానంలో ఆనందం పెల్లుబుకుతోంది.

"ఎక్కడ?"

“గుడివెనక వుందట, రాత్రి మీ నాన్న, పూజారి ముందే వెదికారటగానీ వెనక ఎవరూ చూడలేదట. ఇప్పుడు పూజారి లేచి నీళ్ళు తోడడానికి వెనుకనున్న బావి దగ్గరకి వెళుతుంటే కనిపించిందట.” అమ్మా, వదిన చిన్నపిల్లలే అయిపోయారు. ఎక్కడ చేతుల్ని వదులుగా వుంచితే పైకెగిరిపోతుందేమోనన్నట్లు అమ్మ అయితే వడ్డాణాన్ని రెండుచేతులతో గట్టిగా పట్టుకుంది. అక్కడ ఎవరూ లేకుంటే నాన్న సంతోషం పట్టలేక పల్టీలు కొట్టి వుండేవాడు. అన్నయ్య అందరికి మరోమారు లడ్లు పంచిపెట్టాడు.

అంతవరకు వున్న టెన్షన్, బాధ మంత్రించినట్టు మాయమయ్యాయి. వడ్డాణం ఎప్పుడు పడిపోయిందో తెలిసింది. గుడి చుట్టూ ప్రదక్షిణం చేస్తూ అతను నా నడుంమీద చేయి వేసినప్పుడు అది నడుం పులకింతలో, ఒంటి జలదరింపుకో ఊడి పడిపోయుంటుంది. ఇదంతా ఆయన మూలంగానే జరిగింది.

అప్పుడొచ్చింది నిద్ర. కనురెప్పల మధ్య అడ్డంగా వున్న స్టిక్స్ ను తొలగించినట్లు వాటంతటవే మూసుకుపోయాయి! మగతగా నిద్రలోకి జారిపోయాను. ఎవరో నా పెదవులమీద వేళ్ళ కొనలతో రాస్తున్నట్లనిపించి కళ్ళు విప్పాను.

ఎదురుగా నా భర్త ఆనంద్. “నిద్రా” అని అడిగాడు.

“ఆఁ”

“మన ఫస్ట్ నైట్ ఏ ముచ్చటా తీరకనే ముగిసిపోయింది. యీ రాత్రికైనా....” అంటూ వాలబోయాడు.

నాకు చిర్రెత్తుకొచ్చింది. “ఇదిగో మా యావవల్లే రాత్రంతా టెన్షన్ తో నరాలు నలిగిపోయాయి. “వదలండి- గుడిదగ్గర అంత యావ ప్రదర్శించక గుట్టుగా వుండుంటే

ఈ అనర్థమే జరగకపోవును. అంతా మీ నిర్వాకమే. ముందు ఇక్కడినుంచి వెళ్ళండి- మీరు చేయి వేస్తేనే కంపరం పుడుతుంది" అని ఈసడించుకున్నాను.

పాపం మానవుడు ఖంగుతిన్నాడు. ఫస్ట్ నైట్ జరక్కపోగా భార్యచేత అలా తిట్లు తినడంతో చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. మౌనంగా వెళ్ళిపోయాడు. నేను తిరిగి పడుకుండిపోయాను.

ఉదయం ఏడు గంటలవరకు ఎవరూ నిద్ర లేపలేదు. అంత పొద్దెక్కేవరకూ పడుకోవడం మా ఇంట్లో అదే మొదటిసారి. స్నానం చేసి టిఫిన్లు ముగించేసరికి పదయింది.

"అలా నెల్లూరుకు వెళ్ళి మ్యాట్నీ చూసి రండి. ఇక్కడ పెళ్ళి కొడుక్కి బోర్ కొడుతూ వుంటుంది" అన్నాడు అన్నయ్య.

దాంతో నేనూ, ఆనంద్ బయల్దేరాం.

తెల్లవారు జామున విసుక్కోవడాన్ని పూర్తిగా మరిచిపోయినట్లు నేను ప్రవర్తించాను. మొదట్లో ఆయన కొంత విముఖత ప్రదర్శించినప్పటికీ తర్వాత సర్దుకున్నాడు. హోటల్ లో భోజనం చేసి థియేటర్ కి వెళ్ళాం. చిరంజీవి సినిమా. జనం బాగానే వున్నారు. టిక్కెట్లు యివ్వడానికి ఇంకా టైమ్ వుండడంతో మేమిద్దరం బుకింగ్ దగ్గరగా నిలుచున్నాం. అంతలో ఓ జంటవచ్చి మా పక్కన నిలబడున్నారు.

ఆమెకి ముప్పై ఏళ్ళ పైమాటే. అతనికి ముప్పై ఏడేళ్ళుంటాయి రమారమిగా. వాళ్లు మాట్లాడుకుంటూ వుండగానే అతనికీ మూర్ఛరోగం వచ్చింది. చెట్టంత మనిషి మొదలు నరికిన చెట్టులా దభీమని కిందపడిపోయాడు.

కాళ్ళూ చేతులూ కొట్టుకుంటున్నాడు. ఆమె బొడ్లోని తాళాల గుత్తి తీసి అతని చేతిలో పెట్టింది. ఇద్దరు ముగ్గరు చుట్టూచేరి ఏవో ఉచిత సలహాలు ఇస్తున్నారు.

అంతలో టిక్కెట్లు ఇస్తున్నట్లు బెల్ మోగింది. ఆమె హడావుడి పడిపోయి భర్తను అలాగే వదిలి టిక్కెట్ల కోసం కౌంటర్ దగ్గరకు పరుగెత్తింది.

స్త్రీలు కొద్దిమందే వుండడంతో ఆమెకు తొందరగానే టిక్కెట్లు దొరికాయి. తిరిగి భర్త దగ్గరికి వచ్చింది. అప్పటికి అతని జబ్బు తగ్గింది. లేచి కూర్చున్నాడు.

ఆనంద్ కూడా టిక్కెట్లు తీసుకువచ్చి "వెళదాం రా" అని పిలిచాడు. ఇద్దరూ బాల్కనీకి నడుస్తూండగా ఆనంద్ ఆమె మీద విరుచుకుపడ్డాడు.

"చూశావా! ఆ మహాతల్లి ఏం చేసిందో- మూర్ఛతో గిల గిలా కొట్టుకుంటున్న భర్తని వదిలేసి టిక్కెట్ల కోసం పరుగెత్తింది. ఛీ.... ఛీ"

ఎందుకనో నేను మాత్రం అసహ్యించుకోలేకపోయాను. సినిమా వదిలాక ఊరికి వచ్చాం. కాస్తంత రిలాక్సయి, స్నానం ముగించేటప్పటికి ఎనిమిదయింది. మా మేనత్త నా దగ్గరికి వచ్చింది. "ఇంకా ఏమిటలా కూర్చున్నావ్? లేచి తయారవ్వు. తెల్లచీర కట్టుకో, రాత్రి ఆ వెధవ వడ్డాణం వల్ల ఏ ముచ్చటా తీరలేదు" అంటూ తొందర చేసింది.నేను

చీర మార్చుకున్నాను. తొమ్మిది గంటల ప్రాంతాన గదిలోకి తోశారు ముత్తయిదువులు. "వెల్ కమ్" అన్నాడు ఆనంద్. నవ్వుతూ ఆయన దగ్గిరికి అడుగులు వేశాను. నేను కూడా ఎప్పుడూ చూసుకోని నా నగ్నత్వాన్ని మరికొద్దిసేపట్లో అతను చూస్తాడని ఊహ రావడంతోనే నాకు తెలియకుండానే సిగ్గు మేఘంలా కమ్మేసింది. తల వంచుకున్నాను. నా ఎడమ చేయి పట్టుకొని మంచం మీదికి లాగాడు. పక్కన కూర్చున్నాను. చలికాలం నిప్పుల కుంపటికి దగ్గరగా కూర్చున్నట్లుంది.

"ఈరోజు తెల్లచీరే ఎందుకు కట్టుకోమంటారో తెల్సా?" తెలియనట్లు తలూపాను.

"రాత్రి గదిలో ఏం జరిగిందో తెలుసుకోవడానికి రంగుల చీర అయితే ఏ మాత్రం నలిగిందో తెలుసుకోవడం కష్టం కనుక. మరి పాలు ఎందుకిచ్చి పంపిస్తారో తెల్సా?" మళ్లీ తల అడ్డంగా ఊపాను.

"భార్యాభర్తలిద్దరంటే సగపాలు కాబట్టి" అని చమత్కారంగా నవ్వాడు. నా భుజంమీద చేయి వేశాడు. అప్పటికి సర్దుకున్నాను. నోటికి పాలు అందించాను. కొంత తాగి కొంత నాకు ఇచ్చాడు.

"రాత్రి చేయి వేస్తేనే కంపరం అన్నావుగా- మరి తీసెయ్యనా?" అంటూ చేయి తీసేయబోయాడు. మగవాళ్ళు అంతే! తమ భార్యో, ప్రేయసో ఏదయినా అంటే పూర్తిగా అప్ సెట్ అయిపోతారు. బహుశా మేల్ సుప్రమసీవల్ల కావచ్చు. దాన్ని క్లియర్ చేసుకుని, తిరిగి పుంజుకునేంత వరకు గిలగిల్లాడిపోతారు. చేయి తీయకుండా నా చేతులతో అదిమిపట్టుకున్నాడు.

"మధ్యాహ్నం థియేటర్ దగ్గర ఒకామె మూర్ఛరోగం వచ్చిన భర్తను అలా వదిలేసి టిక్కెట్లకోసం వెళ్ళిందని తిట్టారు కదా"

"అవును"

"కానీ ఆమెని నేను అసహ్యించుకోలేకపోయాను" అతను అర్థం కానట్లు నా వేపు చూశాడు.

"మీరు ఒక కోణంలోంచి చూసి ఆమె ఘోరమైన తప్పు చేసిందని అనుకుంటున్నారు. కానీ మరో కోణంలోంచి ఆలోచించండి. వయస్సు బట్టి చూస్తే వాళ్ళిద్దరికీ వివాహం అయి ఏడెనిమిది సంవత్సరాలయి వుంటుంది. పెళ్ళి అయిన మూణ్నెల్లకో ఆర్నెల్లకో ఆయనకి మూర్ఛ వచ్చుంటుంది. మొదటిసారి గిల గిలా

కొట్టుకుంటున్న భర్తను చూసి ఆమె పడిన ఆందోళన ఇంత అంత ఉండదు. కన్నీళ్ళు కారిపోతూ వుంటే దగ్గరుండి సపర్యలు చేసుంటుంది.

ఆయనకి మూర్ఛరోగం వుందని, అయితే ప్రమాదం ఏమీలేదని అత్తామామలు అప్పుడు చెప్పుంటారు. ఆ నిజాన్ని జీర్ణించుకోవటానికే ఆమెకి చాలాకాలం పట్టుంటుంది. తిరిగి రెండోసారి పడిపోయినప్పుడు మొదటిసారి పడినంత ఆందోళన పడి ఉండదు. పది నిముషాలకి తిరిగి ఆయన లేచి కూర్చుంటాడని తెలియడంవల్ల సహజంగానే కంగారు తగ్గి వుంటుంది.

ఇలా ఏడెనిమిది సంవత్సరాలు గడపడంతో అది ఆమెకి మామూలైపోయుంటుంది. అందుకే ఆయన్ని వదిలి టిక్కెట్లకోసం వెళ్ళుంటుంది. మనం మొదటిసారి చూస్తున్నామని ఆమెనీ అంత ఆందోళన పడమని అనడం భావ్యమా చెప్పండి."

ఆనంద్ నా వేపు కొత్తగా చూస్తున్నాడు. "అలానే ఇదీ ఆలోచించండి. పాతిక సవర్ల వడ్డాణం అంటే మాటలు కాదు. అది కొరక్కపోయుంటే కనీసం పది సంవత్సరాలపాటు మా పొలాల్లో పండినదంతా రాయుడికి ఇచ్చెయ్యాల్సి వచ్చేది. అదంతా మీ వల్లే జరిగిందని అనిపించి కసురుకున్నాను. అంతే తప్ప మరేం కాదు."

"నేనూ అర్థం చేసుకున్నాననుకో."

"మిమ్మల్ని కసురుకున్నాక ఎందుకలా చేసానా అని బాధపడ్డాను. మీ వేలు తగిలితేనే పులకించిపోయిన నేను మిమ్మల్ని అలా కసురుకున్నానంటే అదంతా పరిస్థితుల్లో వచ్చిన మార్పేనన్న విషయం బోధపడింది. నైతిక విలువలుగానీ, సభ్యతా సంస్కారాలుగానీ- ఏవీ వాటికంతటవే ఎగ్జిస్టుకావు.

అన్నీ ఒక దానికొకటి ఇంటర్ లింక్డ్. కానీ చాలా మంచి వేటికి వాటినే విడదీసి చూసి ఎదుటి వ్యక్తులమీద తీర్పులు చెప్పేస్తుంటారు. మనుషులందరూ మంచివాళ్ళే- పరిస్థితులు చెడ్డవి. ఈ జీవన సత్యం నాకెప్పుడు బోధపడిందో తెల్సా? మిమ్మల్ని తిట్టిన తర్వాత, ఈ సత్యం బోధపడ్డాక మిమ్మల్ని ద్వేషించలేం. ప్రేమిస్తాం.

" ఆనంద్ నన్ను విస్మయంతో రెప్పవేయకుండానే చూస్తుండి పోయాడు.

"ఏమిటలా చూస్తారు? ఇది సెకండ్ నైట్ అయినా మనకు ఫస్టు నైట్ – లైటు ఆర్పేయండి" అన్నాను.

* * * *

రెండు రోజులు గడిచిపోయాయి. సుజన తండ్రినీ, ఆమె ముగ్గురు అక్కయ్యలనూ బోల్తా కొట్టించి, తన ఫస్ట్ నైట్ ముచ్చట ఎలా తీర్చుకోవాలా అన్న విషయం తప్ప మరొకటి ఆలోచించలేకపోయాడు వంశీ. చివరికి ఓ బ్రహ్మాండమయిన ఐడియా తట్టిందతనికి.

తన ఐడియా ఎక్కడయినా బెడిసికొడుతుందేమోనన్న అనుమానంతో దాన్ని అటూ ఇటూ తిప్పి ఆలోచించాడు. కానీ ఎక్కడా ఏ లొసుగులూ కనిపించలేదు. దాంతో ఆగలేకపోయాడు. ఆ రాత్రే తన పథకాన్ని ఆచరణలో పెట్టాలనుకున్నాడు. సైన్యం తను చేయబోయే ఆఫెన్స్ కు కోడ్ నేమ్ పెట్టుకున్నట్లు అతనూ తన పథకానికి 'పూలపల్లకి' అని నామకరణం చేశాడు.

ఆ ప్లాన్ల ప్రకారం ఆ రోజు రాత్రి తొమ్మది గంటలకు తన తల్లి బర్త్ డే అని చెప్పి సత్యనారాయణరావు ఇంట్లో మత్తుమందు కలిపిన స్వీట్స్ ఇస్తాడు. అవి తినగానే అందరూ నిద్రలోకి జారుకుంటారు. నిద్రంటే అలాంటి యిలాంటి నిద్రకాదు, కుంభకర్ణుడి నిద్ర. అప్పుడు తన ఫస్టునైట్ లాగించేయాలన్నది అతని ప్లాన్.

ఈ ప్లాన్ కోసం అన్నీ ముందు జాగ్రత్తలు తీసుకున్నాడు. ఆ ఇంట్లో ఎవరికైనా షుగర్ కంప్లయింట్ వుందో లేదోకూడా కనుక్కున్నాడు. అదృష్టంకొద్దీ ఎవరికీ చక్కెరవ్యాధి లేదు. రాత్రికే తమ ఫస్టునైట్ అనీ, తను ఇచ్చిన స్వీటు తినవద్దని, తను రావడానికి వీలుగా దొడ్డితలుపులు తీసి వుంచమని సుజనకు చెప్పాల్సిందే మిగిలివుంది. ఈ ఇన్ ఫర్మేషన్ ని సుజనకి ఎలా పాస్ ఆన్ చేయాలో తెలియక తలపట్టుకున్నాడు.

ఉత్తరంరాసి పోస్టుచేసే టైమ్ లేదు. ఎవరయినా నమ్మకస్తులచేత పంపించాలని సుజనకు ఓ చిన్న ఉత్తరం రాశాడు. దాన్ని జేబులో పెట్టుకుని ఇంట్లోంచి బయటపడ్డాడు. అప్పుడు ఉదయం పదిగంటలయింది. నీరెండ లోకానికి వెచ్చటిరగ్గు కప్పుతున్నట్లుంది. జనం అటూ ఇటూ తిరుగుతూ హడావుడి పడిపోతున్నారు. వంశీ ఊరి మొదట్లో వున్న నాడార్ అంగడికి వచ్చాడు. అక్కడ ఓ సిగరెట్ కొనుక్కుని వెలిగించి, బయటకొచ్చి నిలబడ్డాడు.

ఉత్తరాన్ని ఎవరయినా పిల్లలచేత పంపించాలని అనుకున్నాడు. కానీ అదంత శ్రేయస్కరంగా అనిపించలేదు. డాబామీదున్న సుజనను కలుసుకుని ఉత్తరం అందివ్వడం పిల్లలకు సాధ్యంకాదు. మరిక ఏం చేయాలో అని ఆలోచిస్తుంటే అంగడికివస్తున్న సుబ్బులు కనిపించింది. ఆమెకి పాతికేళ్ళుంటాయి.

ప్యాకెట్ లో హల్వాలా వుంటుంది. పెళ్ళయిందిగానీ భర్తను వదిలేసింది. పెళ్ళిఅయిన మొదట్లో ఓ రోజు సాయంకాలం మల్లెపూల దండను జడలో జారవిడుచుకున్నట్లు పెట్టుకుంది. దీన్ని చూసి మొగుడు ఉగ్రుడైపోయాడు.

“ఏమిటా పూలు పెట్టుకోవడం? ఇలాంటి వెధవ్వేషాలు సంసార స్త్రీలు చేయరు” అని కేకలేశాడు. దీంతో ఆమెకి చిర్రెత్తుకొచ్చింది.

"ఏమిట్రా కూశావ్! నేను సంసార స్త్రీని కానా! పూలు జారవిడుచుకోవడం అంత చేయరాని తప్పా? నువ్వు మాత్రం చొక్కా పై బటన్ పెట్టుకోకుండా వుంటావే. అది తప్పు కాదా? అలా చొక్కా బటన్ పెట్టుకోకుండా తిరగొద్దని నేనెప్పుడయినా అన్నానా? అయినా తెలియకడుగుతాను- మొగుడయినంత మాత్రాన పూలు ఎలా పెట్టుకోవాలి అన్నదికూడా నువ్వే నిర్ణయించాలా?

ఇలాంటివి నా దగ్గర కుదరదు. పుట్టినింట్లో అయినా, మెట్టినింటిలోనయినా నా కాయకష్టం మీదే నేను బ్రతికేది. మరి అలాంటప్పుడు నీ దగ్గర మాటలుపడుతూ నేనెందుకు యిక్కడుండాలి? ఇదిగో ఇప్పుడే వెళ్ళిపోతున్నాను" అని వచ్చేసింది.

పెళ్ళికి ముందునించీ పని చేస్తున్న సత్యనారాయణరావు ఇంట్లోనే తిరిగి పనికి కుదిరింది. భర్తను వదిలేసినందుకు ఎప్పుడూ ఆమె పశ్చాత్తాపం చెందలేదు. ఇలా మొగుడ్ని వదిలెయ్యడం ఎవరయినా ఏమైనా అన్నా సహించేది కాదు.

"మీ వాళ్ళలో భర్తను వదిలేసిన వాళ్ళు చాలా ఎక్కువే. అదే మా యిళ్ళల్లో అయితే ఆడవాళ్ళు యిలా చేయరు" అని రైతులు తమ స్త్రీలంతా పతివ్రతలన్న అర్థం స్ఫురించేటట్లు మాట్లాడితే బెదిరిపొయ్యేది కాదు.

"అవును. మీ స్త్రీలు మాలా మొగుడ్ని వదిలి వచ్చెయ్యరు. కారణం పతివ్రతలని కాదు. మరో దిక్కులేక. మాలా కాయకష్టం చేసి బతకలేరు గనుక మొగుడు మనసు కష్టపడేటట్లు మాట్లాడినా నోరు విప్పరు. రోజు తంతున్నా కాళ్ళు కదపరు" అని సూటిగా చెప్పేది.

ఆమె మాటల్లోని నిజం నషాళానికి అంటడం వల్ల పొరబోయేదే తప్ప మాటలు వచ్చేవి కావు రైతులకి.

“నేనెప్పుడూ లైఫ్ బాయ్ సోప్ వాడను. అంతా పియర్స్” అంటూ ప్రారంభించి – ‘ఇది సిజర్ సిగరెట్టు’ మా టౌన్ లో బాగా డబ్బున్నవాళ్లే ఇది తాగుతారు” అన్న దాగా చెప్పి ఆమెను వూదరగొట్టాడు.

ఇక ఆ తరువాత అసలు శోభనం ప్రారంభమయింది. మధ్యలో “నేను టౌన్ లో పుట్టి పెరిగి, ఉద్యోగం చేస్తున్నా నీలాంటి పల్లెటూరి పిల్లను ఎందుకు పెళ్లి చేసుకున్నానో తెలుసా? కన్యకావాలని – టౌనులో అయితే దొరకరనుకో”అంటూ టౌనుతోవున్న స్త్రీల జాతకాలన్నీ తెలిసినట్లు మాట్లాడాడు. ఆ పిమ్మట అతను, ఆమె ఓ అరగంటసేపు పెనుగులాడారు.

పడకటింట్లో తను ఏ ఆడపిల్లనయినా ఆకట్టుకుంటానని అతనికి ఓ గొప్ప భ్రమ వుండేది తన చేయి తగిలితే ఏ ఆడపిల్లయినా ఐస్ అయిపోతుందని నమ్మకం. ఆమె నోటంట వినాలని శోభనం ముగిశాక ‘ఎలా వుంది మన మొదటిరాత్రి?’ అని కళ్లు తమాషాగా అటూ ఇటూ కదుపుతూ అడిగాడు.

అంతవరకు అతను చెప్పినవన్నీ ఆశ్చర్యంతో వున్న గంగా భవానీ ఆ ప్రశ్నకు జవాబు చెబుతూ – “ఇదేనా మొదటి రాత్రంటే. యిదే శోభనం అయితే మా నాన్న నీకెందుకు ఐదువేలు యిచ్చాడో నాకర్థం కావడంలేదు. దీనికి ఒప్పుకున్నందుకు మా ఎదురింటి రమేష్ నా చేతిలో ఏభై రూపాయలు నోటుంచాడు” అంది.

“అంతే తెల్లవారేసరికి అతను పారిపోయాడు. మళ్లీ మావాడకు వచ్చుంటే ఒట్టు” అని గంగాభవాని కథ చెప్పింది సుబ్బులు.

“మీ గంగాభవానీ ఎవరోగానీ కట్నం తీసుకునే మగవాళ్ళని భలే దెబ్బకొట్టింది. ఇంతకీ ఎక్కడికి బయల్దేరావ్?” వంశీ మామూలుగా అయితే ఇంకాస్త ఎంజాయ్

చేసుండేవాడేగానీ ప్రస్తుతం అతనున్న పరిస్థితి వేరు. సుజనకు ఉత్తరం చేరవేయాలన్న తొందరలో వున్నాడు.

“సుజనమ్మకు తలనొప్పిగా వుంది. అమృతాంజనం బాటిల్ తెమ్మంటే ఇటొచ్చాను.”

“సుజనకి తలనొప్పా?” కంగారుపడిపోయాడు.

“మరీ అంత తలనొప్పి కాదులే. రాత్రి సరిగా నిద్రపట్టక తల నొచ్చుతోందట. ఇప్పటికే లేటయింది వస్తానండీ” అని ఆమె కొట్టుపైపు నడిచింది. ఆమెతో ఉత్తరం పంపడం సేఫ్ అని వంశీకి తెలుసు. కానీ డైరెక్టుగా అడగలేడు. అలా ఆలోచిస్తూ అలానే నిలబడిపోయాడు. సుబ్బులు అమృతాంజనం బాటిల్ కొని దుకాణం మెట్లు దిగుతోంది. ఆమె చేతిలోని ప్యాక్ ను చూడగానే అతని బుర్రలో ఫ్లాష్ వెలిగింది.

తన తెలివితేటలకి తనే అబ్బురపడిపోతూ – “ఏదీ ఆ బాటిల్ ఒకసారి ఇవ్వు” అని సుబ్బుల్ని అడిగాడు. ఎక్స్ పైర్డ్ డేటూ, రేటూ చూస్తూ ఆమె గమనించకుండా ప్యాక్ మూత తీశాడు. మందు ఎలా వాడాలో ముద్రించి వున్న కాగితాన్ని అందులోంచి తీసి, దాని స్థానే తను రాసిన వుత్తరాన్ని పెట్టాడు. తిరిగి మూత పెట్టేసి, “అన్ని కరెక్ట్ గానే వున్నాయిగానీ, లోపల మందు ఎలావాడాలో తెలుస్తుంది చదువుకోమను” అని దాన్ని ఇచ్చాడు

. “అలానే” తన ఆపరేషన్ మొదటి ఘట్టం పూర్తయిందని మురిసిపోయాడు. ఇలా చేయాల్సిన పనులు రెండున్నాయి. ఇవి రెండూ ముగించేస్తే ‘పూల పల్లకి’ గ్రాండ్ సక్సెస్. ఈ రాత్రే తమకు మొదటిరాత్రవుతుంది. నిజానికి దీనికి మొదటిరాత్రి అని పేరు పెట్టినవాడు మహామేధావి అనిపించింది. ఆ హుషారులో మిగిలిన పనులు పూర్తి చేయడానికి టౌన్ బయల్దేరాడు.

బస్సు దిగగానే ఆటో వేసుకుని తన మిత్రుడి మెడికల్ షాప్ కి వెళ్లాడు. అతన్ని చూడగానే మిత్రుడు సాదరంగా ఆహ్వానించాడు. “హలో వంశీ! హౌ ఆర్ యు? కొత్త పెళ్లికొడుకు ఎలా వున్నావని అడగడమే తప్పనుకో. కొత్త దంపతులకి జీవితం మూడు బెడ్ రూమ్ లూ, ఆరు బాత్రూమ్ లుగా వుంటుందనుకుంటా”

“నువ్వు చెప్పింది కరక్టే. కానీ నాకో చిన్న ప్రాబ్లమ్ వచ్చి పడింది. ముహూర్తం కుదరక ఫస్ట్ నైట్ నెల రోజులు వాయిదా పడింది. ఇక డీటైల్స్ అడక్కు. ప్రస్తుతం నువ్వు నాకో చిన్న సహాయం చేయాలి.”

“ఏమిటో చెప్పు?”

“వెరీ సింపుల్. ఏడుమంది ఓ ఆరు గంటలపాటు గాఢనిద్రలోకి జారిపోయే మత్తుమందు కావాలి”

"యుమీన్ స్లీపింగ్ పిల్స్”

"యా! లడ్డూలలో పెట్టి ఇచ్చే వీలుండే మందు ఇవ్వు. ప్రాణహాని గానీ, మరే ఇతర సైడ్ ఎఫెక్ట్సుగానీ వుండకూడదు.”

“డీటైల్స్ అడగవద్దన్నావు గనుక – అడగకుండా ఇచ్చేస్తాను.....” అని ఆ మిత్రుడు షాపులోనికి వెళ్లాడు. మరో అయిదు నిమిషాల్లో బయటికి వొచ్చి, వంశీ చేతిలో ఏడు చిన్న ప్యాకెట్లను వుంచాడు. “ఒక్కొక్కదాన్ని ఒక్కొక్క లడ్డూలో మిక్స్ చేసెసెయ్. ఇది తిన్నవాళ్లు ఆరేడు గంటలపాటు ఏనుగులు వచ్చి తొక్కినా లేవరు”

“ఓ థాంక్యూ” అని, ఆ తరువాత సెలవు పుచ్చుకుని ఓ మిఠాయి దుకాణానికి వెళ్లాడు. ఆ కొట్టు యజమాని మార్వాడీ. రాజస్థాన్ నుంచి వచ్చి అక్కడ సెటిలయ్యాడు. అతనితో బాగానే పరిచయం వుంది వంశీకి. ఏడు పొట్లాలను అతని

చేతిలో వుంచి, ఒక్కో పొట్లాన్ని ఒక్కో లడ్డూలో వేసి తయారు చేసివ్వమని హిందీలో చెప్పాడు. రెండు మూడు యక్ష ప్రశ్నలు వేశాక మార్వాడీ లోనికి వెళ్లి, మత్తుమందు బూందీలో కలిపి ఏడు లడ్డూలు తయారు చేసుకుని వచ్చాడు. అతనికి బిల్లు ఇచ్చేసి ఊరికి బయల్దేరాడు వంశీ.

ఇంటికి చేరుకునేసరికి మధ్యాహ్నం రెండయ్యింది. భోజనం ముగించుకుని అలా పడుకుండిపోయాడు. సాయంకాలం ఆరు గంటల ప్రాంతాన మెలకువ వచ్చింది. స్నానం చేసి శోభనం పెళ్ళికొడుకులా తయారయ్యాడు. తెల్లటి పైజామా జుబ్బా వేసుకుని ఫారిన్ సెంట్ ని ఒళ్లంతా స్ప్రే చేసుకున్నాడు. రాత్రికి ఫస్టు నైట్ జరిగిపోతుందని నమ్మకం అనిపించడంవల్ల ఏదో తెలియని హుషారు ఒక దగ్గర నిలవనివ్వడంలేదు. అలా పొలాల వెంబడి తిరిగాడు. రాత్రి ఎనిమిది గంటల ప్రాంతాన తిరిగి ఇంటికి వచ్చి, లడ్డూలను తీసుకుని సత్యనారాయణరావుగారి ఇంటికెళ్లాడు. వరండాలోనే మామ ఎదురుపడ్డాడు.

అల్లుడు ఎక్కడ ఇంట్లోకి దూసుకొచ్చేసి, శాస్త్రాన్ని మంట గలిపేస్తాడోన్న కంగారు కళ్లల్లో కదలాడుతుండగా – "ఏం వంశీ! ఇలా వచ్చావ్?" అని దొంగను నిలబెట్టి ప్రశ్నించినట్లు అనుమానంగా అడిగాడు.

"ఇవాళ మా అమ్మ పుట్టినరోజండీ! ఇదిగో ఈ లడ్డూలను ఇచ్చి రమ్మంటే వచ్చాను" అని ప్యాకెట్ ను ముందుకు తోసాడు. ఆ సరికే వంశీ వచ్చాడని ఇల్లంతా పాకిపోయింది. సుజన హాల్లో నిలబడిపోగా, ఆమె సోదరీమణులూ, తల్లీ మాత్రం వరండాలోకి వచ్చారు. సత్యనారాయణరావు స్వీట్స్ ప్యాకెట్టుని భార్యకి అందిస్తూ..... " ఈ వేళ మన వియ్యంకురాలి పుట్టిన రోజట. స్వీట్స్ పంపింది" అన్నాడు.

"అలానా" అని ఆమె ముఖమంత వెలిగిపోయేట్టు నవ్వింది.

“సరే. నువ్విక పద నాయనా” అన్నాడు వంశీవైపు తిరిగి.

“వస్తానండి” అందరివైపు చూస్తూ అని అక్కడినుంచి బయట పడ్డాడు వంశీ.

అతను గేటు దాటాడో లేదో సుజన పెద్దక్కయ్య ఉమ తల్లినుంచి ప్యాకెట్టును తీసుకుని స్వీట్స్ ఏమిటోనని చూసింది. “ఇదేమిటి? లెక్క పెట్టినట్లు ఏడంటే ఏడే స్వీట్సు పంపింది. మనిషికి ఒకటికంటే ఎక్కువ తింటే అజీర్తి చేస్తుందనా?” అంది సుజనవైపు తిరిగి వెటకారంగా. తమను టోల్తా కొట్టించడానికి వంశీ ఈ ఎత్తు వేశాడని వాళ్లు ఊహించలేకపోయారు. విషయం తెలిసిన సుజన మాత్రం వస్తున్న నవ్వును బలవంతంగా ఆపుకుని పైకిమాత్రం గంభీరంగా ముఖం పెట్టింది.

“అలా మాట్లాడకే” అన్నపూర్ణమ్మ తిరిగి ప్యాకెట్టు అందుకుని తాల ఒకటి యిచ్చి , సుజన బామ్మకు యివ్వడానికి డాబామీదకు వెళ్లింది. సుజన తన లడ్డూను తింటున్నట్టు నటిస్తూ దొడ్లోకి వెళ్లి, ఎవరూ తనను చూడడం లేదని నిర్ధారించుకున్నాక, దాన్ని బలంకొద్దీ పొదల్లోకి విసిరింది. కొంతసేపు అక్కడే వుండి ఇంట్లోకి వచ్చింది. అందరూ లడ్డూ తింటూ కనిపించారు. మరి కాసేపట్లో వాళ్ళకంతా ఏదో అవుతుందని అనుకుందిగానీ, అదేమిటో మాత్రం అంతుబట్టడంలేదు. అప్పటికి భోజనాలు అయిపోవడంతో అందరూ పడుకోవడానికి సన్నద్ధులవుతున్నారు. సుజన మెల్లగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ డాబామీదకు చేరుకుంది.

బామ్మ గదివైపు చూపింది. ఆమె అప్పటికే గురక పెడుతోంది. తన రూమ్ లో కెళ్లి పడుకుంది. శరీరమంతా కోరికలతో నిండిపోయినట్టు బరువుగా తోస్తోంది. అంతకాలం బుద్ధిగా వున్న జాకెట్టు ఇప్పుడు బంధనాలు తెంచుకోవడానికి ప్రయత్నిస్తున్నట్లు అనిపిస్తోంది. అప్పటికివరకు తనను చుట్టుకున్న చీర తాత్కాలిక వినియోగానికి సిద్ధపడుతున్నట్లుంది. కాళ్లకున్న వెండిగజ్జెలు చిరుశబ్దాలు చేస్తూ వంశీకి ఆహ్వానం పలుకుతున్నట్లు భ్రమ కలుగుతోంది.

అటూ ఇటూ దొర్లిందిగానీ శరీరం తనమాట వినడంలేదు. బుద్ధిగా పడుకోవడానికి సహకరించడం పేడి సెగలా రేగుతున్నట్టుంది. తల్లోని మల్లెపూలు కసికొద్దీ సువాసనలు పెంచుతున్నట్లు ఆ గదంతా పన్నీటి మధ్య నున్న దీవిలా వుంది. దొడ్డితలుపు తీసి వుంచమని వంశీ చెప్పడం గుర్తొచ్చి తిరిగి కిందకు దిగింది. హాల్లో ముగ్గురు అక్కయ్యలు,స, సంక్రాంతి దినాన ముంగిట తీర్చి దిద్దిన రంగు రంగుల ముగ్గులను పాదచారులు చెరిపేసినట్లు అడ్డదిడ్డంగా పడి నిద్రపోతున్నారు. దొడ్డి తలుపును శబ్దంకాకుండా తెరిచి మెల్లగా నడుచుకుంటూ వచ్చి తన గదిలో దూరింది.

మంచంమీద పడుకోవడం తరువాయి రంగు రంగుల కలలు కళ్ల మీద వలలా వాలిపోయాయి. వంశీ పరిస్థితికూడా ఇందుకు డిటోలానే వుంది. ఇంట్లోఏదో తిన్నా ననిపించి బయటపడ్డాడు. పదిగంటలు ఎప్పుడవుతుందా అని ఆతృత పడిపోతూ రచ్చమీద కూర్చున్నాడు.

పైన చందమామ దేదీప్యమానంగా వెలుగుతుంది. చల్లటి గాలి శరీరాన్ని చుట్టుకుంటోంది. పల్లె మొత్తం నిద్రలోకి జారుకోవ డానికి ఆయత్త మవుతోంది. తను వెళ్లగానే సుజన ఎలా ఫీలవుతుందోనని రకరకాలుగా ఆలోచిస్తున్నాడు అతను. వెళ్ళగానే కౌగిలించుకుంటోందా? భలే ప్లాన్ వేసావే అని ముద్దు పెట్టుకుంటుందా? రమ్మని కళ్లతోనే పిలిచి కూర్చోవడానికి మంచాన్ని చూపిస్తుందా? ఏం చేస్తుంది? ఫస్టునైట్ న తామిద్దరి మధ్యా దొర్లే మొదటిమాట ఏమై వుంటుంది? తను శబ్దం కాకుండా గదిలోకి వెళ్ళి వెనకనుంచి కళ్లు మూస్తే థ్రిల్లింగ్ గా వుంటుంది.

కానీ కళ్ళు మూయాలంటే సుజన తప్పకుండా బోర్లాపడుకుని వుండాలి. ఆడపిల్లలు ఎలా బోర్లా పడుకుంటారో అతనికి అర్ధంకాలేదు. మగాళ్ళ ముందు భాగమంతా ఫ్లాట్ గా వుంటుంది గనుక బోర్లాపడుకోవడానికి ఇబ్బంది వుండదు. కానీ ఆడపిల్లకు అలాకాదుగా ఎత్తులు, పల్లాలు వుంటాయి కనుక అలా పడుకోవడానికి

సాధ్యపడదని అనిపించి కళ్ళు మూసే ప్రతిపాదన విరమించుకున్నాడు. టైమ్ పదవుతుండగా అక్కడి నుంచి కదిలాడు

వెన్నెల వీధుల్లో కాల్వలు కట్టి పారుతున్నట్టుంది. ఓ ఇంటి వసారానున్న కుక్క అతన్ని చూసి మొరగబోయి, అంతలో తమాయించుకు తిరిగి పడుకుండిపోయింది. ఇదంతా గమనించిన అతను కుక్కకు మనసులోనే థాంక్స్ చెప్పాడు. సుజన ఇల్లు సమీపిస్తుంటే గుండె వేగం హెచ్చింది. ఏదో తెలియని జలదరింపు ఒంట్లో పాకింది. కాళ్ళు తడబడుతున్నాయి. ఇంటిపక్కనుంచి వెళ్ళి దొడ్లోకి చేరుకున్నాడు.

వెన్నెల పడినంత వరకూ తెల్లగా వుండి, వరండా మాత్రం చీకటిగా వుంది. తలుపును మెల్లగా నెట్టాడు. కిర్రుమంటూ తెరుచుకుంది. ఒక్కసారిగా ఆనందం గుండెలోంచి చిమ్మింది తను చెప్పినట్లు సుజన తలుపు తెరిచి వుంచడం సగం గెలుపులా ఫీలయ్యాడు. లోపలికి అడుగు పెట్టాడు. హాల్లో ఎవరో పడుకుని వున్నట్లనిపించగానే మరింత మెల్లగా అడుగులు వేయడం ప్రారంభించాడు. హాల్లోంచి ముందుగదిలోకి వచ్చి, అక్కడి నుండి డాబా మీదకు వున్న మెట్లెక్కడం ప్రారంభించాడు. నాలుగయిదు మెట్లెక్కాడో లేదో పైన మొదట్లో ఎవరో కూర్చున్నట్లనిపించింది కళ్లు చిలుకరించి చూశాడు.

గోడనీడ పడడంవల్ల ఎవరో సరిగా తెలియడంలేదు. మరో రెండు మెట్లెక్కాడు. సుజనే తన కోసం వెయిట్ చేస్తూ తనను ఆట పట్టించడానికి మౌనంగా వుందనుకుని

“హాయ్” అంటూ పలకరించాడు.

“ఎవరిదీ?” ఆ ఆకారం నోరి విప్పింది.

అతను షాక్ తిన్నట్లు అలా ఆగిపోయాడు. ఆమె సుజన బామ్మ. ఒక్కసారిగా మెట్ల నుంచి దూకి పారిపోవాలనిపించింది అతనికి. కానీ శరీరం తన స్పృహలో లేనట్లు మొద్దుబారిపోయింది.

"నేను ... వం... శీ... ని....." కాసేపు తమాయించుకున్నాక చెప్పాడు -

"నువ్వా! ఈ వేళప్పుడు ఇలా వచ్చావేమిటి?" అనుమానంగా అడిగింది. "

"అదీ... అదీ.... అమ్మ తలనొప్పిమందు పట్రామంటే ఇలా వచ్చాను. కింద అందరూ నిద్రపోతుంటే సుజన పైనుంటుంది కదా మందు అడుగుదామని వచ్చాను" ఫరవాలేదు.... నమ్మే అబద్ధమే చెప్పాననుకుంటూ మరో రెండు మెట్లెక్కాడు.

"తలనొప్పి మందుకేనా! ఇంకా మా మనవరాలి కోసం వచ్చావేమో ననుకున్నాను. కాదన్నమాట కానీ ఈ కాలం పిల్లలు ఎందుకూ పనికిరారని నువ్వూ నిరూపించావ్. శోభనం నెలరోజుల తరువాత అంటే ఎలా ఒప్పుకున్నావ్ నువ్వు? అదంతా నాకు తెలియదు. శోభనం జరిగి తీరాల్సిందేనని మీ మామయ్యతో ఖచ్చితంగా చెప్పి వుండాల్సింది. ఇలాంటి సమస్య మాకూ ఎదురయింది కానీ సుజన తాతయ్య ముహూర్తం వచ్చేవరకు ఆగలేదే. మరేం చేశాడని అడగవేం? అదంతా పెద్ద కథ రా! ఇలా వచ్చి కూర్చో" అంటూ ఆహ్వానించింది.

ఇదెక్కడి ఖర్మరా బాబూ! తన ఫస్ట్ నైట్ జరక్కపోగా, ముసలామె చెప్పే ఫస్ట్ నైట్ గురించి వినాల్సి రావడం కన్నా నరకం మరొకటి వుండదనుకుంటూ ఇక తప్పదని మెట్లన్నీ ఎక్కి ఆమెకు కాస్త దూరంలో కూర్చున్నాడు. వంశీ వచ్చాక టైమ్ ఎందుకు వేస్ట్ అని సుజన అన్ని తలుపులు, కిటికీలు మూసివేయడం వల్ల వాళ్ల మాటలు ఆమెకు వినిపించకుండా ప్యాన్ సౌండ్ బయటి శబ్దాలను లోపలికి రానివ్వడంలేదు.

వంశీ బుద్ధిగా పద్మాసనం వేసుకుని కూర్చున్నాక సుజన బామ్మ చెప్పడం ప్రారంభించింది.

“నాకూ, సుజన తాతయ్య వీరభద్రరావుకీ పెళ్ళయింది. పెళ్ళి పీటలమీద ఆయన్ను చూసి జడుసుకున్నాను చెయ్యెత్తు మనిషి -గుబురు మీసాలు. తలపాగా చుట్టుకుని కూర్చున్న ఆయన్ని కళ్ళు పైకెత్తి చూడాల్సి వచ్చింది.

ఆయన సంస్కృతాంధ్ర బాషల్లో పండితుడు. హైస్కూల్లో టీచరు ఉద్యోగం. మా కాలంలో పెళ్ళంటే మూడు రోజుల ముచ్చట. పెళ్ళి ఇంకా పది రోజులు వుందనగా బంధువులు రావడం ప్రారంభించేవారు. పెళ్ళయ్యాక కూడా మరో వారమో, పది రోజులో వుండేవారు. పెళ్ళి తంతంతా ఇప్పుడు గంటలో ముగించేస్తున్నారు. మా కాలంలో అలా కాదు. అన్నీ పద్ధతి ప్రకారం జరిగేవి. ముందురోజు నుంచీ హడావుడి ప్రారంభమయ్యేది.

ఊరులోని దేవుళ్లకంతా మొక్కేవాళ్లం. ఇక ఇప్పుడు ఒంటిపూట భోజనమే. పెళ్ళి జరిగే మూడు రోజులూ నియమనిష్ఠలతో వుండే వాళ్లం. కళ్లు మండిపోతున్నా, కాళ్ళు పీకుతున్నా అన్నీ పద్ధతి ప్రకారం జరిపేవారు. వివాహం అయిపోయింది. ఆ రాత్రి శోభనమని అమ్మలక్కలు అనుకుంటూ వుండగా విన్నాను. ఏదో తెలియని గుబులు గుండెల్లో బయల్దేరింది. ఆ రోజు పగలు ఎలా రాత్రిలోకి మారిందో నాకు గుర్తులేదు. రాత్రి ఏడు గంటల నుంచే ఆ కార్యక్రమం మొదలయింది.

పురోహితుడు గర్భాధానం మంత్రాలు చదువుతున్నాడు. నేను ముత్తయిదువుల మధ్య కూర్చుని వున్నాను. తొమ్మిది గంటలకి పురోహితుడు మంత్రాలు చదవడం ముగించాడు. నాకు తెల్లచీర కట్టారు. పూలజడ కుట్టారు. నన్ను గదిలోకి తోసేందుకు సిద్ధపడుతుండగా మా నాన్న మా మేనత్తని పక్కకి పిలిచి ఏదో చెప్పాడు.

ఆమె మా దగ్గరికి వచ్చి “ఈ రోజు శోభనం లేదట. పెళ్లి కొడుక్కి జ్వరం తగిలిందట” అని చెప్పింది.

ఆయనకు జ్వరం అనగానే కంగారుపడిపోయాను. పెళ్లి జరిగి నిండా పది గంటలు కాకపోయినా అప్పటికి ఆయన నావాడన్న భావన నాటుకుపోయింది. ఆ రాత్రంతా ఆయన ఆరోగ్యం బాగవ్వాలని దేవుళ్లందరినీ పేరు పేరునా పిలిచి ప్రార్థించాను. మరో మూడు రోజులు గడిచాయి. కానీ ఆయనకు జ్వరం తగ్గలేదు. మరుసటి రోజే ఆదినెల ప్రవేశిస్తుంది.

ఆది నెలలో భార్యాభర్తలిద్దరూ ఒకచోట వుండకూడదు. మా నాన్న శాస్త్రులతో సంప్రదించి ఆది నెల పోయాకే గర్భాదానం కార్యక్రమం నిర్ణయించాడు. దాంతో ఆయన మరుసటి రోజు ఉదయమే ఊరెళ్లిపోయారు. నేను ఒంటరిదాన్నయిపోయాను. వారం రోజుల తరువాత ఆయన దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వచ్చింది నాన్నకు. జ్వరం తగ్గిపోయిందని, ఇప్పుడు ఆరోగ్యంగా వున్నాననీ రాశాడు.

“భగవంతుడా!” అనుకుంటూ రెండు చేతులూ పైకెత్తి మొక్కుకున్నాను. వారం రోజులుగా బరువెక్కిన గుండె కుదుటపడింది. తొలిసారిగా ఊపిరి పీల్చుకున్నట్లు గాఢంగా శ్వాస పీల్చాను. ఆ రాత్రి నిద్ర రాక అటూ ఇటూ దొర్లుతున్నాను. అమ్మానాన్న హాల్లో నిద్రపోతున్నారు. నేను ముందు గదిలో పడుకున్నాను. బాగా రాత్రయినట్లు జోరీగల రొద తప్ప ఇంకేమీ వినిపించడంలేదు. దూరంగా కప్పలు అరుస్తున్న శబ్దాలు చీకటి గాఢతను తెలియజేస్తున్నాయి. అమావాస్య రోజులేమో – చిట్ట చీకటి గుడ్లగూబ రెక్కలా వుంది. ఉత్తరంలో నన్ను అడిగినట్లు చెప్పమని రాశాడు. ఆ చిన్న వాక్యం రేపుతున్న అలజడి మాత్రం పెద్దగానే వుంది.

జోరీగ రొద కూడా ఆగిపోయింది. రాత్రి మరింత చిక్కబడింది. ఆకాశం వెంట నడిచెళుతున్న గంధర్వకన్యల కాళ్లకున్న వెండి పట్టీలు రాలి పడిపోయినట్లు చుక్కలు

బారులు తీరున్నాయి. కిటికీ అంత ఆకాశం మల్లెపూల వాడిపోకుండా చుట్టి వుంచడానికి వుంచిన నల్లటి వస్త్రంలా వుంది. అదిగో.... అప్పుడు వినిపించింది సైకిల్ బెల్. నా గది కిటికీ అవతలే ఎవరో సైకిల్ బెల్ మోగిస్తున్నట్లు గ్రహించాను. భయంతో గుండె కుచించుకుపోయింది. కిటికీ కింది రెక్కలు తీసి చూద్దామంటే ధైర్యం చాలడం లేదు. దిగ్గున లేచి కూర్చున్నాను.

"పరంజ్యోతీ....... పరంజ్యోతీ" మెల్లగా ఎవరో పిలుస్తున్నారు.

ఆ గొంతును పోల్చుకోలేకపోయాను. పేరు పెట్టి పిలుస్తున్నారంటే ఎవరో తెలిసినవాళ్ళే అయి వుంటారని, ధైర్యంచేసి కిటికీ రెక్కల్ని తీశాను.

"నేను వీరభద్రాన్ని. వచ్చింది ఎవరో తెలిసింది. మెడలోని మంగళ సూత్రాల్ని కళ్ల కద్దుకుంటూ మంచం దిగాను. అది నెలలో – అదీ అంత రాత్రిపూట ఆయన ఎందుకొచ్చాడో ఊహించలేకపోయాను. ఇప్పుడు ఏం చేయాలో పాలుపోవడంలేదు. ఎటూ కదలక అలానే నిలబడిపోయాను.

"నీ కోసమే వచ్చాను."

చాలా చిన్నగానే చెప్పినా, ఆ శబ్దాలకే అమ్మా నాన్న లేచినట్లు కంగారుగా అటూ ఇటూ చూసాను.

" కాళహస్తిలో లాస్టుబస్ దిగాను. ఇక అక్కడి నుంచి బస్సులేదు కదా – బాడుగ సైకిల్ తీసుకొచ్చాను." అంత రాత్రిపూట దాదాపు పదిహేను కిలోమీటర్లు సైకిల్ తొక్కుకొచ్చిన ఆయన్ని చూస్తుంటే భావావేశం పట్టలేక ఏడుపు తన్నుకొచ్చింది.

యిక ఒక్క క్షణం ఉపేక్షించడం కూడా తీరని ద్రోహమే అవుతుందనిపించి మెల్లగా తలుపు తీసుకుని ఆయన దగ్గరకు చేరాను. "జ్వరం పోయింది. కావాలంటే

చేయి పట్టుకుని చూడు. ఈ రోజే రసం అన్నం తిన్నాను.ఒళ్లు బాగయిపోయిన క్షణంనుంచి నిన్ను చూడాలన్న ఆరాటం మొదలయింది.

సాయంకాలానికి ఆగలేకపోయాను. కాళహస్తి చేరేటప్పటికి పదయింది. ఇక యిప్పుడు ఈ ఊరికి బస్సుల్లేవుగా. అదృష్టంకొద్ది సైకిల్ షాపు అప్పుడే మూస్తున్నారు. వాడిని బతిమిలాడి సైకిల్ ఇప్పించుకుని వచ్చాను. ఇంత శ్రమపడిందీ ఎందుకో తెలుసా? నిన్ను చూడ్డానికి." ఉత్పలమాలలా హుందాగా, శార్దూలంగా గంభీరంగా, కంద పద్యంలా అందంగా, తేటగతిలా సరళంగా, సీస పద్యంలా పొడవుగా వుండే ఆయన చిన్నపిల్లాడు ఆటవెలది పద్యాన్ని అప్పజెబుతున్నట్టు చెబుతుంటే తమాషాగా అనిపించింది.

"రండి లోపలికి" అన్నాను.

" వద్దు – మావయ్యను లేపకు. ఆదినెలకదా. అభ్యంతరం చెప్పవచ్చు అందునా ఇంత రాత్రిపూట వచ్చానంటే నామోషీగా వుంటుంది. మనిద్దరం డాబామీద కొంతసేపు కూర్చుందాం- ఇక్కడయితే మామయ్యావాళ్లు లేచే ప్రమాదముంది. సరేనా" అని నేను ఒప్పుకుంటానో లేదోనని కళ్లల్లోకి చూస్తున్నాడు. సంస్కృతాంధ్రాల్లో మహాపండితుడు అయిన ఆయన ఎదురుగ్గా నిలబడి దీనంగా పిలుస్తుంటే వెళ్లకుండా వుడంగలనా?సరేనన్నట్లు తల ఊపాను.

నిశ్శబ్దంగా ప్రహరీ గోడకున్న గేటు తీశాను. ఆయన ముఖంలో ఆనందం పౌర్ణమినాటి వెన్నెలే అయింది. నేను గదిలోకి వెళ్లి కిరోసిన్ దీపాన్ని వెలిగించి తెచ్చాను. ఆయన సన్ సైడ్ నీడలో సైకిల్ ను నిలబెట్టి స్టాండు వేస్తున్నాడు. ఆయన దగ్గరగా వెళ్లి దీపాన్ని కొద్దిగా పైకి లేపి పట్టుకున్నాను. అప్పుడు చూసాను సైకిలు ముందు చక్రాన్ని. భయంలో వణికి పోయాను.

చేతితో నున్న దీపం కూడా కదలడంతో స్టాండు వేయడం పూర్తిచేసిన ఆయన "ఏమైంది పరంజ్యోతీ?"అని అడిగాడు. నాకు నోటమాట రావడంలేదు. ముందు చక్రాన్ని చూడమన్నట్లు చేత్తో చూపించాను. సైకిల్ చక్రం రిమ్ముల మధ్య పొడవయిన పాము అడ్డదిడ్డంగా చుట్టుకుని వుంది. ముందు భాగమంతా చలనరహితంగా వున్నా, తోక మాత్రం చిన్నగా కదులుతోంది.

ఆయన కూడా కంగారు పడిపోయి, దీపాన్ని నా చేతుల్లోంచే లాక్కుని దగ్గరగా పెట్టి చూసాడు. ఆయనతో పాటు నేనూ వంగాను. నాగుపాము పడగ స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. మధ్య భాగంలో ఒక దగ్గర శరీరం నుజ్జునుజ్జు అయిపోయి వుంది. రిమ్ములకు అక్కడక్కడా రక్త మరకలు అంటి వున్నాయి. ఆయన పక్కనున్న పుల్లను తీసుకుని దానిని పొడిచాడు. అది కదల్లేదు. "

"చచ్చిపోయినట్లుంది, కాళహస్తి దాటాక ఓ చిన్న గుడి వస్తుంది కదా – అక్కడ సైకిల్ దేన్నో ఎక్కినట్లనిపించింది. తాడో, కొబ్బరి చిప్పో – ఏదో అలాంటిదై వుంటుందనుకున్నాను. సైకిలస్ మాత్రం ఆపలేదు. కొంతసేపటికి పాము బుసలాంటి శబ్దాలు వినిపించాయి. అదంతా నా భ్రమే అనుకున్నాను. కాని సైకిల్ ని ఎక్కించింది పాముమీదేనన్నమాట. సైకిల్ ఎక్కగానే నడుం విరిగింది. ఆ బెదురులో అది చక్రంలోకి ఎక్కేసుంటుంది. రిమ్ముల మధ్య తగులుకుపోయి, కొంతసేపు పెనుగులాడి చచ్చిపోయుంటుంది."

భయంతో గడ్డకట్టుకుపోయిన నేను తిరిగి సర్దుకున్నాను. కానీ నన్ను చూడాలని అంత రిస్కు తీసుకుని వచ్చిన ఆయన్ని అలా కళ్లార్ప కుండా చూస్తుండిపోయాను.

ఫెడల్ ని తొక్కుతున్నప్పుడు అదిగానీ కాలిని కరిచి వుంటే ఏమై వుండేదో తలుచుకుంటేనే ఒళ్ల జలదరించింది. దీపం ఎప్పుడు ఆరిపోయిందో గుర్తించలేదు.

ఆయనే ముందుకు కదిలాడో నేనే ముందుకు అడుగులేశానో తెలియదు, ఇద్దరం దగ్గరయ్యాం. ఆసన్ సైడ్ చీకట్లోనే మా శోభనం జరిగిపోయింది.

బామ్మ చెప్పడం ఆపింది. మామూలుగా అయితే ఆ సంఘటనకు కదిలిపోయేవాడ వంశీ. కానీ అతని మొదట నుంచీ ఓ అనుమానం పీకుతోంది. బామ్మ చెప్పడం ఎప్పుడు పూర్తి చేస్తుందా. తన సందేహాన్ని ఎప్పుడు తీర్చుకుందామా అనే తపనలోనే వున్నాడు.

అందుకే ఆమె ముగించగానే "బామ్మగారూ! ఓ చిన్న డౌట్ తీరుస్తారా?" అని అడిగాడు.

"అడుగు నాయనా -"

"రాత్రి మా అమ్మ పంపిన స్వీట్స్ మీరు తినలేదా?"అడిగాడు వంశీ.

"తిన్నాను బాబూ"

అతను అదిరిపడ్డాడు. స్వీట్ తిని అలా నిద్రపోకుండా వుండడం ఇంపాజిబుల్. ఈమె నిజంగా బామ్మేనా లేక భూతమా అన్న మరో అనుమానం కలిగింది అతనికి. "మరీ...మరీ...." అంటూ నసిగాడు.

"ఏమిటి బాబూ అడుగు......."

"ఏమీలేదు. మీరింక నిద్ర మేల్కొని వుంటే ఏమయిందా అని అడుగుదామనుకుంటున్నాను"ఒక్కో మాటను సాగదీస్తూ చెప్పాడు.

" అదా! మీ అమ్మ నీ ద్వారా పంపించిన లడ్డు తిన్నానో లేదో నిద్ర ముంచుకొచ్చింది. ఈ రోజయినా నిద్రమాత్రలు లేకుండా నిద్ర పడుతున్నందుకు ఆ దేవ దేవుడికి నమస్కరిస్తూ నిద్రపోయాను. కానీ ఇదిగో – నువ్వొచ్చే ముందే మెలకువ వచ్చింది. రోజు రెండు నిద్ర మాత్రలు వేసుకుంటేగానీ నాకు నిద్రపట్టదు నాయనా.

ఈ రోజెందుకో మరి కోడలుపిల్ల మాత్రలు ఇవ్వకనే నిద్రపోయింది. కిందకెళ్ళి ఎంత సేపు పిలిచినా నిద్రలేవలేదు. ఇల లాభంలేదనుకుని ఇక్కడ కూర్చుండిపోయాను. ఇంతలో నువ్వొచ్చావ్. ఇక ఈ రాత్రంతా జాగారమే. నీకూ నిద్ర రాకుంటే ఇక్కడే వుండిపో. కాలక్షేపమన్నా అవుతుంది నాకు"

అదన్నమాట విషయం. డోస్ చాలకపోవడం వల్ల మధ్యలో లేచి పోయింది ముసల్ది. కానీ ఈమెకు నిద్రమాత్రలు వేసుకునే అలవాటు వుందో లేదో ముందే తెలుసుకోవడం తన తప్పేననిపించింది అతనికి. ఇక తన పథకం పారదని గ్రహింపుకొచ్చి నీరస పడిపోయాడు.

"ఇంకొకసారి ఏమయిందంటే?"తిరిగి మరో ముచ్చట చెప్పబోయింది బామ్మ.

అతను అడ్డు తగిలాడు. ఇక అక్కడ వుంటే తన అనుభవాల్తో దేముడి ప్రసాదాన్ని ఆరగించినట్టు తనని తినేస్తుందని గ్రహించి అక్కడి నుంచి లేస్తూ "బామ్మగారూ! ఈ రోజుకి మీ శోభనం ముచ్చట్లు చాలు వస్తాను. బ్రతికుంటే శోభనం గురించి కలలయినా కనొచ్చు అని మరో మాటకు తావివ్వకుండా అక్కడినుండి పరుగులాంటి నడకతో బయట పడ్డాడు.

తల పైకెత్తి చూసాడు. ముఖానికి తెల్లటి రంగు పూసుకుని మబ్బుల ప్రేక్షకుల్ని నవ్విస్తున్న జోకర్ లా వున్నాడు చంద్రుడు. తన పూలపల్లకి ఆపరేషన్ ఫెయిలవడంతో దిక్కు తోచడం లేదు వంశీకి. సుజనకు ముఖం చూపించాలంటే సిగ్గుగా వుంది. తన ప్లాన్ కు తిరుగుండదని, రెడీగా వుండమని ఉత్తరం వ్రాసి చివరికి తను వెళ్లలేక పోవడం నామోషీగా వుంది.

ఆమె బామ్మమీద పీకలదాకా కోపం వస్తున్నా బలవంతాన నిగ్రహించుకుంటున్నాడు. సుజన సిగ్గుతో తన అక్కయ్యల ముందు ముఖం

వేలాడేసుకునే సీనును ఊహించుకుంటుంటే రక్తాన్నంతా ఎవరో శరీరం నుంచి లాగేస్తున్నట్లు ఫీలైపోతున్నాడు.

మరో ప్లాన్ కోసం మెదడులోని కణాలన్నిటినీ ఒక దగ్గరగా చేర్చి ఆలోచిస్తున్నాడు. కానీ లొసుగులు లేచి ప్లాన్ తట్టడంలేదు.

ఇంట్లో వుంటే ఇవే ఆలోచనలు చుట్టుముట్టుతుండడంవల్ల అలా కొట్టు దగ్గరకు వెళ్లాడు. అప్పుడు టైమ్ పదిగంటలు దాటింది. ఇళ్లలోంచి లేస్తున్న పొగలు కడుపులో ఆకలిని పుట్టించడానికి మంత్రగత్తెలు వేస్తున్న ధూపంలా వుంది. వీధి తిన్నెలమీద కూర్చున్న మగవాళ్ళు చేయబోయే వ్యవసాయం గురించి, చేసిన వ్యవహారం గురించి మాట్లాడుకుంటున్నారు. వాళ్ల మాటలు శబ్దాలు రాలుతున్న వడ్లగింజల్లా వున్నాయి. పిల్లలంతా వీధుల్లో రకరకాల ఆటలు ఆడుకుంటున్నారు. వాళ్లంతా అటూ ఇటూ తిరుగుతూవుంటే దేవతలు వాళ్ళను గోళీల్లా చేసుకుని ఆడుకుంటున్నట్లుంది.

వంశీ ఓ సిగరెట్ కొనుక్కుని రచ్చబండ దగ్గర నిలుచున్నాడు. రచ్చబండమీదున్న చిన్న శిల్పాన్ని చూస్తుంటే అతనికి మొదట తను సుజనను ముద్దు పెట్టుకోవడం గుర్తుకొచ్చింది.

యూనివర్శిటీలో చదువుకునే రోజుల్లో వాళ్లిద్దరూ సరదాగా ఓ ఆట ఆడుకునేవాళ్లు. ఏ సమయంలోనైనా ఒకరు మరొకర్ని 'స్టాట్యూ' అంటే అలా శిలాప్రతిమలా నిలబడిపోవాలి. 'డౌన్' అంటేనే తిరిగి యధా ప్రకారం అయిపోవాలి. ఓరోజు వాళ్లిద్దరూ గోవిందరాజుల గుడికి వెళ్లారు. ఆరోజు బుధవారం కావడంవల్ల రష్ అంతగా లేదు. సాయంకాలానికి వీడ్కోలు ఇస్తున్నట్లు అప్పుడే దీపాలు వెలిగాయి.

ధ్వజస్తంభం వెలుగుల్లో బంగారు పూలుపూసే చెట్టుకాండలా వుంది. ఇద్దరూ గర్భగుడి వెనుకకు వెళ్లి ఒకచోట కూర్చున్నారు. మసకచీకటి మరెక్కడా

చోటులేనట్లు.అక్కడ తలదాచుకున్నట్లుంది. అప్పుడప్పుడూ గాలికి ఎగిరి తగులుతున్న చీరపైట వంశీలో గిలిగింతలు పెడుతోంది. అంతవరకు అతను ఆమె చిటికెన వేలుకూడా తాకలేదు. కానీ అప్పుడు మాత్రం అతను ఆగలేకపోతున్నాడు. రక్తమంతా ఏదో సందేశమిస్తోంది. శరీరాన్నంతా ఆమెమీదకు వాల్చాలని ఆ సందేశం సారాంశం. ఆ మసకచీకట్లో అలానే ఆమెమీదకు తల వాల్చబోయాడు.

అతను ఏం చేయబోతున్నాడో గ్రహించి.... "ఇలాంటివి నిషిద్ధం"అంటూ అతని చుబుకాన్ని పట్టుకుని పైకి లేపింది. అప్పుడొచ్చింది. అతనికా ఐడియా.

"స్టాట్యూ" అన్నాడు. ఆ ఆటలోని ఒప్పందం ప్రకారం ఎదుటివ్యక్తి అలా అన్నప్పుడు తను శిలాప్రతిమలా వుండిపోవాలి. అందుకే ఆమె అలా వుండిపోయింది. ఆ సమయంలో ఆమె బుగ్గలమీద పెదవులు అన్చాడు. అంతకు ముందు గుడిలో పెట్టిన పంచామృతం చప్పగా తోచిందతనికి. ఆ ముద్దు అంత తీయగా వుంది మరి. పెదవులకు బాగా అదిమిపెట్టి ఆ తర్వాత ముఖాన్ని పైకి లేపాడు. "డౌన్"

తిరిగి ఆమె మామూలుగా అయిపోయింది.

" స్టాట్యూ ఆటను ఇలా వాడుకోవడం దారుణం" అంది చిరుకోపాన్ని ప్రదర్శిస్తూ.

"మరిక ఏం చేయను? నీ చేతులు ఆడుతుండగా ముద్దు పెట్టుకోవడం సాధ్యం కాదనిపించింది.

"ఎప్పుడో నిన్నూ ఇలా 'స్టాట్యూ' ఆటతో ఇబ్బంది పెడతాను"

"అలానే పురుషులతోపాటు స్త్రీలకూ సమానంగా అవకాశాలు వుండాలని కోరుకునేవాడ్ని. ఎప్పుడో వచ్చినప్పుడు నువ్వూ దీన్ని వాడుకోవచ్చు."

కానీ ఆమె ఆ తర్వాత ఎప్పుడో 'స్టాట్యూ' ఆటలో ఇబ్బంది పెట్టలేదు. పాశపతాస్త్రంలా దాన్ని దాచుకుంది. మరి దాన్ని ఎప్పుడు ప్రయోగిస్తుందో తెలియదు.

"ఏమిటి వంశీ? ఇక్కడున్నావా అన్న మాటలు వినపడడంతో ఉలిక్కి పడి ఈలోకంలోకి వచ్చాడు

వంశీ. ఎదురుగా సుజన తండ్రి సత్యనారాయణ. చేతిలోని సిగరెట్ ముక్కను హడావుడిగా పారేసి

"ఊరకనే ఇలా నిలుచున్నానండి" అన్నాడు.

ఆయన పక్కన మరో వ్యక్తి వున్నాడు.

ఎక్కడో చూసినట్లుందిగానీ ఎక్కడ చూసిందీ గుర్తురావడం లేదు.

"ఐయామ్ శరవణన్. మద్రాసు కిల్ పాక్ సబ్ ఇన్ స్పెక్టర్ ని" వంశీ తనవేపు చూస్తుంటే చెప్పాడు ఆ అపరిచిత వ్యక్తి.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది వంశీకి. పెళ్లిపందిట్లో ద్వారం దగ్గర కుర్చీలో కూర్చుని అదేపనిగా సిగరెట్లు వూదుతూ వున్నాడు. ఈయన డిప్ప కటింగ్,క్రిందకు దిగిన మీసాలనుబట్టి పోలీస్ మనిషని పోల్చుకున్నాడు. ఆయన అలా ద్వారం దగ్గర కూర్చుని వచ్చే ఆహుతులందర్నీ పరీక్షగా చూడడంవలన బాగా గుర్తుండిపోయాడు.

ఎవరీ పోలీసు మనిషి? ఎందుకిలా ద్వారం దగ్గర నిలుచుండిపోయాడో అర్ధంకాలేదు. కానీ ఎవర్నీ అడగలేకపోయాడు.

"పెళ్లికి వచ్చాడు. ఎలానూ ఇంతదూరం వచ్చాంగదా అని తిరుమలస్వామి దగ్గరకు వెళ్లివచ్చాడు. ఇప్పుడు తిరిగి మద్రాసు వెళ్ళిపోతున్నాడు" సత్యనారాయణ చెప్పాడు.

ఆయనకు షేక్ హ్యాండ్ ఇచ్చి “గ్లాడ్ టు మీట్ యు” అన్నాడు వంశీ.

“విష్ యు హేపీ మేరీడ్ లైఫ్. కళ్యాణంలో చిన్న ప్రాబ్లమ్ వస్తుందేమోనని మీ అంకుల్ నన్ను రమ్మని పిలిచాడు. అందుకేనప్పా మద్రాసునుంచి మీ కళ్యాణం కోసం వచ్చాను. కానీ ఆ మురుగుడి దయవల్ల ఆ ప్రాబ్లం రాలేదప్పా. అందుకే అందరం రాంబా హ్యాపీ.......”

ఎస్. ఐ. ఇంకా తమిళ యాసలో ఏదో చెప్పబోతుంటే సత్యనారాయణ రావు అడ్డు తగిలాడు. “రండి శరవణన్ గారూ! బస్ కి టైం అయిపోతుంది” అన్నాడు.

శరణన్ ఆయన్ని పట్టించుకోకుండా “మాప్పిళే.....” అంటూ పొడిగించబోయాడు.

సత్యనారాయణరావు కంగారు పడిపోతున్నాడు. అప్పటికే ఆయన ముఖంలో చెమట ఊరడాన్ని గమనించాడు వంశీ.

“యస్. ఐ. గారూ! మీరు కదలండి” కసురుకున్నట్టు అనడంతో శరవణన్ విధిలేక

“ఓకే మాప్పిళే..... సీయు ఎగైన్” అని బయల్దేరాడు. ఇద్దరూ వెళ్ళిపోయారు.

వంశీ మాత్రం నిలబడిపోయాడు. పెళ్ళిలో ఎదురవుతుందనుకున్న ఆ సమస్య ఏమిటో అతనికి బోధపడడం లేదు. మద్రాసు నించి పోలీస్ ఆఫీసర్ ని పిలిపించారంటే సమస్య జటిల మైందే. అది ఏమిటో ఎంత వూహించినా తట్టడంలేదు. అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది అతనికి –

సుజన ఇక్కడికి రాకముందు మద్రాస్ లో కీల్ పాక్ లోని ఓ కాలేజీలో చదువుకుందన్న విషయం తన మామయ్య ముఖంలో కనపడిన కంగారునుబట్టి తనకు తెలియకుండా ఏదో దాచారని అతను పసికట్టాడు. ఇక అక్కడ వుండలేక ఇంటివేపు కదిలాడు.

కైవల్య కోసం పది నిమిషాలనుంచీ వెయిట్ చేస్తోంది సుజన. ఎలానూ ఫస్టునైట్ కాకపోయినా కనీసం తన రీసెర్చి అన్నా నిరాఘాటంగా కొనసాగితే బావుండునన్న ఆలోచనతో ఆ రోజు కైవల్యను ఆహ్వానించింది.

అంతకుముందు రోజు రాత్రే వంశీ ప్లాన్ ఫెయిలయింది. వంశీ ఎందుకు రాలేదో, ఎక్కడ ఎదురుదెబ్బ తగిలిందో అర్థం కాలేదు ఆమెకి. వంశీ ఏదయినా మరో ప్లాన్ వేసాడో లేదో కూడా తెలియడం లేదు. తన అక్కయ్యల ముందు తన చాలెంజ్ నెగ్గదేమోనన్న సందేహం కూడా కలుగుతోంది. ఈ టెన్షన్ నుంచి కాసేపైనా రిలాక్స్ పొందుదామని కైవల్యని పిలిచింది. ఆమె కోసం చూస్తూ పెరట్లో కూర్చుంది.

రాత్రికీ, పగలకీ వంతెనలా అనిపించే సాయంకాలం మెల్లగా కరిగి పోతోంది. ఆకాశాన్ని చుట్టేసిన చీకట్లు మెల్లగా భూమి మీదకు దిగుతున్నాయి.

చెట్లలో చేరిన పక్షులు గుస గుస లాడుకుంటున్నాయి. ఇలాంటి వాతావరణంలో కాఫీ తాగడం బ్రహ్మాండంగా వుంటుందనిపించి కాఫీ తెమ్మని సుబ్బుల్ని కేకేసింది. అప్పుడే ఇంట్లోకి అడుగుపెట్టిన కైవల్యను చూసి మరో కప్పుకూడా తెమ్మని పురమాయించింది. వరండాలోకి వచ్చి సుజన ఎక్కడ వుందో తెలియకపోవడంతో అక్కడే ఆగిపోయిన ఆమెను చూసి చేతులు తట్టి తన వునికిని తెలియజేసింది.

"ఇక్కడున్నావా? నీ గదిలో వున్నావేమోనని డాబా మీదకు వెళదామని అనుకుంటూ వుండగా చేతులు చరిచిన శబ్దం వినిపించింది" కైవల్య చెబుతూ ఎదురుగా వేసివున్న కుర్చీలో కూర్చుంది.

"సాయంకాలం గదా. అలా ఫ్రెష్ గాలి పీలుద్దామని"

"పనులన్నీ చక్కబెట్టుకుని తీరిగ్గా రమ్మని కబురంపావ్ – ఏమిటి విషయం?"

“ఏమీలేదు- ఊరకనే – కాలక్షేపం కావడం లేదు. సాయంకాలం కదా అలా సరదాగా నీతో మాట్లాడదామని” అంది సుజన.

వాళ్లు మాటల్లో వుండగానే సుబ్బులు కాఫీ కప్పులతో వచ్చింది. చెరొకటి తీసుకుని సిప్ చేయడం ప్రారంభించారు.

కైవస్యకు ఇరవై ఆరేళ్ళు వుంటాయి. చామన చాయ కావడంతో కాస్తంత సెక్సీగా కనిపిస్తుంది. అటు లావూ గానీ, ఇటు సన్నమూ గానీ ఒద్దికైన కళ్లు.

“నీ శోభనం వాయుదా పడిందట కదా. అమ్మలక్కలు చెప్పుకుంటుంటే విన్నాను. కారణం ఏమిటి?” కప్పు కిందపెడుతూ అడిగింది కైవల్య.

“ముహూర్తం కుదరక” నవ్వుతూ చెప్పింది సుజన.

“ఏదో సినిమాలో చెప్పినట్లు శోభనానికి కావలసింది ముహూర్తం కాదు. మూడ్”

“నిజమే కానీ – మా నాన్న విషయం నీకు తెలుసు కదా. ప్రతీదీ శాస్త్రోక్తంగా జరగాలంటాడు. అందుకే నెల రోజులు వాయిదా పడింది.”

“ఏమిటో మనిషి బ్రతుకు? జీవితం అంత సంక్లిష్టమయింది. మరొకటిలేదు. ఒక మనిషి సమస్యలకూ, మరొక మనిషి సమస్యలకూ పొంతనే వుండదు. నీ శోభనం ఒక కారణం చేత ఆగిపోతే మరొకరిది మరో సమస్య వల్ల వాయిదా పడుతుంది. శ్రీనీజ అనే మా బంధువుల అమ్మాయి మరో రకం సమస్య”

“శ్రీనిజ ఎవరు?”ఏమిటామె సమస్య?”సుజన ఉత్సాహంగా అడిగింది.

“శ్రీనిజది మా పక్క వూరే. మా పెదనాన్న కూతురు. పెదనాన్న పెళ్లి కాగానే అత్తవారింటికి ఇల్లరికానికి వెళ్లాడు. ఇక అక్కడే సెటిలై పోయాడు.

ఆయనకి ఒక్కటే కూతురు శ్రీనిజ.ఇంటర్ వరకు చదువుకుంది. ఆపై చదవటానికి తగిన వసతులు లేకపోవడంతో చదువు మానిపించేశారు. మరో రెండేళ్లకు ఆమె పెళ్ళి ఫిక్సయింది. పెళ్లికొడుకుది మంగళగిరి. నెల్లూరులోని ఓ ప్రైవేట్ కాలేజీలో లెక్టరర్. పేరు అమర్.

చూడటానికి అందంగా స్టయిల్ గా వుండేవాడు. పెళ్ళయిపోయింది. అతనికి అమ్మాయిలంటే సిగ్గో. భయమో తెలియడం లేదుగానీ ఆడపిల్లలకు ఆమడ దూరంలో వుండేవాడు. ఎప్పుడయినా ఎవరితో నయినా మాట్లాడాల్సొస్తే వణికిపోయేవాడు. సక్రమంగా నోటంట మాట వచ్చేది కాదు. ఆడపిల్లలకి ఎదురయినా ఠక్కున తలవంచుకునేవాడు. ఇలాంటతను ఫస్ట్ నైట్ రోజున ఎలా ప్రవర్తిస్తాడో వూహించు.

వివాహం జరిగాక దంపతులిద్దరూ మా పెదనాన్న ఊరికొచ్చారు. మరవలి కోసం నేను కూడా వాళ్లతో పాటు వెళ్లాను. ఊర్లోని స్త్రీలు చూడటానికి వచ్చినప్పుడు కూడా పెళ్లికొడుకు గది వదిలి బయటికి రాలేదు.

“మగాడు ఏమిటమ్మా! ఇలా సిగ్గు పడిపోతున్నాడు” వాళ్లంతా బుగ్గలు నొక్కుకున్నారు.

అమర్ తెగ సిగ్గుపడిపోవడాన్ని చూసి మేమూ జోక్ లు వేసుకున్నాం.

ఆ రాత్రి వాళ్ళ ఫస్ట్ నైట్.

పదిగంటల ప్రాంతాన దంపతులు యిద్దర్నీ గదిలోకి తోసి గడియపెట్టాం. ద్వారం దగ్గరన నిలబడిపోయిన శ్రీనిజను అతను పిలవనయినా లేదు. మంచం దగ్గర అతనూ నిలబడిపోయి తల వంచేసుకున్నాడు. సిగ్గు పడాల్సింది తనో, ఆయనో అర్థం కాలేదు శ్రీనిజకి. మా మాటలు వలన అతని గురించి ఎంతో కొంత అవగాహనకు వచ్చింది.

దాంతో తనే చొరవతీసుకోక తప్పదనిపించి, నడుచుకుంటూ అతని దగ్గరికి వెళ్ళింది. "పాలు తాగండి."

అదిగో అప్పుడు తలెత్తాడు అతను. ఆమె చాలా అందంగా వుంటుంది. మొదటిసారి ఆమెను చూస్తున్నట్టు కళ్ళార్పకుండా మరిచి ఆమెని చూస్తుండిపోయాడు.

పాలు కొంత తాగి, మిగిలినవి ఆమెకిస్తూ "తాగు….." అన్నాడు శ్రీనిజ భర్త.

"అబ్బ!ఎంతసేపటికి మాట్లాడారు – ఒక ఫర్వాలేదు' అనుకుంటూ పాలగ్లాసు తీసుకుంది.

ఇద్దరూ మంచంమీద కూర్చున్నారు. "మా నాన్నకు మేం నలుగురూ మగపిల్లలమే. అమ్మకూడా నా చిన్నప్పుడే చనిపోయింది. అందుకే ఇంట్లో ఎవరూ స్త్రీలు వుండేవాళ్లు కాదు. నాన్నే వంటంతా చేసేవాడు. ఆయనే మమ్మల్నంతా పెంచాడు. చిన్నప్పట్నుంచీ స్త్రీలు ఇంట్లో లేకపోవడంవల్ల స్త్రీలతో మాట్లాడే అవకాశమే లేకపోయింది. హైస్కూలుకూడా కో – ఎడ్యుకేషన్ కాదు. కాలేజీ లోనూ అంతే. అందుకే ఆడపిల్లలంటే జంకు."

"ఫరవాలేదు – తన సమస్య ఏమిటో? అందుకు కారణాలు కూడా ఏమిటో తెలుసుకున్నాడు" అనుకుని సంతృప్తిపడింది శ్రీనిజ.

"ఒక అమ్మాయి పక్కన అంత క్లోజ్ గా కూర్చున్నది నీతోనే. అదీ పెళ్ళిపీటలమీద." తన భర్తకు పెళ్లికిముందే ఎలాంటి అనుభవమూ లేదని తెలియడంతో ఆమె చాలా ఆనందించింది.

"ఇక ఎప్పుడూ మీతోనే వుంటానుకదా. ఈ బెదురంతా పోతుంది లెండి."

అతను కొద్దిగా ధైర్యం పుంజుకున్నాడు. మెల్లగా ఆమె భుజంమీద చేయివేశాడు. అతనికి తెలియకుండానే చేయి వణుకుతోంది. ఆమె దీనిని పసికట్టి ఏదో క్యాజువల్ గా పట్టుకున్నట్టు అతని చేతిని తనచేత్తో బిగించింది.

కొంతసేపటికి వణుకు తగ్గింది. అతనికి ఏదో చేయాలని వుందిగానీ ఎలా ప్రారంభించాలో,ఎలా ప్రొసీడ్ కావాలో తెలియడంలేదు. సెక్స్ లో అతనికి థీరిటికల్ నాలెడ్జికూడా లేదు.

ఆమెకి మాత్రం థీరిటికల్ నాలెడ్జ్ వుంది. ఒళ్లంతా దేనికోసమో ఆరాటపడిపోతూవుంది. దాహం తెలుస్తోంది గానీ, దప్పిక ఎలా తీరుతుందో తెలియడంలేదు.

ముద్దలా ఆమెమీద వాలిపోయాడు.

ఆమె సర్దుకుని పడుకుంది.

పక్కన చేరిన అతను ఆమెమీదికి ఒరగి నోటితో ఎక్కడెక్కడో తడుముతున్నాడు. అందులో ఒక పద్దతిలేదు. ఏమీతెలియని ఒక పల్లెటూరు వాడు ఇంగ్లీషు సినిమాకి వెళితే ఎలా వుంటుందో అలా వుంది పరిస్థితి.

ఫైవ్ స్టార్ హోటల్ కి వెళ్లినా ఓ సామాన్యుడు ఏ దారి ఎటు వెళుతుందో తెలియక తికమక పడిపోతున్నట్లు అతను గింజుకు పోతున్నాడు. ఎంతసేపటికీ అలా పెదవులతో ఎక్కడెక్కడో రాయడం తప్ప మరి ముందుకు సాగలేకపోతానున్నాడు.

ఆమెకి మాత్రం కొంత తెలుసు. కానీ తను యాక్టివ్ పార్టు తీసుకోవడానికి ఏదో తెలియని సిగ్గు ఆమెని వెనక్కి లాగుతోంది.

అతను అలా కొంతసేపు పెనుగులాడి, ఇక ఆపై ఏం చేయాలో తెలియకు వూరకుండిపోయాడు. ఆమెకి ఆ తర్వాత ఏం చేయాలో చెప్పాలనిపించింది గానీ

చెప్పలేకపోయింది. ఇద్దరూ మాటలలో పడ్డారు. ఎప్పుడో తెల్లవారు జామున ఇద్దరూ నిద్రపోయారు.

ఏమీ జరక్కుండానే ఆ రాత్రి తెల్లవారిపోయింది. రెండోరోజు అతనిలో కొంత మార్పు వచ్చింది. మునుపటి రోజులా గది తలుపులు బిగించుకుని కూర్చోలేదు.

అప్పుడప్పుడూ బయటికొస్తున్నాడు. రెండో రోజు రాత్రి యధాప్రకారం ఇద్దరూ గదిలోకి వెళ్లారు. ఇద్దరికీ ఇద్దరూ కొంత అలవాటు కావడం వల్ల బిడియం పోయింది. ఇద్దరూ అవీ ఇవీ కబుర్లు చెప్పుకున్నాక మంచంమీద పడుకున్నారు. అతను కోరికలతో కాలిపోతున్నాడు. ఆమెలో కూడా వెచ్చటి ఆవిర్లు ప్రవహిస్తున్నాయి.

అతను ఆమె ముఖం మీదికి వంగి గాఢంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. "ఫరవాలేదే ముద్దు పెట్టుకోవడం నేర్చుకున్నారే" అంది మెరుస్తున్న కళ్లతో.

ఆమెకి చక్కిలిగింత లాంటిది కలిగి, ఆపై ముఖంలో అది మరుగున పడిపోయింది. అతను పెదవులతో కంఠాన్ని తడిమి, ఆపై స్కిప్ అయిపోయి నడుంమీద నోటిని ఉంచాడు. అలా స్కిప్ చేయకూడదని చెప్పాలనిపించింది ఆమెకి. కానీ ఓ ఆడపిల్ల అంత డైరెక్టుగా ఎలా చెప్పగలదు?

"మీరు స్కిప్పింగ్ చేసే వారా వ్యాయామం కోసం?" అనడిగింది.

అప్పుడు అలాంటి ప్రశ్న ఎందుకేసిందో తెలియని అతను "లేదే" అన్నాడు.

"మరి కంఠం నుంచి నడుం దగ్గరకి వెళ్లిపోయారే, స్కిప్పింగ్ అంటే బొత్తిగా ఇష్టం లేదు నాకు."

అతనికి కొంత అర్ధమయింది. తన తప్పును సరిదిద్దుకోటానికి పెదాల్ని పైకెత్తాడు. “కళ్ళమీద ఏ ఆచ్ఛాదనా లేదు. వాటిమీద డైరెక్టుగా ముద్దు పెట్టారు కదా అలానే అక్కడకూడా....” అని ఆపింది.

జాకెట్ హుక్ లు కూడా ఎక్కడుంటాయో అతనికి తెలియదు.

అందుకే ఆమెను అటూ ఇటూ తిప్పాడు.

అతని అదృష్టంకొద్దీ అవి ముందున్నాయి.

“హుక్ లు విప్పడం కూడా ఒక కళే మరి ట్రై చేయండి” అంది శ్రీనిజ.

అతను మరో పదినిముషాలకి విజయం సాధించాడు.

“సగం సాధించాను” అనుకుంది. అతను తమకంతో అమృతాన్ని జుర్రుకుంటున్నాడు.

ఆమె అరమోడ్పు కన్నుల మధ్య సుఖాన్ని ఫీలవుతోంది. పూర్తి అనుభవం కోసం తహ తహ లాడుతోంది. అయితే అతను మాత్రం అంతకుమించి ఏమీ చేయలేకపోతున్నాడు. మిగిలిన వివరాలు ఎలా చెప్పాలా అని ఆలోచిస్తోంది.

“మనం ఒక ఆట ఆడదామా?” అతని మాటలకి ఆమె కళ్లుతెరిచి ఏమిటన్నట్లు చూసింది.

“నేను కళ్ళుమూసుకుని ముద్దులు పెట్టుకుంటాను. ఉదాహరణకి మొదట నీకళ్ల మీద ముద్దు పెట్టుకుంటాను. కళ్లమీదే కరెక్టుగా ముద్దు పెట్టుకుంటే నువ్వు ‘ఒప్పు’ అనాలి. కళ్లమీద కాకుండా పక్కన పెట్టుకుంటే ‘తప్పు’ అనాలి. యిది ఆఫ్ యియర్లీ ఎగ్జామ్ అన్నమాట నాకు”

“లెక్చరర్ బుద్ది పోనిచ్చుకున్నారు కాదు”

"ఆఁ – అది మొదలు పెట్టవా"

"ఓకే" అతను పాపిటమీద ముద్దు పెట్టుకోటానికి వంగాడు. కానీ కొంత ఎడమవేపు జరిగాడు. "తప్పు"అంది.

ఈసారి నుదుటి మీద కరెక్ట్ గానే పెదవులను అద్దాడు.

"ఒప్పు" అతను విజయగర్వంతో నవ్వాడు. ఈసారి కళ్ల మీద ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. చివరి కొచ్చేసరికి ఐదు తప్పులూ, నాలుగూ ఒప్పులూ తేలాయి.

'బొటాబొటిగా పాసయ్యానన్నమాట' అని కాసేపాగి ఏదో చిలిపి ఆలోచన వచ్చినట్లు చిన్నగా నవ్వి 'మరి నువ్వు లెక్చరర్ అయివుంటే ఏం అడిగేదానివి?' అని ప్రశ్నించాడు.

ఆమె ఓ క్షణంపాటు కళ్లు టపటపలాడించి 'నేనయితే ఒకే ప్రశ్న అడుగుతాను, అదేమిటంటే దిగువ ఇచ్చిన ఖాళీని పూరించుము అంటాను' అంది.

అతనికి ఏదో అర్థమయింది.

పూర్తి అనుభవాల్ని ఆమె చవిచూసింది.

కైవల్య చెప్పడం ఆపిందిగానీ సుజన మాత్రం నవ్వాపలేదు. "శ్రీనిజ తెలివిగా తనకు కావాల్సింది సాధించుకుంది. మొత్తానికి చెడ్డ ఇబ్బందే వచ్చిపడింది ఆమెకి. కానీ ఈ కాలంలో అలాంటి కుర్రాళ్లు తక్కువే అనుకుంటాను" అంది ఆమె నవ్వును బలవంతంగా ఆపుకుంటూ.

"నిజమే టివి లు, పుస్తకాలు ఇవి ఎంతో కొంత నాలెడ్జిని ఇస్తున్నాయి. అతను చిన్నప్పట్నుంచీ స్త్రీలకు దూరంగా పెరగటంవల్ల పూర్తిగా చీకటిలో వుండిపోయాడనుకుంటాను. ఇప్పుడిద్దరూ చక్కగా కాపురం చేసుకుంటున్నారు. "

"తొలిరేయి అనుభవానికి ఇద్దరూ కొత్తయి వుంటే ఆ దాంపత్యము చాలా రోజులవరకు సజావుగా సాగుతుందని ఎక్కడో చదివాను."

"చాలా జంటల్లో కాపురం సజావుగా జరగకపోయినా, భార్యా – భర్తలిద్దరూ రాజీపడిపోతారు. పెళ్లయిన కొత్తలో దంపతులు ఎక్కువ గానే మాట్లాడుకుంటూ వుంటారు, కాలం గడిచేకొద్దీ ఇద్దరూ రాజీపడి పోవడానికి అలవాటుపడిపోతారు. రాజీపడిపోవడానికి ఒకసారి అలవాటైతే ఎంత హీనస్థితికైనా మనిషి దిగజారిపోతాడు. ఇందుకు నా ఫస్ట్ నైట్ మంచి ఉదాహరణ."

"ఏం జరిగింది ఫస్ట్ నైట్ రోజున?" ఎగ్జయిట్ మెంట్ తో అడిగింది సుజన. మరొకరి ఫస్ట్ నైట్ గురించి తెలుసుకోవాలని మనకెంతో ఉత్సాహము వుంటుందో,అదంతా చెప్పాలని ఎదుటి వ్యక్తికి వుంటుంది. అందుకే కైవల్య కూడా తన శోభనం గురించి చెప్పాలని నిర్ణయించుకుంది. కుర్చీలో సర్దుకుని కూర్చుంది.

చివరి సూర్యకిరణాలు ఆమెమీద పడుతుండడంవల్ల కైవల్య అందం మరింత మెరిసిపోతుంది. ఆమె మీదకు ఒంగిన ఓ సూర్యకిరణం తల మధ్యలో పాపటి బిళ్లలా సాగి, ముక్కుమీద ముక్కెరలా తళుక్కున మెరిసి, పెదవులకు ఎరుపురంగు పూసి, కంఠంమీద నెక్లెస్ లా పరావర్తనం చెంది ఇక అక్కడనుంచి సరళరేఖలా కిందకు దిగి, బొడ్డును బంగారపు గనిలా ప్రసాశింపజేసి, ఆ మీదట చీరకుచ్చిళ్లల్లో దూరి, సిగ్గుబిళ్లలా అమరి, ఆపై సిగ్గుతో అంతర్ధానమవుతోంది.

"మనకు ఏదయినా సమస్య ఎదురయినప్పుడు మనమంతా కామన్ గా చేసేది – దానితో రాజీ పడిపోవడం, ఈ రాజీపడిపోవడమనేది ఎంత భయంకరంగా వుంటుందో విను" కైవల్య ఆగింది. ఇదంతా అసలు సంగతికి ఉపోద్ఘాతమని తెలియడం వల్ల ఏమీ కామెంట్ చేయకుండా మౌనంగా వుండిపోయింది సుజన.

కైవల్య తిరిగి ప్రారంభించింది. “మా వూరు నగరి దగ్గరగా వున్న పల్లెటూరు. ఆ వూర్లో మాకు చిల్లర దుకాణం వుండేది. ఈ ఊరికంతా మాదే అంగడి కావడం వల్ల బాగానే జరిగేది. కానీ మా నాన్నకు పేకాట పిచ్చి. ఊరిలో ఏ పనీ – పాటా లేని వాళ్ళు సరదాగా ప్రారంభించిన ఆట చివరికి వ్యసనంగా పరిణమించింది. మా నాన్నకూ ఆ వ్యసనం పట్టుకుంది. పల్లెటూరు కాబట్టి డబ్బు లెక్కువగా పెట్టి ఆడేవాళ్లు కాదు కానీ మా నాన్నలాంటి వాళ్లకు అది ఎక్కువే.

అంగడి బాగా జరిగినా అందులో లాభం ఎంత వస్తుందని?రోజుకి ముప్పై – లేదా నలభయ్ రూపాయలు మిగిలేవి. మా కుటుంబం చాలా పెద్దది. అమ్మా నాన్నకు మొత్తం నలుగురు సంతానం. నేను పెద్దదాన్ని. నా వెనుక ఒక తమ్ముడు, ఇద్దరు చెల్లెళ్లు. వచ్చే లాభాన్ని పేకాటలో ధారపోస్తూ, తిరిగి గెలుస్తూ మా నాన్న తంటాలు పడుతుండేవాడు.

నేను టెన్తుక్లాస్ పాసయ్యాను. ఇక ఇంటర్ చదవాలంటే నగరికి వెళ్లాలి. కాలేజీ మరో రెండు నెలల్లో తెరుస్తారనగా నా శరీరంలో విపరీతమైన మార్పులొచ్చాయి. యవ్వనాన్ని పిల్చుకుని ఊరినట్టు నా ఎద పెరిగింది. ఓ రెండు గుప్పెట్లు పొడుగు పెరిగాను.

నడుం దగ్గర ఎవరో కర్ఫ్యూ పెట్టినట్లు ఆ భాగంలోని శరీరం మాత్రం అలానే వుండిపోయింది. ఇక దానికింది భాగం మాత్రం ఎదతో పోటీ పడింది. నాకు నేనే ఆశ్చర్యపోయేంత మారిపోయాను. ఓరోజు స్నానం చేసొచ్చి పావడా, జాకెట్ వేసుకుంటుండగా మా అమ్మ వచ్చి ‘ఇది పైట ఇక నుంచీ దీన్ని కూడా వేసుకో’ అంది. మౌనంగా దాన్నందుకున్నాను.

దాన్ని వేసుకుని వీధిలోకి పోవాలంటే తగని సిగ్గుగా అనిపించింది. అందుకే ఓ రెండురోజులపాటు ఇంటిలోంచి కాలు బయట పెట్టలేదు. మూడోరోజున అలా

వరండాలోకి వచ్చి నిలుచున్నాను. నాలుగో రోజు బావి దగ్గరికి వెళ్లాను. ఇక ఆ తర్వాత బెరుకుపోయింది.

ఇదంతా నాన్న గమనించినట్లున్నాడు. "ఇక నువ్వు కాలేజీకి వెళ్లక్కరలేదు. కొట్టుకూడా సరిగా నడవడంలేదు డబ్బుకు చాలా ఇబ్బందిగా వుంది" అన్నాడు.

అలా నా చదువుకు బ్రేక్ పడిపోయింది. ఇక అప్పటి నుంచీ ఆంటి దగ్గర వుండిపోయాను. అప్పుడప్పుటే టీవీలు ప్రవేశిస్తున్నాయి. మా ఊరి సర్పంచ్ మొదటిగా టీవి కొన్నాడు. సాయంకాలం అయితే ఆడవాళ్లందరూ టీవి దగ్గర గుమిగూడే వాళ్లు. ఈ సమయంలోనే మనోహర్ అద్దెకు టీవీ, వీసిపీ సినిమాలు వేసేవాడు. సినిమాలు చూడాలనుకునేవాళ్లు రూపాయి ఇవ్వాలి. ఆరోజు వినాయక చవితి.

ఆరోజు మనోహర్ రెండు చిరంజీవి సినిమాలు డెక్ లో వేస్తున్నట్లు తెలిసింది. సినిమా రాత్రి ఎనిమిది గంటలకు స్టార్టవుతుంది. నేను తొందరగా భోజనం చేసి సినిమా వేసే మనోహర్ ఇంటికి చేరుకున్నాను. డాబామీద కరెంట్ కనెక్షన్ తీసుకుని అక్కడ వేసేవాడు. నేను మెట్లెక్కి చివరి మెట్టుమీదకు చేరుకున్నాను. అక్కడ లైటు వున్నా మెట్ల దగ్గర చీకటిగా వుంది.

డబ్బులు కలెక్టు చేసుకోవడానికి మనోహర్ పిట్టగోడ మీద కూర్చున్నాడు. అతని ఫ్రెండ్ శరత్ టీవీ సరిచేస్తున్నాడు. శరత్ వేపు చూస్తున్న అతను ఎవరో పిల్లలు వచ్చి లోనికి దూరుతున్నారనుకుని వెళ్లకుండా ఆపడానికి చేయి అడ్డం పెట్టాడు. నేను మెట్లెక్కడం కోసం ఓ అడుగువేయడం, అతను చేయి చాపడం, అతని చేయి నా ఎదకు తగిలి ఒక్కసారిగా నా కళ్లముందు వేలవేల దీపాలు వెలిగినట్లనిపించడం క్షణంలో జరిగిపోయాయి.

కొత్తదయిన ఆ స్పర్శకు అతను వులిక్కిపడడం మసక వెలుతురులో కనిపెట్టాను. జీవితంలో తొలిసారిగా మగవాడి స్పర్శ.... అదీ తగలరాని భాగంలో. బాగా వర్షం కురిశాక, చెట్టుకింద నిలబడి వున్నప్పుడు ఎవరైనా కొమ్మను విదిలిస్తే, మనమీద ఒక్కసారిగా నీటిబిందువులు జలజలా రాలినప్పుడు కలిగే అనుభూతిలాంటిది నాలో. అతనూ అదే స్థితిలో వున్నాడు.

హైస్కూల్లో నాకంటే మూడేళ్లు సీనియర్. టెన్త్ క్లాస్ ఫెయిలయ్యాడు. మరో రెండుసార్లు రాశాడు గానీ ఫలితం మాత్రం మారలేదు. ఇంటి దగ్గరే వుండిపోయాడు. వ్యవసాయం చేస్తుంటాడు. టీవీలు వచ్చాక ఇలా సినిమాలు వేస్తూ పై సంపాదన సంపాదిస్తున్నాడు.

ఇరవై రెండేళ్ళు వుంటాయనుకుంటాను.

“నువ్వా?” కాసేపటికి తేరుకున్నాక అన్నాడు.

నేనేమీ మాట్లాడకుండా చేతిలో రూపాయిబిళ్ళ వుంచి లోనికెళ్లాను. నా వెనుకే జనం రావడం ప్రారంభించారు. చూస్తూ వుండగానే డాబా నిండిపోయింది.

‘హౌస్ ఫుల్ బోర్డు పెట్టేయ్’ ఎవరో జనంలోంచి జోక్ చేశారు.

సినిమా మొదలయింది.

నా మనసు మాత్రం సినిమా మీద నిలబడడంలేదు. మాటిమాటికీ పైట సర్దుకుంటూనే వున్నాను. నేను మొదట వెళ్ళడం వల్ల చివరన పిట్టగోడకు దగ్గరగా కూర్చున్నాను. కలెక్షన్ అంతా చూసుకుని మనోహర్ వచ్చి నా వెనుక నిలుచున్నాడు. టీ. వీ. కాంతి తప్ప మరో వెలుగులేదు.

తలతిప్పి అతని వైపు చూడాలన్న మనసును అదుపులో వుంచడం కష్టమై పోతుంది. కానీ తమాయించుకున్నాను. కేసెట్ మార్చి మరొట్ పెట్టడానికి మనోహర్

ముందుకు వెళ్లాడు. అతన్ని చూస్తూ అక్కడి నుంచి రావడం సాధ్యం కాదనిపించి, ఇదే తగిన సమయమనిపించి లేచి వచ్చేశాను. ఇంటికొచ్చి పడుకున్నాను.

మొదటిసారిగా నిద్ర రావడం లేదు. ఏవేవో ఆలోచనలు, ఊహలు, భయాలు రేడియోలో పలుస్టేషన్లు ఒక్కసారిగా వస్తున్నట్టు అన్నీ కలగాపులగంగా కలిసిపోయాయి. పద్దెనిమిదేళ్ల పరువం శరీరపు వునికిని తొలిసారిగా తెలియజేస్తుంది. ఎప్పుడో కోడి కూస్తున్నప్పుడ నిద్రపోయాను. ఇక ఇప్పట్నుంచి వీధిలోకి వస్తే మనోహర్ కోసం నా కళ్లు గాలించేవి.

ఎప్పుడయినా అతను ఎదురపడ్డప్పుడు కాళ్లు వణికేవి. కళ్లు సిగ్గు బరువుకి కిందకు వాలిపోయేవి. శరీరమంతా బరువుగా తోచేది. రక్తప్రసరణంతా తెలిసేది. మరో వారం రోజులకే మనోహర్ డెక్ తెచ్చి, సినిమా వేశాడు. నేను ఏడుగంటలకంతా రెడీ అయిపోయి ఆ రోజులాగానే మొదటగా వెళ్లాను. చివరి మెట్టు దగ్గరకు చేరుకుని ఒకడుగు వేయబోయేంతలో అచ్చం ఆ రోజులాగానే ఎటో చూస్తున్న అతను చేయి చాచడం, అది నా ఎదకు తాకడం జరిగిపోయింది.

ఇదంతా నటనే అని నాకు తెలుసు. కానీ నేనూ దాన్ని గుర్తించనట్టు రూపాయి చేతిలో పెట్టి లోపలికెళ్లాను. అంతక్రితం నెలకోమారు సినిమా వేసే అతను అప్పటినుంచీ వారానికి ఓ సినిమా వేస్తున్నాడు. కేవలం నేనువచ్చి, అలా నిలబడితే చేయి చాచడంకోసం అతను అంత తొందరగా సినిమాలు వేస్తున్నాడని నాకు తెలుసు.

అందుకే నేనూ సినిమా వేసిన ప్రతిసారీ అతన్ని నిరుత్సాహపరచడం లేదు. కలెక్షన్ డల్ గా వున్న సినిమాలు వేస్తూనే వున్నాడు. ప్రతివారం వందరూపాయల నష్టం వస్తోంది. అయితే బాగా లాస్ అవుతాడనిపించింది. ఆ రోజు యధాప్రకారం సినిమా కెళ్లిన నేను 'ఇక సినిమాలు ఇలా వారం వారం వేయకు. ముందులా నెలకోసారి వేయి ఈ మధ్యలో మనం ఎలానో కలుసుకోవచ్చులే' అన్నాను.

నేను అలా మాట్లాడేసరికి షాక్ తిన్నాడు. లోనుంచి తన్నుకొస్తున్న ఆనందం అతని ముఖాన్ని సాగదీసింది. అలా చెప్పాను కానీ అతన్ని ఎలా కలుసుకోవాలో తెలిసిందికాదు. మా నాన్న చాలా స్ట్రిక్టు మనిషి అందుకే నన్ను టెన్తుక్లాసుతో ఆపించేశాడు. నేను కనపడక పోయేసరికి అతను గింజుకుపోయాడు. ఓ రోజు సుగుణను రాయబారం పంపించాడు.

ఆమె అవీ ఇవీ మాట్లాడాక "ఏమిటి సంగతి? ఆ మనోహర్ నువ్వు కనపడడంలేదని చాలా ఇదయిపోతున్నాడు" అంది. ఆమె ఇలా రాయాబారాలు మోస్తుందని తెలుసు. అందుకే ఆమె చెడ్డదని అంతకుముందు వరకు అనుకునేదాన్ని. కానీ ఇప్పుడు రాయబారం తెచ్చింది నాకు గనుక ఇతరుల కష్టాన్ని తీర్చడానికి కంకణం కట్టుకున్న మంచిదానిలా అనిపించింది.

మంచిడీ, చెడ్డకీ తేడా అదేననుకుంటా. "ఏం చేయను? మా నాన్న- ఆయనకి తెలియకుండా ఎలా కలుసుకోవడం?"

"అయితే ఓ పని చెయ్. రేపు మధ్యాహ్నం మా ఇంటికిరా. ఆ సమయానికి మనోహర్ ని రమ్మంటాను. ఎవరికీ డౌటు రాదు."

"అలానే" సుగుణ వెళ్లిపోయింది. నెక్స్ డే మధ్యాహ్నం అమ్మావాళ్లు. అలా బడలికతో నడుం వాల్చాక నేను సుగుణ ఇంటికి బయలుదేరాను.

రహస్యంగా చేసే పనుల్లో వుండే ఆనందం అనుభవించడం ప్రారంభించాక యిక ఆగవు. కొత్త కొత్త పద్ధతుల్ని మనమే అన్వేషించుకుంటాం. లేకుంటే నేను అలా దొంగతనంగా సుగుణ ఇంటికి వెళ్లటం వూహించలేని విషయం. ఆ ఇంటిని చేరుకున్నాను. అది చిన్న గుడిసె. లోపలంతా మసక వెలుతురు మధ్యాహ్నామే

ఆపాటి వెలుగంటే ఇక సాయంకాలాలు, రాత్రులు చీకటిగుహలా వుంటుందేమో. అదురుతున్న పాదాలతో లోపల అడుగుపెట్టాను.

నన్ను చూడగానే ఏదో మాట్లాడుతన్న సుగుణ ఆగింది. మరోవ్యక్తి మనోహర్ అని గుర్తించాను. “రారా! నీ కోసం పాపం మనోహర్ చాలా ఇదైపోతున్నాడు”అంది సుగుణ. అందుకే కాబోలు ఇలాంటి విషయాలకు మధ్యవర్తి వుండాలనేది ఈ అవసరాన్ని గుర్తించేకాబోలు మేఘాలతోనూ, చిలుకలతోనూ పూర్వం రాయబారం పంపారు.

నేను ఇంటి మధ్యలోనున్న గుంజను పట్టుకుని నిలబడ్డాను. మనోహర్ లేచి నిలుచున్నాడు. ఏం మాట్లాడాలో తోచనట్లు మౌనంగా వుండిపోయాడు.

“మీ మధ్య నేనెందుకులెండి. అలా వెళ్లొస్తాను” అని సుగుణ తలుపు వేసింది. గొళ్లెం పెట్టిన చప్పుడు వినిపించింది. అంటే బయటి వాళ్లకు యింట్లో ఎవరూ లేరనిపిస్తుంది. ఇలాంటి విషయాలు ఇలా జరుగుతాయని నాకప్పటివరక ూ తెలియదు. ఏం ఆశించి సుగుణ ఇంత సహాయం చేస్తూ వుంటుంది?

మా యిద్దరి దగ్గరా ఏమైనా లాభం పొందడానికి వుండవచ్చు, ఏదో రహస్యంలో మనం పాలుపంచుకున్నామన్న థ్రిల్లింగ్ కావచ్చు. ఎదుటి వాళ్లు చెడిపోవాలన్న దుగ్దకావచ్చు. లేదూ ఆ మాత్రం సహాయపడం మానవ ధర్మంగా ఫీలవ్వచ్చు. అందులో వెనుకనున్న ఉద్దేశ్యం ఏమిటా అని ఆలోచిస్తున్న నేను మనోహర్ మరింత దగ్గిరగా రావడం గుర్తించలేదు.

“కనిపించవ్... మాట్లాడవు...నేనెంత బాధపడిపోతున్నానో తెలుసా?”

తల పైకెత్తలేకపోతున్నాను. చీకటింట్లో అలా కలుసుకోవటం కొత్త. ఒళ్లంతా అదురుతోంది. నేను ఏమీ మాట్లాడలేకపోయే సరికి నా చుబుకాన్ని పట్టుకుని పైకి లేపాడు. "మానాన్నకు తెలిసిందంటే పెద్ద గొడవయిపోతుంది. అందుకే భయం."

" మనం పెళ్లి చేసేసుకుందాం" ఠక్కున అన్నాడు. ఆ చీకటింట్లో మరింత చీకటైపోయినట్లు భయపడిపోయాను. కులం- అమ్మా నాన్న – వూరు- వీటి నన్నిటినీ ఎదిరించి పెళ్లిచేసుకోవడం సాధ్యమా? మా పెళ్లి జరుగుతుందన్న ఆశ ఏ కోశానా లేదు. అసలు ఆ వూహే భయం గొలుపుతోంది.

"ఏం మాట్లాడవు?"

"పెళ్లా! అది జరిగే పనా?"

"ఎందుకు జరగదు! దూరంగా వెళ్ళిపోయి పెళ్లిచేసుకుందాం."

"చూద్దాం. ముందు యిక్కడనుంచి వెళ్లాలి!" పెళ్లి ప్రస్తావన రాకుండా వుంటే మరికొంత సేపు వుండేదాన్నేమో. యిక అక్కడ వుండడం ఇంపాజిబుల్ అనిపించింది. అందుకే తొందర పడి పోతున్నాను. నా కంగారుని పసిగట్టినట్టున్నాడు.

"సరే! ఎల్లుండి మధ్యాహ్నం యిక్కడికే రా" అన్నాడు. నా మొర దేవుడు ఆలకించినట్లున్నాడు సుగుణ వచ్చి తలుపు తీసింది. నేను వెళ్లాలనుకునేసరికి ఖచ్చితంగా ఆమె వచ్చి తలుపు తీయడం దేవుడి పనేకాక మరేమిటి?

" ఆ యింటినుంచి ఎలా బయటపడ్డానో, నా యింటికి ఎలా చేరుకున్నానో తెలియదు. ఒళ్లంతా చెమటతో తడిసి ముద్దయిపోయింది. వారం తరువాత అనుకుంటాను మరోసారి సుగుణ వాళ్లింట్లో కలుసుకున్నాం. ముందున్న జంకు కాస్త వదిలింది. అందుకే సుగుణ బయట గొళ్ళెం పెట్టగానే చాపమీద కూర్చున్నాను.

మనోహర్ నా చేతులు రెండూ పట్టుకుని మాట్లాడడం ప్రారంభించాడు. అప్పుడే కాదు ఎప్పుడు ఏమేమి మాట్లాడుకున్నామో నాకిప్పటికీ గుర్తే.

అయితే ఆ మాటలేమిటో యిప్పుడు చెప్పమంటే చెప్పలేను. ఏవేవో స్వీట్ నాన్సెన్స్ అంతా దొర్లేది. “నిన్న సాయంకాలం మీ యింటివేపు వచ్చాను. నువ్వు కనిపించలేదు. రాత్రంతా నిద్రలేదనుకో!”

“అద్దంలో చూసుకుంటూ తిలకంబొట్టు పెట్టుకుంటుంటే వెనక నువ్వుచేరి చూస్తున్నట్టే వుంటుంది” ఇలాంటి మాటలు ఒకదాని కొకటి సంబంధం లేని మాటలు. అయితే వీటినన్నిటినీ ఒకదానికొకటి కలిపేది – ప్రేమ. అందుకే అదంత మధురం. ఆరోజు వచ్చేటప్పుడు మనోహర్ నన్ను గట్టిగా కౌగిలించుకుని ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

అప్పుడు నేనేమయిపోయానో నాకే తెలియదు. ఆ చిన్న గుడిసెకు ఠక్కున రెక్కలు మొలిచి ఇంద్రలోకాలకు ఎగురుతున్నట్లే అనిపించింది. ఆ బిగి కౌగిలిలో వూపిరాడక కొట్టుకుపోయిన నేను వీధిలో పడ్డాక గుండెల్నిండా వూపిరి పీల్చుకున్నాను. ఎదురుగా వస్తున్న ఎద్దుల మెడలోని గంటల శబ్దం జలతరంగిణిలా వినిపించిందంటే నేను ఎంత అధ్భుతమైన థ్రిల్లింగ్ లో వున్నానో ఊహించు. ఇంటికి వచ్చాక కూడా ఆ ముద్దు స్పర్శ నన్ను వదలలేదు.

ఆ సమయంలో నేను గనుక దుకాణంలో వుండుంటే బహుశా పదిరూపాయలకి సామానంతా ఇచ్చేసుండేదాన్ని. వెన్నెలరాత్రి మన వెనక మన నీడ వచ్చినట్లే ఏంచేస్తున్నా ఆ ముద్దుతాలూకు పులకరింత నన్ను ఓ రకమయిన గగుర్పాటుకు గురిచేసేది. ఆ రాత్రి నేనేం తిన్నానో అన్నది ఎప్పటికీ గుర్తులేని విషయం. సుగుణ వాళ్లింట్లో కలుసుకోవడం కూడా ఎక్కువ కాలం సాగలేదు.

మూడోసారి నేను బయల్దేరబోతుంటే అమ్మ అడ్డుకుంది. “దానింటిదగ్గిర నీకేం పని? అదంత మంచిదికాదు ఇంకెప్పుడయినా పోయావంటే వూరుకోను” అలా అక్కడికెళ్లడం బంద్ అయిపోయింది. రెండు మూడు నెలలు కేవలం చూపులతోనే గడిచిపోయాయి. పండగనెల వచ్చింది. గొబ్బెమ్మలు ప్రారంభమయ్యాయి. నేనూ ఓ గ్రూప్లో చేరిపోయాను. సాయంకాలం ఏడుగంటలను గొబ్బెమ్మను ఎత్తుకుని యింటింటి దగ్గర గొబ్బీలు తట్టి తొమ్మిది గంటల ప్రాంతాన ఇంటికి చేరుకునే వాళ్లం.

గొబ్బీలు ప్రారంభమైన రెండో రోజు బావి దగ్గర సుగుణ కనిపించింది. “ఆ మనోహర్ కు ఏం మంత్రం వేశావో ఏమోగానీ నీ కోసం కలవరించి చచ్చిపోతున్మిట్టింది.

“రాత్రికి ఎనిమిది గంటలకు మన వూరి బయటున్న శివాలయానికి రమ్మను. నే వస్తాను” అని చెప్పి, బిందె యెత్తుకుని వచ్చేశాను.

ఆ రాత్రి గొబ్బిళ్లు ప్రారంభమయ్యాయి. మూడిళ్ల వరకు నేనూ గొబ్బీలు తడుతూ పాటలు పాడుతున్నాను. మూడో యిల్లు దాటగానే తలనొప్పిగా వుందనీ, ఇంటికెళతాననీ మిత్రరాళ్లతో చెప్పి, బట పడ్డాను.

వీళ్లేమో ఇంటి కెళ్లామని అనుకుంటారు. అమ్మావాళ్లేమో గొబ్బి తడుతున్నా ననుకుంటారు. కాబట్టి ఈ మధ్యకాలంలో నేనెక్కడికి వెళ్లానో ఎవరికీ తెలీదు. అదీ నా ప్లాన్!

మిత్రురాళ్లను వదిలి. సందులోంచి మలుపుతిరిగి చీకట్లో కలిసి పోయి శివాలయం దగ్గర చేరాను. అది శిథిలాలయం. ఎవరూ వుండరక్కడ వూరికి కూడా చాలా దగ్గరే.

అది మేం కలుసుకోవడానికి మంచి ప్లేసనుకున్నాను. నేను వెళ్లేసరికి మనోహర్ రెడీగావున్నాడు. నన్ను చూడగానే ఒక్కసారిగా బరస్ట్ అయిపోయాడు కాబోలు నన్ను పట్టుకుని ముద్దుల్లో ముంచెత్తాడు. అలానే వరండాలో కూర్చున్నాం. అతని

చేతులు ఎక్కడెక్కడో కదులుతున్నాయి. అన్నీ టైట్ గా వున్నాయి. జాకెట్ దగ్గర్నుంచి పావడా ముడివరకు ఏదీ వూడి రావడంలేదు.

అతని ప్రయత్నమంతా ఎందుకో తెలుస్తుంది. తన విరహాన్నీ, వియోగాన్ని అంతటినీ నన్ను పొందడంలో తీర్చుకోవాలనుకున్నాడు కాబోలు నాకు వూపిరాడకుండా చేస్తున్నాడు. ఏదో మత్తు నన్ను లొంగదీసుకుంటోంది. మరేదో కావాలన్న ఆరాటాన్ని తెలియెజెప్పడాని కన్నట్లు రక్తం పరుగులు పెడుతోంది. కానీ చిన్నప్పట్నుంచీ నీతిసూత్రాలు. సంఘం చేతిలో బెత్తం పెట్టుకుని చెప్పిన జాగ్రత్తలు. అమ్మా నాన్నలు ఘోషించిన నైతిక విలువలు నన్ను తట్టి మరీ లేపాయి. నేను సుతారంగా అతన్ని విడిపించుకున్నాను.

మధురమైన ఆ అనుభవం పొందకుండా నేను చాలా పవిత్రంగా బయటపడ్డానని అప్పుడు గర్వంగా ఫీలయ్యానా! నా పెళ్లయ్యాక మాత్రం అదెంత పొరబాటో నాకు తెలిసింది. పెళ్ళివరకు రావాలంటే ప్రేయసీప్రియుల మధ్య ఈ అనుభవం తప్పక వుండాలంటాను. సంఘాన్ని ఎదిరించి పెళ్లిచేసుకోవాలంటే ఇద్దరిమధ్యా బలమైన ఆకర్షణ వుండాలి. సెక్స్ కంటే గొప్ప ఆకర్షణ మరొకటి లేదనుకుంటాను.

అందులోనూ స్త్రీ – ఈ అనుభవం లేకపోతే ఎంత గొప్పగా ప్రేమించనీ, చివరికి అతన్ని చాలా సులభంగా వదిలి పెట్టగలదు. ఆ అనుభవం లేకుంటే తామిద్దరూ ఎన్నిసార్లు సినిమాలకు వెళ్లుండనీ, ఎన్నోసార్లు కలిసి హోటళ్లకు తిరగనీ దేన్నీ లెక్కపెట్టదు. ఆ అయిదు నిముషాల అనుభవం ఏర్పడితే మాత్రం ఆ మగవాడ్ని స్త్రీ అంత నిర్లక్ష్యంగా వదిలిపెట్టదు. ఇదంతా నా పైత్యం అనుకోవద్దు.

పెళ్ళయినా చాలామంది ప్రేయసీ ప్రియులకు పెళ్లయ్యాక జరగాల్సిన శోభనం పెళ్లికిముందే జరిగిపోయి వుంటుంది. అది కాకుంటే ఏ జంటా పెళ్లివరకు రాదు. చాలా ఇబ్బందిగా నన్ను వదిలి పెట్టాడు మనోహర్. ఆ సమయంలో స్త్రీని వూరకనే

వదిలిపెట్టడం వీలయ్యేది కాదు. కానీ మనోహర్ మెత్తటి స్వభావం కలవాడు. నేను వినుఖత చూపించగానే వెనక్కి తగ్గాడు. ఆ తర్వాత గొబ్బెమ్మలు వున్న రోజులంతా మేమిద్దరం శివాలయం దగ్గర కలుసుకునేవాళ్లం.

రెండు ముద్దులు! మూడు కౌగిలింతలు, నాలుగు గాఢమైన నిట్టూర్పులు తప్ప మరోదానికి నేను ససేమిరా ఒప్పుకోలేదు. పండగనెల అయిపోగానే నాకు ఓ పెళ్లిసంబంధం వచ్చింది. నాకు తప్ప అందరికీ ఆ సంబంధం నచ్చింది. మా నాన్నకయితే మరీ నచ్చింది. వరకట్నం అడక్కుండా పైపెచ్చు కన్యాశుల్కం ఇస్తానంటే పేకాటలో అప్పటికే బాగా లాస్ అయిపోయిన తండ్రికి నచ్చకుండా ఎలా వుండగలదు.

పెళ్లి ఖర్చులంతా తానే భరించి, ఓ ఇరవైవేల రూపాయలు ఎదురిస్తామన్నాడు పెళ్ళికొడుకు. పెళ్లి చూపులకు అతనొక్కడే వచ్చాడు. ఆ రాత్రి ఇదంతా చెప్పి పెళ్లికొడుకు వెళ్ళిపోయాడు. నన్ను పిలిచి నా ఇష్టం ఏమిటో అడిగింది అమ్మ.

“నాకు వద్దంటే వద్దు! పెళ్లాం చచ్చి ఓ బిడ్డ తండ్రి అయి నలభై అయిదేళ్ళ వయసులో తగుదునమ్మా అంటూ పెళ్లికి తయారయిన ఆ డొక్కును చేసుకోనుగాక చేసుకోను. ఇంకొక్కమాట మనోహర్ ని అదే చిననాయుడి కొడుకుని పెళ్లి చేసుకుంటాను. మన కులం కాదని మీరు అడ్డు చెప్పినా విననుగాక వినను.”

నేను కదల్లేదు.

“సిగ్గేమో నా మొదటి పెళ్లాన్నిక్కూడా భలేసిగ్గు. మొగుడి దగ్గర సిగ్గూ, తల్లీదగ్గర ఆకలీ దాచుకోకూడదే అనేవాడ్ని” పళ్లికిలిస్తున్న ఆయన్ను చూస్తుంటే ఇంటి ద్వారం పైన వేలాడదీసే దిష్టిబొమ్మ కళ్లముందు మెదిలింది. విసురుగా వచ్చి తన ప్రతాపం చూపించడానికి తలుపు బలంగా మూశాడు. ఆ శబ్దాన్ని వింటుంటే నా ఎముకలు విరుగుతున్నట్లే వుంది.

నన్ను లాక్కుని వెళ్లి మంచం మీద కూర్చోబెట్టాడు. పాలగ్లాసును స్టూల్ మీద వుంచాను.

"ఏం పేరు? మరిచిపోయాను"

"శోభనం గదిలో పెళ్లాం పేరడిగే దౌర్భాగ్యస్థితిలో వున్నాం మనం. ఐదు నిమిషాల పెళ్లిచపుల పరిచయంతో ఎదుటి వ్యక్తి గురించి ఏం తెలుస్తుంది? మా ఆయన మరీ అధ్వాన్నం గనుక పేరు మరిచి పోయాడు. తేడా చాలా స్వల్పమే.

"కైవల్య"

"అలా అంటే ఏమిటి?" అని అడిగాడు.

"మోక్షమనుకుంటా"

"అర్థంకాని పేరు పెట్టుకున్నావే" అంటూ నన్ను గట్టిగా వాటేసుకున్నాడు. ఎలుగుబంటు పట్టుకుని వున్నా అంతగా జడుసుకుని వుండేదాన్ని కానేమో జుగుప్స లాంటిది శరీరాన్ని కుంచింపచేస్తోంది. తలనంతా లాగి చెంపమీద కొరికాడు. గుండెల్లో రేగిన మంట కళ్ళ నీళ్ళ రూపంలో తేలింది. ఇక ఆయన మాట్లాడడని నాతు తెలిసిపోయింది. శోభనం ముందు నా భర్త మాట్లాడిన మాటలు అవే.

బయటనున్న చందమామ జాలిగా నన్ను చూసి నవ్వుతున్నట్టే వుంది. పొగపొయ్యే కిటికీ గుండా వెన్నెల బూజులాగా వేలాడుతోంది. జాకెట్ హుక్ ల కోసం వెదుకుతున్న ఆయన చేతులు ముళ్ళ కంచెతో పెరుకుతున్నట్టు కదులుతున్నాయి. జాకెట్టు మధ్యన వేళ్లు పోనిచ్చి లాగాడు. హుక్కులన్నీ తెగిపోయాయి.

పందొమ్మిదేళ్ల పరువాన్ని తమలో కలిపేసుకున్న నా ఎద సంపద పొంగాల్సిందిపోయి విచిత్రంగా టచ్ మి నాట్ ఆకుల్లాగా ముడుసుకుపోయాయి. బ్రా

ఎలాస్టిక్ ను సాగబెరికి వదలడంతో కొరడా చివర తగిలినట్లు విలవిల్లాడిపోయాను దాన్నీ తెంపాలని చూశాడు. వీలైంది కాదు. ఉంగరం చేయి గుచ్చుకుంటూ వుండగా దాని బంధనాలను విప్పాడు.

ఆయనకు కావాల్సింది స్త్రీ కాదు – స్త్రీ శరీరం. భార్య చనిపోయిన దగ్గర్నుంచీ పస్తులుంటున్నాడు కాబోలు ఆకలిగొన్న సింహంలా మీదపడ్డాడు. ఇలాంటి ఆన్ ఈస్టటిక్ వెధవని ఏ అమ్మాయి ప్రేమించి శరీరాన్ని ఇవ్వగలదు?”అందుకే స్త్రీ శరీరం పట్ల మంటి యావతో వున్నట్టున్నాడు. ఆయన తోసిన తోపుకి మంచం అడ్డ బలంగా తగిలింది.

రక్తం ఏమయినా వస్తుందేమోనని చూసుకోవాలనిపించింది. అప్పటికే నా చేతుల్ని తీసుకుని లాగి పట్టుకుని వున్నట్లు తెలిసి ఆ ప్రయత్నాన్ని విరమించుకున్నాను. పాదం నా తెల్లటి కాటన్ చీర అప్పటికే ఆయన మురికిని పీల్చుకుని నల్లగా ముఖం పెట్టింది. కుచ్చిళ్లను పట్టుకుని మోటుగాపైకి లాగాడు. పువ్వుకున్న రేకు లన్నిటినీ దూసేసినట్లు అతని చేతులు కదిలాయి. లంగా బొందు చిక్కు ప్రశ్నలా మరింత బిగుసుకుపోయింది.

దాన్ని పట్టుకుని గింజు తున్నాడు గానీ అది వూడి రావడం లేదు. నా శరీరం మీద అగ్గుల వాన కురుస్తున్నట్లే వుంది. కణాలన్నీ తమలోకి తామే ప్రవహిస్తున్నట్లే ముడుచుకు పోయాను. మూడంకె వేసుకుని, బిగదీసుకుపోయాను. అతను బలాన్నంతా చేతుల్లోకి తీసుకుని లాగాడు. కందిరీగలు కుట్టినట్లు బాధతో కమిలిపోయాను.

అయిదడుగులా అయిదంగుళాల మనిషిని నాలుగు అడుగులు పెట్టెలో పెట్టి బయట నుంచి చీలలతో బిగించినట్లు ముడుచుకుపోయాను. “ఏమిటలా బిగుసుకు పోతావ్! ఇలా అయితే అయినట్లే – ‘ అన్నాడు.

అప్పటికే నిస్సత్తువ నా లోని చైతన్యాన్నంతటినీ హత్య చేసింది. కాళ్లూ చేతులూ వశం తప్పాయి. ప్లాస్టిక్ తో చేసినట్లు బిగదీసుకు పోయాయి. కళ్లు వాటంతటవే మూసుకుపోతున్నాయి. శరీరం ప్రాణాన్ని కోల్పోయినట్లు చచ్చుబడిపోయింది. అప్పటికే ఆయన నాలో కలిసిపోవడానికి నానా తంటాలు పడుతున్నాడు. కానీ నా స్థితి అందుకు వీలు కల్పించడం లేదు. శరీరం గట్టిగా ఇనుములా తయారయింది.

మెత్తదనం ఎక్కడో మాయమయిపోయింది. గుండెల్లో మంట మరింత ఎక్కువైంది నాకు. శరీరాన్ని వుండలా చుట్టి ముళ్ల కంపమీద గిరవాటేసినట్లు కళ్లలోంచి నీళ్లు చిప్పిల్లుతున్నాయి. కనురెప్పలు మూతలుపడ్డాయి.

ఆ బాధను మరిచిపోవడానికి నేనూ, మనోహర్ గట్టిగా కౌగిలించుకుని, బుగ్గలపై సుతారముగా ముద్దు పెట్టడం వీధిలో వెళుతూ నన్ను చూసి కొంటెగా కన్ను గీటడం, గొబ్బిలు తట్టడానికి వెళుతున్నానని ఇంట్లో చెప్పి, శివాలయం దగ్గర కలుసుకోవడం, అన్నీ పుప్పొడిమీద అచ్చొత్తిన చిత్రాల్లా కన్పిస్తున్నాయి.

ఏదో హాయి శరీరానికి రిలాక్స్ ని కలగజేసింది జీవ కణాలన్నీ ఆనందాన్ని పీల్చుకుని సాగాయి. మనసు రంగుల తుపానులో చిక్కుకున్న గాలిపటమే అయింది. రక్తం జ్ఞాపకాలతో మరింత చిక్కబడింది. నాలో కనిపించిన ఈ ఈజ్ కి నా భర్త ఓ క్షణం పాటు విస్తుపోయినట్లు ఒక క్షణం ఆగడం నాకు తెలియదు. నా మనసంతా మనోహర్ ఆక్రమించేసుకున్నాడు. ఆ క్షణంలోనేనెవరో , నేనెక్కడున్నానో, మరిచిపోయాను.

శివాలయం వరండాలో నేనూ, మనోహర్ కలిసి సుఖాల అంచులు పట్టుకుని స్వర్గానికి పాకుతున్నట్లే వుంది. “మనోహర్ .. .మనోహర్....”అంటూ నా భర్తని పట్టుకున్నాను.

ఒక లిప్తకాలం పాటు ఆయన,షాక్ తో గడ్డకట్టుకు పోయినట్లు నాకు తెలిసే అవకాశమే లేదు. నా హృదయమంతా, నా తనువంతా మనోహర్ తో నిండిపోయింది. “మనోహర్” ఈసారి మరింత గట్టిగా వాటేసుకున్నాను. నా ఉద్రేకాన్ని చూసి నా భర్త తన వయసును మరిచిపోయాడు. రెట్టించిన ఉత్సాహంతో నన్ను పూర్తిగా ఆక్రమించుకున్నాడు. ఓ పావుగంట తరువాత నేను ఆ ట్రాన్స్ లోంచి బయటపడ్డాను.

అప్పుడు గుర్తొచ్చాయి. పరిసరాలన్నీ, పక్కనే అలిసిపోయి కనుగుడ్లను పైనున్న రూఫ్ కేసి గురి చూస్తున్న ఆయన్ను చూస్తూనే భయంలాంటిది జరజరా గుండెల్లో పాకింది. నేను కలవరించిన మనోహర్ ఎవరో చెప్పమంటాడని ఆయన వైపు చూడకుండా తల దించుకున్నాను. చిత్రం ఆయన ఆ ప్రశ్న వేయలేదు. అప్పుడే కాదు – మా పెళ్లయిన మొదటి రాత్రి నుంచి ఇప్పటివరకూ ఆయన నా దగ్గరకు చేరిన ప్రతి రాత్రీ నేను కళ్లు మూసుకోవడం తరువాయి ఆ పేరును ఉచ్ఛరిస్తున్నా ఆయన అడగలేదు.

“నేను ఈజ్ అయిపోవడం వల్ల రెట్టింపు ఉత్సాహంతో సుఖాన్ని జుర్రుకోవచ్చన్న స్వార్ధంతో ఆయన ఆప్రశ్న వేయడం లేదు. ఆ నాలుగు క్షణాలనూ భరించడం కోసం మనోహర్ ని కలవరించే టెక్నిక్ ను నేనూ విడవడం లేదు. జీవితంలో ఇంత భయంకరంగా రాజీపడడం నాకూ, నా భర్తకే చెల్లింది” కైవల్య చెప్పడం ఆపింది.

అప్పటికే బాగా చీకటి పడింది.

* * * *

ఉదయం తొమ్మిది గంటలైవుంటుంది. తూర్పు ఆకాశంలో సూర్యుడు మండుతున్న చక్రంలా తిరుగుతున్నాడు.

గాలి నులి వెచ్చగా తగులుతోంది. సుజన అక్కయ్యలు ముగ్గురూ పెరట్లో వడియాలు పెడుతున్నారు. సత్యనారాయణరావు భగవద్గీత టీకాతాత్పర్యం చదువు కుంటున్నాడు. అనసూయమ్మ వంటింట్లో కుస్తీలు పడుతోంది.

డాబామీద నుంచి కిందకుదిగి వరండాలో కూర్చుని వీధినవస్తూ పోతూన్న జనాన్ని చూస్తోంది. సుజన ఇంకా నిద్ర లేవలేదు. రాత్రి చాలా పొద్దుపోయేవరకు ఆమె కైవల్య చెప్పిన సంగతులన్నీ హాట్ చేసుకుంటూ వుండిపోయింది. ఏ మూడింటికో నిద్రలోకి జారిపోయింది.

వడియాలు పెడుతున్న మూగ్గురూ మాటల్లో పడ్డారు. " మొన్న రాత్రి వంశీ ఇచ్చిన లడ్డూ తినగానే అంత నిద్ర ముంచు కొచ్చిం దేమిటి మన ముగ్గురికి సుజన పెద్దక్కయ్య ఉమ తన సందేహాన్ని వెలి బుచ్చింది.

“అందులో మత్తు మందు కలిపివుంటాడని నా నమ్మకం. అలా మనల్ని నిద్రపుచ్చి సుజన గదిలో దూరి, ఫస్ట్ నైట్ ఛాన్సు కొట్టేద్దామనుకున్నాడు కాబోలు. కానీ నేను సేకరించిన డేటా ప్రకారం అది చివరి క్షణంలో ఫెయిలయింది”రెండో అక్కయ్య రమాదేవి చెప్పింది.

“అదెలాగ?” చిన్నక్కయ్య హేమ అడిగింది.

“మన బామ్మకు నిద్ర మాత్రలు వేసుకుని నిద్రుపోయే అలవాటు కదా- ఆరాత్రి మాత్రలు ఇవ్వగానే అమ్మ నిద్రపోయింది.లడ్డులోని మత్తు మందువల్ల కొంతసేపు నిద్రపోయి తిరిగి లేచి కూర్చుంది. బామ్మ అప్పుడు మన సుజన హీరో రంగప్రవేశం చేసాడు. బామ్మ అడ్డుపడింది.తన రూమ్ లో కలల్లో తేలిపోతున్న సుజన వంశీ రాకను గమనించలేదు. బామ్మ తన ఫస్ట్ నైట్ ప్రహసనాన్ని చప్పిడంతో అతగాడు జడుసుకుని ఉడాయించాడు.”

“లేకుంటే సుజన మన ఛాలేంజ్ లో నెగ్గదన్న మాట” అంది ఇంకో అక్కయ్య.

“అంతేకదా!” ఆదేవుడు బామ్మ రూపంలో వచ్చి మనల్ని ఆదుకున్నాడన్నమాట. లేకుంటే సుజన మనపై విజయగర్వంతో స్వారీ చేసేది.”

“ఇక నుంచి మనం జాగ్రత్తగావుండాలి. భార్యా భర్త లిద్దరూ చాలా సీరియస్ గా ఈ ఛాలెంజ్ లో నెగ్గాలని చూస్తున్నారు.”

“ఓ కే! అలాగే”ముగ్గురూ కూడబలుక్కున్నారు.

హాల్లోంచి సత్యనారాయణ గొంతు శ్రావ్యంగా వినిపిస్తోంది. వంటింట్లోంచి మసాలా వాసన బరువుగా హాల్లోకి లేస్తోంది. బామ్మా వస్తూపోతున్న జనంమీద సుబ్బులతో కామెంట్ చేస్తోంది అంత వయసులో కూడా ఆమె హుషారుగా వుంటుంది. తన వాక్ చాతుర్యంతో ఎదుటి వాళ్ళను బురిడీలు కొటిస్తూ వుంటుంది.

” ఆ వచ్చేది జయకదా పెళ్ళికి ముందు నౌరకాయలా వుండేది. ఇప్పుడేమిటి అలా ములగ్గాడలా అయిపోయింది. కొంపదీసి మొగుడు దీన్ని ఒక్క క్షణం వదలడంలేదు కదా. ముందే వాడు సైన్యంలో పని చేసి వచ్చినవాడు. వాడికి ప్రతీదీ యుద్ధంలా అనిపిస్తూందేమా”

సుబ్బులు ఆమె మాటలకు నవ్వుకుంటూ వుండిపోయింది.

అంతలో ఖాకీడ్రస్సులో వున్న ఒకవ్యక్తి సైకిల్ తోక్కుకుంటూ అక్కడికి వచ్చాడు. సైకిల్ నిలబెట్టి “సత్య నారయణ గారిల్లు ఇదేనా?” అని గట్టిగా అడిగాడు

వరండాను ఊడుస్తున్న సుబ్బులు ఒక్కక్షణం అతనివైపు చూసి” ఇదే! ఏమిటి?” అని ద్వారం దగ్గరికి వచ్చింది.

” సత్యనారాయణగారికి టెలిగ్రామ్”

" అమ్మో! టెలిగ్రామా! అయ్యో! ఏం వచ్చింది నాయనా! తెల్ల వారినుంచీ కుడాకన్ను అదురుతూ వుంది. అప్పుడే అనుకున్నాను ఏదో దుర్వార్త వినబోతామని. ఏమైంది దేవుడో?" బామ్మ రగాయుక్తంగా శోకాలు ప్రారంభించింది.

ఈ అరుపులకి సత్యనారయణ భగద్గీతను మూసి ఇవతలకు వచ్చాడు. వడియాలు పెడుతున్న వాళ్ళూ పరుగున అక్కడికి చేరుకున్నారు. అనసూయమ్మ చేతులకున్న మసి అయినా తుడుచు కోకుండా వచ్చి " ఏమైంది?" అంటూ అందరివైపు చూస్తూ ప్రశ్నించింది.

ఈ హడావుడికి సుజనకూడా నిద్రలేచి , మేడమీద నుండి కిందకు దిగింది.

ఈలోగా ఖాకీ బట్టలతను వరండా మెట్లెక్కి పైకి వచ్చి "సత్యనారాయణగారు మీరేనా?" అని అడిగాడు.

"అవును నాయనా"

"టెలిగ్రామ్ సార్. ఇదిగో ఇక్కడ సంతకం పెట్టండి"

అయన సంతకం పెట్టాక వణుకుతున్న చేతులతో టెలిగ్రామ్ నందుకున్నాడు.అందులో వున్న మేటర్ చదివాక " ఆరే! మన వేదాంతం రఘురామయ్య కాలధర్మం చేశారే" బాధ మిళితమైన స్వరంతో స్వగతంలా అన్నాడు.

"తాతయ్య వేదాంతం రఘురామయ్య చనిపోయారా!" పిల్లలంతా ఒక్కసారిగా నోళ్ళు తెరిచారు.

అప్పటికి అర్థమైంది బామ్మకు. "అయ్యో! మా తమ్ముడు పోయాడా!" అంటూ ఏడుపు ప్రారంభించింది. ఆమెను సముదాయిస్తూ అందరూ లోనికి తీసుకువెళ్ళారు. అయినా ఆమె ఏడుపు ఆపలేదు.

“మరి అందరం వెళ్ళాలి కదా. బయల్దేరండి” సత్యనారాయణ అన్నాడు.

“సుజన!” అనసూయమ్మ సందేహంగా అడిగింది.

” అది కొత్త పెళ్ళికూతురు కదా. చావులకు, కర్మక్రియలకూ రాకూడదు శాస్త్రం ఒప్పుకోదు అదింట్లోనే వుంటుంది. రాజుపాలెం ఎంత దూరం! మహావుంటే ఇరవై కిలోమీటర్లకు మించదు. రాత్రికి ఏ వేళ కయినా వచ్చేయచ్చు. నెల్లూరిలో మన ఊరికి వచ్చే లాస్టు బస్ తొమ్మిది గంటలకి. దాన్ని మిస్ మిస్ చేసు కోకుండా వచ్చేయాలి. రాత్రి చనిపోయాడు కాబట్టి ఈ రోజు ఎత్తుబడి అయిపోతుంది. మా అమ్మను వదిలేసి వస్తే కర్మక్రియల వరకూ వుండి ఆతరువాత వచ్చేస్తుంది.”

”అయ్యో నా తమ్ముడూ” బామ్మ మధ్య మధ్యలో ఏడుపు సాగిస్తూ వుంది. ఇలా తర్జన భర్జనలు జరిగి చివరకు సుజనను ఇంట్లో వుంచి, తోడుగా సుబ్బుల్ని వుండమని మిగిలిన వారంతా చావుకు బయల్దేరారు. వాళ్ళు బస్టాండ్ చేరుకునేసరికి పదకొండు గంటలయింది.

అప్పటికే అందరికీ ఆకలి బయలుదేరింది. వెళుతున్నది చావుకు కాబట్టి ఎప్పుడు తింటామో ఏమో అన్న వేదనకుడా మొదలయింది ఈ వేదనతోనే అందరూ డస్సిపోయారు. బస్టాండ్ దగ్గరున్న మామిడితోపులో ఓ పక్కగా నక్కి వున్న వంశీ, వాళ్ళు ఎప్పుడు బస్సులో ఎక్కుతారా అని గుడ్లప్పగించి చూస్తూన్నాడు.

వీళ్ళు చావుకి వెళ్ళివచ్చేటప్పటికి ఎలా లేదన్నా రాత్రి పదిగంటలవుతుంది. ఇప్పుడు పదకొండు గంటలయింది. అంటే పది గంటల సమయం వుంటుంది. ఈలోగా తన ఫస్ట్ నైట్ అవుతుంది. మరి పగలు జరిగితే ఏమనాలి? ఫస్టుడే అంటారేమో. ఎవరూ ఇంతవరకు అనకపోయినా ఈఫస్టు డే తమతోనే మొదలవుతుంది. ఓక్రెడిట్టే.

రాత్రి జరిగినా, పగలు జరిగినా శోభనం శోభనమే గదా. మరికొద్ది క్షణాల్లో తాను సుజన కౌగిలిలో కరిగిపోతాడు. వంశీ ఈ ఊహలకే చలించిపోయాడు. ఏదో ఉద్రేకం గుండెను కదిలిస్తోంది. ఇంకొక్క క్షణం ఆగలేక బస్సు వస్తుందో లేదోనని చూశాడు. దూరంగా ఎర్రటి బస్సు వస్తోంది.అది అతని కళ్ళకు మాత్రం తన శోభనానికి పచ్చజెండా ఊపుతున్నట్టే వుంది.

బస్సు ఆగింది. అందరూ బిలబిలమంటూ ఎక్కారు. బస్సు బయలుదేరింది. అంతవరకూ తుప్పల్లో వున్న వంశీ ఇవతలికరి వచ్చాడు.

"ఆహా! జగమే ఊయల" అన్నపాట అప్రయత్నంగా అతని నోటివెంట వచ్చింది. సుజన ఒంటరిగా వుందన్న విషయం అతనికి ఎక్కడలేని ఉత్సాహాన్ని ఇస్తోంది. తామిద్దరూ శోభనం మధురిమలను అనుభవించడమే కాకుండా , చాలెంజ్ లోకూడా నెగ్గుతామన్న థ్రిల్ రక్తాన్నంతా కవ్విస్తోంది. మరో అయిదు నిముషాలకు ఇంటికి చేరుకున్నాడు.

బ్రాతూమ్ లో దూరి శుభ్రంగా స్నానం చేశాడు. తెల్లటి పైజమా , లాల్చీ వేసుకున్నాడు. లైట్ గా సెంట్ స్ప్రే చేసుకున్నాడు.

"అదేమిట్రా భోజనాలప్పుడు తయారయ్యావ్. ఎక్కడికి?" అతని తల్లి విచిత్రంగాచూస్తూ అడిగింది.

"ఎక్కడికీ లేదులేవే. అలా మా ఫ్రెండ్ ఇంటికెళ్ళొస్తాను"అన్నాడు వంశీ.

"మీ మావయ్యకు మావయ్య చనిపోయాడట. మనిషిచేత చెప్పిపంపించారు. మనింటి తరపున ఎవరయినా వెళ్ళుంటే బావుండేది. నేనెటూ వెళ్ళలేని స్థితిలో వున్నాను. కదా. అందుకే నిన్ను పంపిద్దామని చూస్తే కనిపించకపోతివి" అంది అతని .తల్లి.

“మా మయ్యవాళ్ళ ఎదురుపడ్డారులేవే. కొత్త పెళ్ళికొడుకు చావులకి రాకూడదట. శాస్త్రం ఒప్పుకోదని చెప్పాడు. అందువల్ల నిలిచిపోయాను. నువ్వు భోజనం చేసేయ్. నేను ఆలస్యంగా వస్తాను “అన్నాడు వంశీ.

ఇక ఏమీ మాట్లాడలేక ఆమె కొడుకువైపు నిస్సహాయంగా చూస్తుండిపోయింది.

చావుకి ఎవరో ఒకరు వెళ్ళలేకపోయామన్న బాధ ఆమెను కృంగదీస్తున్నా అతను అదేమీ పట్టించుకోకుండా బయటికి అడుగువేశాడు. ఎండ వెన్నెలంత హాయిగా వుంది. గాలి తన శోభనానికి ముత్తయిదువులను పిలవడానికి అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నట్టే వుంది.ఆకాశం చందనాన్ని రాసుకోవడానికి ఉపయోగించే రాతిపలకలా వుంది. అక్కడక్కాడా వున్న మబ్బులు అగరొత్తుల పొగ ఆరూపం దాల్చినట్లు కనిపిస్తున్నాయి. ప్రకృతంతా తనకు సహకరిస్తున్నట్టు అనిపించింది వంశీకి.

ద్రాక్షపళ్ళవైన్ లో మనసును ఊరబెట్టినట్లు మత్తుగా వుంది.మగ్గం మీద దూదిని ఏకినట్లు శరీరాన్ని ఎవరో ఏకుతున్నట్లు ఉద్వేగం ప్రకంపనాలను పుట్టిస్తోంది.అతను వీధి మలుపు తిరిగాడు. కొత్త పెళ్ళి కొడుక్కి దిష్టి తీయడానికి పసుపు నీళ్ళ పళ్ళంను సిద్ధం చేసినట్లు గోపీరంగుతో మెరిసిపోతున్న సత్యనారాయణగారిల్లును చూస్తూనే అతని నరాలన్నీ గొడుగుచువ్వాల్లా విచ్చుకున్నాయి. ఇంటిపక్క నుంచి నడిచి దొడ్లోకి వెళ్ళాడు. ఎవరూ లేరక్కడ చాలా నిశ్శబ్దంగా వుంది.

“సుజనా!సుజనా!” మెల్లగా పిలిచాడు.

హాల్లో సోఫామీద కూర్చున్న సుజన తనను ఎవరో పిలుస్తున్నట్లనిపించి బయటికి వచ్చింది. వంశీని చూడగానే ఆమెకు ఏడుపు తన్నుకొచ్చింది. భోరున

ఏడూస్తూ ఉద్రేకం మీద కన్నీళ్ళ వర్షం కురుస్తున్నట్లు గిల లాడి పోయాడు. " ఏమైంది?ఎందుకేడుస్తున్నావ్?"

" మా తాతయ్య చనిపోయాడు. అమ్మా వాళ్ళంతా ఇప్పుడే బయల్దేరి వెళ్ళారు"

అప్పుడర్థమైంది ఆమె ఎందుకేడుస్తుందో అతనికి.అర్థం కాగానే నవ్వు జలపాతంలా దూకింది. నవ్వుతున్న అతన్ని ఒక్క క్షణం విస్మయంతో చూస్తూండిపోయింది.

“మా తాతయ్య చనిపోతే నీకు నవ్వు వస్తుందా?" నిష్టూరపోయింది.

“దాని వెనక చిన్న మెలిక వుంది" లోపలికెళదాం. పద చెబుతాను" ఆమె భుజంమీద చేయిపేసి లోపలికి నడిపించుకెళ్ళాడు.

ఇద్దరూ సోఫాలో కూర్చున్నారు. " ఇంతకీ పూలపొట్లం ఎక్కడ?" అతను నాలుగు వేపులా చూస్తూ అడిగాడు.

ఎవరన్నట్లు చూసింది.

“సుబ్బులు"

" అది పూలపొట్లమా?" అలాంటి కాంప్లిమెంట్లు, ఉపమానాలు ఉపయోగించావంటే నేను ఊరుకోను"చిరుకోపం ఎర్రగా పులుముకుంది ఆమె ముఖంమీద.

" ఇంకెప్పుడూ నీ ముందు అననులే"

“అంటే ఇంకెవరిదగ్గరయినా అంటావా?"

“ఛీ ఛీ- అలాంటిదేమీలేదులే. నా మాటలకు ద్వంద్వార్థాలు వుండవు. ఇంతకీ ఎక్కడికెళ్ళింది?"

"ఇంటి దగ్గర ఏదో పనుందని వెళ్ళింది"

"ఎప్పుడొస్తుంది?"

"సాయంకాలం"

" హమ్మయ్య. మన శోభనానికి చివరనున్న అడ్డంకికూడా తొలగిందన్నమాట"

"శోభనమా?" ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది.

"శోభనమే. కాకపోతే మన ఫస్టు నైట్ డే టైమ్ లో జరగబోతోంది అంతే"

"నా కేమీ అర్దంకావడంలేదు"

" అర్థం కాకపోవడానికి ఇది పజిల్ కాదు. ఫస్టునైట్ యిప్పుడే మన శోభనం. త్వరగా తయారవ్"

"నీకు ఏమయినా పిచ్చిపట్టిందా?" అవతల తాతయ్య పోయి నేను ఏడుస్తుంటే తగుదునమ్మా అని శోభనానికి ఎంచక్కా తయారయ్యావు"

" అదా నీ భాధ? కానీ అసలు రహస్యం చెప్పేస్తున్నాను. మీ తాతయ్య పోలేదు" ఆమె ఆశ్చర్యంతో బిగుసుకుపోయింది.

ఔను. ఆయన నిక్షేపంలా తాంబూలం రోలులా వున్నాడు. నేనే ఈ డ్రామా అంతా ఆడాను" అప్పటికి ఆమెకు కొం

త అర్థమైంది తాతయ్య చనిపోలేదన్న ఆనందం లీలగా మెదిలింది. "డ్రామానా?"

"అవును. ఆ టెలిగ్రామ్ ఇచ్చింది నేనే"

"నువ్వా?"

"ఎందుకలా మాటామాటకీ ఆశ్చర్యపోతావు! ఈ ఐడియా నాదే. 'పూలపల్లకి' ఫెయిలయ్యాక- మొదటి ప్లాన్కి నేను పెట్టుకున్న కోడ్ లె పూలపల్లకిఅంటే, ఈ పధకం పేరేమిటో తెలుసా? రవ్వల నక్లెస్- బావుందా? ఇక అసలు విషయానికివస్తే మీ తాత్యయ పోయినట్లు టెలిగ్రామ్ ఇస్తే అందరూ వెళతారని తెలుసు.

నువ్వుకొత్త పెళ్ళికూతురివి గనుక నిన్ను పిలుచుకు వెళ్ళరని ఊహించాను. మీ నాన్న కథఏంటో నాకు తెలి యంది కాదుగా. ఆయనలాంటివాడు ప్రపంచంలో వుండడు. ప్రతి దానికి జాతకాలు, రాహుకాలాలూ, యమగండాలు చూసేవ్యక్తి ఏపనీ చేయలేడు. పని జరక్కుండా అడ్డుపడడం తప్ప."

"మొత్తానికి బ్రహ్మాండమైన ప్లాన్ వేశావే. కానీ తమ్ముడు పోయాడని ఏడుస్తున్న బామ్మను తలుచుకుంటుంటే మాత్రం జాలేస్తోంది"

"ఆదుఃఖం అంతా ఎంతసేపులే.ఆఊరికి వెళ్ళగానే విషయం తెలిసిపోతుంది. తమను ఆటపట్టించటానికి ఎవరో టెలిగ్రామ్ ఇచ్చారని అనుకుంటారు. ఇక భోజనాలు అవీ చేసి, కాసేపు ముచ్చట్లాడి బయలుదేరే సరికి సాయంకాలమవుతుంది. ఈలోగా మనది-" ఇక ఆపై చెప్పలేక ఆమెపై వాలి అలాగే గాఢంగా ముద్దు పెట్టుకున్నాడు.

ఆమెకు శరీరమంతా జివ్వున లాగినట్లయింది. సుఖాన్ని కూరిని డైనమెట్లు రక్తంలో పేలినట్లు ఏదో తెలియని పులకరింత ఊపేస్తోంది. అతను ఆమెను లేవదీసి, బెడ్ రూమ్ లోకి నడిపించుకు వెళ్ళాడు. ఇద్దరూ మాట్లాడుకోవడంలేదు. కోరిక క్షణ క్షణానికి పెరిగి మొత్తం శరీరాన్నంత ఆక్రమించుకుంటోంది.

అంతకు ముందు తెలియని సుఖం కోసం మనుసులు రెండూ వెదుకుంటున్నాయి. ఆమె అలానే బెడ్ మీద వాలిపోయింది. స్వర్గం వాకిట ముందు పెట్టిన ప్రమిదల్లా ఆమె కళ్ళు మెరుస్తున్నాయి. ఎర్రజీరలతో ఆహ్వానాన్ని రాస్తున్నట్లు

అవి అటూ యిటూ కదులుతున్నాయి, ఎద పొంగి , ఏదో వత్తిడి కోసం చూస్తున్నట్లు మరింతగా బిగుసుకుంది. అతని స్పర్శ కోసం తపస్సు చేసి చిక్కిపోయి నట్లు నడుం సన్నగా కనిపిస్తోంది. శృంగార కావ్యాలను రాయడానికి వుంచుకున్నరసాయనాల ఇంకుబుడ్డీలా బొడ్డు లోతుగా వుంది.

ఆ పైన జరుగుతున్న దేమిటో అర్ధంకాకూడదని కాబోలు చీర మరింతగా మడతల పడింది. అతను పక్కగా పడుకుని ఆమెని తన వేపు తిప్పుకున్నాడు.

ఒక్కసారిగా కనకాంబరాల పూలతోట పక్కకి ఒత్తదిగిల్లినట్లు అనిపించింది. ఆమె మూడంకె వేసి మరింతగా ముడుచుకుపోయి అతని వేపుకి జరిగింది చేమంతుల పూలమాల శ్వాస తాకిడికి మెలికలు తిరిగినట్లు ఫీలయ్యాడు.

ఇక తాళలేక తన కుడిచేతిని అతని మీద వేసి గట్టిగా బిగించింది. ఎర్ర మందారాలు ఒక్కసారిగా మీద రాలినట్లు పులకరించి పోయాడు. కళ్ళెత్తి కోరికతో విశాలమైన ఛాతీకేసి చూసింది. నందివర్ధనాల రెమ్మ కళ్ళకు గంతలు కట్టేసినట్లనిపింది. అతను తమకంతో పెదవుల్ని నుదుటిమీద ఆన్చాడు. సూర్యోదయం చిట్లి ముఖంమీద పరుచుకున్నట్లు ఉక్కిరి బిక్కిరయ్యాడు. పెదవుల్ని చెమ్మ చేశాడు-

అమృత కలశం పగిలి అమృతం అంతా ఒక్కసారిగా గొంతులోకి దిగుతున్నట్లు తబ్బిబ్బయ్యాడు.కంఠం మీద నాలుకతో రాశాడు- సముద్రంలోని నీలిమ అంతా ఘనీభవించినట్లు నరాలు పొంగాయి. ఎద మీద తన చెంపను వుంచాడు. మాధుర్య పు తుట్టెను కదిపి నట్లయింది. అక్కడి నుంచి కిందకు పాకి బొడ్డులో నాలుకను జొనిపాడు. స్వర్గం ముందున్న కందకంలో దిగినట్లనిపించచింది. ఆపై చీరకుచ్చిళ్ళతో ముఖాన్ని గుచ్చాడు. సుఖం లోతెంతో తెలిసింది.

అంతకు ముందెప్పుడూ అనుభవంలోకి రాని ఉద్రేకం, క్రితం ఎన్నడూ చవిచూడని ఉద్వేగం అతన్ని ఊపేశాయి. వేళ్ళు ఎక్కడెక్కడో తిరుగుతున్నాయి. అడ్డంకులన్నీ పూర్తిగా తొలగించడానికే అవి వున్నట్లు వేగంగా కదులుతున్నాయి. ఆమె దాదాపుగా నగ్నంగా తయారయింది. అతను కొద్దిగా పైకి లేచాడు. సరిగ్గా అదే సమయంలో తలుపు చప్పడయింది.

ఇద్దరూ అలా ఫ్రీజ్ అయిపోయారు. తలుపును ఎవరో బలంగా కొడుతున్నారు. ఆమె ముందుగా తేరుకుంది బట్టలన్నీ ఒక్క క్షణంలో సర్దకుంది. "ఎవరో వచ్చినట్లున్నారు" చాలా మెల్లగా అన్నా అందులో కంగారుంది.

"ఎవరై వుంటారు"

"ఏమో!"

మళ్ళీ తలుపు చప్పుడయింది. ఇక తప్పదన్నట్లు ఆమె లేవబోయింది.

"నువ్వొద్దు! నేను వెళ్ళి చూస్తానులే"

" అలానే! ముందు నువ్వెళ్ళు"

అతనుపైకి లేచి క్రాఫ్ సర్దుకుని, ముఖంమీద వాలిన చెమట పొరను తుడుచుకుని తలుపు దగ్గరికి నడిచాడు. అక్కడ లైన్ లో నిలుచుని అసహనంగా చూస్తున్న సత్యనారాయణరావుగారు, ఆయన భార్య తల్లి, ముగ్గురూ కూతుళ్ళూలూ తన ప్రాణాన్ని తీసుకుపోవడానికి వచ్చిన యమదూతల్లా అనిపించారు అతనికి. సిగ్గు, లజ్జ, తప్పుచేస్తూ దొరికిపోయామన్న గిల్టీనెస్ ఓ క్షణం అతన్ని కధలనివ్వలేదు. అంతలో సుజన కూడా వచ్చింది. త

ల్లిదండ్రుల్నీ, అక్కయ్యాలను చూడగానే ఏం జరిగింటుందో సగం అర్థమైంది. వాళ్ళవెనుక గుండ్రాయిలా అనిపిస్తున్న తాతయ్య కనిపించగానే పూర్తిగా అర్థమైంది. అప్పటికే ఆలస్యం అయిపోయిందని గ్రహించిన ఆమె తలుపు బోల్టు తీసింది.

" ఏంటమ్మ ఇంత ఆలస్యం?" ఆమె వైపు, అల్లుడివైపు అనుమానంగా చూస్తూ అడిగాడు సత్యనారాయణ.

ఉమ ఒక్క ఉదుటన చెల్లెలివైపు గెంతి- “ఏమే! కొంపదీసి ఫస్టు నైట్ అయిపోయిందా?” అని చెవిలో నోరు పెట్టి గొణిగింది.

“లేదులేవే! ఇంకా సేపు మీరు రాకుండా వుంటుంటే ఛాలెంజ్ లో నెగ్గుండేవాళ్ళం. కానీ ఖర్మ- మా వంశీ రెండో ప్లాన్ కూడా ఫెయిల్ అయింది.”

కూతుళ్ళిద్దరూ గుసగుసలు ఆడుతుండటం వలన సత్యనారయణ తను వేసిన ప్రశ్నకు సమాధానం చెప్పమన్నట్లు అల్లుడివైపు చూస్తుండి పోయాడు.

“ఇప్పుడే వచ్చానండీ. ఇంతలో సుజన వేదాంతం దాని విశిష్టత గురించి చెప్పమంటే ఎక్స్ ప్లెయిన్ చేస్తున్నాను. ఇంతలో మీరొచ్చారు” వంశీ తడుముకోకుండా నోటికొచ్చిన అబద్ధం చెప్పాడు.

ఛాలెంజ్ లో సుజన గెలవలేదని ఉమ తన చెల్లిలివేపు చూస్తూ సైగచేసింది. అంతలో బామ్మ ముందుకొచ్చి వంశీతో చెప్పింది. "చూడు నాయనా! పిదపకాలం , మా కాలంలో ఇలాంటి మోసాలు, కుట్రలు ఎరుదగుదుమా! నా తమ్ముడు వీడు- వీడు చచ్చిపోయినట్టు ఎవరో ఆకతాయి కుర్రాడు టెలిగ్రామ్ ఇచ్చాడు అది నిజమేననుకుని మేం బయల్దేరి వెళ్ళాం. తీరా నెల్లూరు బస్టాండులో దిగి రాజుపాలెం బస్ కోసం ఎదురు చూస్తూంటే, మాతమ్ముడు దిగాడు. వాడు ఇక్కడికే రావడానికి పబయల్దేరాడట. అందరం కలుసుకుని వస్తున్నాం”

ఆమె ఇంకా చెబుతూనే వుంది. తన పథకం ఎక్కడ బెడిసికొట్టిందో అర్థమైంది వంశీకి.

చచ్చిపోయినట్టు తను ఇచ్చిన మనిషే ఇక్కడికి బయలుదేరి నెల్లూరులో కనిపించడం వల్ల వచ్చిన చిక్కు ఇది. ఈయనగారు ఈరోజే ఇక్కడికి రావడానికి బయల్దేరాలా? ఒరేయ్ వంశీ! నీకు అదృష్టం కలిసి రాలేదురా అని తనకు తనే సర్ది చెప్పుకుని అక్కడనుంచి తేలు కుట్టిన దొంగలా నిశ్శబ్ధంగా అడుగువేయబోయాడు.

మామ కంఠం కోపంలో బాగా కాలి ఖంగున మోగడంతో ఆగి పోయింది. “ఇదంతా చెసింది ఎవరో నేను ఊహించగలను. మద్రాస్ లో చిట్టి బాబే చెప్పి ఆసారి వాడికి బుద్ధి వచ్చేటట్టు చేస్తాను” అంటూ ఆవేశంలో ఊగిపోతున్నాడు.

పోలీసు అధికారి అయిన శరవమణన్ మద్రాసునుంచి తమ పెళ్ళికి రావడం, ఊరెళుతూ తనతో అన్న మాటలు టక్కున గుర్తుకొచ్చాయి వంశీకి.

ఇప్పుడు తన మామయ్య చెప్పిన చిట్టిబాబుకి తమ పెళ్ళితో ఏదో లింక్ వుండి వుంటుందనిపించింది. అయితే ఆలింక్ ఏమిటో ఊహకయినా అందడం లేదు.

అందుకే ఫ్లాట్ గా చూస్తూ వుండిపోయాడు. అది గమనించిన సత్యానారయణకి తన తప్పు ఏమిటో తెలిసిం9ది. ఏదో ఆవేశంలో చిట్టిబాబు పేరెత్తాడుగానీ గొడవంతా అల్లుడికి తెలిస్తే ముప్పు ఊహించలేక కాదు.

ఇప్పటికయినా తన తప్పును సరిదిద్దు కోవాలని అల్లుడివైపు తిరిగి.... “చట్టిబాబు మా బంధువుల అబ్బాయి. ఒట్టి ఆకతాయి వెధవ. ఏదో సరదాగా ఇలా టెలిగ్రామ్ ఇ చ్చివుంటాడు” అని చెప్పాడు. ఆయన ముఖంలో కనిపిస్తున్న కంగారుని పసికట్టాడు వంశీ.తనకు తెలియకుండా ఏదో విషయాన్ని మామయ్య దాస్తున్నడని గ్రహించాడు. అంతవరకు వంశీ కరక్టే!

* * * *

"సుజనా!ఏమిటి నువ్వడుగుతోంది? నాఫస్ట్ మనైట్ గురించి చెప్పాలా" సుజన అలా అడుగు తుందని మాలిని ఊహింలేకపోయింది. మొదిటిరాత్రి ఏం జరిగిందో చెప్పమని ఎవరూ అడగరు. తన శోభనాన్ని గురించి మరొకరికిచెప్పాల్సిన అనవసరం కూడా రాదు.

అందుకే ఆమె నమ్మలేనట్లు మరోసారి అడిగింది. కుషన్ కూర్చీలో గోధుమపంట చేలు ఒదిగోపోయినట్లు ఆమె మెరిసిపోతోంది. వయసుకుమించి పెరిగిన అవయవాలను చూస్తూనే ఆమె గొప్పింటికి చెందినదానిలా అనిపిస్తుంది. ముఖ్యంగా ఆమె ఎద పల్చటి బంగారు రేకులో పూలచెండ్లను మడిచినట్లుంటుంది.

రకరకాల పూలచెట్లుండే నర్సరీ లోకి అడుగు పెడుతూనే ఎలా ఉక్కిరిబిక్కిరి అవుతామో ఆమెను చూసి నప్పుడు ఆలాంటి అనుభూతే కలుగుతుంది.

"ఆ!"

"భోజనాలు చేసేప్పుడు సాధారణంగా రకరకాల వంటలు గురించి మట్లాడుకుంటాం. అలా నువ్వు ఆ మూడ్ లో వున్నావు కనుక ఆవే వినాలని అడుగుతున్నట్లుంది."అంది మాలిని.

"అవుననుకో"

"అయితే చెబుతాను శ్రద్ధగా వును" అంటూ చెప్పుకుపోతోంది మాలిని.

"మాది ఆత్మకూరుకు దగ్గరుండే పల్లెటూరు. డిగ్రీ వరకు చదువు కున్నాను. నేను ఒక్కదాన్నే సంతానం ఇంటర్ నుంచి నాకు పెళ్ళి చేయలని సంబంధాలు చూడటం మొదలు పెట్టారు. కానీ అమ్మా వాళ్ళకు ఎవరూ నచ్చేవాళ్లు కారు. ఉద్యోగం

వున్న వాడికి తోబుట్టువులు ఎక్కువనో, ఎవరూ లేనివాడికి ఉద్యంగంలేదనో... ఇలా వచ్చిన ప్రతి సంబంధాన్ని ఎగరగొట్టేసేవాళ్ళు.

ఈ పెళ్ళిచూపుల గోల లేకుంటే ఎలా వుండేదాన్నో తెలియదుగానీ, పెళ్ళి ఆలాచన మొదేలవడంతో తాడుకోసం మనసు యాగీ చేయడం ప్రారంభించింది. వయసు ఒక్కసారిగా చిన్న పిల్లలా అయిపోయి ఏదేదో కావాలని అల్లరి చేయడం ప్రారంభించింది. అనవసరంగానే అయినా ఒక్కొక్కసారి ఫక్కున నవ్వేదాన్ని. మరోసారి కారణం లేకుండానే దిగులుగా అయి పోయేదాన్ని.

ప్రపంచాన్నంతా మడిచి గుండెల్లో కూరుకున్నట్లు చలాకీగా వుండేదాన్ని. అంతలోనే ఏదో అయిపోయిటనట్లు నిశ్శబద్దంతో గడ్డకట్టుకు వుండేదాన్ని. అంతలో నే ఏదో అయిపోయినట్లు నిశ్శబ్దంతో గడ్డకట్టుకు పోయేదాన్ని.

ఈ మార్పుల్ని అదృష్టం కొద్దీ అమ్మా నాన్న గుర్తించలేదు.

ఇలా మనసు ఊసరవెల్లిలా అయిపోయిన సమయంలో ఆనంద్ మా ఇంటికొచ్చాడు. అతను మాకు దూరపు బంధువు. నెల్లూరు ఆర్టీసీ డిపోలో మంచి ఉద్యోగం. కోవూరు దగ్గర పల్లెటూరు. అతనికి సొంతంగాఓ ట్రాక్టర్ వుండేది. మా ఊర్లో పొలం దున్నడానికని ట్రాక్టర్ పంపించాడు. డ్రయివర్ దగ్గర లెక్కలు చూసుకుని, డబ్బుతీసుకుపోవడానికి అతను మా ఊరొచ్చాడు. మేము తప్ప మరొక బంధువు లేకపోవడంతో ఇంటికొచ్చాడు. నేనున్న పరిస్థితివల్ల కాబోలు అతని మీద ఇష్టం కలిగింది. పైపై మెరుగులు చూసు ఇష్టపడం ప్రేమకాదని, అది కేవలం ఆకర్షణ అని ప్రేమకు కానవలసింది ఒకరినొకరు అర్థం చేసుకోవడమనీ అంటుంటారు.

కానీ ఇదంతా ఒట్టి దొంగమాటలనుకుంటాను. ఒకరినొకరు పరిచయం కావడం, ఒకర్ని ఒకరు అర్థం చేసుకోవడం, ఆతరువాత ప్రేమించడం ఇదంతా నాన్సెన్స్ గా

వుంటుందో ఆలోచించు. కొంతకాలం పరిచయంతో అర్థం చేసుకోవడం అనేదే సులభమైతే భార్యాభర్తలుఎలా వుండాలి? కానీ అలా వుంటున్నారా? ఒకరికొకరు అర్థం కావడమన్నది ఎప్పుడూ జరగదు. మహా అయితే రాజీ పడతాం- అంతే ఎవరి టెంపర్ మెంట్ వాళ్ళదే. ఎవరి అభిరుచులు వాళ్ళవే. కుటుంబం సాఫీగా సాగడానికి ఎదుటు వ్యక్తి అభురుచుల్ని గౌరవించినట్లు నటిస్తాం.

అతన్ని ఇష్టపడడానికి కారణం నేనున్న పరిస్థితి. ఎదుటి వ్యక్తి గొప్పతనం కన్నా నా అవసరం నన్ను పురికొల్పింది. అందుకే మొదటి రోజు అతనిని తప్పించుకు తిరిగినదాన్ని , రెండోరోజుకల్లా అతనికి ఎదురు పడడానికి తెగ ఉత్సాహం పడిపోయాను. అప్పుడు మా అమ్మకి కంటి అపరేషన్ జరగడం నాకు కలిసొచ్చింది. నేనే వడ్డించేదాన్ని. మా మధ్య మాటలు కలిశాయి. నిజంగా పని ఉండిందో, లేక నా కోసమే ఆగిపోయాడో తెలియదు గానీ పదిరోజులపాటు అతను వుండిపోయాడు.

చూపుల్లోకి మా అభిమానాన్ని అనువదించుకున్నాము తప్ప డైరెక్టుగా చెప్పుకోలేదు. అతను వచ్చినప్పట్నుంచీ మా అమ్మకు ఆలోచన కలిగినట్లుంది. అతను వెళ్ళగానే నాన్నతో అమ్మ విషయం కదిపింది. “కుర్రాడు బావున్నాడు. ఎం.ఏ.చదివాడు. ఉద్యోగం ఉంది.ఒక్కడే కొడుకు. ఆస్తి బాగానేవుంది. వెళ్ళి విషయం తెలుసుకు రండి.”

నాన్నబయలుదేరి వెళ్ళి వచ్చాడు. ఆయన వాకిట్లోకి రాగానే అమ్మ హడావుడిగా ఎదురెళ్ళి “పండా? కాయా?” అని అడిగింది . సారాంశం అంతా వివరంగా వినే వీలులేనంత టెన్షన్ లో వుంది.

“పండే”

నేను కూడా తుళ్ళిపడ్డాను. మరోసారి అతను కొత్తగా పెళ్ళిచూపులకని వచ్చాడు. రాగానే బాత్రూమ్ కి తీసుకెళ్ళి కాళ్ళు కడుక్కోవడానికి చెంబుతో నీళ్ళిచ్చాను.

చెంబు అందుకుంటూ "నిన్ను చూడాలనే వచ్చాను" అన్నాడు మెల్లగా.

నేను సిగ్గురెక్కల్ని కట్టుకుని తూనీగే అయిపోయాను. కిచెన్ లోకి పరిగెత్తాను. భోజనాల సమయానికి కొంత సర్దుకున్నాను. అప్పటికీ మా అమ్మ కళ్ళకున్న కట్లు విప్పకపోవడంతో వడ్డనంతా నేనే చేశాను. సాయంకాలం అతను వెళ్ళిపోయాడు.

అన్నీ కుదిరి పెళ్ళి నిశ్చ.యమైంది.

ఆత్మకూరులోని ఓసత్రంలో పెళ్ళి జరిగిపోయింది. మధ్యహ్నాం మూడుగంటలకి బయల్దేరి ఊరికొ చ్చాం. మా వెంట ఓ పదిమందిదాకా బంధువులొచ్చారు. నాలుగు గంటలనుంచే వంటలు ప్రారంభంమయ్యాయి. ముందు గదిలో ఆనంత్, చివరి గదిలో నేనూ ఉండిపోయాం.

"ఈ రోజు సూర్యాస్తమయంజరగకుండా, రాత్రి రాకుండా వుంటే ఏమవుతుంది? ఫస్ట్ నైట్ వుంటుందా? లాంటి చిలిపి ఆలోచనల్లోనే సాయంకాలం కరిగిపోయింది. రోజూ రాత్రి వస్తుంది కానీ ఆరాత్రి చాలా డిఫరెంట్ గా వుండడం గుర్తించాను. ఆ రాత్రి కి ఏదో సుగంధం వున్నట్టే వుంది. ఆ చీకట్లకు ఏదో తెలియని మెరుపు కవచంలా వున్నట్టే తోచింది.

ఆరాత్రి ముసుగు దొంగలా కాకుండా, మాకు అలసట వచ్చినప్పుడు జోలపాట పాడడానికి వచ్చిన గంధర్వుడిలానే అనిపించింది. ఆరాత్రి ఆకాశం తారు డబ్బాలా కాకుండా చమ్కీలు పొదిగన నీలం రాయిలా కనిపించినట్టే వుంది. గాలికూడా కొత్తగా వీస్తోంది. తొమ్మిదిగంటల ప్రాంతాన మమ్మల్ని ద్దరినీ కూర్చోబెట్టి నలుగుపెట్టారు. ముసలి ముత్తయిదువలు నా కంఠానకి గంధం రాస్తున్నప్పుడు అతనే స్వ యంగా

చక్కిలిగింతలు పెట్టినట్లనిపించిందంటే నేనెలాంటి స్థితిలో వున్నానో ఊహించు. చివరన ఓముసలామె పాటెత్తుకుంది.

ఇలాంటి సనయాల్లో ఎవరో ఒకరు పాట పాడడం ఆచారం. ఎవరైనా ఓపాట పాడండి అని మా అమ్మ అనగానే ఆమె పాటందుకుంది. గొంతులోనుంచి ముళ్ళకంపను లాగినట్లు కర్ణకఠోరంగా వుందిపాట. ఆరోజు ఏమైనా బాగా లేదనిపించిందంటే అదే. అయితే ఆమెగొంతు అలా వుందో, లోపలికి వెళ్ళాలని నాకు తొందరగా వుడండంవల్ల అలా అనిపించిందో తెలియదు. ఎలాగైతే నేం మరో అయిదు నిముషాలకి పాట ముగిసింది.

నన్ను వంటగదిలోకి తీసుకెళ్ళి పాలగ్లాసు అందించారు. మెల్లగా అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ బయలుదేరాను. చుట్టూ వున్న స్నేహితురాళ్ళు ఏవేవో జోక్ లు వేసుంటే ఊపిరి కూడా వేడెక్కి నట్టనిపించిందికా. సిగ్గు,భయం మధ్య శరీరం వణుకుతోంది. కనురెప్పల మధ్యపడ్డ కాలం క్షణాలై చిట్లుతోంది. నా వెనుక ఆలీబాబా నలభై దొంగలు సినిమాలో లాగా తలుపు శబ్దం చేస్తూ మూసుకుపోయింది.

“వెల్ కమ్ టు హెవెన్”

నేనూ కళ్ళతో నవ్వటానికి ప్రయత్నించాను కానీ ఏదో తెలియని సిగ్గు అడ్డం పడుతోంది అతనే లేచి నాకు ఎదురొచ్చాడు. నా చేతిలోని పాలగ్లాసు తీసుకుని చేయిపట్టుకున్నాడు. పులకరింత నాలో పాలపుంతయ్ విచ్చుకుంది. నడిపించుకుంటూ వెళ్ళి మంచం మీద కూర్చోబెట్టాడు. మేం ఏ స్థితిలో వున్నామో చూడడానికి ఆకాశం మునికాళ్ళమీద నిలబడి చూస్తు న్నట్టు అనిపించింది. అందుకే లేచి వెళ్ళి కిటికీ మూసి వచ్చాను.

“ఏం అంత తొందరగా వుందా?”అడిగాడు.

“దేనికి?”

“తెలియదా? అమ్మదొంగా?”

తెలియదన్నట్లు తలవూపాను. పక్కన కూర్చుని భుజంమీద చేతులేశాడు. అలవోకగా జరిగినట్లు నా కుడి భాగాన్నంతా అతనికి ఆనించాను. నా ఎదలో కొంత భాగం తగులుతున్నట్లుంది. కోరిక కళ్ళల్లో కాగడాలయి లేస్తోంది. మరికొంత ఆదిమామ. నరాలు చిట్లడం నాకు వినిపిస్తోంది.అతనూ నా వేపు బరిగాడు.నా ఎద కుడిభాగం అతని ఛాతిని పూర్తిగా కప్పేసింది. ఇక ఆగలేక ఆతను కౌలించుకున్నాడు. ఒళ్ళాంతా అగ్ని గుండంలా అయిపోయింది.

అతని వూపిరి నా కంఠాన్ని నొక్కుతోంది. వేళ్ళు ఎక్కడెక్కడో పియానోమీద ఆడుతున్నట్లు నర్తిస్తున్నాయి. నా పెదవులను నోటిలోకి తీసుకున్నాడు. అమృతాబాండంలో వుంచిన స్ట్రానే అయింది నా నాలుక. “నాకు నిసెక్ జాకెట్లకన్నా లోసెక్ జాకెట్లంటేనే ఇష్టం” అన్నాడు.

“ఎందుకట?”

“లోసెక్ జాకెట్ అయితే ఓ సదుపాయం వుంది. అదేమిటంటే పోస్టు డబ్బాలో ఉత్తరమేసినట్లు … ” అని ఏం చేయచ్చో అతని చేయే చెప్పింది.

నేను నవ్వాపుకోలేక పొయాను.

” ఇప్పుడేమనిపిస్తోందో తెలుసా?” ఏమిటన్నట్లు కళ్ళు ఎగరేశాను.

” అసలు జాకెట్టే లేకుండా వుంటే మరింత బావుందనిపిస్తోంది” అనడం తరువాయి ఆపని చేశాడు.

“స్వర్గం ముందుండే ద్వారపాలకుల చేతుల్లో వుండే డాలులాంటిదతి ఈ బ్రా”

నేను సిగ్గుతో కళ్ళు మూసుకున్నాను. ఇప్పుడు నా పైభాగంలో నూలుపోగు లేదు.

"నడునుకి గరిమనాభి ఎక్కడో చెప్పుకో చూద్దాం."

తల అడ్డంగా వూపాను.

"ప్రశ్నలోనే జావాబుంది. నాభి అదే బొడ్డు" చీర కుచ్చిళ్ళు అతని చేతిలో చిక్కాయి.

ఇక ఆతరువాత ఏంజరగబోతుందో వూహించేసరికి సిగ్గు ముంచుకొచ్చింది. "లైటు" అన్నాను కళ్ళతోనే పైకి చూపిస్తూ.

"లైటు వుండనీ -చీకట్లో అయితే నల్లగా పుడతారట పిల్లలు."

"మీ లాంటివాడే లైట్ వుండాలని అలా చెప్పి భార్యని బోల్తాకొట్టించి వుంటాడు."

"నాకైతే ఈ సిక్స్ టీ ఓల్టు బల్బుకన్నా బార్ లైటయితే మజాగా వుంటుందేమో ననిపిస్తోంది."

"వద్దు- జీరో వాల్ట్స్ అయితేనే థ్రిల్లింగ్ గా వుంటుంది. మనకు మరీ అవసరమైన దానిని వెతుక్కోవడం బావుంటుంది కదా."

"నాకూ ఇష్టమే. నీళ్ళ మధ్యన వున్న ఫీలింగు కలుగుతుంది." ఆనంత్ లేచి పెద్ద లైటు ఆర్పి, జీరోవాల్ట్సు బల్బు వేశాడు.

ట్రాన్స్ పరెంట్ వెలుగులో ఆగది చీకటి నుదుటన అంటించిన స్టిక్కరులా వుంది. మరో రెండు నిముషాలకి పూర్తి నగ్నంగా వున్నాను. అతని పెదవులు నా కళ్ళనుంచి అన్నింటినీ రాస్తున్నాయి. అతని స్పీడ్ నిబట్టే అతనెంత కోరికతో వున్నాడో తెలుస్తోంది.

"స్పీడ్ లిమిట్ ఓన్లీ ఫార్టీ కిలో మీటర్స్" అన్నాను.

అతను నవ్వాడుగానీ దానిని పాటించడానికి కుదరడంలేదు. శరీరం అతని వశంతప్పి చాలాసేపే అయింది అతనికి ముఖం నా నడుంలో కూరుకుపోతోంది. ఎప్పుడయితే నగ్నంగా మారిపోయానో ఆక్షణంనుంచి సిగ్గు ఆవిరై పోయింది. అతను ముందుకు దూసుకుపోతున్నాడు.

రేసుల్లో పోటిపడే గుర్రం పరుగే అయింది. అతని దూకుడు. కాలం అతని ముఖంలో చెంటబిందుపై నిలిచిపోయింది. గాలి మా బెడ్ చుట్టూ ప్రదక్షిణాలు కొడుతూ శోషవచ్చి పడిపోయింది. నేనూ ద్వారపాలకుల దగ్గరకివచ్చి స్వర్గంలోకి వెళ్ళకుండా ఆగి పోయినట్ల నిపించింది. ఆనంత్ అలసటతో పక్కన పడుకుండిపోయాడు.

మరో అయిదు నిముషాలు గడిచేవరకు ఇద్దరం మాట్లాడుకేలేదు. మెరుస్తున్న కళ్ళతో నావేపు తిరిగి " పెళ్ళాయింది- శోభనంకూడా జరిగిపోయింది. ఇలాంటి సమయంలో ఎలుగెత్తి ప్రపంచానికి ఏదో చెప్పాలనిపిస్తు వుంటుంది. నువ్వయితే ఏ చెబుతావ్?" అని అడిగాడు.

అతనన్నది నిజమే. నాకూ చెప్పాలనిపిస్తోంది. అందుకే ఏమీ మెహమాటం లేకుండా చెప్పాను. పాపం అనంత్ చిన్నబుచ్చుకున్నాడు. కానీ అర్థం చేసుకున్నాడు కనుక రెండో రాత్రి నుంచి ఆశిక్ష తప్పించుకున్నాడు.

చిట్టిబాబుది మద్రాసు. సుజన చదువుకునే రోజుల్లో ఆమె ఎదురింటిలో వుండేవాడు. అతను ఏదో బిజినెస్ చేసేవాడు. ఒక్కడే కొడుకు కావడంవల్ల అతిగారాబంగా పెరిగాడు. ఎప్పుడూ స్టయిల్ గా త్రిబుల్ ఫైవ్ సిగరెట్ల ప్యాకెట్ లా వుండేవాడు.

నాగరికతంతా పాశ్చాత్యదేశాలది. ఫారిన్ సిగరెట్లూ , ఫ్రెంచి సెంట్లూ, జర్మన్ జీన్స్ ఇలా మనిషినే ఇంపోర్టు చేసుకున్నరేమో అన్నట్టు ఉండేవాడు. అతన్ని మొదటిసారి

చూసినప్పుడు కలిగే ఫీలింగు అది. అయిదు నిముషాలు మట్లాడితే మాత్రం అతను "ఎక్స్ ట్రిక్" అని ఎవరూ చెప్పకపోయినా తెలిసిపోతుంది.

ఎవర్నో ఒకరిని ప్రేమించాలి అని అతను గాఢంగా అనుకునే టప్పటికి సుజన కనిపించింది. రకరకాల పువ్వులను నిలువుగా నిలబెట్టినట్టుండే ఆమెను చూడగానే అతను ప్రేమలో పడిపోయాడు. రోజు ఆమె కాలేజీకి వెళ్ళడానికి బయలుదేరగానే ఇతనూ తన మోటార్ బైక్ ని బయటకి తీసేవాడు. ఆమెను అతి స్పీడ్ కగా క్రాస్ చేసి, హారన్ మోగించేవాడు. బస్సెక్కేవరకు బస్టాప్ ఎదురుగా వున్న టీ బంక్ లో కూర్చుని అదేపనిగా కాఫీలు , సిగరెట్లు తాగుతూ చూపులను నిలబెట్టేవాడు.

తనను ఎవరయినా గమనిస్తున్నారేమోననిపరిశీలించే ఉత్సుకత సాధారణంగా ఎవరికయినా వుంటుంది. కానీ సుజనలాంటి ఏ కొద్ది మందో అలాంటివాటిని అధిగమించి వుంటారు.అందుకే ఆమె అతని ప్రవర్తనను గమనించలేకపోయింది. ఆమె అలా వున్నా ఇతనే మాత్రం పట్టించు కోలేదు. మామూలు కుర్రాడయితే అంతటితో ఆపేసి వుండేవాడు. కానీ చిట్టి మాత్రం అలా కాదు ఏదయినా తనకు అందేవరకు పట్టువదలడు. కొన్ని రోజులకి హారన్ మోగించడానికి బదులు "హాయ్"అని వెనకనుంచి పిలవడం మొదలు పెట్టాడు.

అప్పటికి అర్ధమైంది సుజనకు. అతను తమ ఎదురింటిలో వుండే వాడని తెలిసింది. అతను శ్రుతి మించకుండా కాస్తంత నిర్లక్ష్యంగా ప్రవర్తించేది దీన్ని అతను సహించలేకపోయాడు. చిన్నప్పట్ప ట్నుంచీ ఏది కోరుకున్నా క్షణంలో ముందుడేవి. అదే మెంటాలిటీ అతనిలో కంటిన్యూ అయింది. ఆమె పట్టించుకోవడంతో పట్టుదల మరింతగా పెరిగంది.

ఆమెను ఆకర్షించడానికి రకరకాల పద్ధతుల్ని అవలంభించాడు. ఓరోజు సాయంకాలం ఆమె బస్సుదిగి ఇంటికి నడిచి వెళుతుండగా మోటారుబైక్ ను ఆమె ముందు ఆపి, " హలో" అన్నాడు.

ఎవరన్నట్లు కళ్ళు ఎగరేసింది.

“నేను- మీ ఇంటికెదురుగావుండే ధర్మరాజు నాయకర్ అబ్బాయిని”

“ఎప్పుడూ చూసినట్టు గుర్తులేదే”

అతను షాక్ తిన్నాడు. “ఈ వీధిలో నన్ను తెలియనివారున్నరంటే ఆశ్చర్యంరగానే వుంది”

“అమెరికాలో మైక్ టైసన్, మైకేల్ జాన్సర్ అంటే ఎవరో తెలియని వాళ్ళున్నారంటే ఎంత ఆశ్చర్యం ప్రకటిస్తారో అంత ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటించారే”

అతను నవ్వాడు. “మీరు చాలా బాగా మాట్లాడతారే”

" థాంక్స్ -నన్ను వెళ్ళనివ్వండి”

" ఓ కె- కానీ చిన్న రిక్వెస్టు” అంటూ ఆగాడు.

" ఎస్-చెప్పండి.”

“ఇదిగోండి ఈ గులాబీ తీసుకోండి” ఎక్కడినుంచో ఇంద్రజాలి కుడి లెవెల్లో ఓ గులాబీ ని పెరికాడు.

“నో-థాంక్స్” ముందుకు కదిలింది.

ఏమనుకున్నాడో ఏమోగానీ బైక్ ని పక్కకి జరిపాడు.

ఆమె వెళ్ళిపోయింది.

రెండోరోజు అదే విధంగా అడ్డుతగిలాడు.

ఈసారి ఆమె నవ్వలేదు. విసుగ్గా చూసింది.

"ఈ గులాబీని మీరు తీసుకోవాల్సిందే" అన్నాడు ఆమె ఫీలింగ్స్ ఏమీ పట్టించుకోకుండా.

"తీసుకోనని నిన్ననే చెప్పాను"

"మీరు తీసుకోవాలి"

"బెదిరిస్తున్నావా?"

ఆమెకు అతనిమీద చులకన భావం ఏర్పడటం వల్ల సంభోదన ఏకవచనంలోకి మారింది.

"అభ్యర్ధన మాత్రమే"

"ఒక్కసారి తిరస్కరించాక రెండోసారి చేసేది అభ్యర్ధన అనిపించుకోదు."

"నేను బెదిరిస్తున్నానని అనుకుంటున్నారా?"

"నీతో నాకు మాట్లేమిటి-జరగండి"

"అయితే ఈ పువ్వు తీసుకోకపోతే ఇక్కడే ఇరవై గుంజీలు తీస్తాను-అందరూ చూస్తుండగానే"

ఆమె ఆశ్చర్యపోయింది. కానీ అది ముఖంలో కనబడనివ్వలేదు.

"దానివల్ల మీకు వచ్చే నష్టం ఏమీ లేదనుకుంటారేమో. కానీ చాలా నష్టం కలుగుతుంది మీకు. అందరిముందూ నడిరోడ్డులో గుంజీలు తీస్తే అందరి కళ్ళల్లోనూ మనిద్దరం పడతాం. మనిద్దరం లవర్స్ మనీ, నేనేదో తప్పుచేస్తే నువ్వు గుంజీలు శిక్ష విధించావనీ అనుకుంటారు. పదిమందీ అలా అనుకోవడం నాకు గర్వంగా వుంటుంది. మీకు ఇన్సల్టింగుగా వుంటుంది."

మామూలమ్మాయి అయితే బెదిరోపోయేది. కాని సుజన మరింత బ్రేవ్ గా తయారయింది. "గుంజీలుకాదు-బస్కీలయినా తీసుకో" అని పక్కకు తిరిగింది.

అతను ఠక్కున మోటార్ బైక్ దిగి, గుంజీలు తీయడం ప్రారంభించాడు. ఆమె ఏమీ పట్టించుకోనట్లు వెళ్ళిపోయింది. ఇంత జరిగాక కూడా అతను వదల్లేదు. ఈసారి గులాబీకి బదులు లవ్ లెటర్ తో తయారయ్యాడు. అయితే ఈసారి రోడ్డుమీద కాకుండా కాలేజీలో తగిలాడు. కాలేజీ వదిలాక ఆమె ఫ్రెండ్స్ తో వస్తుండగా ఎదురెళ్ళి విష్ చేశాడు. "మీ కోసమే వచ్చాను" అన్నాడు.

ఆమె డైవర్ట్ కాకుండా స్నేహితురాళ్ళతో మాట్లాడుతూనే వుంది. ఆమె ఫ్రెండ్స్ మాత్రం ఎవరితను అన్నట్లు చూస్తున్నారు.

అతను వాళ్ళ వెనుక నడుస్తూ "సుజనా! సుజనా అని పిలుస్తూన్నాడు.

"ఎవరే?"స్నేహితురాళ్ళు అడిగారు కంగారుగా.

"వాడొక ఫూల్" మెల్లిగా ఇంగ్లీషులో చెప్పింది.

వాళ్ళు ఆగకపోయేసరికి అతను వడివడిగా నడిచి ముందుకొచ్చి అడ్డంగా నిలబడ్డాడు

"ఏయ్ మిస్టర్ ఏమిటిది? ఇలా అల్లరిచేస్తే పోలీస్ కంప్లయింట్ ఇవ్వవలసి వస్తుంది" ఓ అమ్మాయి తీవ్రంగా హెచ్చరించింది.

“నిన్ను జీవితంలో ఎవరూ అల్లరి చేయరు- నీ పర్సనాలిటీ అలాంటిది. ఇంటికెళ్ళి ముఖం చూసుకో. నేనొచ్చింది-ఇదిగో ఈ ఏంజెల్ కోసం అన్నాడు కసిగా ఆమెవైపు చూస్తూ.

ఆమెకు ఏడుపొకటే తక్కువ. అవమానం ముఖాన్ని ఎర్రగా మార్చేసింది. “నీకు సంస్కారం లేనట్లుంది. ఎందుకలా అవమానించావ్? సుజన కోపంతో ఊగిపోతూ ప్రశ్నించింది.

“మరి అదేమిటి పోలీసూ, సైన్యమూ అంటుంది”

“ఛీఛీ” ఆమె అసహ్యించుకుంది.

“నువ్వు అసహ్యించుకున్నా, కోపంతో ఓ దెబ్బ కొట్టినా నేనేమీ ఫీల్ కాను. నా ప్రేమ అంత గొప్పది. ప్రేమికుడు ఇలాంటివాటికి వెరవడు నీమీద నాకెంత ప్రేమో ఇదిగో ఈ లెటర్ లో రాశాను. తీసుకో " అని ఓ కవర్ అందించబోయాడు.

“నువ్వు మనిషివి కాదు పశువ్వి. నాకు ఇష్టంలేదని చెప్పానుగా, ఇంకా ఎందుకు వెంటపడతావ్?”

“నువ్వు ఇది తీసుకోకపోతే ఇదిగో మగ స్టూడెంట్స్ కి బూట్ పాలిష్ చేస్తా” అంటూ ఓ బూట్ పాలిష్ డబ్బాను జేబులోంచి తీశాడు.

ఇక అతనితో ఆర్గ్యుమెంట్ అనవసరమనిపించి చకచకా ముందుకు నడిచింది. స్నేహితురాళ్ళు ఆమెను అనుసరించారు.

గేటు దాటుతూ తిరిగి చూసిన వాళ్ళకు అతను స్టూడెంట్స్ ని పిలిచి బూట్ పాలిష్ చేయడం కనిపించింది. ఇక లాభం లేదనుకుని ఆమె ఓసారి అతను లేనప్పుడు అతనింటికి వెళ్ళింది.

ఎదురింట్లోని అమ్మాయే కనుక అతని తల్లిదండ్రులిద్దరూ నవ్వుతూ ఆహ్వానించారు. వాళ్ళు సాంప్రదాయబద్ధంగా, సౌమ్యంగా కనిపించారు. "ఏమిటమ్మా! ఎప్పుడూ ఇటు రాని దానివి ఈవేళ వచ్చావ్. ఏమైనా విశేషమా?" అని అడిగింది చిట్టిబాబు తల్లి శాంతాబాయి.

"మీ ఇద్దరితో మాట్లాడాల్సిన పని పడింది. సార్ కూడా వున్నారా?"

"ఉన్నారు"

కాసేపటికి భార్యాభర్తలిద్దరూ వచ్చారు. ముగ్గురూ డ్రాయింగ్ రూమ్ లో కూర్చున్నాక సుజన చెప్పింది.

"మీ అబ్బాయి-అదే చిట్టిబాబు గత కొంతకాలంగా నా వెంట పడుతున్నాడు. ప్రేమిస్తున్నానంటూ తెగ ఊదరగొట్టేస్తున్నాడు. కానీ నాకు అతనంటే ఇష్టంలేదు. ఆ మాటే చెప్పాను. సంస్కారంగల ఏ అబ్బాయి అయినా అంతటితో ఆగిపోతాడు. కానీ మీ అబ్బాయి అల్లరిచేయడం ప్రారంభించాడు. నడి వీధిలో గుంజీలు తీశాడు. మా కాలేజీలో మగ స్టూడెంట్స్ కి బూటుపాలిష్ చేశాడు. ఇక ఇలానే కొనసాగితే నాకూ ఇబ్బందే- మీ అబ్బాయికీ ఇబ్బందే...."

అంతవరకూ ముఖం మీద నెత్తురుచుక్క లేకుండా వింటున్న వాళ్ళిద్దరూ కదిలారు. ముందుగా నాయర్ తేరుకున్నాడు. "వాడు ఇంతగా చెడిపోతాడనుకోలేదమ్మాయ్. ప్రేమేమిటి నాన్సెన్స్" అన్నాడు చాలా అసహ్యంగా ముఖంపెట్టి.

"ప్రేమించడాన్ని ఏమీ తప్పుపట్టకండి. అది ఈ వయసులో సహజం. సహజమైంది ఎప్పుడూ బాగుంటుంది. కానీ ప్రేమకు అనవసరంగా విశేషణాలు చేర్చడం వల్ల అదీ దేవుని ఉనికిలా అనుమానస్పదమై పోయింది. ప్రేమంటే ఆకాశంలో

విరిసిన పువ్వనీ, అమరమనీ, అజరామరమనీ, అమృతమనీ-ఇలా అనవసరమైన విశేషణాలతో దానిని ఆకాశానికెత్తేశారు.

విశేషణాలు చేర్చింది ఏదీ సహజంగా వుండదు. కృత్రిమంగా కనిపిస్తుంది. ఈ కవులూ, రచయితలూ, ఆధ్యాత్మిక వాదులూ అందరూ కలిసి ప్రేమని బ్రహ్మపదార్థంగా తయారుచేశారు. అందువల్లే చివరికి అంత గొప్ప అనుభవం ఎవరికీ కలగక దానిమీదే అసహ్యం పెంచుకున్నారు. ఈ కారణంచేతనే పెద్దవాళ్ళు ప్రేమని చీఫ్ గా చూస్తారు. మీరూ అలానే అన్నారు. ప్రేమెప్పుడూ నాన్సెన్స్ కాదు. కానీ ఇప్పుడొచ్చిన సమస్య ఏమిటంటే మీ అబ్బాయిమీద నాకు ప్రేమ లేదన్నా వెంటపడుతున్నాడు. అదీ"

ఆమెవైపు వాళ్ళిద్దరూ పజిల్ గా చూశారు. ఇలాంటి అమ్మాయితో జాగ్రత్తగా మాట్లాడాలన్నది మాత్రం అర్థమైంది. "ఇంతకీ ఏమంటావ్ అమ్మాయి?" తన కొడుకుని తీసిపారవేయడం ఆ తల్లికి కొంత కష్టంగానే వుంది.

"నా వెంట పడవద్దని మీ అబ్బాయికి చెప్పండి దట్సాల్" సుజన లేచి వచ్చేసింది.

ఆ తర్వాత ఓ వారంరోజులవరకూ ఆమెకి చిట్టిబాబు కనిపించలేదు. ఇక రాడని హాయిగా వూపిరి పీల్చుకుంది. కానీ ఆమె అంచనా తప్పయింది. మరుసటిరోజు బస్టాండ్ లో సిటీబస్సుకోసం వెయిట్ చేస్తోంది. మరో రెండు నిమిషాలకు తన రూట్ బస్సు కనిపించడంతో బస్టాప్ పేవ్ మెంట్ నుంచి కిందకు దిగింది. అంతలోనే బస్సును క్రాస్ చేశాడు చిట్టిబాబు. ఆ స్పీడ్ కి సుజన కళ్ళు తిరిగాయి.

అతను ఆమెకు అటువేపుగా రోడ్డు కవతలకు బైక్ ను తీసుకెళుతుండగా స్లిప్ అయింది. అతను కిందపడడం, బస్సువచ్చి బస్టాప్ లో ఆగడం ఒకేసారి జరిగాయి.

ఆమె బస్సెక్కి సీట్లో కూర్చుంది.

బస్సు కదిలింది. బైక్ నుంచి పడడంతో అతని మోచేతులూ రెండూ డొక్కుపోయాయి. రక్తం పైకి లేచింది. పడిపోయిన బైక్ ను అలాగే వదిలేసి చేతులైనా తుడుచుకోకుండా పరుగెత్తాడు. రోడ్ ను క్రాస్ చేసి, పేవ్ మెంట్ ఎక్కాడు. అక్కడ నిలబడి చేతులూపడం ప్రారంభించాడు.

కింద పడటంతో మోచేతుల దగ్గర షర్టు చినిగిపోయింది. అక్కడ రక్తం తేలడంకూడా ఆమె గమనించింది. ఆమె స్థానంలో మరో అమ్మాయి ఎవరయినా సరే ఈ సంఘుటనకు కదిలిపోయేది. తనకోసం దెబ్బల్ని కూడా లెక్కచేయలేదనీ, పడిపోయిన మోటార్ బైక్ ని కూడా పట్టించుకోలేదని గర్వంగా ఫీలయ్యేది. అతను ఓ హీరోలా కనబడేవాడు. కానీ సుజన డిఫరెంట్.

అతని ప్రవర్తన ఆమెకు ఎబ్బెట్టుగా అనిపించింది. అసహజంగా అనిపించింది. అంత దెబ్బ తగిలినా అతను కేర్ లెస్ గా ప్రవర్తించడంవల్ల అతను ఎక్స్ ంట్రిక్ అని నిర్ధారించుకుంది. అలాంటి వాడితో మరింత జాగ్రత్తగా వుండడం మంచిదనిపించింది. అందుకే ఆ ఏరియా అయిన ఇన్స్ పెక్టర్ కి మొత్తం విషయమంతా చెప్పింది.

శరవణన్ చాలా స్ట్రిక్ట్ ఎస్.ఐ. ఆలస్యం చేయకుండా అతనికి వార్నింగ్ ఇచ్చాడు. మరికొన్ని రోజులవరకు అతను వూరుకుండి పోయాడు. కానీ తిరిగి విజృంభించాడు. ఈలోగా ఆమె మేనత్త చనిపోవడంతో తండ్రి దగ్గరికి వచ్చేసింది. యూనివర్సిటీలో జాయనయింది. కొన్నిరోజుల తర్వాత ఇల్లు ఖాళీచేసి రావడానికి సత్యనారాయణ, సుజన వెళ్ళారు. సామాను లారీ ఎక్కించిన తర్వాత బస్టాండ్ కు బయల్దేరారు. మధ్యలో చిట్టిబాబు అడ్డుకున్నాడు.

క్రౌర్యంతో బిరుసెక్కిన అతని ముఖాన్ని చూడగానే సత్యనారాయణ జడుసుకున్నాడు. అతనెవరో, ఎందుకలా అడ్డంగా నిలబడ్డాడో తెలియక కంగారు పడ్డాడు.

“ఇక్కడనుంచి తప్పించుకు వెళ్ళావని అనుకుంటున్నావేమో కానీ నేను అందర్లాంటి అల్లాటప్పా వాడ్ని కాను. నిన్ను నీడలా వెంటాడుతాను. నీ అంతు చూస్తాను”

చిట్టిబాబు తన కూతురుకేసి చూస్తూ ఒక్కో మాటను తూటాల్లా పేలుస్తుంటే ఆయన బిత్తర పోయాడు. అలా ఎంత స్పీడ్ తో అన్నాడో అంతే స్పీడ్ తో వెళ్ళిపోయాడు. ఏం జరిగిందో మొత్తం వింటే తప్ప అక్కడినుంచి ఒకడుగు కూడా ముందుకు వేయలేనట్లు “ఎవడమ్మా వీడు” అని అడిగాడు.

సుజన మొత్తం సంగతంతా చెప్పింది. తిరిగి ఇంటికి వచ్చేసినా ఆయనకు ఆ ఆందోళన వదల్లేదు. అతనొచ్చి ఏమయినా చేస్తాడేమోనన్న భయం అప్పుడప్పుడూ కదిలేది. అందుకే వంశీ సంబంధం అనుకోగానే పెళ్ళికి ఠక్కున ఒప్పుకున్నాడు. పెళ్ళి పత్రికను ఎక్కడ సంపాదించాడో ఏమోగానో చిట్టిబాబు పెళ్ళి పత్రికమీద రక్తాన్ని చల్లి, దానికింద నోట్ రాశాడు.

“ఈ పెళ్ళి ఎలా జరుగుతుందో నేనూ చూస్తాను” అన్నది ఆ నోట్.

అంతదూరంలో వుండి తన కూతురి పెళ్ళి సంగతి గురించి తెలుసుకుని, పెళ్ళి పత్రికలమీద రక్తాన్ని చల్లి, ఆ విధంగా నోట్ రాసి ఇంటికి పోస్ట్ చేయడం చూసి సత్యనారాయణ పై ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

శరవణన్ ను కలిసి ఆయన సహాయం కోరాడు. “వాడు ఎంతకయినా తెగించేటట్లున్నాడు. పోస్టులో ఈ పెళ్ళి పత్రిక వచ్చిన విషయాన్ని నేను సుజనకి కూడా చెప్పలేదు. మీరే రక్షించాలి. నా కూతురి పెళ్లి నిర్విఘ్నంగా జరిపించే బాధ్యత మీదే. అంటూ రెండు చేతులూ పట్టుకున్నాడు.

"అలానే అప్పా! వాడు ఇలాంటి పిల్లగాడనీ నాకు తెరియప్పా– నేనే వచ్చి పెళ్ళి చేస్తాను. ఆ తిరువడయ్యా వచ్చి ఏమైనా చేస్తే అక్కడే వాడి ఎముకల్ని వడచ్చుడిరే" అని శరవణన్ అభయమిచ్చాడు.

అలానే ఆయన పెళ్ళికి మరో కానిస్టేబుల్ తో వచ్చాడు. కానీ చిట్టిబాబు రాలేదు. పెళ్ళి జరిగి పోయింది. ఇప్పుడు యిలా టెలిగ్రాం రావడంతో చిట్టిబాబే తమని వదలకుండా ఏడిపిస్తున్నా డేమోననుకున్నాడు.

తన అల్లుడు ఫస్ట్ నైట్ కోసం టెలిగ్రాం నాటకం ఆడాడని ఆయన ఊహించలేకపోయాడు. అందుకే చిట్టిబాబుమీద తన కోపాన్ని ప్రకటించాడు. తన అల్లుడికి అనుమానం కలిగించాడు.

ఆ సాయంకాలం వర్షపు జల్లు ప్రారంభమైంది. ఆకాశంలో నల్లటి మబ్బులు గింగిరులు తిరుగుతున్నాయి. గాలి చిన్నపిల్లలా వర్షంలో తడుస్తూ కేరింతలు కొడుతున్నట్లు చిన్నగా శబ్దంచేస్తూ, చల్లగా తగులుతోంది. సుజన, మహిత ఇంటిపక్కగా వున్న వసారాలో మాట్లాడుకుంటున్నారు. మహితకు ఇరవై ఎనిమిదేళ్ళుంటాయి. చాలా సెక్సీగా వుంటుంది.

ఆ సెక్సీతనం ఆమె మత్తు కళ్ళలో వుందో, పెద్దదైన కింద పెదవిలో వుందో, ఎత్తుగా, గుండ్రంగా వున్న ఎదలో వుందో, నడుం మడతల్లో వుందో చెప్పడం కష్టం. ఆమెను చూడగానే మగవాడికి కోరికా, ఆడపిల్లలకు ఈర్ష్యా పుట్టుకొస్తాయి. "నా ఫస్ట్ నైట్ గురించి చెప్పాలా, భలే అడిగావే. ఎప్పుడో ఏడేళ్ళయింది...." అంది ఆమె.

సుజన నవ్వుతూ మౌనంగా వుండిపోయింది. అలాంటప్పుడు మాట్లాడితే ఎదుటివ్యక్తి మూడ్ చెదిరిపోతుంది మనసు డైవర్ట్ అయిపోతుంది. "అయితే ఓకే" అంటూ ఆమె హుషారుగా చెప్పడం ప్రారంభించింది.

“మాది రాపూరు దగ్గర ఓ పల్లెటూరు. మా నాన్న పెద్ద రైతు. పదెకరాల దాకా పొలం ఉండేది. మా ఊర్లో పదెకరాల పొలం వుండేది కేవలం ఓ పదిమందికి మాత్రమే. పదెకరాల పొలం వుంటే పెద్ద భూస్వామి అన్నమాట. మేం మొత్తం ముగ్గురు అక్కచెల్లెళ్ళం. మగపిల్లలు లేరు. నేను చివరిదాన్ని. మా పెద్దక్క పేరు చంద్రిక. ఆమె వయసుకు రాగానే గూడూరులో రెవన్యూ గుమాస్తాగా పనిచేసే చక్రధర్ తో పెళ్ళి ఫిక్స్ చేశాడు నాన్న. ఇరవై అయిదువేల కట్నంతో, పది సవర్ల బంగారం పెట్టి పెళ్ళి జరిపించాడు.

మా అక్క అత్తగారింటికి వెళ్ళింది. ఆ సంవత్సరమూ, మరుసటి ఏడు కూడా పంటలు పండలేదు. పెళ్ళికి చేసిన అప్పు వడ్డీ తిని మరింతగా బలిసింది. అది మా కుటుంబాన్నంతా తినకముందే దాన్నుంచి విముక్తి కావాలని అయిదెకరాలు అమ్మేశాడు నాన్న. అప్పు అయితే తీరిందిగానీ పెద్దరైతు స్టేటస్ నుండి మేం మామూలు పాటి రైతు స్థాయికి దిగిపోయాం.

వున్న పొలంలోనే అమ్మా నాన్న రాత్రింబవళ్ళు కష్టపడేవాళ్ళు. కానీ పండిన పంటలకు గిట్టుబాటు ధర వుండక ఏదో బొటా బొటిగా సంసారం గడిచేది....” ఈలోగా రెండో అక్క రాధిక అరటి చెట్టులా ఎదిగింది. ఆ పిల్ల భారీ పర్సనాలిటీ కావడం వల్ల త్వరలోనే పెళ్ళిచేయాలనుకున్నారు.

సంబంధాలు చూడటం మొదలుపెట్టారు. మా పక్క ఊర్లోనే సంబంధం కుదిరింది. ఆమె పెళ్ళికావడం, ఆ తరువాత రెండేళ్ళకు అప్పులు తీర్చడానికి మిగిలిన అయిదెకరాలూ అమ్మడం జరిగిపోయాయి. మా నాన్న రెక్కలు తప్ప ఏమీ మిగలకుండా పోయింది. నాన్న రెండెద్దులు పట్టుకుని రాపూరులో బండి తోలడం ప్రారంభించాడు. పదెకరాల ఆసామి అయిన ఆయన కూతుర్ల పెళ్ళిళ్ళతో కూలీగా మారిపోయాడు.

బస్సులోంచి, లారీలోంచి బస్తాలు దించి బండిలో అంగళ్ళకు తోలేవాడు. బస్తాకు ఒకటో, రెండో రూపాయలు వచ్చేవి దాంతో కుటుంబం సాగేది మా కాపురం కూడా రావూరికి మారింది వున్న ఊర్లో కూలికి వెళ్ళటం ఇష్టంలేక టౌన్ కి వచ్చేశామన్న మాట. నాకు ఇరవై అయిపోయి ఇరవై ఒకటి పెట్టింది. అమ్మకికానీ నాన్నకుగానీ నా పెళ్ళిమాట ఎత్తే ధైర్యం లేకపోయింది.

ఏం వుంది కాబట్టి పెళ్ళిసంబందం చూస్తారు? రోజులు గడుస్తున్నాయి ఓసారి మాకు దూరపు బంధువు ఒకామె ఇంటికి వచ్చింది. రాత్రి భోజనాలయ్యాక యింటిముందు అందరం కూర్చున్నాక ఆమె అసలు విషయం చెప్పింది. “మహితకు పెళ్ళి చేయరా ఏమిటి? పిల్ల అందంగా కుందనపు బొమ్మలా వుంది. నా ఎరికలో ఓ సంబంధం వుంది. అది మాట్లాడదామనే ముఖ్యంగా నేనిక్కడ దిగింది.”

“ఏ ఊరు?” అమ్మ ఆసక్తిగా అడిగింది. నాన్నయితే ఆ ఆసక్తి కూడా కనబరచలేకపోయాడు. కూతుర్ల పెళ్ళిళ్ళకు పదెకరాలు పోగొట్టుకున్న వ్యక్తికి ఆసక్తి ఎలా వుంటుంది?

“నాగలాపురం దగ్గర పల్లెటూరు. అబ్బాయి పదవ తరగతి వరకూ చదువుకున్నాడు వ్యవసాయం చేస్తాడు. ఒక్కడే కొడుకు తండ్రి లేడు. పెద్ద పెంకుటిల్లు వుంది”

అమ్మ కళ్ళు మెరవడం ఆ మసక చీకట్లో నేను కనిపెట్టగలిగాను. “పొలం ఎంతుందేమిటి?”

“పదెకరాలదాకా వుంది. మీరు ఊఁ అంటే చెప్పండి వాళ్ళను కదిపిచూస్తాను” అంది.

“అలాంటి సంబంధం వస్తే మాకు సంతోషమే కానీ మా పరిస్థితి ఎలా వుందో తెలుసుగదా. చిల్లిగవ్వ ఇవ్వలేం. ఏదో వున్న బంగారం పెట్టి, గుడిలోనో, సత్రంలోనో గుట్టుచప్పుడు కాకుండా పెళ్ళి జరిపిస్తాం? అంతకంటే మేం తూగలేం—

నాన్న అప్పుడు మాట్లాడాడు.

నువ్వు! నీ స్థితి నాకు చెప్పాలా అన్నయ్యా! ఇదంతా నేను చూసుకుంటానులే! అమ్మాయిని చూస్తే ఎవరయినా తన్నుకుపోగలరు లక్ష్మీకళ తాండవిస్తోంది. కట్నాలూ, కానుకలూ వద్దమ్మా. అమ్మాయి బావుండీ గుణవంతు రాలయితే అంతే చాలు అని పిల్లాడి తల్లి అమ్మ పదే పదే చెప్పడంవల్లే నేను ముందుండడానికి పూలు వేసుకున్నాను. నువ్వేమీ దిగులు పడవద్దు.

ఆమె కల్లాకపటం లేని మనిషి. మన మహితను చూడగానే ఎగిరి గంతేస్తుందనుకో. మా నాన్న అప్పటికి ఊపిరి పీల్చుకున్నాడు. కట్నం లేదనగానే ఆయన ఉత్సాహంగా మాట్లాడాడు. మేం పడుకునేసరికి రాత్రి పదకొండు గంటలయింది.

పదిరోజులు గడిచాయో లేదో పెళ్ళివారు దిగారు. పెళ్ళివారంటే ఎంతో మంది లేరు. పెళ్ళికొడుకూ, అతని తల్లీ, మధ్యవర్తీ వచ్చారు. పెళ్లికొడుకుని చూడగానే నేను పులకరించిపోయాను. చాలా అందంగా వున్నాడు. ఎర్రగా, నాజుగ్గా, అచ్చు సినిమా హీరోలా వున్నాడు. ఆ నూనూగు మీసాలు తీసేస్తే ఆడపిల్లలా వుంటాడనిపించింది. అంత స్మూత్ గా వున్నాడు. చదివింది పదో తరగతి అయినా ప్యాంటూ, షర్టూ టక్ చేసుకుని స్టయిల్ గా వున్నాడు.

నేను ఎదురు పడ్డప్పుడంతా తల వంచుకున్నాడు. అతని బిడియం చూసి నేను చాటుగా నవ్వుకున్నాను. ఆడపిల్లలా సిగ్గుపడడం చూసి ఆనందించాను. అతన్ని ఏడిపించాలని మరీ మరీ ఎదురుపడ్డాను.

వాళ్లు పెళ్లి ఉత్తరం రాశారు. పెళ్లికూతురు నచ్చిందనీ, ఏదో ఉన్నంతలో నగలు పెట్టి, పెళ్లి జరిపిస్తే చాలని అబ్బాయి తల్లి వుత్తరం రాసింది. మావాళ్లూ ఒప్పుకున్నట్లు వుత్తరం రాశారు. మా పెళ్లి రావూరులోనే సింపుల్ గా జరిగిపోయింది.

దానికైనా నాన్న శ్రమ పడాల్సి వచ్చింది. పెళ్లి అయిందంటే అయిందని అనిపించేశాడు. “పెళ్లి ఇక్కడ జరిగింది కాబట్టి మిగిలిన ముద్దూ, ముచ్చటంతా మా ఊర్లోనే జరిపిస్తాం అన్నయ్యా” అడిగింది మా అత్తమ్మ నాన్నని.

మరో రెండురోజులు పెళ్లివాళ్లుంటే ఎంత కష్టమో తెలిసిన నాన్న దానికి సంతోషంతో ఒప్పుకున్నాడు. దాంతో ఆ సాయంకాలమే మేము బయల్దేరి నాగలాపురం దగ్గర్లోని పల్లెటూరుకు చేరిపోయాం. ఆ ఊరు బాగుంది. బస్ దిగి నాలుగు ఫర్లాంగులు నడిస్తే ఊరిలోకి చేరుకుంటాం. వీధంట నేను నడుస్తుంటే జనమంతా నన్ను పరిశీలించి చూశారు. ఇద్దరు ముగ్గురు అమ్మలక్కలు నాకు వినబడేటట్లే కామెంట్ చేశారు కూడా.

ఆ పొగడ్తలకు నేను గర్వంగా ఫీలయ్యాను. చిన్నపిల్లలయితే గుంపులుగా నా వెనకే నడిచారు. పల్లెటూళ్లలో కొత్తవాళ్లొచ్చినా, ఏదయినా వాహనం వచ్చినా పిల్లలంతా గుమిగూడిపోతారు. నా భర్త ఇల్లు వీధిలోకి కాస్తంత దూరంలో వుంది. ఎత్తు ప్రదేశంలో ఎర్రమట్టి ముగ్గులా అందంగా వున్న ఆ ఇల్లుని చూసి నా అంత అదృష్టవంతురాలు ప్రపంచంలో మరి యెవరూ వుండరనిపించింది.

వాళ్ల ఆచారం మేరకు వసంతాలు, పూలచెట్లూ తతిమ్మా కార్యక్రమాలయ్యాక శోభనం అనీ, ఇక ఆ రోజు వీలుకాదనీ, మరుసటిరోజు ఫస్ట్ నైట్ అనీ తెలిసింది. ఇక ఆ సాయంకాలమంతా నేను నా ఇల్లు అంతటినీ పరిశీలిస్తూనే వుండిపోయాను. బాగా అలిసిపోవడంవల్ల భోజనాలు కాగానే అందరమూ పడుకుండిపోయాం. ఉదయం నిద్రలేవగానే ఒక్కో ముచ్చటా ప్రారంభమయింది.

నన్నూ, నా భర్తనూ ఊరేగింపుగా గుడి దగ్గరికి తీసుకెళ్ళారు. ఊరుకు తూర్పుగా శివాలయం. దాని ముందు చిన్న గుంట. అక్కడ టెంకాయ కొట్టించి, హారతి ఇప్పించారు. తిరిగి ఊరేగింపుగా ఇంటికొచ్చేం. ఊరి జనమంతా ఇళ్ల ముందు నిలబడి కొత్త జంటను చూశారు. ఇవన్నీ ఎంత బావుంటాయో! కానీ ఇప్పుడు అలా ఊరేగింపులన్నీ జరగడంలేదు. కాలంతో పాటే ఈ ముచ్చట్లన్నీ మాయం అయ్యాయి.

కొత్త వూరిలో, కొత్త వ్యక్తి చిటికెన వేలు పట్టుకుని, అందరి ముందూ నడవడం, సిగ్గుతో కాళ్ళు తడబడడం, జనం ఏమనుకుంటున్నారో వినాలన్న ఆత్రుతతో చెవులు రిక్కించడం, కళ్ళు ఆనందంతో టప టపా కొట్టుకోవడం, మధ్యమధ్యలో పెళ్లికొడుకు తన చిటికెన వేలును గట్టిగా అదమడం – ఇవన్నీ అధ్భుతాలు. కానీ ఇప్పుడు ఇలాంటి ఆనందాలన్నిటికీ దూరమయ్యాం. పావుగంటలో పెళ్లి అయిందనిపించేసి, పొద్దుగుంకడం తరువాయి పడవ ఎక్కించేస్తున్నారు ఇప్పుడు.

మేం ఇంటికి రాగానే వసంతాల కార్యక్రమం కోసం అన్నీ రెడీ చేశారు. వీధిలో రెండు పెద్ద అండాలు పెట్టారు. వాటిల్లో నిండుగా నీళ్ళు పోసి సున్నమూ, పసుపూ కలిపారు. నీళ్ళన్నీ కాషాయం రంగులోకి మారాయి.

“ఏమీ సిగ్గుపడకు, నీళ్ళన్నీ మా అన్నయ్య మీద పోసి ఉక్కిరి బిక్కిరి చేసేయ్”

“మా బావకు మరీ బిడియం. అందుకే నువ్వు యాక్టివ్ గా వుండి నీదే పైచేయే అనిపించుకో”

“ఆడవాళ్ళు ఎందులోనూ తగ్గరని నువ్వు నిరూపించాలి” యిలా నలుగురయిదుగురు స్త్రీలు నన్ను వసంతాల దగ్గరికి తీసుకెళ్తూ ఆ రంగు నీళ్ళని విజృంభించి పోయాలని చెప్పారు.

ఓ పెద్ద పాత్ర దగ్గర నన్ను నిలబెట్టారు. ఎదురుగా మరోపాత్ర దగ్గర ఆయన వున్నారు. మొదటి ఛాన్స్ నాకే ఇప్పించారు స్త్రీలంతా కలిసి.

ఒకామె నాకు వసంతం నిండిన చెంబు అందించి "కానీ" అంది. చుట్టూ బంధువులూ, ఊరి జనం పూల తడికలా నిలబడ్డారు. అంత మంది ముందు ఆయన తలమద నీళ్ళు పోయడం తగని సిగ్గని పించింది నాకు. అందుకే కళ్ళెత్తకుండా చేతులు మాత్రమే పైకెత్తి చెంబు కుమ్మరించాను ఆయన నాకంటే గుప్పెడు పొడుగు. అందుకే ముఖం మీద పడ్డాయి నీళ్ళు. ఇక ఆయన వంతు. తమాషా ఏమిటంటే ఆయన నాకంటే మరింత సిగ్గు పడుతున్నాడు.

క్రీగంటచూస్తున్న నాకు వసంతంకన్నా ఆయన ముఖమే సిగ్గుతో మరింత ఎర్రగా అనిపించింది. ఆయన రెండడుగుల్లో నన్ను చేరి తలమీద పోశాడు. ఎక్కడెక్కడో నా రహస్య అవయవాల్లో నీళ్ళు పాకి, ఆయన నీళ్ళకు బదులు వేళ్ళను జార్చి, అక్కడంతా రాస్తున్నట్లుగా గిలిగింత నన్ను ఊపింది.

నేనో చెంబు, ఆయనో చెంబు పోసుకున్నాం. చివరికి వచ్చేసరికి నా చుట్టూ చేరిన స్త్రీలంతా "ఎత్తుకో, మొత్తం పాత్ర కుమ్మరించు" అని అరుస్తున్నారు. ఆయన వేపు చేరిన మగవాళ్ళంతా ఆయన్నీ అలా చేయమని ఉత్సాహపరుస్తున్నారు. నేను పాత్ర నెత్తుకొని మొత్తం కుమ్మరించాను. ఆయన పూర్తిగా తడిసిపోయారు. సున్నం, పసుపూ కలిపిన నీళ్ళు కావడంతో ఆయన కళ్ళు నులుము కుంటున్నాడు.

"షేమ్ రా శివ! ఆడవాళ్ళముందు మన మగవాళ్ల పరువు తీశావు గదా ఇప్పటికన్నా అండ ఎత్తుకుని కుమ్మరించు" మగాళ్ళు తొందర చేస్తున్నారు.

కళ్ళంతా శుభ్రంగా తుడుచుకుని ఆయన దగ్గిరికి వచ్చేసరికి స్త్రీలు నన్ను టక్కున వెనక్కి లాగారు. నీళ్ళన్నీ కిందనే ఒలికిపోయాయి. విజయగర్వంతో స్త్రీలంతా

నవ్వారు. మగవాళ్ళు శివను పట్టుకుని హాస్యాలాడుతూ తిడుతున్నారు. నన్ను ఇంట్లోకి తీసుకువచ్చారు. పొడి బట్టలు కట్టుకున్నాను. నా చొరవకు స్త్రీలు నన్ను పొగుడుతూనే ఉన్నారు.

మధ్యాహ్నమైంది. నన్ను, నా భర్త దగ్గర కూర్చోబెట్టి వడ్డించారు. నా పక్క స్త్రీలూ, ఆయన పక్కన మగవాళ్ళూ కూర్చున్నారు. ముందుగా వడలు వేశాలు. "కానీ తినమ్మా" శివ పక్కనున్న వ్యక్తి నన్ను తొందరచేశాడు.

"కొద్దిగా నలుపున్న వడలు తినొద్దు అందులో బొగ్గులు పెట్టారు. ఎర్రగా ఉన్నవాటినే తిను" నా పక్కన కూర్చున్న శివ వదిన హెచ్చరించింది.

నాలుగు వడల్లో రెండు అక్కడక్కడా నల్లగా వున్నాయి. మిగిలినవి ఎర్రగా ఉన్నాయి. వాటిని తుంచి తినడం ప్రారంభించాను. ఆయన వడను తుంచి కొరికాడో లేదో కరకరమని ఏదో విరిగిన శబ్దం వచ్చింది. అందరూ గొల్లున నవ్వారు. బొగ్గు కొరికాడని వూహించాను.

"జాగ్రత్తగా తినమన్నాను గదరా! ఇందులోనూ మనం ఫెయిలేనే" పక్కనున్న వ్యక్తి తల పట్టుకున్నాడు. నాకు నవ్వాగింది కాదు. అలా హాస్యాన్నీ, వ్యంగ్య సంభాషణల్నీ, ఛలోక్తుల్నీ నంజుకుంటూ భోజనాలు ముగించాం. మధ్యాహ్నం అలా కునుకు తీసానో లేదో లేపేశారు. అప్పటికే తాంబూలం వేసుకున్న ఆకాశం నోరు తెరిచినట్లు సంధ్య పరుచుకుని వుంది. మనం వసంతాలు పోసుకున్నది ఇక్కడా? ఆకాశంలోనా అని ఆ ఎర్రటి కాంతిని చూస్తూ నా భర్తని అడగాలనిపించింది. స్నానం చేసి లైట్ గ్రీన్ కోటా చీర కట్టుకున్నాను.

ఎందుకనో విచిత్రంగా గత రెండురోజులనుంచి బ్రా పట్టడం లేదు. బ్రా సైజు తగ్గిందో, ఎదసైజు పెరిగిందో తెలియడంలేదు. ఏదో తంటాలుపడి బ్రా వేసుకుని జాకెట్

వేసుకున్నాను. లోకంలోకి వచ్చిన కొత్త అతిథిలా మసకచీకట్లు కమ్మేశాయి. పందిట్లో పెట్రోమాక్స్ లైట్ రెక్కలు లేకపోవడం తో ఎగరలేని పుష్పక విమానంలో ఉంది. దాని షేప్ అలా ఉంది మరి కరెంటుపోతే స్టాండ్ లైట్ ఉంటుందని దాన్ని తెచ్చారు. పెంకుటిల్లుకు ఎదురుగా ఓ చిన్న గుడిసె వుంది. వంట కార్యక్రమంతా అక్కడే కాబోలు. వంట పాత్రలన్నీ అంగట్లో పరచినట్లున్నాయి.

మధ్యలో పెద్ద పందిరి వేసారు. అక్కడ ఓ పొడుగాటి స్టూల్ అమర్చారు. దానిమీద పూలపూల దుప్పటి పరిచారు. అటువేపు ఇటువేపు రెండు పెద్ద దిండ్లు ఉంచారు. మరికాసేపట్లో పూలచెండ్ల ఘట్టం ప్రారంభమవుతుందని తెలిసింది. మధ్యలో వున్న చామంతుల చెండు పసుపుముద్దలా వుంది. ఏడుగంటల ప్రాంతంలో నన్ను తీసుకెళ్ళి బెంచీకి ఓ వైపు కూర్చోబెట్టారు. ఆయన వచ్చి మరో చివర కూర్చున్నారు. ఊర్లోని స్త్రీలంతా మా చుట్టూ నిలుచున్నారు.

వాళ్ళను చూస్తుంటే మా వూరిలో దోబీ ఏట్లో ఆరబెట్టిన చీరలు గుర్తు వచ్చాయి. అక్కడక్కడ పురుషులు తెల్లటి బట్టల్లో పూలదండల మధ్యలో సంపెంగల్లా కనిపించారు. ఆయన పూలచెండును తీసుకుని నా ముందుకు విసిరాడు. నేను దాన్ని పట్టుకుని తిరిగి ఆయన మీదకు విసిరాను. ఆయన దాన్ని పట్టుకోలేకపోయారు. చుట్టూ వున్న స్త్రీలు చప్పట్లు చరిచారు.

మగవాళ్ళు ఆయన్నేదో అంటున్నారు. రెండోసారి ఆయన చెండు విసిరాడు. అది పట్టు తప్పింది. సూటిగా నా ఎదమీద పడి కిందకు దిగింది. మొత్తం నా ఇరవై ఏళ్ళ యౌవనాన్నీ ఒక్కసారిగా వేళ్ళతో మీటినట్లయింది. చుట్టూవున్న వాళ్ళంతా మాయమైపోయి ఆయన్ను గట్టిగా కౌగిలించు కోవాలన్న కోరిక నా సిగ్గును మరింత ఎరుపు చేసింది. మరో అరగంటకు కార్యక్రమం ముగిసింది.

భోజనాలయ్యాయి. బలవంతం మీద తాంబూలం వేసుకున్నాను. నా నోరు పండిందంటే మందారాల మొగ్గల పొడితో నాలుకను చేసినట్లనిపించింది.

తొమ్మిదిగంటలకు తెల్లటి చీరలోకి మారిపోయాను. పెంకుటింట్లో శోభనం ఏర్పాటు చేశారు. పెద్ద నవ్వారు. మంచంమీద పరుపు వేశారు. దానిమీద మల్లెలు, చేమంతులు చల్లారు. వెలిగించిన అగరుబత్తులు ఇల్లంతా తెల్లటి పొగ మేఘాలను సృష్టిస్తోంది. నన్నూ, ఆయన్నీ తలుపుదగ్గర నిలబెట్టారు. “పెళ్ళికూతురా! మీ ఆయన పేరు చెబితేనే నిన్ను లోపలకు వెళ్ళనిచ్చేది” అంది ఓ యువతి.

ఆయన పేరు చెప్పాలంటే చచ్చేంత సిగ్గేసింది. అందుకే నోరు పెగలలేదు. “సిగ్గుపడడానికి ముందు ముందు చాలా ఘట్టాలు న్నాయి. ఇప్పుడే వద్దు” ఆమె అంది. అందరూ ఘొల్లున నవ్వారు.

“చెప్పమ్మా! భర్త పేరు చెప్పడానికి భయమేమిటి?” మరో ఆమె ఉత్సాహాన్నిచ్చింది.

ఇక తప్పదని మెల్లగా ‘శివరామ్’ అన్నాను.

“మాకు వినపడలేదోచ్చ్” వెనకనున్న ఎవరో అరిచారు.

“గట్టిగా చెప్పాల్సిందే” మళ్ళీ వెనుకనున్న వాళ్ళే పట్టుబట్టారు.

నోరు ఫ్రీగా తెరిచి చెప్పాను. “శివరామ్” మళ్ళీ కొన్ని గొంతులు అరిచాయి ‘వినబడలేదు.’

“పోనీలెండి. ఇక పెళ్ళికుమారుడ్ని తన భార్య పేరు చెప్పమనండి”

ఆయన కాస్తంత గట్టిగానే ‘మహిత’ అన్నారు.

“అదీ! మగవాడనిపించుకున్నావ్” మగవాళ్ళు మెచ్చుకున్నారు.

“ఇప్పుడే సర్టిఫికెట్ లు ఇచ్చేయ్యకండి. ఆ సర్టిఫికెట్ ఇవ్వవలసింది పెళ్ళికూతురు” ఎవరో అంటే స్త్రీలంతా సిగ్గు సిగ్గుగా నవ్వారు.

“ముందుంద ముసళ్ళ పండుగ.”

“ముసళ్ళ పండగ కాదు మొగలిపూల పండుగ.”

“మా ఆడపడుచు లాంఛనాలు చెల్లించుకుంటే ఇక మిమ్మల్ని గదిలోకి పంపిస్తాం. పాపం మా వదినకు చాలా తొందరగా ఉన్నట్లుంది” నా ముందున్న అమ్మాయి ఆయనవేపు తిరిగి అంది

పెళ్ళిలో వుండే బలమూ, బలహీనతా అదేననుకుంటా. పెళ్ళికి ముందు నిషిద్ధమైనవన్నీ ఇప్పుడు ఫ్రీగా మాట్లాడేసుకోవచ్చు! ఎవరూ తప్పుపట్టరు. పెళ్ళికి ముందు సెక్స్ అంటేనే వేయికాళ్ళ బూచీలా భయపెడుతుంది. మనం ఏదయినా చేస్తే ఊరంతా మనల్ని ఆడిపోసుకుంటుంది. ఆ మూడుముళ్ళూ పడిపోతే అదే వూరు మనల్ని మగవాడితో గడపమని గదిలోకి నెడుతుంది. ఆయన జేబులోని వందరూపాయల నోటు తీసి ఆమెకిచ్చాడు.

“రైట్.... రైట్....” అంది నూరురూపాయల నోటుని గుప్పెట్లో మూస్తూ.

మేము ముందుకు అడుగువేయడం, మా వెనక గడి పడిపోవడం ఒకేసారి జరిగిపోయాయి. “శివా- లోపల గొళ్ళెం పెట్టుకో” బయటనుంచి ఎవరో పెద్దగా అరిచారు. ఆయన కంగారుగా వెళ్ళి గొళ్ళెం పెట్టారు. అప్పుడు చూశాను ఆయన్ను. ముఖమంతా చెమటలు పట్టేశాయి. మనిషి కూడా సన్నగా వణుకుతున్నట్టనిపించింది. కానీ అదేమీ గమనించనట్టు తల వంచుకున్నాను.

ఆయన నేరుగా వెళ్ళి మంచంమీద కూర్చున్నాడు. నన్ను పిలుస్తాడేమోనని కొంతసేపు చూశాను. కానీ ఆయన పిలవలేదు. కాసేపు అలానేవుండి ఆ తర్వాత మెల్లగా కదిలి ఆయన దగ్గరగా వెళ్ళి నిలుచున్నాను. ఆయన నన్ను చూసి పేలవంగా నవ్వారు. మమ్మల్ని గదిలోకి తోస్తూ బయటి వాళ్ళు ఆయన్ని కంగారు పెట్టేశారు. అందుకే అలా అయిపోయారనుకున్నాను.

నేను పక్కగా కూర్చుని "మీ వూరు, మీ ఇల్లు బావున్నాయండీ- నాకు బాగా నచ్చాయి" అన్నాను.

ఆయన మౌనంగా వుండిపోయాడు. "వాటికంటే మీరు మరింత నచ్చారు. ఆ మీసాలు తీసేస్తే అచ్చు ఆడపిల్లలా వుంటారు" అని చిన్నగా నవ్వాను.

ఈసారి ఆయన బలవంతంగా పెదవులను విప్పదీశారు.

"నేను మీకు నచ్చానా?" తల ఆడించాడు.

"మీ బంధువులు నామీద ఏం కామెంట్ చేశారు?"

ఆయన దగ్గర్నుంచి ఏమీ సమాధానం రాలేదు.

ఆయన ముఖంలోకి చూస్తూ "మాట్లాడరేమిటి?" అంటూ రెట్టించాను.

ఆయనలో భయం స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. "ఏమైంది? అలా వున్నారేమిటి?"

"కొద్దగా తలనొప్పిగా వుంది మహితా" అదీ ఆయన మొదటిసారి నన్ను పేరుతో పిలిచింది. ఏదో ఆనందపు వీచిక అలా నా రక్తాన్ని స్పృశిస్తూ వెళ్ళినట్లనిపించింది.

"విక్స్ ఏమైనా రాయనా?"

"వద్దు కాసేపటికి అదే సర్దుకుంటుంది."

ఆయనకు తలనొప్పిగా వున్నప్పుడు ఏం మాట్లాడను? అందుకే మౌనంగా వుండిపోయాను. ఇక కూర్చోవడం వీలు కాదనిపించి, ఆయన పక్కగా పడుకున్నాను. సంఘం వేసిన మంత్రంతో అన్ని రోజులూ ముడుచుకుని గుండెల్లో పడుకుండిపోయిన కోరికలన్నీ ఒక్కసారిగా నిద్రలేచాయి. వెచ్చటి ఆవిర్లు శరీరంలోకి పుట్టుకొస్తున్నాయి. ఎద పొంగుతోంది. ఎక్కడెక్కడో ఏదో తెలియని సంచలనం నాకు మాత్రమే తెలుస్తోంది.

"ఛీ ఛీ! పాడు తలనొప్పి" నాలో నేనే అనుకున్నాను.

ఆయనకు అభిముఖంగా వున్న నేను ఈసారి ఆయనవేపు తిరిగాను. ఆయన అటువేపు తిరిగి పడుకుని వుండడంతో వీపు కనిపిస్తోంది. మెల్లగా జరిగాను. నా గుండెల్ని సుతారంగా గుచ్చాను. జైపూర్ రాజమందిరం ముందున్న గువ్వలు ఒక్కసారిగా పైకి లేచినట్లయింది. ఏదో ఏమరుపాటుగా వేసినట్టు కుడిచేతిని ఆయనమీద వేశాను. అప్పుడు నా స్థనాలు మరింత ముందుకు ఉరికాయి.

ఆ ఒత్తిడితో కోరికంతా పగిలి నా శరీరానికి చుట్టుకున్నట్లయింది. ఏదో కావాలన్న ఆరాటం నన్ను మరింత ముందుకు తోస్తోంది. ఆయన యిటు తిరుగుతారనుకున్నాను కానీ తిరగలేదు. అలానే ఓ పది నిమిషాలపాటు వుండిపోయాను. అలా నిశ్శబ్దంగా వుండడం చేతకావడంలేదు. అంత క్లోజ్ గా భర్త పక్కన పడుకుని ఊరకుండడం సాధ్యమయ్యే పనికాదు. తల్లోని మల్లెపూలదండ వెంట్రుకల బంధంనుంచి తప్పించుకుని ఎదమీదపడి నా భర్త చేయాల్సిన పని అది చేస్తోంది.

నా శరీరమే పెద్ద అగ్నిగుండంగా కాలిపోతోంది. చివరికి బొడ్డులో సైతం వేడి ఆవిర్లు పుట్టుకొస్తు న్నాయి. చేతిని మరింత బిగించాను. "తలనొప్పి పోయిందా?"

"లేదు – మరింత ఎక్కువయింది."

ఆ మాటలతో నామీద చన్నీళ్ళు కుమ్మరించినట్లయింది. ఎక్కడి అవయవాలు అక్కడ గప్ చుప్ అయిపోయాయి. అలానే కళ్ళు మూసుకున్నాను.

"ఏదో కారణంవల్ల మొదటిరోజు శోభనం జరగకపోతే చాలా మంచిది. మళ్ళెప్పుడు మొగుడు మనల్ని వదిలిపోడు" ఎప్పుడో మా పిన్ని ఎవరితోనో అన్నమాటలు గుర్తొచ్చాయి. తొలిరేయి చప్పగా చల్లారితే ఎలా మంచిదో నాకు తెలియదు కానీ అలాంటివాటి నన్నిటినీ లాజిక్ తో చీల్చి చెండాడకూడదు. నమ్మకమే వాటి ప్రాతిపదిక.

"అయితే నాకూ మంచే జరుగుతుంది" అనుకుంటూ నిద్రలోకి జారిపోయాను. కోళ్ళు కూసేప్పుడు మెలకువ వచ్చింది. పక్కన చూస్తే ఆయన లేరు పడకమీద నుంచి లేచి పెరట్లోకి వచ్చాను. మా అత్త మ్మ కళ్ళు సరిగా కనబడకపోయినా పొయ్యి రగలెయ్యడానికి నానా తంటాలుపడుతోంది.

జడ విప్పుకుంటూ కూర్చుండిపోయాను. కాసేపటికి బంధువులమ్మాయిలు నిద్రలేచి నా దగ్గిరికి వచ్చారు. భాను నా పక్కగా కూర్చుంటూ "రాత్రి అదిరిందా...శరీరం కాదు–అనుభవం" అనడిగింది.

చిన్నగా నవ్వాను. ఆమెది మా యిల్లు, తరువాత యిల్లు, ముప్పైకి లోపే వుంటాయి. "మల్లెపూలు వాడలేదు. చీర నలగలేదు-ఏమిటి కథ?"

నేను ఏమీ మాట్లాడలేదు.

"నీ వాలకం చూస్తుంటే ఏమీ కానట్లుంది విశ్వరూప సందర్శనం తరువాత అర్జునుడి కళ్ళు మెరిశాయంట. అలా నీ కళ్ళు మెరవడంలేదే"

"ఊరుకో అక్కా"

"నేను ఊరుకుంటే వూరు వూరుకోదే ఆరాలు తీస్తుంది. ఇంతకీ ఏమీ జరగలేదా?" చుట్టూవున్న ఇద్దరు ముగ్గురు ఆత్రుతతో నా సమాధానం కోసం చూస్తున్నారు.

"తలనొప్పి"

"శివరామ్ కా – నీకా?"

"ఆయనకే"

"విక్స్ పూయకపోయావా?"

"వద్దన్నారు"

"వద్దన్నా-ఇలాంటప్పుడు వూరకుండకూడదు. పైనపడి పూయాల్సిందే. మా ఆయనా మొదటిరోజు మౌనంగా వుంటే నేనేం చేశానో తెలుసా?" చుట్టూ చేరినవాళ్లు నానుంచి భానువేపు చూపు మరల్చారు.

"మూర్ఛరోగం వుందని చెప్పి మీద పడిపోయాను. ఆయన వేడెక్కాక లేచి కూర్చుని నూర్ఛరోగం పోయింది అన్నాను" అందరం నవ్వుకున్నాం.

"ఈరోజు తలనొప్పి అంటే నేను చెప్పినట్టుచెయ్. ఏం చేయాలో తరువాత చెబుతాలే" అంది.

ఆమె మళ్ళీ "నిన్ను చూస్తుంటే ఎప్పుడో చదివిన జోక్ గుర్తుకొస్తోంది" అని తను ఏదో పుస్తకంలో చదివిన జోక్ చెప్పింది. "ఓ అబ్బాయి పెళ్ళిచూపులకు వెళ్ళాడు. అమ్మాయి నచ్చింది. ఒళ్ళే పెద్ద వక్షస్థలంలా వ్యాకోచించింది. ఆయన ఫీలింగ్స్ ఏమిటో తెలియడంలేదు. హుందాగా, నిండుగా, మంచి మర్యాదస్తురాలిగా కనిపించింది.

ఈమె ఫస్టునైట్ అల్లరిగా, సరదాగా, వుంటుందో వుండదోనన్న అనుమానం ఎందుకనో కలిగింది అతడికి. పెళ్ళి చూపులయ్యాక, తిరిగి బస్టాండ్ కి వస్తూ మధ్యవర్తిని అడిగాడు. "అమ్మాయి బావుంది. కానీ ఫస్టునైట్ పెర్ ఫార్మెన్స్ మీదే అనుమానంగా వుంది. పెళ్ళికిముందు ఓరోజు నాతో గడుపుతుందేమో అడిగిచూడు"

మధవర్తికి మతిపోయింది. కానీ పెళ్ళికుదరకపోతే పర్సంటేజ్ పోతుంది గనుక సరేనన్నాడు. పెళ్ళికూతురి దగ్గిరకెళ్ళి విషయం చెప్పాడు.

వెంటనే ఆమె "ఆయనకి అలాంటి సందేహాలు ఏమీ వద్దు. నా ఫస్టునైట్ పెర్ ఫార్మెన్స్ అద్భుతంగా వుంటుంది. కావాలంటే మా ఎదురింటి రమేష్ నో, చివరింటి సురేష్ నో అడగమనండి" అంది.

మధ్యవర్తికి మరోసారి మతిపోయింది. నాతోపాటు అందరం నవ్వాం.

"శివరామ్ కి అలాంటి రికార్డు ఏమీలేదు. బుద్ధిమంతుడు. ఆడపిల్ల కనిపిస్తే ఆమడ దూరం పరుగెత్తే వాడు. అందుకేనేమో అలా వణికిపోయాడు. జనరల్ గా అబ్బాయిల్లో చాలామందికి పెళ్ళికిముందే ఈ ఎక్స్ పీరియన్స్ వుంటుంది. అలా లేదంటే అతగాడు గుడ్ బాయ్ అన్నమాట. ఆ రోజు సాయం కాలం నేనెలా నడుచుకోవాలో భాను అరగంట సేపు చెప్పింది. రెండోరోజు రాత్రి ప్రారంభమైంది. పేర్లు చెప్పడం గానీ, ఆడబడుచు లాంఛనాలుగానీ ఏమీలేవు.

అప్పటికే బంధువులంతా వెళ్ళిపోయారు. భానునే నన్ను గదిలో వదిలి వెళ్ళిపోయింది. నేను లోపలకు వెళ్ళిన పావుగంటకు ఆయన వచ్చాడు. "ఏమిటి ఆలస్యం?" చొరవగా వుండమని భాను చెప్పడంతో నేనే అడిగాను.

ఆయన చేయి పట్టుకుని మంచం దగ్గరికి పిలుచుకు వచ్చాను. ఇద్దరం కూర్చున్నాం. "తెల్లటి బట్టల్లో మరింత బావున్నారు."

"ఈ రోజ్ కాటన్ చీర ఎలా వుంది?"

"బావుంది" ముక్తసరిగా అన్నాడు.

"ఉదయం నుంచీ నడుం వాల్చలేదు" అంటూ పడుకున్నాను. అలాసే కూర్చున్న ఆయన్ని నా మీదకు గుంజాను. ఎంత టెక్నిక్ తో లాగానంటే నా ఎద ఆయన ముఖం మీద గుద్దింది. నాకే ఒళ్ళంతా తిమ్మిరెక్కింది. రక్త ప్రసరణ అంతా ఆగినట్లయింది. మరి ఆయనకెలా ఉందో అంతుబట్టలేదు.

"మీ స్వర్గం తాళాలు నా దగ్గరున్నాయి. మరి అవెక్కడున్నాయో చెప్పుకోండి చూద్దాం"

ఆయన చేష్టలుడిగి కూర్చుండిపోయారు. "ఎక్కడ తాళాలు?" అంటూ ఆయన నన్నంతా తడుముతాడనుకున్నాను.

"వూహు. లాభం లేదు. మరికొంతసేపు అలా మవునంగా వుండి పోయాను. సేను లేచి కూర్చున్నాను. "అబ్బ! జడ మరింతగా పైకి వేసింది భాను. తలంతా పట్టేసినట్లుంది" అంటూ జడ విప్పాను. మల్లెపూలు తీసి ఒళ్ళో వేసుకున్నాను.

వెంట్రుకలన్నీ వూడి గాలికి పూలపొద బరువుగా కదులుతున్నట్లు వూగుతున్నాయి. "ఈ చీర మా వూర్లో కొన్నాను. మూడు మూరలు వుంటుందని ఇచ్చాడు కొట్టువాడు. కానీ అంత వున్నట్లులేదు. ఒంటిని చుట్టీ చుట్టనట్లుంది. కాస్త మూరలేసిపెట్టండి. నా మూర చిన్నది."

ఆయన రియాక్షన్ కోసం చూడకుండా చీర విప్పాను. రోజ్ కలర్ చీర నా చేతుల్లో రోజా పూలదండలా ఒదిగిపోయింది. ఇప్పుడు నా ఒంటిమీద లంగా, జాకెట్టు మాత్రమే వుంది. నా ఎద ముందుకు పొంగి, కళ్ళను పిల్చేస్తోంది.

"చూశారా? ఆ టైలర్ ఎంత ఏమరుపాటువాడో, ఓ హుక్ పెట్టడం మరిచిపోయాడు" అంటూ ఎక్కడ హుక్ పెట్టలేదో చూపించాను.

అంతకు ముందే ఆ హుక్ ను ఆయన చూడకుండా తెంపేశాను. అక్కడ పుక్కళించిన చర్మం ఎర్రగా మెరుస్తోంది. జాకెట్ తప్ప మరో ఆచ్ఛాదన లేని నా వక్షస్థలం ఆయన కళ్ళల్లో ప్రతిబింబాలై రేగుతోంది.

"హుక్ లు లేకుండా జాకెట్ వేసుకోవడం నాకు సుతారమూ ఇష్టముండదు" అంటూ విప్పేశాను.

ఇప్పుడు నా ఒంటి మీద కేవలం బ్రా, లంగా మాత్రమే ఉన్నాయి. ఆయన గుడ్లప్పగించి చూస్తున్నాడు.

"ఈ బ్రాలో ఏదో పురుగు దూరినట్లుందండీ- చూడండి" ఈసారి బ్రా కూడా తప్పించాను. ఇరవయ్ ఏళ్ళ .యవ్వనం, సోయగం పద్మాసనం వేసి కూర్చున్నట్లున్నాయి నా స్తనాలు. వీపంతా నున్నగా మెరుస్తోందనుకుంటాను. అటూ యిటూ ఆయన వేపు కదిలి వీపు చూపించాను.

"అక్కడ దురదగా వుందండీ, కాస్త గోకండీ" అంటూ వీపు చూపించి నిలుచున్నాను. వణుకుతున్న వేళ్ళు మెల్లగా కదిలాయి. గబుక్కున ముందుకు తిరిగాను. నా ఎద ఎరుపు ఆయన ముఖంలా గీసుకుంటున్నట్లు కమిలింది. ఇక దొంగచాటు వ్యవహారాలు అనవసరం అనిపించింది. మారు మాట్లాడకుండా ఆయన రెండు చేతుల్నీ నా మీద వేసుకున్నాను.

తెల్లటి లంగా పైకి ముడుచుకున్నట్లుంది. గట్టిగా కౌగిలించుకున్నాను. నా నరాలన్నీ సుఖాన్ని ఓపలేక చిట్లాయి. రక్తమంతా పిచ్చిపట్టినట్లు పరుగులు

ప్రారంభించింది, ఏవో కొన్ని అవయవాలు విప్పారడం తెలుస్తూనే వుంది. పైకెగసిన సెగ ఆయన ఛాతినీ మండిస్తోంది.

నాకయితే వూపిరిపీల్చడం కూడా కష్టమైపోయింది. వేసిన చేతులు అలాగే వున్నాయి. అవి కదలడం లేదు. మల్లెపూల తోటలో టక్కున మిన్నాగు కనిపించినట్టు అవాక్కయిపోయాను. ఆయన నుంచి విడివడి కళ్ళల్లోకి చూసాను. అవి నిరాసక్తంగా వున్నాయి.

"ఏమైంది?" కఠినంగా ప్రశ్నించాను.

"తలనొప్పి భరించలేనంత"

చప్పున చీర కట్టుకున్నాను. బ్రా వేసుకుని జాకెట్ ధరించాను. "అయితే అలా పడుకోండి"

ఆయన పడుకున్నారు. తొందరపడి అలా రెచ్చగొట్టడం బావోలేదనిపించింది. ఎంత తలనొప్పి లేకుంటే అంత నిస్తేజంగా వుండిపోతారు? నేను కింద చాపవేసి పడుకున్నాను. మూడోరోజు మా అమ్మ వాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. నేనూ, నా భర్తా, మా అత్తమ్మా మాత్రమే మిగిలాం. నేను వంట చేయడం ప్రారంభించాను.

ఆ రోజు రాత్రి పడుకోవటానికి ఉపక్రమిస్తుండగా మా ఇంటిమీద రాళ్ళు పడ్డాయి. నేను హడలిపోయాను. శివరామ్ కోసం చూస్తే కనబడలేదు. "ఏమండీ" అంటూ అరిచాను. అప్పుడే ఆయన వీధిలోంచి వచ్చారు.

"మన ఇంటిమీద ఎవరో రాళ్ళేస్తున్నారండీ"

"అవునా?"

"వూఁ"

“నే వెళ్ళి చూస్తానుండు” ఆయన ఇంటి వెనుకున్న మైదానంలోకి వెళ్ళి కాసేపటికి తిరిగి వచ్చాడు. “ఎవరో దొంగలు” ఆయన చెప్పాడు.

నాకు భయం వేసింది. ఆ ఇల్లు ఊరికి దూరంగా, కాస్తంత విసిరేసినట్లుండటం వల్ల ఆ ప్రాంతమంతా చీకటిగా, భయంకరంగా వుంది.

“భయంగా వుందండీ”

“మా ఇంటికి దొంగల బెడద ఎక్కువ. మన పెళ్ళికి ముందు ఓ గొర్రెపిల్లని ఎత్తుకెళ్ళారు”

“నిజమా!”

“ఆఁ. నువ్వో పని చెయ్. ఇక్కడ వద్దు. భానూ వాళ్లింటికి వెళ్ళి పడుకో. అక్కడ చుట్టుపక్కల ఇళ్ళుంటాయి కాబట్టి భయముండదు.” “

మరి మీరో?”

“నేను ఇక్కడే పడుకుంటాను. ఇక్కడ ఎవరూ లేకపోతే దొంగలుపడే అవకాశముంది”

“అలాగేనండీ” గబగబా ఓ చాపా దిండూ పట్టుకుని భానూ వాళ్ళింటికి పరుగెత్తాను,

జరిగిందంతా అమెతో చెప్పాను. “ఇద్దరం వరండాలో పడుకుందాంలే” అంది. ఆ రాత్రి అక్కడే పడుకొని ఉదయం లేచొచ్చేశాను. రెండో రోజు, మూడో రోజు కూడా రాళ్ళు పడ్డాయి. రాళ్ళు పడడం, చాపా దిండా పట్టుకొని భానూ వాళ్ళింటికి పరుగెత్తడం సాధారణమై పోయింది. ఈ గొడవలో పడి ఫస్ట్ నైట్ గురించే మరిచిపోయాను.

పల్లెటూళ్ళలో మనకు గిట్టని వాళ్ళు మన ఇళ్ళపై రాళ్ళువేయడం లాంటిని చేస్తుంటారు. అందువల్ల మాకు శత్రువులెవరయినా వున్నారా అని అరాతీశాను. ఒక్క ఇల్లే వుంది. నాభర్తకు చిన్నాన్న అవుతాడు. దాయాదులన్నమాట. అయినా వాళ్లు

మాత్రం రోజూ రాత్రిళ్ళు మేలుకుని ఇంటిపై రాళ్ళు వేస్తుంటారా? ఏమో? ద్వేషం అలాంటిది. సాయంకాలమైతే చాలు రాళ్ళు పడతాయేమో నన్న భయం నన్ను చుట్టుకునేది.

తుడిసెకూ, వరండాకూ, మధ్యనున్న ఖాళీస్థలంలో వంట, అందువల్ల పొద్దు గుంజేటప్పటికి వంట పూర్తిచేసి ఇంట్లోకి వచ్చేసేదాన్ని. ఎన్నిరోజులిలా? ఆ రాళ్ళు వేసేది ఎవరో కనుక్కుని వాళ్ళ అంతుచూడాలని నిర్ణయించుకున్నాను. మరుసటి రోజు వంటంతా పూర్తిచేసి, అలా భానూ వాళ్ళింటికి వెళ్ళాను. కాసేపు పిచ్చాపాటీ చేసి వచ్చాను. నా భర్త కూడా దేవాలయం దగ్గరికి వెళ్ళి వచ్చాడు. ఇద్దరం భోజనాలు ముగించాం.

“రేపు ఎగువమళ్ళో మడకలు కట్టాలి. ఎవరయినా మడక కట్టడానికి వస్తారేమో కనుక్కుని వస్తాను” అని నా భర్త తిరిగి ఊర్లోకి వెళ్ళాడు. భయంగా వున్నా, నేనే ధైర్యంగా చెప్పుకున్నాను. తొమ్మిది గంటలై వుంటుంది. జోరీగ శరీరంలాగా చీకటి మెరుస్తోంది. ఊరులో అక్కడక్కడా వెలుగుతున్న దీపాలు చీకటిని నాకుతున్న వెలుతురు పురుగుల్లా వున్నాయి. గాలి గుర్ఖాలా ఊరంతా తిరుగుతోంది. పెంకుటింట్లో కూర్చుని, అంజనేయస్వామిని తలుచుకుంటున్నాను.

రాళ్ళు పడుతుండడంతో నా మొదటిరాత్రి కాస్తా కొండెక్కింది. రాళ్ళు పడుతుండగా శోభనం ఎలా జరుగుతుంది? అందుకే రాళ్ళు వేస్తున్న వాళ్ళమీద పీకలదాకా కోపం వుంది. అందుకే ఒంటరిగా వాళ్ళను పట్టుకోవాలని అన్నింటికి ముందుగానే ప్రిపేర్ అయి కాచు కూర్చున్నాను. మరో అరగంట గడిచింది. రాకెట్ లా రాయి దూసుకొచ్చి ఇంటిమీద పడింది. పెంకుల శబ్దం ఎముకలు విరిగినట్లు వినిపించింది. కళ్ళు మూసుకున్నాను. అంతలోనే మరో రాయి వచ్చి ఇళ్ళ మధ్య పడింది. రోజూ ఇలా భయంతో బిగదీసుకుపోవడంకన్నా ఆటో ఇటో తేల్చుసుకోవడం

ఉత్తమమైన పని అనుకుంటూ మంచం మీదనుంచి లేచి నిలుచున్నాను. లేని ధైర్యాన్ని తెచ్చుకున్నాను. ఏదో తెలియని కసి నన్ను ఊపేస్తుంది. మెల్లగా అడుగులో అడుగువేసుకుంటూ బయటకొచ్చాను.

ఇంటి చూరు కింద నక్కాను. ఈసారి వచ్చిన రాయి గుడిసెమీద పడింది. అది వచ్చిన డైరెక్షన్ ను గమనిస్తే పెంకుటిల్లు వెనకనుంచి వేస్తారన్నది అర్థమయింది. నా భర్త వస్తే మరింత ఈజీగా ఆ దుండగుల్ని పట్టుకోవచ్చని చూసాను. కాని అయన వస్తున్న జాడ కూడా లేదు. అంతలోనే మరో రాయి వచ్చి కిందపడి చిట్లింది. నేనిక అలస్యం చేయదలుచుకోలేదు. చూరు కిందనుంచే నడిచి మా ఇంటికి కాస్తంత దూరం వెళ్ళి, అక్కడనుంచి వెనకవైపు మలుపు తిరిగాను. ఓ ముల్లు కసుక్కున కాలిలో దిగింది. రక్తం కారుతున్న స్పర్శ తెలుస్తుంది. వంగి ముల్లు లాగేశాను.

కసి మరింత ఎక్కువయింది. ముందుకు చాలాదూరం వెళ్ళి అటునుంచి మా ఇంటి వెనకవైపుకి రావడం ప్రారంభించాను. కళ్ళు పొడుచుకున్నా కనిపించని కటిక చీకటి. దూరంగా నక్క అకలితో కాబోలు ఏడుస్తోంది. వడివడిగా అడుగులు వేశాను. రాళ్ళు పడుతుండడం గమనించి ఓ ఆకారం మెదులుతోంది. రక్తం ఒక్కసారిగా నా ముఖంలోకి చిమ్మింది. ఆ ఆకారం కిందకు వంగి కుడిచేతిని సాగదీసి, ముందుకు విసిరింది. ఇంటిమీద రాయి పడ్డ చప్పుడు . నక్క పళ్ళు కొరుకుతున్నట్లు వినిపించింది. ఏదో తెలియని మొండి ధైర్యం నాలో ప్రవేశించింది. చీర కుచ్చిళ్ళను ఎత్తి బొడ్లో దోపుకొని పరుగెత్తాను. మరింత దగ్గరగా వెళ్ళి అగాను. మెల్లగా నడవడం మొదలుపెట్టాను.

కుక్కల అరుపులవల్ల నా అడుగుల చప్పుడు అతనికి వినిపించడం లేదు. మరో రాయి విసరడానికి అతను కిందకు వంగాడు. నేను చటుక్కున ముందుకురికి అతని చేయి పట్టుకున్నాను. చటుక్కున రాయి వదిలేశాడు. తల వంచుకున్నాడు. చెంపలు

పగులకొడదామా అన్నంత పిచ్చికోపంతో అతని ముఖాన్ని పైకి లేపాను. అప్పటికే అతనిమీద అసహ్యంతో నా నోట్లో నీళ్ళు ఊరాయి. ముఖంమీద ఉమ్మేయ్యాలని నోరు తెరిచిన నేను ఆలా బిగదీసుకుపోయాను.

అది షాకో, ఆశ్చర్యమో, విస్మయమో ఏదో నేను చెప్పలేను. అతను ... నా భర్త..... శివరావ్. అప్పుడు కలిగింది బాదో, నిస్సహాయతో, బేలతనమో.... నాకు తెలియదు. నా కళ్ళలో నీళ్ళు. అలా ఎంతసేపు ఏడుస్తూ వుండిపోయానో తెలియదు. అయన మాత్రం వంచిన తల ఎత్తలేదు. “ఎందుకలా?”ఏడుపును కచ్చబోతుతనం మింగేయడంతో అరిచినట్లు అడిగాను. అంత గట్టిగా అరుస్తానని తెలియని అతను కొరడా దెబ్బ తగిలినట్టు చివుక్కున తల పైకెత్తాడు.

“ఏమిటిదంతా?” రెండు భుజాలు పట్టుకొని ఊపేశాను. ఆయన ఒక్కోమాటను అప్పుడే ఉచ్చరిస్తున్నట్లు చెప్పాడు

”ఏం చేయను? నువ్వు మనింట్లో కాకుండా వేరేఇంట్లో పడుకోవాలని నిన్ను భయపెట్టడానికి నేనే రాళ్ళు వేయడం మొదలుపెట్టాను. నువ్వు ఇక్కడే పడుకుంటే నాకు ఇబ్బంది. శోభనం కావాలని అడుగుతావని భయం. బట్టలన్నీ విప్పుతావేమోనని టెన్షన్. నేను అందుకు పనికిరాను. పుట్టడమే ఆలా పుట్టాను. నా కాళ్ళకింద భూమి చీరుకుపోతున్నట్లపించింది. మిన్ను విరిగి మీద పడిందంటారే అలాంటి స్థితి. మరలాంటివాడిని ఎందుకు పెళ్ళిచేసుకున్నావని కూడా నాకు అడగాలనిపించలేదు.

ఏదో వైరాగ్యం లాంటిది నన్నావహించింది. ఏడుపుకూడా రాని పరిస్థితి. అయన చేతులు పట్టుకొని ఇంటికి నడిపించుకొచ్చాను. “మీరు ఇకనుంచి పెంకుటింట్లో పడుకోండి. నేను గుడిసింటో పడుకుంటాను. ఇక మీరు మీ ఇంటిమీదే రాళ్ళు వేసుకోనవసరం లేదు అన్నాను.

మహిత చెప్పడం పూర్తిచేసి " అలా మా శోభనం జరక్కుండానే పోయింది" అంది ముక్తాయింపుగా. అప్పటికే చాలా పొద్దుపోయింది. చీకటి నల్లటి పొడిలాగా రాలుతోంది.

“మరి నీకు ఇద్దరు పిల్లలుకదా” అంది సుజన ఫ్లాట్ గా అమె వైపు చూస్తూ. ”

"నా భర్తతో శోభనం జరగలేదన్నానుగానీ మరెవరితోనూ జరగలేదని చెప్పలేదుగా” అని నవ్వింది మహిత. మళ్ళీ అమే ” ఎన్నిరోజుల తరువాత నువ్వు ఆ దుఃఖంలోంచి తేరుకున్నావ్? ఈ ఊరొదిలి భర్తతో పాటు ఎందుక్కిక్కడికి వచ్చేశావ్ ? నీ శోభనం ఎవరితో జరిగింది? వారానికో మారు ఎందుకు పుట్టింటికెళతావ్? అక్కడ ఎవరున్నారు ?లాంటి ప్రశ్నలు వేయకు. అవన్నీ అడక్కు ఊహించు ” అంటూ పైకి లేచింది.

అమె ఫస్ట్ నైట్ అంతా విన్నాక సుజనకూ దిగులుగా అనిపించింది. “రేయ్ లేవరా. ఈరోజు శ్రీ కృష్ణ జన్మాష్టమి” తల్లి లేపడంతో మెలకువ వచ్చింది వంశీకి.. హడావుడిగా అక్కడనుండి దొడ్లోకి దారి తీశాడు. అతను అంత హడావుడి పడిపోవడానికి కారణం శ్రీ కృష్ణజన్మాష్టమి కాదు. ఆ రోజు ప్లాన్ నెంబర్ త్రీ అమలు చేయబోతున్నాడు. దానికి “మేఘమాల” అని కోడ్ నేమ్ కూడా పెట్టుకున్నాడు. “మేఘమాల” సక్సెస్ అయి శోభనం జరగాలంటే చేయాల్సిన పనులు చాలా వున్నాయి. అందుకే మరో అరగంటకల్లా తయారయ్యాడు.

అప్పటికే దేవాలయం దగ్గర కోలహాలంగా వుంది. లౌడ్ స్పీకర్ లోంచి ఈ మధ్యే రిలీజైన సినిమాల్లోని పాటలు ఊరినంతా బ్రేక్ డాన్స్ వేయిస్తున్నాయి. గర్భగుడి అంతా శ్రీ రామచంద్రుడు అక్రమించుకోవడంతో భజనమందిరంలో శ్రీ కృష్ణుని పటం పెట్టారు. దానినిండా పూలమాలలు వేయడంవల్ల పూల మధ్యలోంచి శ్రీకృష్ణుడు ముఖాన్ని మాత్రం బయట పెట్టి తొంగి చూస్తున్నట్లుంది. మందిరం పైన కట్టిన మామిడాకు

తోరమాలు గాలికి అటూ ఇటూ ఊగుతూ, గోపికలు వయ్యారాలు, పోతున్నట్లు కనిపిస్తున్నాయి. ఓ మూల చేరిన భజన బృందం హార్మోనియాన్ని ముందేసుకుని పాటలు పాడుతోంది.

అయితే పాడుతున్న వ్యక్తి తప్ప మిగిలిన వాళ్ళు కూడా స్పీకర్ లోంచి వస్తున్న సినిమా పాటలనే వింటున్నారు. గుడి పూజారి తనలో తనే గొణుక్కుంటూ కిందపడి దొర్లుతున్న పిల్లనగ్రోవిలా తిరుగుతున్నాడు. దేవాలయం ముందు చేరిన పిల్లలు పట్టలేనని ఉత్సాహంతో ఆటలు అడుకుంటున్నారు. వరండాలో ఓ పెద్ద అండాలో పానకం కలిపి, వచ్చినవాళ్ళందరికి ఓ గ్లాసు పానకం ఇస్తున్నాడు. ఓ పూజారి. ఊరికి తూర్పున వున్న ఖాళీస్థలంలో ఉట్లు కొట్టడానికి కావాల్సిన ఏర్పాట్లు చేస్తున్నారు యువకులు. వంశీ ముందు దేవాలయం దగ్గరికి వెళ్ళి ఆ తరువాత ఇంటికి వచ్చాడు.

అప్పటికే టైమ్ పది గంటలైపోయింది. ఇక త్వరపడకపోతే మొత్తం ప్లాన్ అంతా పాడయిపోతుందని స్కూలు దగ్గరికి వెళ్ళాడు. స్కూలంటే అక్కడ పెద్ద భవంతులు ఏమీలేవు. ఓ పెద్ద గది మాత్రమే వుంటుంది. దానిని టీచర్ మధ్యాహ్నాం విశ్రమించడానికి ,రిజిస్టర్లు గట్రా పెట్టుకోవడానికి ఉపయోగిస్తున్నాడు. తరగతులన్నీ అక్కడే వున్న పెద్ద చింతచెట్లు కింద జరుగుతాయి. జన్మాష్టమి సందర్భంగా ఆరోజు స్కూలుకి సెలవు. అంతకు ముందురోజు సాయంకాలం టీచర్ ఊరుకి వెళ్ళేప్పుడు వంశీ అయన్ను అడిగి తాళంచెవి తీసుకున్నాడు.

ఆ రాత్రే తన శోభనానికి కావలసిన మంచం, పరుపు, రెండుదిండ్లు, ఓ దుప్పటిని అక్కడికి చేర్చాడు. తాళం తీసి గదిలో ఒద్దికగా అమరిన మంచాన్ని తనివితీరా చూచుకుని, అక్కడనుంచి వచ్చాడు వంశీ. ఇంటికొచ్చి ప్యాంటూ షర్టూ వేసుకొని టౌన్ కి బయల్దేరాడు. అదృష్టం కొద్ది వెంటనే బస్సు దొరికింది. బస్టాండ్ నుంచి

పదడుగుల దూరంలో కిరణ్ వీడియోషాపు, ఆ షాప్ ఓనర్ కి కిరణ్ తో స్నేహం లేదు గానీ ముఖపరిచయం మాత్రం వుంది.

"మాది పక్కన పల్లె నేను తెలుసుగా?" వంశీ అడిగాడు.

తెలుసు. ఏం కావాలి?"

"బీడియో కేసెట్ ప్లేయర్.- విసిపి " అని అటూ ఇటూ చూసి,

"దాంతోపాటు ఓ మంచి క్యాసెట్టు కూడా" అన్నాడు.

కింద అరలోంచి విసిపి తీసి పైన పెట్టాడు అతను. "క్యాసెట్లు కూడా కావాలన్నారుగా" వంశీకి అన్నీ సక్రమంగా అమరుతుండటంతో శోభనం సగం అయిపోయినట్లు ఉత్సాహం ఉరకలేసింది. దాన్ని దాచుకోవడానికి అతను ఏమీ ప్రయత్నించలేదు. అందుకే మనిషంతా ఊగిపోతూ కుడిచేతిని కొద్దిగా లేపి బొటనవేలునూ సున్నాలా కలిపి " అద్భుతమైన క్యాసెట్ – లవకుశ ఇవ్వు" అన్నాడు. వంశీ ఎగ్జయిట్ మెంట్ ను చూసి ముచ్చటపడుతూ కింద అరలోంచి క్యాసెట్ తీసి ఇచ్చాడు. దానివైపు తృప్తిగా చూస్తూ అడ్వాన్స్ లు చెల్లించాడు. అతనికి థాంక్స్ చెప్పి విసిపి, క్యా,సెట్లూ తీసుకుని బయల్దేరాడు. తిరిగి ఊరికి చేరుకునేసరికి మధ్యాహ్నం ఒంటి గంటయింది.

భోజనం ముగించి, అలా కళ్ళు మూసుకున్నాడు. ఉట్టికొట్టే కార్యక్రమం సాయంకాలం నాలుగు గంటలకు ప్రారంభమవుతుందని దండోరా వేస్తున్నారు. జరగబోయే ప్రతి సంఘటనా కళ్ళముందూ కదులుతోంది వంశీకి. ఉట్లు ప్రారంభమయ్యేలోగా చేయాల్సిన పని ఒకటుంది. అది గుర్తురావడంతో టక్కున పడకమీద నుంచి లేచాడు. మరో అరగంటకు అ పనికూడా పూర్తి చేశాడు. మూడు గంటలకల్లా ఉట్లు దగ్గరికి చేరుకున్నాడు. అప్పటికే జనం రావడం ప్రారంభించారు.

మైదానం మధ్యలో పొడుగ్గా వుండే బలమైన గుంజ నాటారు. చివరన గుడ్డమూట ఒకటి కట్టారు. అందులో అయిదువందలా పదహారు రూపాయలున్నాయి. గుంజకు బాగా నూనె పూశారు. ఉట్లు కొట్టే వ్యక్తి దాన్నుంచి పైకి పాకి, ఆ మూటను అందుకోవాలి.

ఎవరయి.తే అంత నునుపుగా వుండే గుంజను ఎక్కుతారో వారికి ఆ డబ్బు చెందుతుంది. ఈ మధ్యలో గుంజ ఎక్కుతున్నప్పుడు నాలుగువైపుల్లో నీళ్ళ బిందెలతో వున్న వాళ్ళు చెంబులతో నీళ్ళు తీసుకుని షార్ప్ గా ముఖంమీదకు విసురుతుంటారు. ఈ నీళ్ళ తాకిడిని భరిస్తూ గుంజను ఎక్కాల్సి వుంటుంది. నూనె రాసిన గుంజను ఎక్కడం కష్టసాధ్యమైన ఫీట్. అయినాసరే ఉట్లు కొట్టడానికి తను రంగంలో వున్నట్లు వంశీ తన పేరు ఇచ్చేశాడు. రంగంలో మొత్తం నలుగురున్నారు.

వంశీ సీరియల్ నెంబర్ మూడు. ఇద్దరూ ట్రై చేశాక మూడో ఛాన్స్ ఇతని కొస్తుంది. ఇతనూ ఫెయిలయితే నాలుగో వ్యక్తికి వస్తుంది. ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు చెట్లు ఎక్కిన అనుభవం తప్ప ఎప్పుడూ అలా గుంజలు ఎక్కిన పాపాన పోలేదు. కానీ ఇప్పుడు “మేఘమాల” సక్సెస్ కావాలంటే అందులో తను గెలిచి తీరాలి. భారమంతా ఆ శ్రీకృష్ణుని పైన వేసి నిశ్చింతంగా వున్నాడు. జనం కోలహాలం ఎక్కువయింది. కార్యక్రమం ప్రారంభం కావడానికి మరో పదినిముషాలు వందనగా సత్యనారయణ అండ్ ఫామిలి వచ్చారు. ఉట్లు కొట్టే వాళ్ళలో వంశీ కూడా వున్నాడని తెలిసి అందరూ కట్ట కట్టుకొని వచ్చారు.

చివరికి బామ్మ కూడా తయారయి వచ్చింది. వంశీని చూడగానే సుజన చేయి ఊపింది. చూసి పలకరించకపోతే బావుండదన్నట్లు అతను వాళ్ళ దగ్గరికి వచ్చాడు. అందర్ని పలకరించి అవీ ఇవీ మాట్లాడుకుంటూ వుండగా నిర్వాహకులనుంచి పిలుపు వచ్చింది. జనం అంతా చప్పట్లు చరుస్తున్నారు.

సుజనకు వెళ్ళొస్తానని చేతులూపుతూ ఏదో గుర్తొచ్చినట్లు ముఖం మీదికి వంగి " రాత్రి మీ యింట్లో వీడియోషో ఏర్పాటు చేశాను. అందర్నీ ముందు కూర్చోబెట్టి, నువ్వు వెనక కూర్చో మిగిలిన నాటకమంతా నేను నడిపిస్తాను. రాత్రికే మన శోభనం" అని చెవిలో చెప్పి అక్కడి నుంచి మాయమయ్యాడు.

ఇదేదో కొత్త ప్లాన్ లా వుంది అనుకుంది సుజన.

చెంబులతో నీళ్లు కొట్టే వాళ్ళు తమ ముందున్న పెద్ద అండాల దగ్గర రెడీగా వున్నారు. "నెంబర్ వన్ వీరాస్వామి" సర్పంచ్ అరవడంతో గుంపుకు ముందు నిలబడ్డ ఆ వ్యక్తి ఉట్టి దగ్గరికు వచ్చాడు. పోయిన ఏడు విజేత అతనే. గొర్రెలు మేపుకుంటూ వుంటాడు. చెట్లు ఎక్కడంలో మహా అనుభవమున్నవాడు. నిక్కర్ మాత్రమే వేసుకుని వున్న అతను. గుంజ దగ్గరికి వెళుతుంటే జనం కేకలు. ఈలలు ప్రారంభించారు. అతను గుంజ ఎక్కడం మొదలుపెట్టాడు.

నీళ్ళు చల్లేవాళ్ళు తమ చేతులకు పని పెట్టారు. ఫోర్స్ గా ముఖాన్ని గుద్దుకుంటున్న నీళ్ళను కూడా లెక్కచేయకుండా వీరస్వామి ఎక్కుతున్నాడు. అయిదుడుగులు ఎక్కాడో లేదో అగిపోయాడు. ఛాతీదగ్గర్నుంచి తొడవలవరకు సడన్ గా దురద ప్రారంభమైంది. దురదలకు తట్టుకోలేక మొత్తం శరీరాన్నంత గుంజకేసి పామాడు. దురదలు మరింత ఎక్కువయ్యాయి. కత్తితో పై చర్మాన్ని తీసేస్తే తప్ప దురద అణగనట్లు అనిపించింది. కిందకు దిగితే ఓడిపోయినట్లేనని తెలిసిన అతను ఎంత ప్రయత్నించిన పైకి ఎక్కలేకపోతున్నాడు. దురద శరీరాన్ని పీక్కుతింటున్నట్లుంది.

ఇక ఆ నవ్వులను భరించలేక అతను కిందకుదూకి రెండు చేతులతోనూ గోక్కోవడం మొదలుపెట్టాడు. జనం అతనివైపు ఎగతాళీగా చూస్తూ రకరకాల కామెంట్లు చేస్తున్నారు. రెండో వ్యక్తి గంగరాజు ఎలక్ట్రిసిటి డిపార్టుమెంట్ లో దినకూలి.

పోల్స్ ఎక్కడంలో అతనికి అతనే సాటి ఈసారి గెలుపు తనదే నన్న ధీమా అయన ముఖంలో వేయి ఓల్టుల బల్బులా వెలుగుతోంది. ఆయన ముందుకువచ్చి తను వేసుకున్న ఖాళీ ప్యాంట్, చొక్కా విప్పాడు. మోకాళ్ళవరకు వున్న చారల డ్రాయర్ తప్ప మరేం లేదు. రెట్టించిన ఉత్సాహంతో ఆయన ఎక్కడం ప్రారంభించాడు. వీరస్వామి ఎక్కినవరకు ఎక్కి గంగరాజుకూడా షాక్ కొట్టినట్టు ఆగిపోయాడు.

ఒకచేత్తో గుంజను పట్టుకొని మరోచేత్తో ఛాతీ భాగాన్ని గోక్కుంటున్నాడు. అపై కింది భాగం అందక దురద ఎక్కువయి అక్కడనుంచి దబ్బున కిందపడ్డాడు. అక్కడ ఏం వుండి దురదలు లేస్తున్నాయో జనానికి అర్థం కాలేదు. ఎవరూ చూడకుండా రెండు గంటలప్పుడు దరదగుంట ఆకు అక్కడ పూసిన వంశీ మాత్రం ఏమీ తెలియనివాడిలా రంగంమీదకి వచ్చాడు లాల్చీ, పైజమాలో వున్న అతను ఏమీ ఒంటిమీదనుంచి తీయలేదు. అవే తనను రక్షిస్తాయని తెలుసు. మెల్లగా గుంజ ఎక్కటం ప్రారంభించాడు.

ఎక్కుతున్నది బాగా చదువుకున్నవాడూ, కొత్త పెళ్ళికొడుకూ కావడంతో జనం ఇంకా ఎక్కువగా చప్పట్లు చరుస్తున్నారు. సుజనకూడా పట్టలేని ఉద్రేకంతో చప్పట్లు చరుస్తుంటే బామ్మ గట్టిగా విజిల్ వేసింది. ఇది చూసిన జనం మరింతగా రెచ్చిపోయారు. వంశీ అంతవరకూ పాకి, తాను దురదగంటాకు పూసన దగ్గర బాడీ తగలకుండా పైకెక్కాడు. ఇక అక్కడనుంచి అతను చకచకా పైకెక్కేసాడు. అరడుగులు దాటాక నీళ్ళు కూడా పడవు గనుక అతనికేమీ ఇబ్బందిగా అనిపించలేదు. ఉట్టిని అందుకుని కిందకు జారాడు. చప్పట్లతో ఆ ప్రాంతమంతా మార్మోగిపోయింది. వంశీ నేరుగా సుజన దగ్గరికి వచ్చాడు.

శేహభాష్ అల్లుడూ” సత్యనారయణ సంతోషంగా మెచ్చుకున్నాడు. బామ్మయితే అతని ముఖాన్ని ముద్దులతో నింపేసింది.

“ఇక చాల్లేవే” అని సుజన వెనక నుంచి లాగేవరకూ అమె అతని ముఖాన్ని వదల్లేదు.

సుజన అక్కయ్యలు మెచ్చుకోలుగా చూసారు. ఈ డబ్బుతో జన్మాష్టమి సందర్భంగా మీ ఇంట్లో వీడియో షో ఏర్పాటు చేస్తాను మామయ్య” వంశీ చెప్పాడు.

ఊరకే అరెంజే చేస్తే డౌట్ వస్తుందనే అతను ఈ పందెంలో పాల్గొని గెలిచాడు.

“అలాగేలేవయ్యా” వంశీ ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు. అయితే దీన్నీ ఎక్స్ ప్రెస్ చేయలేదు. సత్యనారయణ అక్కడ నుంచి కదిలాడు. వాళ్ళు వెళ్ళిపోయాక వంశీ వెనక్కు వెళ్ళి తను గెలిచిన డబ్బుని వీరాస్వామికి, గంగరాజుకి, పోటిలోవున్న మరో వ్యక్తి రంగనాయకులకీ సమానంగా పంచి అక్కడనుంచి బయలుదేరాడు. గెలిచిన డబ్బులో రూపాయి అయినా తీసుకోకుండా అంతా తమకే పంచిపెట్టి వెళుతున్న అతనివేపు వాళ్ళు విస్మయంగా చూస్తూ నిలబడ్డారు.

వంశీ ఇంటికొచ్చి అటూ ఇటూ పచార్లు చేస్తున్నాడు. స్కూల్లో జరగబోయే తమ ఫస్ట్ నైట్ అంతా సినిమా రీలులా కదులుతోంది. ఒక్కదగ్గర వుండడం వీలుకానట్లు అక్కడనుంచి కొట్టు దగ్గరికి నడిచాడు. సిగరెట్ కొనుక్కొని రోడ్డు దగ్గరికి వెళ్ళి తిరిగి వచ్చాడు. టైమ్ ఏడు దాటింది. తను మామయ్య యింట్లో టీవీలో సినిమా వేస్తున్నారని ఇద్దరు ముగ్గురు అమ్మలక్కలకి చెప్పాడు. వాళ్ళు మొత్తం వూరంతా చెబుతారని అతనికి తెలుసు.

ఆ గ్రామంలో కొంతమంది కుర్రకారు అప్పుడప్పుడూ టీవీ షోలు వేస్తుంటారు. టౌను నుంచి వీసిపీ, క్యాసెట్లు తీసుకొచ్చి ఎవరింట్లో నయినా షోలు వేస్తారు. రూపాయి ఇచ్చి ఎరయినా చూడచ్చు. జనం బాగా ఖర్చులు పోను ఏబయ్యే, వందో మిగిలుతాయి. ఇప్పుడు ఫ్రీగా లవకుశ ప్రదర్సిస్తున్నారసి తెలిసి సాయంకాలం నుంచే స్త్రీలు తయారవడం మొదలుమెట్టారు. భోజనాలు వండి పిల్లలకి, పెద్దలకీ, పెట్టి

తామంత నోట్లో వేసుకుని ఎప్పుడెప్పుడు తొమ్మిదవుతుందా అని ఎదురు చూస్తున్నారు.

ఎనిమిది గంటల ప్రాంతాన వంశీ సత్యనారాయణ ఇంటికి వెళ్ళాడు. ఇంటిముందున్న లాన్ లో కలరుటీవి, వీసిపి. అరేంజ్ చేశాడు. ఉట్ల ఉత్సవంలో గెలిచి, ఆ డబ్బుతో జన్మష్టమిలాంటి పర్వదినాన భక్తిరస సినిమా చూపిస్తున్న తన అల్లుడ్ని పొగడకుండా వుండలేకపోయాడు సత్యనారయణ. బామ్మయితే అసలు కృష్ణుడ్నే చూస్తున్నట్లు తన్మయత్వంలో అతనివేపు చూస్తోంది.

సుజనకి మెల్లమెల్లగా ప్లాన్ ఏమిటో అర్ధమవుతోంది. ఇంకాసేపట్లో సినిమా ప్రారంభమవుతుంది. ఇంట్లోని వాళ్ళంతా టీవీముందు ఏర్పాటుచేసిన కుర్చీల్లో కూర్చుంటారు. తను మాత్రం చివరలో కూర్చుంటానని చెబుతుంది. ఈలోగా వచ్చిన జనంతో లాన్ అంతా నిండిపోతుంది. అంతమంది జనం మధ్య తను వున్నదీ లేనిదీ తెలుసుకోలేరు. అంతేగాక భక్తిరస సినిమాలో లీనమైపోతారు.

లవకుశ కాబట్టి తల పక్కకి తిప్పడానికయినా ఇష్టపడరు. అబ్బాయిలు ఇలాంటి అవకాశాల కోసమే టీవీ షోలను ఏర్పాటు చేస్తుంటారని వంశీ ఎప్పుడో చెప్పగా విన్నది. అందువల్లే అంత కరెక్టుగా వూహించింది. మరి తను ఫస్టునైట్ యెక్కడ జరుగుతుందో మాత్రం ఊహించలేకపోయింది. తొమ్మిదయింది. వైర్లకు కనెక్షన్ లు ఇస్తూ వంశీ సుజనవైపు చూసి రెడీనా అన్నట్లు కన్ను గీటాడు. రెడీ అన్నట్లు అమె కూడా తల ఎగరేసింది. సత్యనారాయణ అండ్ ఫ్యామీలి ముందుగా ఒకవేపు వేసిన కుర్చీల్లో కూర్చున్నారు. సుజనను రమ్మని పిలిచారు.

“నేను అక్కడికి వద్దులే నాన్నా! లవకుశ బోర్ సినిమా. షేనర్జ్ సెగ్గర్ సినిమానో, సిల్వెస్టరో స్టాలోన్ సినిమానో అయితే ఫరవాలేదు గానీ వినీ వినీ వీసిగిపోయిన రామాయణాన్ని ఎవరు చూస్తారు? అయనగారు తగుదునమ్మా అని పందెంలో గెలిచి

ఈ డొక్కు సినిమా చూపిస్తున్నారు. నేను చూడలేను బాబూ! లోపలికెళ్ళి పడుకుంటాను. పదినిమిషాల్లో, పావుగంటలో వెనకాల చెయిర్ వేసుకొని కూర్చుంటాను. ముందు కూర్చుంటే జనాన్ని తప్పించుకొని రావడం కష్టం" అతికినట్లు అబద్దాలాడడం అంటే ఇదే కాబోలు మనసులో అనుకుంది.

"అలానే" అన్నాడు సత్యనారాయణ. అప్పటికి ఉమకు డౌట్ వచ్చి దొడ్డి తలుపును లాక్ చేసి తాళం చెవిని బొడ్లో దోపుకొచ్చింది. వంశీ వస్తే ఆ దారినే వస్తాడని అమె నమ్మకం. తొలుత ఏవో అడ్వర్టయిజ్ మెంట్లు రావడం ప్రారంభించాయి. జనం అంతా సర్దుకు కూర్చున్నారు.

"నే వస్తాను మామయ్యా! ఇంకా భోజనం కూడా చేయలేదు. ఉట్లు కొట్టే ఒళ్ళంతా ఒకటే నొప్పులు. వేడినీళ్ళ స్నానంచేసి పడుకుంటాను. ఈ సినిమా దాదాపు మూడుగంటలుంటుంది. పన్నెండు గంటల ప్రాంతాన వస్తాను" అని చెప్పి అక్కడనుంచి బయటికొచ్చాడు వంశీ. జనమంతా వ్యాపార ప్రకటనలను విసుగ్గా చూస్తున్నారు.

వంశీ ఓ ఐదు నిమిషాలపాటు అక్కడే తారట్లాడి జనం వెనగ్గా నడుస్తూ సుజన దగ్గరికి వచ్చాడు. టీ.వీ చూస్తున్న అమె నడుంపై చేయి వేశాడు. వెనక్కి తిరిగి చూసింది. ఇక వెళదాం రమ్మన్నట్లు ఎయిర్ ఇండియా మహారాజులా స్వాగతం చెప్పాడు.

ఇద్దరూ బయటపడ్డారు. వీధంతా నిర్మానుష్యంగా వుంది. ఇళ్ళలోని జనమంతా టీవి దగ్గరకు వచ్చేస్తే ఇక వీధుల్లో ఎవరుంటారు? మిగిలిన ముసలీ ముతకా సినిమాకు వెళ్ళక అప్పటికే పడుకుండిపోయారు. ఆకాశంలో చుక్కల కాంతి తప్ప మరో వెలుగు లేదు. వీధిలో రెండు కుక్కలు మాత్రం పరాచికాలు అడుకుంటున్నాయి.

" ఓ మూడుగంటలపాటు మనం ఎక్కడో వెతుక్కోరు. ఈ టైమ్ లో మన శోభనం జామ్ జామ్ ని ఏ ఆటంకం లేకుండా జరిగిపోతుంది" వంశీ మబ్బుల్లో తేలిపోతూ చెప్పాడు.

"ఇంతకీ ఎక్కడ?"

"స్కూల్లో"

"స్కూల్లోనా?" ఆశ్చర్యపోయింది.

"ఆ చిన్నప్పుడు చదువు నేర్చుకున్నాం. ఇప్పుడు సరసం నేర్చుకోబోతున్నాం."

ఇద్దరూ ఒకరి చేతులు ఒకరు పట్టుకున్నారు. ఆ స్పర్స వాళ్ళిద్దరికి కొత్తగావుంది. ఒకరి కోరిక ఒకరికి వేళ్ళల్లోంచి పాకుతున్నట్లుంది.

"అదిగో మన రొమాంటిక్ కేజల్" స్కూలు గది కనిపిస్తోంది.

అంతలోనే తమ వెనుక ఎవరో హాహాకారాలు వినిపించడంతో యిద్దరూ ఆగారు. బాగా పరిశీలించి చూస్తే సత్యనారాయణ ఇంట్లోంచి అరుపులు వినిపిస్తున్నాయి. కేకలు గుండెల్ని చీలుస్తున్నాయి. ఎవరో రాయి విసిరితే తుట్టెలోంచి బయటపడ్డ తేనెటీగల్లా జనం గేటు తోసుకుని బయటికి పరుగెడుతున్నారు.

"ఏం జరిగింది?" సుజన కంగారుగా అడిగింది.

" అదే నాకూ తెలియడంలేదు. వెళదాం రా" యిద్దరూ వడివడిగా నడుస్తున్నారు.

ముందుగా పరుగెత్తుకొచ్చిన ఇద్దరి కుర్రాళ్ళను అపి "ఏమయింది?" అని అడిగాడు వంశీ.

"ఏం జరిగిందా?వెళ్ళి చూడండి" ఆ కుర్రాళ్ళిద్దరూ నవ్వునీ, అయాసాన్నీ అపుకుంటూ చెప్పారు.

“ఏదో జరిగింది. మీ ఇంట్లో అయితే అందోళన పడవలసిందికాదు. లేకుంటే వాళ్ళలా నవ్వరు కదా” అన్నాడు సుజన కంగారు చూసి. అమె కూడా సర్దుకుంది. అంతలో మరో ముగ్గురు స్త్రీలు ఎందరు పడ్డారు. వాళ్ళు కూడా అంతవరకు పరుగెత్తుకుంటూ వచ్చి , ఆయాసం తన్నుకు రావడంతో అగారు. “అదా! చెప్పేది కాదు” అంది అందులో ఒకామె మిగిలిన యిద్దరు కూడా అంతేనన్నట్లు తలాడించారు. ఇక సస్పెన్స్ ను భరించలేక వాళ్ళిద్దరూ నడవకవేగం పెంచారు.

గుంపులు గుంపులుగా జనం ఏదేదో మాట్లాడుకుంటూ ఎదురు పడుతున్నారు. అంత రాత్రిపూట వాళ్ళిద్దరూ ఎక్కడ నుండి వస్తున్నారోనని కూడా జనం చూడలేదంటే అంత ఇంట్రెస్టు అయిన విషయం ఏం జరిగిందో తెలియడంలేదు. మరో రెండు నిముషాలకి వంశీ, సుజన అక్కడికి చేరుకున్నారు. సత్యనారాయణగారిల్లు నిశ్శబ్దంగా వుంది. అంతకు ముందు జనంతో కిటకిటలాడిన లాన్ ఇప్పుడు బోసిగా వుంది. టీ,.విలో మాత్రం బొమ్మలు కనిపిస్తున్నాయి. విసిపి అయినా అఫ్ చేయకుండా జనం ఎందుకలా పరుగెత్తారో ఊహకైనా అందడంలేదు. తన మామయ్య ఫ్యామిలీ అంతా ఇంట్లోకి వెళ్ళి తలుపులు బిడాయించుకున్నారన్న విషయం మాత్రం అర్ధమయింది.

లోపల అన్నిలైట్లూ వెలుగుతున్నాయి. వంశీ ప్రహరీగోడకున్న గేటును దాటి లోపలికి అడుగుపెట్టాడు. అప్పటికి టీ.విలో బొమ్మలు మసగ్గా కనిపిస్తున్నాయి. ఎన్టీరామారావు, అంజలీకి బదులు ఎవరో ఇంగ్లీషు వాళ్ళు మాట్లాడుకుంటున్నారు. సుజన వచ్చి వంశీకి వెనగ్గా నిలుచుంది. సీన్ మారింది. ఒక్కసారిగా షాక్ తిన్నట్టు ఇద్దరూ అలా గుడ్లప్పగించి చూస్తున్నారు. ప్లే అవుతున్న బ్లూఫిల్మ్. ఆ షాక్ నుంచి ముందుగా తేరుకున్నది సుజన. పరుగున వెళ్ళి కనెక్షన్ పీకేసింది.

జనం ఎందుకంత కేకలు పెడుతూ పరుగెత్తారో తెలిసింది వంశీకి. మామయ్యావాళ్ళు ఎందుకు టీ.వి. అఫ్ చేసే స్దితిలో కూడా లేరో అర్ధమయింది. అతని

తల కిందకు వాలిపోయింది. టీ.వీ. అఫ్ కాగానే ఇంట్లోంచి ఒక్కొక్కరే బయ.టికి వచ్చారు. కూతురు, అల్లుడూ ఏదో ప్లాన్ చేసి తమను భోల్తా కొట్టించడానికి ప్రయత్నించారని ఊహించిన సత్యనారాయణ " ఇక లోపలికి రా" అంటూ సుజను గద్దించాడు.

అమె అడుగులో అడుగు వేసుకుంటూ లోపలికి నడిచింది. "ఛీఛీ ! ఈరోజుతో కుటుంబం వీధినపడింది" సత్యనారాయణ ముఖాన్నంతా వికారంగా చెసుకుని కూతురిని అనుసరించాడు.

ఇక అక్కడ ఓ క్షణం వుండలేక వంశీ వెనుతిరిగాడు. చివరన లోపలికి వెళుతున్న బామ్మ ఓ అడుగు వెనక్కి తగ్గి, వంశీ దగ్గరికి వచ్చింది. " అబ్బాయ్! లవకుశ కంటే ఇదే బావుందోయ్ " అంది మెల్లగా.

"మేఘమాల " అలా ఫ్లాప్ కావడంతో మరింత అరాటపడిపోతున్నాడు వంశీ. అపజయాలన్నీ పట్టుదలను పెంచుతున్నాయి., మరో ప్లాన్ కోసం తెగ ఆలోచిస్తున్నాడు. లవకుశ బదులు బ్లూ ఫిల్మ్ ప్లే కావడానికి అతని అత్యుత్సాహామే కారణం. ఆరోజు విడియో షాపులో అతను బొటనవేలునీ, చూ పుడివేలునీ సున్నాలా చుట్టి " లవకుశ క్యాసెట్ ఇవ్వు" అదిరిపోవాలి" అని అడగడం కొం ప ముంచింది. అలా వేళ్ళను సున్నాలా చుడితే బ్లూఫిల్మ్ అని అర్థం. "మీరు అలా వేళ్ళను ముడిచి లవకుశ ఇవ్వమంటే బ్లూ ఫిల్మ్ అనుకున్నాను.

అది బ్లూ ఫిల్మ్ కోడ్ భాష. ఈ షాపుకి వచ్చేవాళ్ళు బ్లూ ఫిల్మ్ కోసం ఆ విధంగా అడగమని నేనే చెప్పాను. వేళ్ళూ ముడవకుండా అడిగితే నిజమయిన క్యాసెట్ ఇస్తాం. వెళ్ళు ముడిచి భక్తి రసమయిన సినిమా పేర్లు చెబితే బ్లూ ఫిల్మ్ లు ఇస్తాం. బ్లూ ఫిల్మ్ క్యాసెట్లకంతా దేవుళ్ళ సినిమా కోడ్ పెట్టాం. వేశ్యలకు పతివ్రతల పేర్లు పెట్టినట్లు" అని అతి వివరంగా చెప్పాడు షాపు ఓనర్ కిరణ్. వంశీ తల పట్టుకున్నాడు. వీసీడిని

మరికొన్ని రేజులు వుంచుకుంటానని చెప్పి కొన్ని ఇంగ్లీషు సినిమాలు తెచ్చుకున్నాడు. ఆరోజు నుంచి రోజుకొకటి చొప్పున వేసుకొని చూస్తున్నాడు. సినిమా చూస్తున్న అతని మనసు అక్కడ లగ్నం కావడంలేదు. మరో ప్లాన్ కోసమే బుర్రంతా పెనుగులాడుతోంది.

లవకుశ బదులు బ్లూ ఫిల్మ్ ప్లే కావడానికి అతని అత్యుత్సాహామే కారణం. ఆరోజు విడియో షాపులో అతను బొటనవేలునీ, చూ పుడివేలునీ సున్నాలా చుట్టి " లవకుశ క్యాసెట్ ఇవ్వు" అదిరిపోవాలి" అని అడగడం కొం ప ముంచింది. అలా వేళ్ళను సున్నాలా చుడితే బ్లూఫిల్మ్ అని అర్ధం. "మీరు అలా వేళ్ళను ముడిచి లవకుశ ఇవ్వమంటే బ్లూ ఫిల్మ్ అనుకున్నాను

. అది బ్లూ ఫిల్మ్ కోడ్ భాష. ఈ షాపుకి వచ్చేవాళ్ళు బ్లూ ఫిల్మ్ కోసం ఆ విధంగా అడగమని నేనే చెప్పాను. వేళ్ళూ ముడవకుండా అడిగితే నిజమయిన క్యాసెట్ ఇస్తాం. వెళ్ళు ముడిచి భక్తి రసమయిన సినిమా పేర్లు చెబితే బ్లూ ఫిల్మ్ లు ఇస్తాం. బ్లూ ఫిల్మ్ క్యాసెట్లకంతా దేవుళ్ళ సినిమా కోడ్ పెట్టాం. వేశ్యలకు పతివ్రతల పేర్లు పెట్టినట్లు" అని అతి వివరంగా చెప్పాడు షాపు ఓనర్ కిరణ్. వంశీ తల పట్టుకున్నాడు. వీసీడిని మరికొన్ని రేజులు వుంచుకుంటానని చెప్పి కొన్ని ఇంగ్లీషు సినిమాలు తెచ్చుకున్నాడు.

ఆరోజు నుంచి రోజుకొకటి చొప్పున వేసుకొని చూస్తున్నాడు. సినిమా చూస్తున్న అతని మనసు అక్కడ లగ్నం కావడంలేదు. మరో ప్లాన్ కోసమే బుర్రంతా పెనుగులాడుతోంది. ఇంటి దగ్గర ఏమీ తోచకపోతే సిగరెట్ కాల్చుకోవడానికి రచ్చబండ దగ్గర దగ్గరికి వచ్చాడు. అంతకు ముందే కానన్ సిరీస్ లో వచ్చిన కానన్ అండ్ ది డెస్ట్రాయల్ సినిమాను వీడియోలో చూశాడు. నల్లటి బరిశెలాగ ఉండే నీగ్రోపిలల్ నటనను మననం చేసుకుంటూ నిలుచున్నాడు. అప్పుడు పదకొండు గంటలు

కావడం వల్ల ఎండ తీక్షణంగా వుంది. ఎండ అలా ఉండడంవల్లే మర్రిచెట్టు నీడ మరింత చల్లగా వుంది. సిగరెట్ చివరలో వుండగా మోపెడ్ పై ఓ వ్యక్తి రచ్చ దగ్గరికి వచ్చాడు.

"ఇక్కడ వంశీ అనే వ్యక్తి ఇల్లెక్కడ?" అనడిగాడు.

"నేనే- ఎవరు మీరు?" దగ్గరికొస్తూ ప్రశ్నించాడు.

"రాకెట్ కొరియర్ సర్వీస్ నుంచి వస్తున్నాను. మీకు ఓ పార్శిల్ వుంది డెలివరీ కోసం వచ్చాను" తను కొరియర్ సర్వీసులో పార్శిల్ వచ్చిందంటే ఆశ్చర్యపోయాడతను.

"ఇవ్వండి"

వచ్చిన వ్యక్తి వంశీ దగ్గర సంతకం తీసుకుని ఓ అట్టపెట్టెలాంటిదిచ్చాడు. వంశీ దానిని తీసుకుని ఇంటికి వచ్చాడు. ఫ్రం అడ్రస్ లేదు. బ్లేడుతో ప్లాస్టిక్ టైలని కట్ చేసి విప్పాడు. ఓవీడియో క్యాసెట్ వుంది. దాన్ని చూసి అతను విస్మయం చెందాడు. వీడియో క్యాసెట్ ఎవరు పంపారో, అందులో ఏం వుందో అర్థం కాలేదు. వీసిపీ తన దగ్గర వుంచుకోవడం మంచిదయిందని అనుకుంటూ ఇంగ్లీషు క్యాసెట్ బయటికి తీశాడు. పార్శిల్ లో వచ్చిన క్యాసెట్ పెట్టి ప్లే చేశాడు. కొన్ని క్షణాలకు బొమ్మలు రావడం ప్రారంభించాయి. అతను పరిసరాలన్నింటిని మరచిపోయి చూస్తున్నాడు.

క్యాసెట్ ముందుకు పోతున్నకొద్దీ అతని మెదడు మొద్దుబారుతోంది. కాళ్ళూ చేతులూ తిమ్మిరెక్కి, తనకు అనస్థీషియా ఇచ్చినట్లు అయి పోతున్నాడు. కళ్ళు అర్పడంకూడా మర్చిపోతున్నాడు. సుజన మరో యువకుడు చెట్టాపట్టాలేసుకుని ల ఓఖరీదు అయిన హోటల్ కి వెళ్ళడం దగ్గర్నుంచి ఇద్దరూ ఓ గదిలోకి ప్రవేశించడంవరకూ క్యాసెట్ చూపిస్తోంది. తలంతా తిరిగుతున్నట్లనిపించి బలవంతంమీద అక్కడ్నించి లేచి స్విచ్ అఫ్ చేశాడు. టేబుల్ మీదున్న జగ్ లోంచి

నీళ్ళు తాగి తిరిగి క్యాసెట్ ప్లే చేశాడు. సుజన ఆయువకుడివేపు చూసి మత్తుగా నవ్వింది.

కాట్ పై సగం పడుకుని, నడం పైభాగాన్ని పైకిలేపి రా- రామ్మన్నట్టు చేయి అందించింది. అప్పటికే షర్టు తీసేసిన అతను చెలరేగిపోతున్న కోరికలా అమె మీద పడ్డాడు. ముద్దులు, వేడినిట్టూర్పులు, బిగికౌగిలులూ ప్రారంభమయ్యాయి. వంశీ మరింత ముందుకు వంగి పరిశీలించి చూస్తున్నాడు. నో డౌట్- అమె సుజనే. అవే కళ్ళు, అదే ముక్కు, అదే చిరునవ్వు, అవే పెదవులు- అమె సందేహం లేదు. ఎవరో తనను బంధించి చెవులో కరిగించిన సీసం పోస్తున్నట్లు., కళ్ళల్లో కారంపొడి చల్లుతున్నట్లు అతను గిలగిల్లాడిపోయాడు.

ఆ యువకుడ్ని తనివితీరా కౌగిలించుకుని సుజన ముద్దులతో నింపేస్తోంది. సైడ్ యాంగిల్ లోంచి కూడా అమె కళ్ళలో పడగవిప్పిన కోరిక మరింత స్పష్టంగా తెలుస్తోంది. ఆ యువకుడు అమె బట్టల్ని ఒక్కొక్కటి విప్పుతున్నాడు. అమె సిగ్గుపడడంలేదు. పైపెచ్చు అతన్ని రెచ్చగొడుతుంది. తన భార్యతో మరో యువకుడు జరిపిన రొమాన్స్ ను వీడియోలో చూసి భరించడం మానవ మాత్రుడికి సాధ్యంకాదు. అది భయంకరమైన అనుభవం. ప్రస్తుతం వంశీ ఆ స్థితిని అనుభవిస్తున్నాడు.

డాబా మెట్లెక్కుతోంది వైదేహి. అమెకు ఇరవై ఎనిమిదేళ్ళుంటాయి. చాలా అందమైన ముఖం, అందానికి మించిన వినయం అమెకు హుందాతనాన్ని తెచ్చి పెట్టింది. ఆ సాయంకాలంపూట నీట్ గా తయారయిన అమెను చూడడము చాలా గొప్ప అనుభవం. తబలామీదుండే తెల్లటి, నల్లటి గుర్తుల్లవుండే కళ్ళు, పిల్లన గ్రోవిని బోర్లించి పెట్టినట్లుండే ముక్కు, వాయులీనాల్లాంటి పెదవులు, డ్రమ్ లా వుండే కంఠం

.,

అటు ఇటూ రెండు నగరాలను పెట్టినట్లుండే వక్షస్థలం, వీణ పైభాగంలా వుండే నడుము. చుట్టూ గజ్జెలు కట్టిన డప్పులాంటి బొడ్డు- మొత్తం అమె ఓ సంగీత వాయిద్యాల కొలువులా వుంటుంది. అమెను ముట్టుకుంటేనే సంగీత వాయిద్యాలన్నీ ఒక్కసారిగా మోగుతాయనో ఎందుకనో అనిపిస్తోంది. అమె మెట్లన్నీ ఎక్కి డాబామీదకు చేరుకోగానే సుజన ఎదురువచ్చి సాదరంగా అహ్వానించింది.

" రా వైదేహి! నీ కోసమే చూస్తున్నా"

అమె చిరునవ్వు నవ్వుతూ వెనకే నడిచింది. పిట్టగోడకు దగ్గరగా అపాటికే వేసున్న రెండు కుర్చీల్లో కుర్చున్నారు. "చాలా రోజులయింది. మాట్లాడి, కొత్త పెళ్ళికూతుర్నిగదా పని ఏం లేదు. అందుకే నీతో సరదాగా కబుర్లు చెపుదామని పిలిచాను"

సుజన ఫ్లాస్కులోని కాఫీ కప్పులో పోసి అందిస్తూ చెప్పింది. "ఎలా వుంది పెళ్ళి? మొత్తానికి ప్రేమించినవాడ్ని పెళ్ళిచేసుకున్నావ్. ఇలాంటి పెళ్ళిళ్ళే బెస్ట్" ఎవరో ముక్కూ- మొహం తెలియనివాడ్ని చేసుకోవడంకన్నా, మనకు బాగా తెలిసినవాడ్ని మనం నచ్చినవాడ్ని చేసుకోవడం ఉత్తమము. అఫ్ కోర్స్! కొన్ని పెళ్ళిళ్ళు ఇలాంటివి ఫెయిలయినా మన తప్పుకు మనమే బాధ్యులం అవుతాం. కనీసం పశ్చాత్తాం అయనా పడచ్చు. అదే అరేంజ్ డ్ పెళ్ళిళ్ళలో అయితే ఆ అవకాశం కూడా వుండదు" కాఫీ సిప్ చేయడానికి అగింది వైదేహి.

మన పెళ్ళి మన ఇష్టం. బతకడం కూడా ఒక కళే. వయసు వచ్చిన ప్రతి అడపిల్లా, ప్రతి మగవాడూ పెళ్ళి కోసం అమ్మా నాన్నల వేపు చూస్తుంటారు. జాతరలో రంగుటద్దాల్లో వుంచిన తినుబండారాలను చూసి కొనివ్వమని అమ్మవైపె చూస్తున్న పిల్లల్లాగా.

“నిజమే – ఆ మాత్రం వ్యక్తిత్వం లేకపోవడంవల్లే మన లైఫే స్టయిలే మారిపోతుంది. ఇది భయంకరమైన నిజం. అందుకే చాలామంది తమకు ఇష్టంలేని రంగాలలో వుండిపోతారు. నటి కావాలనుకున్న పిల్ల బ్యాంకులో గుమాస్తా అవుతుంది. ఐ.పి. ఎస్. కావాలనుకున్న అమ్మాయి హోమ్ గార్డ్ పెళ్ళామౌతుంది. ఇంటర్ లో ఏ సబ్జెక్టు తీసుకోవాలో కూడా తల్లిదండ్రులే నిర్ణయిస్తారు. ఇలా చెడిపోయిన జీవితాలు చాలా అందులో నేనూ ఒక దాన్ని ” ఏదో బాధలాంటి ఫీలింగ్ అమె కంఠాన్ని కెలికింది.

"ఏం జరిగింది? పెళ్ళయిన నెల రోజులకే పుట్టింటికి చేరిపోయావు. అసలు ఫస్ట్ నైట్ నే మీ ఇద్దరిమధ్యా ఏవో గొడవలు ప్రారంభమయ్యాయని ఎవరో చెప్పుకుంటూంటే విన్నాను.

” ఆ ఆ రోజునే కదా స్త్రీకి మగవాడి రాక్షసత్వమో, రొమాంటిసిజమో తెలిసేది. నా విషాదం చెప్పే ముందు మన ఊర్లోనే జరిగిన ఓ సంఘటన చెబుతాను. నా గొడవ బాగా అర్ధం కావడానికి ఇది ఉపయోగపడుతుంది” అంటూ వైదేహి చెప్పడం ప్రారంభించింది.

” పక్క వీధిలో కాశీపతి అనే వ్యక్తి కాపురముంటున్నాడు. వీధి చివల ఇల్లు. స్పిన్నింగ్ మిల్లులో పని చేస్తుంటాడు.నూలుకండెలాగా సన్నగా బక్కపల్చగా వుంటాడు. ముప్పై మించవు. రెండేళ్ళ క్రితం వివాహమైంది. ఒక కూతురు. అత్తిల్లు గూడూరు. దగ్గర పల్లెటూరు అన్నంబాకం. తుఫాను రావడంతో అత్త చనిపోయింది. మరదలు పిల్ల వుండేది. తల్లి చనిపోవడంతో వున్నదేదో అమ్ముకుని, అక్కింటకి వచ్చేసింది.

పదిహేడేళ్ళ వయసులో విరబూసిన ముద్దబంతిలా వుండేది. తల్లిని పోగొట్టుకుని తన పంచన చేరిన చెల్లెల్ని అక్క బాగా చూసుకునేది. అమె తెచ్చిన డబ్బుతో ఎకరం పొలం కొన్నారు. ఆ ఎకరం అమ్మి చెల్లెలి పెళ్ళి చెసెయ్యాలని అక్క

ఉబలాడపడిపోతూండేది. రోజులు గడుస్తున్నాయి. అమె వచ్చి సంవత్సరం పైకానే అయింది. జొన్నకండెలా వుండే అమ్మాయి పెద్ద కంకిలా సన్నగా అయి పోవడం ప్రారంభించింది. సడెన్ గా తన చెల్లెలు అలా ఎందుకు తగ్గిపోతూ వుందో అర్థం కావటంలేదు అక్కకి.

“ఏమిటే ప్రియంవదా! అలా అయిపోతున్నావ్. ఒంట్లో బాగా లేదా? ఏదయినా నలతగా వుంటే చెప్పు. డాక్టర్ దగ్గరికి వెళదాం——- అక్క అప్యాయంగా దగ్గర కూర్చుని అడిగింది. అమె ఏమీ లేదన్నట్టు తల అడ్డంగా ఊపుతుంది తప్ప తన సమస్య చెప్పదు.

గత నెలలో అమెకి పీరియడ్స్ రాలేదన్న విషయం గుర్తుంది అక్కకి. ఈ నెలలో అయినా అవుతుంది. లెమ్మని ఊరుకుంది. తప్ప చెల్లెల్ని ఏమీ ఆడగలేదు- ఆ నెలా కాలేదు. ఏదో అనుమానం పీకింది. చెల్లెల్ని దగ్గర పెట్టుకుని కారణం ఏమిటో అడిగింది. మవునంగా వుండిపోయిన అమెని గద్దించింది. భయపెట్టింది. బుజ్జగించింది. చివరికి ప్రియంవద నోరు తెరిచింది.

“గత రెండు నెలలుగా పీరియడ్స్ రావడం లేదక్కా” అంటూ చెప్పి— ఏడుపు అందుకుంది.

నవనాడులూ కుంగిపోయాయి. అక్కకి. కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి. చాలేసేపటివరకూ ఆ షాక్ నుంచి తేరుకోలేకపోయింది. హడావుడిగా బయల్దేరి టౌన్ లోని డాక్టర్ దగ్గరకు తీసుకెళ్ళింది. డాక్టర్ అన్నీ పరీక్షలూ చేసి గర్భవతి అని తేల్చి చెప్పింది. చెల్లెలికంటే ఎక్కువగా డాక్టర్ దగ్గరే ఏడ్చేసింది అక్క. చెల్లెల్ని తీసుకొని ఇంటికి వచ్చింది. దీనికి కారణం ఎవరో చెప్పమని ఎంత అడిగినా ప్రియంవద చెప్పడం లేదు. బెదిరించినా లాభం లేకపోయింది. బుజ్జగించినా ఫలితం లేకపోయింది. ఏడుపులూ కేకలూ విని పక్కింటివాళ్ళు వచ్చారు. వాళ్ళూ దగ్గర బంధువులే గనుక

తమకు వచ్చిన కష్టం గురించి చెప్పుకుంది అక్క. అప్పటికి సాయంకాలం ఆరు గంటలయింది. శీతాకాలం కావడంతో చీకట్లు ముసురుకుంటున్నాయి. అందరూ దొడ్లో చేరారు. అంతలో కాశీపతి కూడా మిల్లు నుంచి వచ్చాడు. తమ యింటి దొడ్లో పక్కింటివాళ్ళు వుండడం, అందరి ముఖాల్లోను బాధ, కదులుతుండడంతో ఏం జరిగిందోనని కంగారుగా లోపలికి వచ్చాడు.

"ఏం జరిగింది?" అడిగాడు కాశీపతి.

అత్త వరసయ్యే అమె సన్నటి యెక్కిళ్ళు మధ్య విషయం చెప్పింది. అగ్గుల్ని తొక్కినట్లయిపోయాడు కాశీపతి. "ఎవడు వాడు? నా మరదల్ని నలుగురి ముందూ నిలబెట్టిన ఆ నీచుడెవడు? వాడెవడో కనుక్కోండి. నరికి నలగంగమ్మకు ప్రసాదంగా పెట్టేస్తాను" అంటూ ఎంతో అవేశంగా ఊగిపోయాడు.

"వాడేవడో ఎంత అడిగినా చెప్పడం లేదు నాయనా! నువ్వడిగితే అయినా చెపుతుందేమో కనుక్కో"

మరదలు వేపు తిరిగి " చెప్పు..... నిన్ను మోసం చేసిన దుర్మార్గుడెవరో చెప్పు. వాడ్ని చంపి పేగులు మెళ్ళో వేసుకొని నరసింహస్వామి లాగా వీధిలో తిరుగుతాను. అని ఘోర్సుగా ముందుకెళ్ళి పియంవద ముందు నిటారుగా నిలబడ్డాడు.

అమె ఏడుస్తోందే తప్ప నోరు విప్పలేదు. కాశీపతి ఉగ్రుడయిపోయాడు. తన మరదల్ని గర్భవతిగా చేసినవాడ్ని బూతులు తిడుతున్నాడు. కోపంతో చిందులు తొక్కుతున్నాడు. ఏడు గంటలయింది. చీకటి మరింతగా చుట్టూ అల్లుకుంటోంది. అక్కకి అసహనం ఎక్కువైంది. "ఇదిగో చివరిసారిగా అడుగుతున్నాను. వాడెవడో చెప్పు- లేదంటే ఇలానే ఇంట్లోకి వెళ్ళి కిరసనాయిల్ పోసుకొని నిప్పంటేసుకుంటాను"

అని ఎంత వేగంగా అందో, ఆంతే వేగంగా పైకి లేచింది. దాంతో ప్రియంవద భయపడేపోయింది.

"అలా భయంతో అల్లల్లాడిపోవద్దు. వాడెవడో చెప్పు వాడికి ఈ భూమ్మీద నూకలు చెల్లిపోయాయి. గనుకే వాడికి ఈ దుర్బుద్ధి పుట్టింది. ఈరోజు వాడి రక్తం కళ్ళజూస్తాను" కాశీపతి బుసకొడ్తున్నా, ఎవరూ అతనివైపు చూడడం లేదు. ప్రియంవద ఏం చెబుతుందోననే అసక్తిగా చూస్తున్నారు.

అమె మెల్లగా నోరు విప్పి బావ అంది. అప్పుడు పిడుగులేగురిశాయో, అగ్గులే వర్షించాయో తెలియదుగాని, అందరూ శిలా ప్రతిమల్లా బిగిసుకుపోయారు.

"ఎవరూ" అక్క మరోసారి వినడానికని అడిగింది. "బావే" ఆ రెండు అక్షరాలూ పలికి ఏడుస్తుంది.

ఎట్టి పరిస్థితులలోనూ తన పేరు చెప్పదని ధీమాగా వున్న కాశీపతి కుదేలై పోయాడు. తేలుకుట్టిన దొంగల్లా అక్కడి నుంచి మెల్లగా జారుకోబోయాడు. అప్పుడు లేచింది అమె. సివంగిలా దూకి అతని కడుపుమీద బలంగా తన్నింది. భార్య తన్నడంతో కాశీపతి సిగ్గుతో చచ్చిపోయాడు. ఏడ్వాలో, తిరిగి భార్యను కొట్టాలో, తను కాదని దబాయించాలో తెలియని అయోమయ స్థితిలో అలానే వుండిపోయాడు. అప్పటికి అమె అవేశం చల్లారలేదు. అతని చొక్కా ముందు భాగాన్ని ఒడిసి పట్టుకుని, ఇప్పుడు తన్నింది మా చెల్లెల్ని చెరిచినందుకు కాదు. అదిగో ఏమీ తెలియని అమాయకుడిలా నటించావే—— అందుకు నిన్ను తన్నింది .

కడుపుచేసి మగవాడు అనిపించుకునే ముందు కడుపులో కల్మషం లేకుండా ప్రవర్తించి మనిషి అనిపించుకో" అని నోట్లోని చెమ్మనంతా నాలికమీదకు తెచ్చుకుని ఉమ్మింది.

సుజన మధ్యలో అడ్డు తగిలి " చాలా మంచి పని చేసింది" అంది.

"మగవాళ్ళు ఎలా వుంటారో అన్నదాన్ని చెప్పడానికే ఈ సంఘటన గురించి వివరించాను. రాజేష్- వాడు నా భర్త. కాశీపతి వాడికంటే ఎన్నోరెట్లు మేలు. అంతా— — తొలినుంచీ నా ఫస్ట్ నైట్ వరకూ చెప్తాను" అంటూ తిరగి చెప్పడం ప్రారంభించింది వైదేహి.

"అమ్మా నాన్నకు నేను ఒక్కదాన్నే. సంతానం. నాకు పదేళ్ళు వచ్చేటప్పటికి అమ్మ క్యాన్సర్ తో చనిపోయింది" నేనూ, నాన్న మిగిలాము. ఈ షాక్ నాకంటే మా నాన్నను ఎక్కువగా కుంగదీసింది. మేం వంటరివాళ్ళం అయిపోయినట్టుగా భావించేవాడు. దాంతో చుట్టాల మీద మమకారం ఎక్కువయింది.

మా అమ్మ చనిపోయిన తర్వాత మా పెద్దమ్మా వాళ్ళింటికి మకాం మార్చేశాం. ఆ యింట్లో మా పెద్దమ్మా. పెదనాన్నలతో పాటు, వాళ్ళ కూతురూ, కొడుకూ వుండేవాళ్ళం. ఎప్పుడో విడిపోయిన నాన్నా, పెదనాన్నా తిరిగి ఉమ్మడి కుటుంబంగా తయారయ్యారు. మా పెదనాన్న కూతురు పేరు సువర్చల. ఇద్దరం దాదాపు ఒకే ఈడువాళ్ళం. ఇద్దరం డిగ్రీ కంప్లీట్ చేశాం. ఇక అగితే ఎం. ఏ చదువుతామని మేము యాగీ చేస్తామని పెళ్ళి సంబంధాలు చూడడం మొదలుపెట్టారు.

తర్జన భర్జనలు జరిగాక నన్ను మా మేనమామకు ఇవ్వాలని నిర్ణయించారు. మా అమ్మ చనిపోయినప్పట్నుంచి మా ఇంటికి, మా అమ్మ పుట్టింటికి సంబంధాలు తెగిపోయాయి. నన్ను ఆ ఇంట్లో యిచ్చి తిరిగి సంబంధాలు ఏర్పరచుకోవాలని మా పెదనాన్న భావించాడు. అంతే కాకుండా నేను ఒక్కదాన్నే కాబట్టి ఆస్తి మరొకరికి పోకుండా అయినా వాళ్ళకే పోతే మంచిదని కూడా అందరూ అనుకున్నారు.

మా మేనమామ రాజేష్ దగ్గిరికి స్వయంగా పెదనాన్నే వెళ్ళాడు. ఎందుకనో గానీ ఈ సంబంధం నాకు ఇష్టంలేకపోయింది. మా ఇద్దరి మధ్యా దాదాపు పదేళ్ళ వయోభేదం వుండటం కూడా ఒక కారణమనుకుంటాను. ఇదే విషయం చెబితే మా పెద్దమ్మా నా మీద విరిచుకు పడింది.

"ఓసి పిచ్చి మోహమా! పదేళ్ళు అన్నది ఓ సమస్యే కాదు. మీ తాతకి, మీ అవ్వకి ఇరవయ్ ఏళ్ళు తేడా. ఇక నాకూ, మీ పెదనాన్నకూ పన్నెండేళ్ళు తేడా. మేమంతా కాపురాలు చేయలేదూ. పిల్లల్ని కనలేదూ ! అందువల్ల ఇలాంటి శంకలేం మనసులో పెట్టుకోకు. మీ ఆస్తి మరొకరు ఎందుకు తినడం ? మీ మామే అయితే మన అస్తి మనవాళ్ళే తిన్నారన్న తృప్తి మిగులుతుంది" అంది.

ఆస్తి పరాయివాళ్ళకు పోకుండా యీ సంబంధం చూస్తున్నారుగాని నాకూ, అతనికి ఈడు జోడూ కుదురుతుంది అనిగాని, అతను మంచివాడు అనిగానీ ఆలోచించడం లేదు మావాళ్ళు. ఇదేదో ఆస్తుల్ని కలిపే ప్రక్రియగా కనిపించిందేతప్ప పరిణయంలా అనిపించడంలేదు. పెదనాన్న వచ్చిన పదిహేను రోజులకి రాజేష్ వచ్చాడు. ముప్పై ముప్పై అయిదు మద్య వుంటుంది వయసు. బ్యాంకులో క్లర్క్ గా చేస్తున్నాడు. అతనూ ఒక్కడే కొడుకు. కావడంతో ఇంటి దగ్గరే వుంటున్నాడు. రోజు బ్యాంక్ కి వెళ్ళి వస్తూంటాడు. ఎందుకనో అతన్ని చూడడంతోనే నాకు సదభిప్రాయం కలగలేదు.

దాదాపు పదేళ్ళ తర్వాత మొదటిసారి చూడడంవల్ల ననుకుంటాను. పరాయివాడుగా అనిపించాడేగాని మా అమ్మ తమ్ముడిలా అత్మీయంగా కనిపించలేదు. ఆ తర్వాత కూడా ఈ పెళ్ళి చేసుకోవటానికి నసిగాను గానీ నా అభిప్రాయాలను ఎవరూ పట్టించుకోలేదు. పెళ్ళి ఫిక్సయిపోయింది. అమ్మావాళ్ళ కుటుంబంతో తిరిగి నా పెళ్ళితో లంకె పడుతుండడం మా నాన్నకు గొప్ప అనందాన్ని

ఇచ్చింది. ఒంటరివాడినన్న ఫీలింగ్ అయనలో పోయింది. తనవాళ్ళు వున్నారన్న భరోసా కలిగింది. వాకంటే నాన్న ఎక్కువ సంతోషించాడు. పెళ్ళి జరిగిపోయింది.

సాయంకాలం సత్రం నుంచి ఇంటికొచ్చాం. బాగా అలసిపోవడం వల్ల మంచంమీద వాలిపోయాను. నిద్ర పట్టేసింది. అరగంట గడిచిందో లేదో పెద్దమ్మ వచ్చి లేపింది. "ఇప్పుడు నిద్రేమిటే! లేచి స్నానం చేయ్" అంటూ పురమాయించింది

. "రాత్రికి ఎలానూ నిద్ర వుండదు పాపం. నిద్రపోని" పక్కింటి పిన్ని పరాచికాలాడింది. ఆమాటలు వింటుంటే నా యవ్వనం ఒక్కసారిగా మేల్కొన్నట్లయింది. తీయ తీయగా ఒళ్ళు సలపడం ప్రారంభించింది. చుక్కలోకం నా కళ్ళముందు వేలాడుతున్నట్లు వుంది. పూలతోటని కొప్పులో ముడిచినట్లనిపించింది. నీలం సముద్రాలతో నా వక్షస్థలాన్ని కప్పుకున్నట్లు తోచింది. అగ్నిపర్వతాన్ని మంత్రం చేత బల్లబరిచి బొడ్లో దోపుకున్నట్లు తోచింది. పెళ్ళయ్యే వరకు నేను ఎప్పుడూ సేక్స్ గురించి ఆలోచించలేదు.

చదువు తప్ప మరో ధ్యాస లేకుండా గడిపాను. ఎప్పుడయినా బాధ కలిగినప్పుడో, సంతోషం వేసినప్పుడో అమ్మ గుర్తొచ్చేది. అంతే తప్ప మగతోడు కావాలనిపించలేదు. కానీ ఇప్పుడు పరిస్థితి వేరుగా వుంది. అతను తన పంచెకు నా చీర కొంగును ముడేస్తున్నప్పుడు మన్మథుడు బాణాలన్నింటిని నీ మీదకు ఎక్కుపెట్టాడు. తలమీద చేయి అనించి, మంత్రాలు చదువుతున్నప్పుడు జయంతుడు కసిగా దోసెడు పారిజాతాలను నా ముఖం మీదకు విసిరాడు. తలంబ్రాలు పోస్తూ అయన చేతులు నా భుజాలకు రాసుకున్నప్పుడు నలకుబరుడు నన్ను అమాంతం చల్లటి నదిలోకి తోసాడు.

హోమం చుట్టూ తిరగడానికి అయన నా చిటికెనవేలు పట్టుకున్నప్పుడు చంద్రుడు వెన్నెల నంతటిని నా తలమీదకి కుమ్మరించాడు. నిజం చెప్పొద్దూ!

పెళ్ళిపీటలమీదనుంచే ఏదో కావాలన్న ఆరాటం మొదలయింది నాలో. ఇది అని చెప్పలేని ఆస్థితిని నా శరీరమే చెప్పగలదు. మరో శరీరానికే అర్ధం కాగలదు. పడకమీదనుంచి లేచాను. సువర్చల నన్నుతీసుకుని దొడ్లోకి వెళ్ళింది. అమెకు యిటీవలే పెళ్ళయిపోయింది. మా అక్కతోపాటు మా అత్తమ్మ వరసయ్యే వసంత కూడా వచ్చింది. నా తలకు షాంపూ రాస్తూ వసంత శోభనం రాత్రి ఎలా ప్రవర్తించాలో ఏకరువు పెట్టింది.

“అయన ఏం చేస్తున్నా అబ్జెక్షన్ చెప్పకు. సిగ్గుతో మెలికలు తిరిగిపోకు. మరీ ఎక్కువ సిగ్గు నటిస్తే రసవాహిని కాస్త రసాభాసవుతుంది. అన్నీ అయనకే వదిలి పెట్టెయ్యకు. నువ్వూ సహకరించు. ఒక్కమాటలో చెప్పాలంటే నోరు తప్ప మిగిలిన అవయవాలు అన్నీ పనిచేయాలి” అని చెప్పింది

ముసిముసి నవ్వుల మధ్య షాంపూవల్ల కళ్ళు మూసుకున్నానుగానీ, మాటల్ని కలుపుతున్న నవ్వు ని గమనిస్తూనే ఉన్నాను. నేను పాటించాల్సిన మిగిలిన జాగ్రత్తలేమిటో కూడా వసంతత్తా పచ్చిగా— మరీ విడమర్చి చెప్పింది. నేను విననట్టు తలంవంచుకుని వుండిపోయాను. తెల్లటి చీరా, జాకెట్టు కట్టుకున్నాను. పెటికోట్- బ్రాకూడా తెల్లటిపే వేసుకున్నాను. ఎనిమిది గంటలకు లైట్ గా భోజనం చేసాను. బయట పిండారబోసినట్లు వెన్నెల. మాకోసం లోకమంతా తెల్లటి బెడ్ షీట్ కప్పినట్లుంది. ముందుండే రూమ్ లో శోభనం ఏర్పాట్లు చేస్తున్నట్లు అనిపించిందక్కడ హడావుడి చూస్తే.

వెన్నెల ఇంత అద్భుతంగా వుంటే రూమ్ లో ఆ ఉక్కలో శోభనం ఏమిటో నా కర్ధం కాలేదు. నా మనసంతా డాబా మీదుంది. వసంతత్తని పిలిచాను. ” ఆ రూమ్ లో వద్దు— డాబామీద వెన్నెల” అన్నాను ఒక్క మాటను సిగ్గుచక్రంలో బిగిస్తూ. అమె నవ్వుకుంటూ వెళ్ళిపోయింది.

మరో అయిదు నిముషాలకు పరుపూ, దిండ్లూ డాబా ఎక్కడం చూసాను. వెన్నెల్లో పడుకోవడం అంత ఇష్టం నాకు. తొమ్మిది గంటలకి భోజనాలు ముగిశాయి. మరో గంటపాటు ఒట్టి హడావుడితోనే గడిచిపోయింది. పదిగంటల ప్రాంతాన పాలగ్లాసుతో నన్ను మెట్లదగ్గిర వదిలి పెట్టింది వసంతత్త.

“శోభనంలో చిటికెడు సిగ్గేస్తేనే అందం. అలాగని సంచీడు సిగ్గు కుమ్మరించావనుకో పాకం చెడుతుంది” అంది చివర హెచ్చరికచేస్తూ.

నేను ఆ మాటలకు మరింత సిగ్గుబడి తల పూర్తిగా వంచేసుకుని మెట్లెక్కడం ప్రారంభించాను. ఆ మెట్లు సరాసరి స్వర్గానికి వేసినట్లు అనిపించడం నాకేం కావాలో తెలియజేస్తుంది.

డాబామీదకు చేరుకున్నాను. వెన్నెల నా చుట్టూ పరుచుకున్నట్లయింది. సిగ్గు బరువుకు మూసుకుపోతున్న కనురెప్పలను బలవంతంగా పైకి లేపాను. ఓ మూలగా పరుపూ– దానిమీద రాజేష్ కనిపించాడు. ఇందుకే కాబోలు మొదటిసమాగమాన్ని అంత అద్భుతంగా వర్ణించారు కవులు. అనుకుంటూ అక్కడే ఆగిపోయాను.

వెన్నెల్లో శోభనం అరేంజ్ చెయమన్నదానివి అంత సిగ్గుపడడం విచిత్రంగా వుందే? అయనకి ఆ విషయం తెలిసిపోవడం సిగ్గు మరింత ఎక్కువయ్యే ఇబ్బంది. అందుకే మరింత తత్తరపాటుకి గురయ్యాను. ఎలా తెలిసిందబ్బా?

“రా” మెల్లగా అడుగులో అడుగేసుకుంటూ వెళ్ళాను.

“కూర్చో”

నేను అలాగే నిలబడ్డాను. అతను సగం లేచి నా చేయి అందుకుని ముందుకు గుంజాడు. పాలగ్లాసు పడిపోకుండా బ్యాలెన్స్ చేసుకోవడం కష్టం అయిపోయింది.

కొద్దిగా పాలు కిందకు చిందాయి. సర్దుకుని కూర్చున్నాను. పాల సముద్రంలో లక్ష్మి కూడా అంత హోయలుగా కూర్చుని వుండదు. అంత వయ్యారంగా స్త్రీత్వం నాకు చిన్నప్పట్నుంచి నేర్పించిన హోయలంతా ఒలకబోసాను.

"మరదుపిల్లంటే ఏమిటో అనుకున్నాను. గుత్తివంకాయలా ఊరిస్తోంది"

ఎందుకనో ఆ ఉపమానం నాకు నచ్చలేదు. పాలగ్లాసు అందించాను. అతను నాలుగు సిప్పులు తాగి నాకిచ్చాడు. మొదటిసారి ఎంగిలి తాగడం. తమాషా ఏమిటంటే ఇబ్బందిగా అనిపించలేదు. నేను కొద్దిగా తాగి పక్కన పెట్టాను. అవు పాలో, అమృతమో నేను ఖచ్చితంగా చెప్పలేకపోయాను.

"డిగ్రీ ఎక్కడ చేశావ్?"

చెప్పాను.

"కో- ఎడ్యుకేషన్ కాలేజీనా?" అవున్నట్టు తలూపాను.

"అందుకే కాబోలు వెన్నెల టేస్ట్ అంతా తెలుస్తుంది"

ఆ వాక్యం అర్దం ఏమిటో నాకు భోదపడలేదు.

"మోనం అర్దంగీకారం అంటారు"

దానికి ఔననాలో, కాదనాలో తెలియడంలేదు. మౌనంగా వుండిపోయాను. చందమామ ఆకాశం సిగలో మల్లెపూల చెండులా వుంది. గాలి ఆవేశరహితంగా మెల్లగా వీస్తోంది. అయన ముందుకు వంగి నన్ను మీదకు లాక్కున్నాడు. అప్పుడు ఏయే అవయవాలు అతనికి రాసుకున్నాయో తెలియదు. గానీ నరాలన్నీ కొత్తగా రియాక్ట్ కావడం తెలిసింది. గట్టిగా కౌగలించుకున్నాడు. రక్త ప్రసరణ అగింది. గుండె వేగం

హెచ్చింది. ఎంతగా అణచివేస్తే, అంతగా తిరిగబడుతున్న అవయవాలను అదుపుచేయడం నావల్లకాలేదు.

అప్పటికే నా ఎద పెన్నెల్లో నునుపు తేలుతోంది. జాకెట్ ఇక నావల్ల కాదంటూ చేతులెత్తేసింది. ఎదసంపలు సగం బయటపడి విజయగర్వంతో పొంగుతున్నాయి. ఎలాస్టిక్ బ్రాసాగి, చివరిస్థాయిలో వుంది. పెట్టికోట్ నలిగిపోయి మరింత పొట్టిదయిపోయింది. తెల్లచీర పెన్నెల్లో రేకుల్ని విప్పారించిన కలువ పూవుల్లా ఉంది. ఒంటిమీద మరొకక్షణం నిలవమని బట్టలన్నీ చివరిసారి హెచ్చరిస్తున్నాయి.

బుగ్గమీద పెట్టుకున్న ముద్దు మొత్తం పాకి శరీరాన్నంతా బుగ్గలా చేసేసింది. ఆయన నా ఎద మీదకు వంగి, ముఖాన్ని అక్కడ గుచ్చాడు. అంతకాలం శరీరపు ముద్దల్లా అనిపించిన అవి అ క్షణంలో ఓ మధురమయిన అనుభూతిని తమలో దాచుకొని, అప్పుడు విస్ఫోటానికి గురయినట్లు ఒళ్ళంతా గమ్మత్తుగా కదిలింది. ఇంకాస్త కిందకు దిగి నడుం మడతలమీద పెదవులతో సుతారంగా నొక్కాడు.

అంతకాలం పై పెదవులకీ, కింది పెదవులకీ మధ్య నలిగిపోయిన ఆ భాగం మరింత ఒత్తిడికి లోనయి తుఫానులో చిక్కుకున్న పూలతీగల్లా అల్లల్లాడింది. ఆయన ముఖం కిందకు పాకింది. బొడ్డులో నాలుకతో తడిచేశాడు. తెనె దొన్నెలో పంచామృతాన్ని పోసి జుర్రుకున్నట్లనిపించింది. ఇంకాస్త కిందకు దిగుతున్న అతని తలను పట్టుకున్నాను. మరి కాస్త అలస్యం చేస్తే నరాలు చిట్లుతాయేమోనన్న భయమే అది. ఈ ప్రమాదాన్ని అతనూ పసికట్టినట్లున్నాడు. అంతటితో ఆగి పక్కన సర్దుకుని పడుకున్నాడు.

అతను దూరంగా వున్నా అతని అవేశం నాకు చాలా విధాలుగా తెలుస్తూనే వుంది. ఏమీ మాట్లాడుకుండా నన్ను ఠక్కున లాక్కున్నాడు. అంతవరకూ రొమాన్స్ చూసి సిగ్గుతో వుండలా చుట్టుకుపోయిన చీర అక్కడి నుంచి జారిపోయింది.

అనుభూతి జల్లులతో తడిసి, కుచించుకుపోయిన పెట్టికోట్ తనలో తనే ముడుచుకుంది. జాకెట్ బంధాలన్నీ తెంచుకుని విముక్తి సాధించింది. బ్రా ఇక సాగడానికి వీలులేక పోవడంతో ఫట్ మని తెగింది.

చందమామ నన్ను చూడలేక కాబోలు మబ్బులలో ముఖం దాచుకుంది. అతను తమకంతో నన్ను అల్లుకుపోతున్నాడు. అవి సుఖం కోసం పెనుగులాటో, ఆనందానికై అన్వేషణో , అనుభవం కోసం పడే తపనో, అనుభూతి కోసం చేసే తపస్సో నాకు తెలియదు. నా శరీరం అతని చేష్టలకు తప్ప మరో చర్యకు రెస్పాండ్ అయ్యే స్థితిలో లేదు. నేను గట్టిగా కౌగలించుకున్నాను. అతను నాలో కలిసిపోతున్నాడు. ఆ మాధుర్యాన్నంతటిని నా ప్రతి అణువుతో అనుభవించాలని కాబోలు కళ్ళు మూసుకున్నాను.

"చుట్టూ చీకటిగా వున్నా సెక్స్ లో ఆడపిల్ల కళ్ళెందుకు మూసుకుంటుందో తెలుసా?అని అడిగాడు.

ఏమీ మాట్లాడాలనిపించని స్థితిలో వున్న నేను తెలియదన్నట్టు తల అడ్డంగా వూపాను. ఆ తరువాత టైమ్ తో పనిలేకపోయింది. అయిదు నిమిషాలే అయ్యిందో. పాపుగంటే గడిచిందో, గంటే కరిగిపోయిందో నాకు స్పృహలో లేదు. అంతవరకు తెలియని ఒక గొప్ప అనుభవంతో నా శరీరం నాకే కొత్తగా అనిపించింది.

ఈ శరీరానికి యింత అద్భుతంగా సుఖపడడం కూడా తెలుసా అని బోలెడంత అశ్చర్యపోయాను. పక్కనే పడుకున్న అతని ముఖంమీద స్వేదం ముత్యాల్లా మెరుస్తోంది. ఒక్కొక్కటిగా బట్టలన్నీ వేసుకున్నాడు. పైటతో అద్దాను. లేచి ఫ్లాస్కులోని పాలను గ్లాసులోపోసి అందించాను. అతను లేచి కూర్చున్నాడు. అతన్ని అరాధనతో చూస్తూ వుండిపోయాను. పాలు తాగి గ్లాసు కింద పెట్టాడు.

అతనిలో అందోళనలాంటి ఫీలింగ్ "మీ క్లాసులో ఎంతమంది అబ్బాయిలుండేవాళ్ళు?"

అతను వేసిన ప్రశ్న నాకు బొత్తిగా నచ్చలేదు. అలాంటప్పుడు అడగాల్సిన ప్రశ్నకాదు. కాని సమాధానం చెప్పక తప్పదు. "ముప్పైరెండుమంది"

"చాలా కరెక్టుగా చెప్పావే!" అది అభినందనలా లేదు.

"వాళ్ళలో ఎవరంటే నీకు ఇష్టం?"

ఓ క్షణం పాటు ఉలిక్కిపడ్డాను.

"ఒకరని ప్రత్యేకంగా ఇష్టమేమి లేదు"

అలా కాదు. మూడేళ్ళపాటు కలిసి వున్నారు కదా! ఒకరి మీద ప్రత్యకమైన అభిమానం అంటూ వుండకుండా వుంటుందా ?"

అలోచించాను. మిమిక్రీచేసే రేవంత్ అంటే అడపిల్లలకి ఇష్టంగా వుండేది. సరదాగా, ఎప్పుడూ వుండే అతనంటే నాకూ అభిమాన ముండేది. అందుకే అతని పేరు చెప్పాను.

"లవ్వా?"

అదిరిపడ్డాను. ఫస్టునైట్ న భర్త అలా అడగడం వూహించలేని పరిణామం. కాదన్నట్టు తల అడ్డంగా తిప్పాను.

లేదులే- నువ్వు అబద్దాలు చెబుతున్నావ్? అతనంటే నీకు చాలా ప్రేమ" ఏదో చెబుతోందని నాకనిపిస్తోంది. అందుకే

"నో...నో... " అంటూ మొహం వాల్చుకున్నాను.

"ఈ కాలంలో డిగ్రీ చదివిన పిల్లకి లవ్ ఎఫైర్ లేదంటే నేను చచ్చినా నమ్మను. మీ క్లాస్ మేట్ కాకపోతే ఈ ఊ ర్లో ఎవరయినా....." అంటూ అగాడు. నన్ను ఆటపట్టించడానికి అడుగుతున్నాడేమో అనుకుంటూ మొహాన్ని పరిశీలించాను చాలా సీరియస్ గా వున్నాడు. అంతకుముందు కలిగిన అనుభూతి అంత అసహ్యంగా అనిపిస్తోంది. ఏదో వేదన, భయం, నా గుండెల్లో దూరాయి.

"ఎవరో చెప్పు?"

అతన్ని ఏం చేయాలో నాకు అర్థం కావడంలేదు.

"పెళ్ళికి ముందు ఏమీ లేకుండా వుండడం ఇంపాజిబుల్. అయినా నీలాంటి అందగత్తెను యెవరూ ఏమీ చేయకుండా వుండడం ఆసంభవం. అందులోనూ నాకు ప్రూఫ్ దొరికింది.

నేను నిశ్చేష్టురాలయి చూస్తున్నాను.

"ఋజువులు లేకుండా నేను మాట్లాడను. నాదగ్గర రెండు ఋజువులున్నాయి. ఫస్ట్ నైట్ న భార్య కన్య కాదో తెల్చుకోవడానికి రెండు అధారాలున్నాయి. ఆరెండూ నాకు కనబడలేదు. అందుకే ఖచ్చితంగా నువ్వు కన్యకాదని చెప్పగలుగుతున్నాను. పెళ్ళికి ముందే నీకు యీ అనుభవం వుందన్నది తేలిపోయిన విషయం ఇక తెలయాల్సింది అతను ఎవరా అని !"

ఇంతవరకు చేతిలోవున్న మల్లెపూలదండ తాచుపాములా మారిపోయి, కాటేయడానికి పదగవిప్పినట్లు వాడి మొహం నల్లగా మారిపోయి వుంది. అలా చేష్టలుడిగి చూస్తుండిపోయాను.

"పూర్వం కొన్ని తెగల్లో ఫస్ట్ నైట్ అయిపోయిన రెండో రోజు ఉదయం కొత్త దంపతులు శోభనం రోజున తాము ఉపయోగించిన దుప్పటిని ఇంటిముందు అరవేసేవారట. దాన్ని చూసి పెళ్ళికూతురు కన్యే, కాదో జనం గ్రహించేవారట. మనం ఉపయోగించిన బెడ్ షీట్ వేసినప్పుడు ఎలా వుందో యిప్పుడూ అలానే వుంది. దీన్ని చూసే చెప్పెయ్యవచ్చు నువ్వు కన్నెపిల్ల కావని "

అప్పుడొచ్చింది నాకు ఏడుపు. మొత్తం నరాలన్నీ పగిలిపోతాయేమో నన్నంతగా ఏడ్చాను.

"వాడెవడో చెప్పేశావంటే సరిపోతుంది. మీ క్లాస్ మేటా? లేకపోతే ఈ కుర్ర లెక్చరరా? ఎదిరింటివాడా? పక్కింటి అబ్బాయా? ఎవడు?" కళ్ళల్లోకి చూస్తూ గుచ్చి గుచ్చి అడుగుతున్నాడు.

అప్పటికే తెల్లారిపోయినట్టు కోడికూసింది. ఏడుపును కడుపులోకి తోసేసి లేచి నిలుచున్నాను. ఇక అక్కడ వుండడం భరించలేకపోయాను. మెట్లు దిగుతూ పైకి చూశాను. మబ్బుల మధ్యన పాకుతున్న చందమామ రెక్కలు తెగిన విషపుపురుగులా వుంది. ఆ పురుగు కాటుకి ఆకాశం నల్లగా మారిపోయినట్టు తోస్తోంది.

రెండోరోజు ఉదయం వాడికి – అదే నా భర్తకు కనబడకుండా తప్పించుకుని తిరిగాను. కాని వాడి చూపుల్నుంచి తప్పించుకోలేకపోయాను. అనుమానంతోనూ, సంశయంతోనూ, సందేహంతోనూ ఆ కళ్ళు ఈకలు పీకి కాల్చిన డేగల్లా వున్నాయి. ఎవరయినా పసికడతారేమోనని మామూలుగా వుండడానికి చాలా ప్రయత్నించాను. మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాక పడుకున్నాను. నిద్ర లేచేప్పటికి సాయంకాలం అయిదయింది.

"ఈరోజు మేం చెప్పక్కర్లేదులే. నీ అంతట నువ్వే తయారవుతావు. ఆరాటం అలాంటిది. పగలే లేకుండా రాత్రే వుంటే బావుండునని అనుకునే పెళ్ళికూతురిని నువ్వు" అని వసంతత్త పరాచకాలాడింది.

కానీ అమెకు తెలియదు. చీకట్లు పడేకొద్ది నా మనసు కనలి కనలి ఏడుస్తోంది. వాడితో రాత్రి గడపాల్సి రావడం ఎంత నరకమో నా కొక్కదానికే తెలుసు. దీన్నుంచి ఎలా తప్పించుకోవాలో తెలియడంలేదు. తొమ్మిదిగంటల ప్రాంతాన మిద్దెమెట్లెక్కాను. మడుగులోని మొసలిలా నడుంవాల్చి చూస్తున్నాడు. "రండి! రండి! వైదేహిగారూ! ది గ్రేట్ లవర్ "

వాడి నాలుకను కోసెయ్యాలనిపించింది. వాడు కూర్చోమంటే కూర్చోవడమేమిటని నేనే ముందుగానే కూర్చున్నాను. లైట్ ఎల్లో చీరలో నేను నిజంగా దేవతలానే వున్నాను. అప్పుడే పుట్టిన చందమామ తెలుపు, ఎరుపు, మిశ్రమంలా వుంది. టైమ్ గడిచేకొద్దీ తెలుపు డామినేట్ చేస్తోంది. గాలి చల్లగానే తగులుతున్నా, దాన్ని గుర్తించలేకపోతున్నాను.

"ఊ ఈరోజైనా వాడెవడో చెబుతావా?"

మొదలయిందన్నమాట. ఒక ప్రతిరాత్రీ ఇదే తంతుకాబోలు అనుకున్నాను.

"నేను దేన్నయినా అనుమానిస్తే అది గన్ షాట్ గా నిజమై తీరాల్సిందే నువ్వు కన్యకాదని ఖచ్చితంగా చెప్పగలను. ఇప్పుడు ప్రశ్న నువ్వు అనాఘ్రాత పుష్పానివా? కావా? అన్నది కాదు. నిన్ను చిలక్కొట్టుడు కొట్టిన వాడెవడో కావాలి. దట్సాల్. నాకులేని లవర్ ని ఎక్కణ్నుంచి తేగలను? అయినా ఈ హింస ఎన్నాళ్ళు ? "వాడెవడో చెప్పేయ్ ఎన్నిసార్లు? ఎక్కడ మీరు పడకసుఖం పంచుకున్నారో చెప్పేసేయ్. నిజం చెప్పావనుకో నేనేమీ చేయను ".

నన్ను దోషిగా నిలబెట్టాలని వాడు పడే తాపత్రాయాన్ని చూసి నవ్వొచ్చింది. ఏం చేయనని ఇప్పుడంటున్నాడుగానీ నేను పెళ్ళికిముందే మరొకరితో తిరిగాన్ని తెలిసిన మరుక్షణం రియాక్టు అవుతాడని తెలుసు.

"ప్రామిస్, నిన్నేం చేయను" వాడు నా తలమీద చేయి పెట్టాడు.

ఇప్పుడు నేను అవునని అంటే వాడి అహం సంతృప్తి చెందుతుంది. తన అంచనాలు ఎప్పుడూ తప్పుకాలేదని రొమ్ము విరిచుకొని నాకే చెబుతాడు. తనొక్కడే సెక్స్ గ్రంథాలు చదివి దొంగలు పట్టేసేనని చంకలు గుద్దుకుంటాడు. ఎదుటివ్యక్తి ఏమైపోయినా ఫరవాలేదు. తన "అహం" సాటిస్ ఫై కావాలి. ఇక ఆ తరువాత నన్ను శిక్షించడం మొదలుపెడతాడు.

ముద్దు పెట్టుకుని "వాడికన్నా నేనే బాగా ముద్దు పెట్టుకున్నాననుకుంటా" అని అడుగుతాడు. అలా మాటలతో పొడచీ పొడిచీ శాడిస్టిక్ ప్లెజర్ ని పొందుతాడు. ఈ వివరాలన్నింటికి నేను ఓ ఇన్ స్ట్రుమెంట్ కావాలి అంతే. ఎక్కడో చీప్ పుస్తకాల్లో చదివి నేను కన్యను కానని నిర్ధారించుకొని నా మీద స్వారీ చేయడం మొదలు పెడతాడు. శిక్ష వేయాలంటే దోషిగా ముద్రవేయాలి. అదీ వాడిప్పుడు చేస్తోంది. సిగరెట్టుమీద సిగరెట్టు తగలేస్తున్నాడు.

"వాడెవడో చెప్పాకే మన మధ్య ఏదయినా. అప్పటివరకు నువ్వక్కడ- నేనిక్కడ" అన్నాడు కొంతసేపయ్యాక.

దాన్ని వాడు శిక్ష అనుకున్నాడుగానీ నాకు మాత్రం గొప్ప రిలీఫ్ నిచ్చింది. అలాంటి నీచుడితో మంచాన్ని పంచుకోవడానికి శరీరం ఎలా ఒప్పుకోగలుగుతుంది ? సెక్స్ విజ్ఞానంతో కుళ్ళిపోయినవాడికి ఈ విషయం బోధపడకపోవడం నా అదృష్టమే. దుప్పటిని తీసుకుని కొద్దిదూరంలో పడుకున్నాను. నడినెత్తిమీద చంద్రుడు కళ్ళకు

కనిపించడంలేదు. పీడకలల మధ్య తెల్లారింది. నేను కిందకు దిగి వచ్చేశాను. మూడోరాత్రి అతను చివరిసారి హెచ్చరించి పడుకున్నాడు. మూడురాత్రులూ అయిపోయాక నేను వాడితో అత్తగారింటికి బయలుదేరాను.

వాడితో పోవడమంటే కాటికి పోవడమే. కూతురి పెళ్ళయిందని సంతోషించే మా నాన్న కోసమే నేను బయలుదేరాను. నాతోపాటు పెద్దమ్మా, సువర్చలా, వసంతత్తా వచ్చారు. రెండు రోజులుండి వాళ్ళూ వచ్చేయడంతో నేను బోనులో చిక్కుకుపోయాను. మా అమ్మమ్మ చాలా వృద్ధురాలు. కళ్ళు కనిపించవు. సరిగా వినిపించదుకూడా, ఎప్పుడూ మంచంలోనే పడుకుని వుంటుంది. కోడలై వచ్చిన మనవరాలిని చూడడానికి కూడా లేవలేకపయింది. పడుకునే కళ్ళను తిప్పి బోసినవ్వు నవ్వింది. అమ్మమ్మని అమ్మ బతికున్న రోజుల్లో చూశాను. మళ్ళీ ఇదే చూడడం.

పాత పెంకుటిల్లు అది విశాలంగానే వుంటుంది. హాలు కాకుండా రెండు గదులున్నాయి. నేను రావడంతో పనిమనిషి రంగమ్మ ఓ గదిని శుభ్రం చేసి మంచాలు గట్రా వేసింది. నేను మాట్లాడడానికి మిగిలిన ఏకైక తోడు అమె. రెండు రోజులలోనే మేం ఇద్దరం మంచి స్నేహితురాళ్ళం అయిపోయాం. వాడు రోజు బ్యాంక్ కి వెళ్ళివస్తున్నాడు. ఎనిమిదోరోజో, తొమ్మిదోరోజో నా నగలు అడిగాడు. " డబ్బుతో అవసరమొచ్చింది బ్యాంక్ లో కుదవపెట్టి తరువాత ఇచ్చేస్తాను "

“కట్నం డబ్బు అరవై వేలు ఏమయ్యాయి? ” అని నేను అడగలేదు.

వాడు ఎలాంటివాడో తెలియడంవల్ల ఆ ప్రశ్న అనవసరమనుకున్నాను. నగలన్నీ విప్పుతుంటే వాడు “చాలు” అనలేదు. బొందారుచైనూ, కమ్మలూ తప్ప మిగిలినవన్నీ ఇచ్చేశాను. వాడి సంగతి తెలుసుకాబోలు రంగమ్మ బోసిగా వున్న నన్నుచూసి ఆశ్చర్యపోలేదు.

"ఆయన్ని నువ్వే అదుపులో పెట్టాలమ్మా" అని మాత్రం అంది. వీడి మధ్య రాత్రుల్లో నా ప్రియుడు ఎవడో చెప్పమని పోరుతూనే వున్నాడు. మౌనంగా భరిస్తూనే వున్నాను. పదహారు రోజుల పండక్కి రమ్మని నాన్న ఉత్తరం రాశాడు. ఆరోగ్యం బాగా లేకపోవడంవల్ల రాలేకపోతున్నట్టు క్షమాపణలు కోరాడు. ఆరోగ్యం మరీ బాగాలేకపోతే తప్ప నాన్న రాకుండా వుండడు. నాకు అందోళన ఎక్కువయింది.

మరుసటిరోజు వాడు వచ్చినా రాకపోయినా వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకున్నాను. ఆ రాత్రి యధాప్రకారం నేను కింద చాపమీద పడుకున్నాను. మంచం మడుగులో మొసలి తాంబూలం వేసుకుంటోంది. రంగమ్మ హాల్లో పడుకుని అప్పటికే నిద్రపోయింది.

"ఏం రాశాడు మీ నాన్న?" మొసలి నోరు విప్పింది. తాంబూలంతో కలిసిన విస్కీవాసన గుప్పుమంది.

"పదహారు రోజుల పండక్కి రమ్మని రాశాడు. ఆరోగ్యం బాగా లేక రాలేకపోయాడట"

"వెళుతున్నావా?"

"ఆ"

"ఒంటరిగానేనా ?"

నేను జవాబు చెప్పలేదు.

"ఆఫీసు టెలిగ్రామ్ కూడా వచ్చింది. గుండెనొప్పి వచ్చిందటగా"

ఎవరో నా రక్తనాళాన్ని గుచ్చి బయటికి తీస్తున్నట్లు విలవిల్లాడిపోయాను.

“రేపు ఉదయం పంపిస్తాను. నేను రానులే. ఆ రోగిష్టివాణ్ని చూసేందుకు. అయితే ఒక షరతు. నువ్వు ఎవడితో గడిపావో చెప్పాలి. చెప్పలేదనుకో ఊరికి కట్. పంపించను. నీ రోగిష్టినాన్న చచ్చిపోయినా పంపను. గొలుసులేసి కట్టేస్తాను. మరీ యాగీ చేశావనుకో. ఇదిగో ఈ యాసిడ్ ముఖంమీద పోస్తాను” అని దిండుకింద దాచివుంచిన ఒక సీసా బయటికి తీసి తిరిగి పెట్టేశాడు.

మళ్ళీ వాడే ” నేను వద్దన్నా నువ్వు వెళతావులే. పాపం నీ ప్రియుడు విరహంతో వేగిపోతుంటాడు. నువ్వెళ్ళి వాడ్ని ఒళ్ళో పడుకోబెట్టి బుజ్జగించాలి.... లాలించాలి.. ముద్దులతో నింపెయ్యాలి. ఇంతకీ ఎవడు వాడు? మీ క్లాస్ మేటా ? మీ వూరి అబ్బాయా? ఎవడు?” అన్నాడు.

ఒక్కసారిగా బరస్ట్ అయిపోయాను. కోపం కట్టలు తెంచుకుంది. అవేశంతో వూగిపోయాను. “స్టాఫ్ దట్ – బాస్టర్డ్- చెబుతున్నాను. విను- నా ప్రియుడు పేరేకదా నీక్కావలసింది. కానీ ఒక్కడితో కాదు నేను గడిపింది- మొత్తం నా క్లాస్ మేట్స్ ముప్పై రెండుమందితోనూ, ప్లస్ మా ఊర్లోని పదహారుమంది యువకులతోనూ సెక్స్ అనుభవాల్ని పంచుకున్నాను.

నీ భాషలో చెప్పాలంటే నలభై ఎనిమిదిసార్లు నా కన్యత్వాన్ని కోల్పోయాను. ఎస్-ఐయామ్ నాట్ ఎ వర్జిన్- అందుకే నువ్వు కోరుకున్నట్లు పడకమీద “పెయిన్” అంటూ అల్లాడిపోలేదు. బ్లాంకెట్ రక్తంతో తడిసిముద్దయి పోలేదు. చాలా! వాళ్ళ పేర్లన్నీ చెప్పాలా?” అంటూ ముందుకు అపరమహంకాళిలా వూగిపోతున్న నన్నుచూసి ఎంతో కొంత ఖంగు తిన్నాడు.

చేష్టలుడిగి చూస్తున్నాడు.

“ఐ యామ్ గోయింగ్ ఇంకెప్పుడూ ఇక్కడికి రాను. మన ఆస్థి మన వాళ్ళే తినాలని పెళ్ళిళ్ళు చేసే పెద్దలు వున్నంతకాలం నీలాంటి వాడికి వచ్చిన కొదవేంలేదు. అందుకే నువ్వు నెల తిరక్కుండా రెండో పెళ్ళి చేసుకుంటావు. అప్పుడూ నువ్వు ఇలాగే నీ ప్రియుడు ఎవరో చెప్పమని పెళ్ళికూతుర్ని వేధిస్తావ్. కానీ ఆ ప్రశ్న నువ్వు వేయకుండా నేను చేస్తాను” అని సీసామూత తెరిచాను.

వాడి దవడల మధ్య వేళ్ళతో అదిమాను. తాంబూలం నోరు ఎర్రగా తెరుచుకుంది. సీసాలోని యాసిడ్ ని నాలుకమీద కుమ్మరించాను. మందుమీద వుండడంతో నన్ను ప్రతిఘటించ లేకపోయాడు. నాలుకమీద పడిన యాసిడ్ మండి, పొగలై పొంగింది. ఏం జరిగిందో వాడు గ్రహించేలోపే జరగాల్సింది జరిగిపోయింది. వాడి నాలుక కాలి పోయింది. మాట్లాడడానికి ప్రయత్నించాడుగానీ శబ్దాలు తప్ప మాటలు బయటికి రావడంలేదు. పైకి లేవకుండా అలాగే అదిమి పట్టుకున్నాను. వాడి అరుపులకి రంగమ్మ లేచినట్లుంది.

ఇక అలస్యం చేయకూడదని అక్కడి నుంచి బయటికి పరిగెత్తి గొళ్ళెం పెట్టాను. వాడు లేచివచ్చి తలుపును బాదుతున్నాడు. ఏం జరిగిందో అర్థంకాని రంగమ్మ బొమ్మలా నిలబడి చూస్తోంది.

“రంగమ్మా! వాడికి సరైన శాస్తి చేశాను రా! వెళదాం. నన్ను బస్టాండ్ దగ్గర వదిలిపెట్టు” అన్నాను.

నేను ఏ స్థితిలో వున్నానో గ్రహించింది. వెంటనే వెళ్ళి మరో గదిలోవున్న నా సూట్ కేసును తెచ్చింది. వాడు తలుపును కొడుతూనే వున్నాడు. చీకటి కొండచిలువ చర్మంలా చారలు చారలుగా భయంకరంగా వుంది.

* * *

వైదేహి చెప్పడం పూర్తిచేసింది.

సుజన అలా చూస్తోందే తప్ప మాట్లాడలేకపోయింది. బ్రిటన్ లో వర్జిన్ టెస్టులు జరిగినా, ఏర్ హూస్టెస్ లు పెళ్ళిళ్ళు చేసుకోకూడదని అంక్షలు పెట్టినా, రాజేష్ లాంటి వాళ్ళు రక్త పరీక్షలకు సిద్ధపడ్డా కారణం ఒక్కటే— పురుష దురహంకారం. వైదేహి ముక్తాయింపుగా అంది——- " పెళ్ళికి కులం కావాలి. మతం కావాలి. ఆస్థి కావాలి. అంతస్తు కావాలి. జాతకాలు, పేరు బలం కావాలి. చుట్టాలు పక్కాలు కావాలి. అక్కర్లేంది ఒక్కటే. అది మనుషులు కలపడం". ఇక వెళ్ళొస్తానని కళ్ళతోనే చెప్పి అమె అక్కడ్నించి బయలుదేరింది.

ఆ కళ్ళల్లో సన్నటి నీటిపొరను గమనించింది సుజన.

* * *

రాజు పాలెంలో ధర్మరాజు తిరణాళ్ళు. ఊరు ఊరంతా కళకళలాడుతోంది. ప్రతి ఇల్లూ కొత్తగా కొట్టిన సున్నంలో పావురాళ్ళ గూడులా వుంది. పచ్చటి ఆకుల్ని కప్పుకున్న పందిళ్ళు ఊరి మధ్యలో పంటపొలాలు మొలిచినట్లున్నాయి. ఇళ్ళముందు పెట్టిన రంగు రంగుల ముగ్గులు నవరత్నాల కుప్పల్లా వున్నాయి. వీధులన్నీ శుభ్రంగా భూదేవి పాపిటబిళ్ళల్లా మెరుస్తున్నాయి. ఆ వూరులోని హడావుడి చెప్పనలవి కాకుండా వుంది. ధర్మరాజు తిరుణాళ్ళు ప్రారంభమై అప్పటికి ఏడురోజులయింది.

ప్రతి సంవత్సరం ఆ ఊరులో తప్పనిసరిగా ఈ తిరుణాళ్ళు జరుగుతుంది. భారతంలోని పుణ్యఘట్టాలను రోజుకొకటి చొప్పున ప్రదర్శించడానికిను తెప్పిస్తారు. వాళ్ళు వేషాలు కట్టి పద్యాలూ, పాటలూ పాడుతూ భారతాన్ని ప్రదర్శిస్తారు. ఊరికి

ఉత్తరం వేపునున్న ధర్మరాజు గుడి ప్రాంగణమే వారికి రంగస్థలం. ఆ రోజు ప్రదర్శించబడేది గోగ్రహణం. అప్పుడు సాయంకాలం అయిదు గంటలయింది.

సూర్యుడు ఈ తిరునాళ్ళు చూడకుండా వెళ్ళడానికి ఇష్టంలేనట్టు పడమటి కొండలను పట్టుకొని వేలాడుతున్నాడు. గయుడు లాంటివాడు లోకంమీద తాంబూలం ఎంగిలి ఊసినట్లు సంధ్య ఎర్రగా అలుముకుంది. చరిత్రకంతా తనే ఏకైకసాక్షినన్న గర్వంతో, ఈ కథంతా తనకు తెలుసునన్న గర్వంతో గాలి అదో విధంగా వీస్తోంది.

ధర్మరాజు గుడి దగ్గర అప్పటికే కోలాహలం ప్రారంభమైంది. గుంజలకు కట్టిన బార్ లైట్లు అప్పుడే వెలిగి లేత వెలుగు పూలల్లా వున్నాయి. కుడి పైభాగాన వున్న లౌడ్ స్పీకర్లు ఇనుప డేగల్లా కనపడుతున్నాయి. గుడి అవరణంతా నీళ్ళు చల్లడంవల్ల మట్టివాసన గమ్మత్తుగా తగులుతోంది.

అంతకుముందు గంటక్రితమే అర్జునుడు, ఉత్తర కుమారుడు వేషాల్లో వున్నవాళ్ళు ఎద్దులబండి ఎక్కి వీధుల్లో తిరుగుతున్నారు గోగ్రహణానికి బయల్దేరారన్నమాట. పద్యాలూ, పాటలతో అదరగొడుతున్నారు.

బండి తమ బంధువుల ఇల్లు దాటగానే సత్యనారాయణరావు, ఆయన ముగ్గురు కుమార్తెలూ, అన్నపూర్ణమ్మ, బామ్మ గుడి దగ్గరికి బయల్దేరారు. గోగ్రహణం ఘట్టం పూర్తయ్యేది అక్కడే. వాళ్ళు గోగ్రహణాన్ని చూడడానికే ఆరోజు రాజుపాలెంవచ్చారు. బంధువులు అంతకుముందే అహ్వానిస్తూ ఉత్తరం రాయడంవల్ల అక్కడ దిగారు.

సుజనకు ఆ ఊరిలో ఇద్దరు ముగ్గురు స్నేహితురాళ్ళున్నారు. తను వాళ్ళిళ్ళకు వెళ్ళి గుడి దగ్గరకు వస్తానని చెప్పి ఉదయమే వెళ్ళిపోయింది. సాయంకాలం టిఫిన్లూ

గట్రా ముగించి, కాఫీ తాగి బంధువులతో కలసి సత్యనారయణరావు కటుంబమంతా బయల్దేరింది.

"సుజన అక్కడికి వస్తుందా?" అన్నపూర్ణమ్మ భర్తను అడిగింది.

"ఈ వూరికి వస్తే అది మన చేతులకి దొరకదు. సాయంకాలం గుడి దగ్గరికి వస్తానని చెప్పింది కాబట్టి వస్తుంది. ఇక ఆ తర్వాత మనతో బాటే వుండిపోతుంది" చెప్పాడు ఆయన.

"ఇంతకీ తిరిగి మన ప్రయాణమెప్పుడు? రేపు ఉదయమేనా?"

" ఆ. ఫస్ట్ బస్ కి వెళదాం "

వాళ్ళ వెనక నడుస్తున్న ముగ్గురు సోదరీమణులూ తమ చెల్లెలి గురించి మాట్లాడుకుంటున్నారు.

"మొత్తానికి మరిదిగారు ఇంతవరకూ ఛాలంజ్ లో నెగ్గలేదు. మరొక పదిరోజులే గడువుంది"

"ఏదో ఐడియాలు వేస్తున్నాడుగాని- ఫలించడంలేదు" పెద్దక్క ఉమ సానుభూతిగా అంది.

"మొన్నటికి మొన్న వీడియో ఐడియా అలా తిరిగబడింది గానీ లేకుంటే ఆ ముచ్చట కాస్తా అయిపోయి మనం ఓడిపోయేవాళ్ళం" రమ గండం గడిచినట్లు ఫీలవుతూ అంది.

"అది గుర్తుచేయకు. ఆసీన్లు గుర్తుకొస్తేనే డోకొస్తుంది. ఇంతకీ వాటిని ఎలా చూస్తారో ఏమో పాడు" మూడో అమ్మాయి హేమ జుగుప్సనంతా కళ్ళలో కూరుకుని చెప్పింది.

"ఆయావ వున్నవాళ్ళు చూస్తారు. అంతెందుకు మీ బావకూడా నాతో అలాంటి కెసెట్ తెచ్చి చూద్దాం అన్నాడు. నేను అంత ఎత్తు ఎగిరి కోప్పడేసరికి ఆ ఊసు ఎత్తడంలేదు. యింతవరకు తాను అలాంటి కేసెట్స్ చూడలేదని అన్నాడుగాని నాకు నమ్మకంలేదు. చూసే వుంటాడు"

"ఛీ ఛీ" రమ అసహ్యించుకుంది. మన మరిది నిజంగానే "లవకుశ" వేసి తన భార్యతో శోభనం జరిపించుకోవాలనుకున్నాడు గానీ కుదరలేదు. ఎక్కడో పొరపాటు జరిగింది"

" ఇంతకి సుజన ఈ ఊర్లో ఫ్రెండ్స్ ఇంటికే వెళ్ళిందా?" ఉమ అనుమానంగా అడిగింది.

"వంశీకూడా ఈ ఊరు రానట్టే మనం వచ్చెటప్పుడు రచ్చబండ దగ్గిరున్నాడు"

"ఏమైనా మనం జాగ్రత్తగా వుండాలి. ఛాలెంజ్ లో నెగ్గాలి. సుజనను ఇకనుంచి మనం ఒక్క క్షణం వదలకూడదు, రాత్రి తన ఫ్రెండ్స్ యింటికే వెళతానని అన్నా మనం ఒప్పుకోకూడదు. కాదూ కూడదూ అంటే మనం కూడా వెళదాం"

"ఇంతకీ తన ఫ్రెండ్స్ ఇల్లెక్కడో తెల్సా?" తెలియదు. ఉదయం వెళ్ళిన ఇల్లయితే మధుకి తెలుసు. మిగిలిన ఇద్దరి ఫ్రెండ్స్ ఇళ్ళు తెలియవు. "ఈరోజు రాత్రి వాళ్ళిద్దరూ కలిసే వీలు లేదులే. ఒకవేళ వంశీ యీ వూరు వచ్చినా మనల్ని కలుసుకోలేడు. మన బంధువుల ఇల్లు అతనికి తెలియదు" వాళ్ళలా మాటల్లోనే వుండగా గుడి వచ్చేసింది.

ఇసుక వేస్తే రాలనంత జనం. గుడి చుట్టూ మానవహారంలా గుంపులు గుంపులుగా నిలబడి వున్నారు. ఊరేగింపుగా వెళ్ళిన అర్జునుడూ, ఉత్తర కుమారుడూ యింకా రాలేదు. గుడికి చేరటానికి చాలా ముందే సుజన తల్లిదండ్రుల్ని కలుసుకుంది. "జాగ్రత్తమ్మా! జనంలో తప్పిపోయేవు. మన బంధువుల ఇంటికి ఎలా వెళ్ళాలో తెలుసా?" సత్యనారాయణ కూతురి తల నిమురుతూ అడిగాడు.

“తెలీదు నాన్నా!” మా ఫ్రెండ్స్ ఇళ్ళయితే తెలుసు. మన బంధువుల యింటికి అక్కయ్యలు వచ్చేవారు గాని నేను ఇదే కదా మొదటిసారి రావడం”

” అందుకేనమ్మా!” మమ్మల్ని వదలకు.

“అలాగే నాన్నా!” అమె అక్కయ్యలతో కలిసి మాటలలోపడింది. అందరూ వెళ్ళి ఓ గుట్టమీద నిలుచున్నారు. అక్కడ్నుంచి గుడి అవరణ స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది. పెద్ద కొండ ముంగిట ఆ గుడి కట్టారు. గుడిచుట్టూ చిన్న చిన్న గుట్టలు చాలానే వున్నాయి. గుట్టలంటే గుట్టలు కూడా కావు, పెద్ద పెద్ద బండరాళ్ళు. వాళ్ళు నిలుచున్నచోట కూడా జనం బాగానే వున్నారు. అంతలో అర్జునుడూ, ఉత్తర కుమారుడూ వచ్చారు. జనం ఉత్సాహంతో కేరింతలు కొట్టారు.

బృహన్నల, ఉత్తరకుమారుడు బండి దిగారు. పద్యాలు అందుకున్నారు. కురుసైన్యం పైకి బృహన్నల బాణాలు వదులుతున్నాడు. భయంతో అతని వెనక నక్కిన ఉత్తరకుమారుడు అప్పుడప్పుడూ తల బయటపెట్టి చూస్తున్నాడు. ఇక మిగిలింది గోవులను మళ్లించడం. చీకట్లు ముదిరే కొద్దీ బార్ లైట్లు మరింత పట్టుదలతో వెలుగుతున్నాయి. అక్కడ పగల్లా వుంది. ఇందుకోసమే ఊర్లోంచి తోలుకొచ్చి, కొండ మొదట్లో వుంచిన పశువులను గుడివేపు తోలారు పశువుల కాపర్లు. మొత్తం ఇరవై దాకా వున్నాయి.

అన్నీ దూడలే. అవి చెంగు చెంగున దూకుతున్నాయి. బృహన్నల, ఉత్తరుడు వేషాల్లో ఉన్న వాళ్ళు గుడి ద్వారం దగ్గర్నుంచి బయటకొచ్చి అవతలవేపు తోలడం మొదలుపెట్టారు. జనాన్నంతా చుట్టుకొని వాటిని ఊర్లోకి తరిమివేయడంతో అ ఘట్టం పూర్తవుతుంది. జనాన్ని చూడడం బాగా అలవాటైన దూడలు ఏ మాత్రం కంగారులేకుండా మెల్లగా కదులుతున్నాయి. సరిగ్గా ఆ సమయంలో వాటి ముందు

టాపాసులు పేలడం ప్రారంభించాయి. దాదాపు ఐదు మీటర్లు వుండే టపాసులసరం పెద్ద శబ్దంతో పేలుతున్నాయి.

దూడ ఒకటి ఆ శబ్దాలకు బెదిరి జనం వేపు దూసుకుపోయింది. జనంలో కలకలం. దూడ మీదకు వస్తుందన్న ఉద్దేశంతో అక్కడున్న జనం పక్కకి పరుగెత్తారు. ఆ తర్వాత వున్నవారికి ఏం జరుగుతూ వుందో తెలియడం లేదు. కానీ పరుగెత్తారు. దాంతో జనం కకావికలమైపోయారు. కొంతమంది వచ్చి మీద పడడంతో రాబోతున్న అపాయాన్ని సత్యనారాయణ పసిగట్టాడు.

అంతవరకూ భార్య చేయి పట్టుకుని వున్న ఆయన టక్కున ఆమెని వదిలి తల్లి చేతిని పట్టుకున్నాడు. పరుగులాంటి నడకతో ముందుకురికాడు. “కమాన్ బేబీస్ జనం వచ్చి మీద పడతారు” అని పెద్దగా అరిచాడు.

అప్పటికే జనం దూసుకొచ్చేస్తున్నారు.

ఏం జరుగుతూ వుందో ఎవరికీ తెలియని గందరగోళం. టపాసులు ఎడతెరిపి లేకుండా పేలుతూనే వున్నాయి. అవి టపాసులు అని తెలియని జనం వీధుల్లో పరుగెడుతున్నారు. సత్యనారాయణ తల్లి చేతిని వదలకుండా మిగిలినవాళ్ళు వస్తున్నారో లేదో చూసుకుంటూ నడుస్తూనే ఉన్నాడు.

మరో పది నిమిషాలకు ఆయన బంధువుల ఇంటికి చేరుకున్నాడు. వీధి వసారాలో నిలబడి మిగిలిన వాళ్ళకోసం చూస్తున్నాడు. ఒక్కొక్కరే తన కుటుంబ సభ్యులు వస్తున్నారు. తొలుత అన్నపూర్ణమ్మ ఆయాసంతో వచ్చి భర్తను చూసి రిలాక్సింగ్ గా నవ్వింది. మరో అయిదు నిముషాలకు ముగ్గురు కూతుర్లూ వచ్చారు.

రాని ఒక్క కూతురికోసం ఆయన ఆందోళనతో చూస్తూ అక్కడే నిలబడ్డాడు.

* * * *

తిరునాళ్ల జనంతో కలిసిపోయిన గణేష్ దాదా మాటిమాటికీ ఫోటో వంకా ఆమె వంకా చూస్తున్నాడు. అతను ఆ టౌనుకు చెందినవాడే. నిజం దాదా కాకపోయినా 'దాదా' అని పిలుచుకోవండ అంటే ఇష్టం. తన ధైర్యసాహసాల్ని గురించి గొప్పలు చెప్పుకోవడం అతని హాబీ. తననుచూస్తే టౌనంతా హడల్ అనీ, పోలీసులే సెల్యూట్ కొడతారని చెబుతుంటాడు. తనకు ఎమ్మెల్యే క్లోజ్ ఫ్రెండ్ అనీ, ఎం. పి. ఏ ఫంక్షన్ కయినా తనని పిలుస్తాడనీ డంబాలు పలుకుతుంటాడు.

అతని విషయం తెలిసినవాళ్లెవరూ అతనితో అయిదు నిమిషాల కంటే ఎక్కువ మాట్లాడ్డానికి ఇష్టపడరు. అప్పటికే తన దాదాగిరీ ఎలాంటిదో చెబుతూ సగం మెదడు తినేస్తాడు. తనేమిటో తనకు తెలుసు కనుక మాటలవరకే వుంటాడుగానీ ఎక్కడా చేతల్లోకి దిగడు. గొప్పలు చెప్పుకుంటూ వుంటాడేగానీ యింత వరకూ ఒక్కరితోనూ పేచీకి దిగి ఎరగడు. వంశీ టౌన్ కెళ్లినప్పుడంతా ఇతనితోనే కాలక్షేపం చేస్తుంటాడు. దాంతో మంచి స్నేహితుడయ్యాడు. రెండు రోజుల క్రితం వంశీ ఒక ఫోటో ఇచ్చి ఈమెను కిడ్నాప్ చేయాలంటే షాక్ తిన్నాడు.

అప్పటికే చెమటలు పట్టేశాయి భయంతో. "నిజంగా కిడ్నాప్ కాదు గణేష్ దాదా, ఉత్తుత్తి కిడ్నాపే, ఆమె ఎవరో కాదు... .నా భార్యే" అని మొదలుపెట్టి తమ ఛాలెంజ్ గురించి వివరించాడు.

"టపాసులు పెట్టాక జనం చెల్లాచెదురవుతారు. ఈ సమయంలో నువ్వు ఆమెని పట్టుకుని కారులోకి ఎక్కించెయ్. కారులో కూర్చోగానే మన ప్లాన్ చెప్పు. కామ్ గా అయిపోతుంది. చేయి పట్టుకునేటప్పుడే చెవిలో మెల్లగా నా పేరు చెప్పు, తనే వచ్చి కారు ఎక్కేస్తుంది సరేనా?"

అన్ని రోజులూ తనో దాదా అని చెప్పుకుని, ఇప్పుడు వెనక్కి తగ్గితే తన పరువు పోతుందనీ, స్వయానా భార్యనే ఉత్తుత్తి కిడ్నాప్ చేయమని అంటున్నాడనీ గ్రహించిన గణేష్ దాదా ఒప్పుకున్నాడు. తనతోపాటు ఒక శిష్యుడ్ని వేసుకుని కారు తీసుకెళ్లి గుడి వెనుక భాగాన చెట్ల చాటున పార్క్ చేశాడు. శిష్యుడ్ని టపాసులు కాల్చమన్నాడు. జనం చెల్లాచెదురుకాగానే ఫోటోలో వున్న సుజన చేయి పట్టుకున్నాడు.

ఆమె షాక్ తిని, భీతితో అతనివైపు చూసింది. "వంశీ" అన్నాడు మెల్లగా.

"వంశీ......" ఆమె ఏదో అడగబోతూ వుండగానే అప్పటికే కంగారుతో వణకుతున్న అతను ఆమె నోరును సుతారంగా చేతుల్తో మూసి ముందుకి లాగాడు.

ఆమెను కారు దగ్గరికి తీసుకొచ్చి డోర్ తెరిచి లోపలికి తోశాడు.

"వంశీ...." ఆమె మాటలు అతనికి వినిపించడం లేదు. ఎంత ఉత్తుత్తి కిడ్నాప్ అయినా కిడ్నాప్ అంటే కిడ్నాపే. అందుకే ఎంత ధైర్యంగా వుందామనుకుంటున్నా వీలుపడడంలేదు. భయంలాంటి ఫీలింగ్ అతని బలహీనమైన గుండెను మరింత బలహీనంగా చేస్తోంది. శిష్యుడు వచ్చి డ్రయివింగ్ సీట్లో కూర్చున్నాక అతనూ ఆమె పక్క వెనక సీట్లో కూర్చున్నాడు.

"వంశీ ఎక్కడున్నాడు? నన్ను ఎక్కడికి తీసుకెళుతున్నారు?

ఆమె మాటలకి విసుగొచ్చింది. భయం భయంగా ఆమె అడుగుతుంటే బీపీ రైజ్ అయిపోతున్నట్లనిపించింది. ... " కాసేపు మాట్లాడకుండా కూర్చుంటారా? ఇది ఉత్తుత్తి కిడ్నాపింగే. మిమ్మల్ని వంశీ మీ ఊరి పొలిమేరల్లో వున్నమామిడి తోట లోని ఫార్మ్ హౌస్ కి తీసుకురమ్మన్నాడు."అని చెప్పి ముఖానికున్న చెమటను తుడుచుకున్నాడు.

"అదీ... .అదీ" ఆమె ఏదో మాట్లాడితే తనకూ అనవసరంగా భయం కలుగుతుందని, తనని తాను రక్షించుకునే ప్రయత్నంలో ఆమె నోటిని మళ్లీ చేతుల్తో మూశాడు. అయితే ఈసారి మాత్రం బలంగా, కారు దాదాపు పది కిలో మీటర్లు పరుగెత్తి మామిడి తోటలోకి దారితీసింది.

* * * *

వంశీ సాయంకాలం ఆరుగంటల నుంచే తయారవడం మొదలుపెట్టాడు. శుభ్రంగా అరగంటపాటు స్నానం చేశాడు. పట్టుపంచె, తెల్లటి జుబ్బా తొడుక్కున్నాడు. లైట్ గా స్ప్రే చేసుకున్నాడు. ముఖానికి బాగానే పౌడర్ పట్టించాడు. తనూ, సుజన తినడానికి చపాతీలు, పేరు శనగపప్పు పచ్చడి తల్లిదగ్గర తయారుచేయించి క్యారియర్ లో సర్దుకున్నాడు. ఓ సంచీలో మల్లెపూల దండల్నీ స్వీట్ ప్యాకెట్ నీ, అగరు బత్తీల్నీ పెట్టుకున్నాడు. స్లిప్పర్స్ తొడుక్కుని మామిడితోటకు బయలుదేరాడు.

ఆ మామిడితోట అతనిదే. అందులో పాతకాలం నాటి సున్నపు మిద్దె ఒకటుంది. అక్కడక్కడా పెచ్చులు ఊడిపోయినప్పటికీ స్ట్రాంగయిన బిల్డింగ్ అది. మామిడి తోటను చూసుకునే ఓ జంట అందులో వుంటుంది. అంతక్రితం రోజే ఆ జంటకు డబ్బులిచ్చి వాళ్ల వూరికి పంపించేశాడు. రెండురోజుల వరకు తిరిగి రావద్దన్నాడు. ధర్మరాజు తిరునాళ్లలో ఒకానొక ముఖ్యమైన ఘట్టం గోగ్రహణం. ప్రతి సంవత్సరం సత్యనారాయణ తనకు కుటుంబ సభ్యులతో తిరునాళ్లకు వెళతాడని తెలుసు.

అందుకే తను సీన్ లో లేకుండా ప్లాన్ ను పకడ్బంధీగా తయారుచేసుకున్నాడు. దాదా కానీ దాదా గణేష్ కి మొత్తం పనినంతా అప్పగించాడు. ఫామ్ హౌస్ తాళం కూడా ముందురోజే అతనికిచ్చాడు. ఈ ప్లాన్ కి వంశీ పెట్టుకున్న పేరు "బందరు లడ్డు" బందరు లడ్డు సక్సెస్ అయి బందరు లడ్డూ లాంటి సుజనతో

మరో అరగంటకు శోభనం ఖాయమని ఎందుకనో అనిపిస్తోంది అతనికి. సాయంకాలంనుంచీ ఎడమకన్ను అదేపనిగా కొట్టుకుంటోంది.

మరి ఇది శుభసూచకమో, అశుభసూచకమో ఖచ్చితంగా తెలియదు. ఈపాటికి గణేశ్ దాదా సుజనను కారులో తీసుకొచ్చేసివుంటాడు. జనంలోపడి తన చిన్నకూతురు తప్పిపోయిందని మామయ్య అనుకుంటారే తప్ప ఇలా తను తీసుకొచ్చేసి వుంటానని ఊహించలేరు. తన బంధువుల ఇంటికి వెళ్ళే దారి తెలీక, ఫ్రెండ్స్ ఇళ్లకి వెళ్లుంటుందని అనుకుంటారు. సుజన చిన్నపిల్ల కాదు కనుక కంగారుపడే అవకాశంలేదు. ఏ తెల్లవారుజాముననో తిరిగి సుజనను రాజుపాళెంలో వదిలేస్తే సరిపోతుంది.

తనకు బంధువుల ఇల్లు తెలుసు గనుక అక్కడికి కొద్దిదూరంలో దిగబెట్టేస్తే వెళ్లిపోతోంది. రాత్రంతా ఫ్రెండ్ ఇంట్లో వున్నాననీ? అతి కష్టంమీద ఇల్లు కనిపెట్టేననీ సుజన అంటే ఇక ఏం మాట్లాడలేరు. దాంతో తన శోభనం సుఖాంతం అయిపోతుంది. ఇలా వూహించిన వంశీకి మరింత ఉత్సాహం వచ్చింది. నడకవేగం హెచ్చించాడు. తోటలోకి మలుపు తిరిగాడో లేదో ఓ ఆకారం ఎదురొచ్చింది.

అంత చీకట్లోనూ ఒకరి నొకరు గుర్తుపట్టగలిగారు. "సక్సెస్సా?" వంశీ తొందర తొందరగా అడిగాడు.

"ఆఁ – ఈ గణేష్ దాదా అంటే తమాషా అనుకున్నావా? అందుకే ఎమ్మెల్యే అంటూ వుంటాడు. నీలాంటివాడు ఒక్కడుంటే ఏకబిగిన మూడు నియోజకవర్గాల్లో గెలిచెయ్యొచ్చు అని. లోపలుంది మీ ఆవిడ. ఎందుకయినా మంచిదని తాళంవేసి తీసుకొచ్చాను. ఇదుగో తాళం చెవి" గణేష్ దాదా చేయి ముందుకు తోశాడు.

వంసీ తాళం చెవిని తీసుకున్నాడు. "చాలా థాంక్స్ దాదా. రేపువచ్చి ప్రతిఫలాన్ని ద్రవరూపంలో ఇచ్చుకుంటాలే"

"దానిదేముందిలే భయ్యా. ఈరోజు ఎం. పి. పార్టీకి పిలిచాడు. నాతో పార్టీ చేసుకోవడమంటే భలే సరదాలే. కానీ కిడ్నాపింగ్ వుందని చెప్పి వచ్చేశాను".

"మన ఎం. పీ. కి నీ కంపెనీ సరదాగానే వుంటుందిలే. తలలో ఏదయినా వుంటే తెలుస్తుంది ఆబాధ" శిష్యుడు జోక్ కట్ చేశాడు. కానీ గణేష్ దాదా పట్టించుకోలేదు.

"ఓ. కే భయ్యా! వస్తాం! లాస్టు బస్ కి వెళతాం. కారును ఉదయం మెకానిక్ మణికి ఇచ్చేయ్"

"అలానే"

గణేష్ దాదా, అతని శిష్యుడూ వెళ్ళిపోయారు. వంశీ సంచిలోంచి మల్లెపూలని ఓసారి వాసనచూసి ముందుకు కదిలాడు. తోట మధ్యలోని ఆ ఇల్లు వెన్నెలతో వెల్లవేసినట్లుంది. హాలు మధ్యలో వున్న పాలబల్బ్ కిటికీల్లోంచికూడా వెలుగును బయటికి చిమ్ముతోంది. వంశీ దాన్ని సమీపిస్తున్నకొద్దీ స్వయంగా వచ్చి తనకు చక్కిలిగింతలు పెడుతున్నట్లు అదోలా ఫీలయిపోతున్నాడు.

తాళం చెవితో తాళంతీసి తలుపుని వెనక్కి తోశాడు. హాలు మధ్యలో వున్న వ్యక్తిని చూసి చిన్న జర్క్ ఇచ్చాడు. రక్తమంతా తలలోకి చిమ్మింది. అలా ద్వారందగ్గరే నిలబడిపోయాడు. ఆమె – సుజన పెద్దక్కయ్య ఉమ.బందరులడ్డు' అని ముద్దుగా పిలుచుకున్న ప్లాన్ ఫెయిలవడంతో బుర్రంతా బ్లాంక్ అయిపోయింది వంశీకి. ఐడియా వచ్చేలోపు తనకు పోస్టులో వచ్చిన కేసెట్ విషయం తేల్చేయాలనుకున్నాడు. తన పెళ్లయిన తరువాత మద్రాసు కీల్ పాక్ సబ్ ఇన్ స్పెక్టర్ శరవణన్ తిరిగి వెళుతూ

చెప్పిన మాటలనూ తన దొంగ టెలిగ్రాం ఇచ్చినప్పుడు మామయ్య చిట్టిబాబే ఇదంతా చేసుంటాడని అనుమానించడం – వీటినన్నిటినీ కలిపి ఆలోచించాడు.

సుజన వెనుకనున్న చిట్టిబాబుది మద్రాసు అనీ. ఈ కేసెట్టూ అతనే పంపించి వుంటాడని నిర్ధారించుకున్నాడు. చిట్టిబాబు అనే ఈ కుర్రాడు సుజనతో ప్రేమలోపడి వుంటాడు. సుజన తిరస్కరించి వుంటుంది. దాంతో పగబట్టి వుంటాడు. తమ కుటుంబంలో కలతలు రేపడానికి ఈ కేసెట్ తయారుచేసి పంపించి వుంటాడు. వన్ సైడ్ లవ్ లోనే పగ, ప్రతీకారం పుడతాయి. ప్రేమ రెండు వేపుల నుంచీ వుంటే ఏ ప్రేమికుడూ తన ప్రేయసి కష్టాల పాలవ్వాలని కోరుకోడు.

భగవంతుడు కనిపించిన తరువాత ప్రాపంచిక విషయాలకు అంధుడై పోయినట్లు ప్రేమించినవాడు పగ, ప్రతీకారాలకు అతీతుడవుతాడు అందువల్ల చిట్టిబాబు డెస్పరేట్ అయి, ఆ స్థితిలో యింతటి సాహసానికి ఒడిగట్టి ఉంటాడని వంశీ కరెక్టుగానే ఊహించాడు. ఇంతటితో దీనికి ఫుల్ స్టాప్ పెట్టాలని నిర్ణయించుకోవడం వల్లే మద్రాసుకు బయలుదేరాడు. మద్రాసులో దిగి, మంచి హోటల్ లో గది తీసుకున్నాడు. స్నానం, భోజనం ముగించిన తరువాత పోలీసు స్టేషన్ కి ఫోన్ చేశాడు.

శరవణన్ దొరికాడు. తనను తాను పరిచయం చేసుకున్నాడు.

" ఎన్నా మాపిళ్ళే? ఎప్పువందాచ్చి?" అని అర్ధమయిందో లేదోనని "ఎప్పుడుదా వస్తివి?" అని చండాలపు తెలుగులో అడిగాడు.

"ఉదయమే వచ్చాను సార్ మీతో చిన్నపని వుంది."

"ఇప్పుడే డ్యూటీకి వస్తిని. నీదా ఇక్కడికి వచ్చేయి."

"అలానే సార్. మరో పావుగంటలో అక్కడకి వచ్చేస్తాను." ప్యాంటూ, షర్టు మార్చుకుని పోలీసు స్టేషన్ కి వెళ్లాడు వంశీ. ముందే ఫోన్ చేయడం వల్ల గుర్తుపట్టి అహ్వానించాడు శరవణన్.

ఓ పోలీసు కానిస్టేబుల్ తో కాఫీ పట్రమని చెప్పి – మీ మామయ్య బాగా వున్నాడా?" అని అడిగాడు.

"బావున్నారండీ. ఆయనకి తెలియదు నేనిక్కడికి వస్తున్నట్లు"

ఏదో జరిగిందని పోలీసు బుర్రకి తట్టింది. "ఏన్నా అచ్చి మాప్పిళ్లయి?" సందేహంగా అడిగాడు.

పోస్టులో తనకు కేసెట్ వచ్చిన విషయమూ, అందులో ఏం వున్నదీ చెప్పాడు.

"కేసెట్ తెస్తివా?"

"ఆఁ" కేసెట్ తీసుకుని మరో గదిలోకి దారితీశాడు

శరవణన్. అక్కడున్న వి సి ఆర్ లో కేసెట్ పెట్టి ప్లే చేశాడు. అంతా చూసి, తిరిగి గదిలోకి వచ్చాడు. ఆయన ముఖంలో ఆందోళన కొట్టిచ్చినట్లు కనిపిస్తోంది.

"ఇదంతా ఆ బాస్టర్డు పనే. అయితే కేసెట్ లో వున్న వాడు వాడుకాడు. కానీ దీన్ని నమ్మవద్దు నువ్వు. అంద పొన్ను మంచి పిల్ల."

నేనూ నమ్మడం లేదు సార్ సుజన ఎలాంటి అమ్మాయో నాకు తెలుసు. తను చేసిన పనిని ధైర్యంగా ఒప్పేసుకోగలదు, సమయం రాక చిట్టిబాబు గురించి చెప్పలేదుకానీ లేకుంటే చెప్పేది. ఇప్పుడు సడన్ గా ఆమెను అడగడం ఇష్టం లేకపోయింది. అందువల్లే అతనిని గురించి తెలుసు కోవడానికి స్వయంగా మీ దగ్గరికి వచ్చాను" అన్నాడు వంశీ.

“నువ్వు రొంబా పయ్యా. నిన్ను మొదటిసారి చూసినప్పుడే జంటిల్ మాన్ అనుకున్నాను” శరవణన్ రిలీఫ్ గా అన్నాడు.

కాసేపాగి చిట్టిబాబు, సుజనకు మధ్య నడిచిందంతా చెప్పి “చివరికి ఆ బాస్టర్డు నువ్వెలా కళ్యాణం చేసుకుంటావో చూస్తానని సుజనను బెదిరించాడు. వాడు పెళ్లిపందిట్లో ఏదయినా రభస చేస్తాడేమోనని నేను వచ్చాను. కానీ వాడు రాలేదు. ” - అని ముగించాడు.

“తను యిష్టపడ్డ అమ్మాయి తనను ప్రేమించలేదంటేనే మగవాడి అహం దెబ్బతింటుంది. ఆ పైన తమ సంస్కారాన్ని బట్టి రియాక్షన్ “ వుంటుంది.

కొందరు ఆ అమ్మాయి మంచిది కాదని ప్రచారం చేస్తారు. మరికొందరు ట్రాక్ మార్చేసి, మరో అమ్మాయిని ప్రేమించడంలో మునిగి పోతారు. ఇలా రక రకాలు, ఇద్దరూ ప్రేమించేసుకుని, పరిస్థితులవల్ల విడిపోతే అదోరకమైన బాధ. అలాంటప్పుడు ఆ అమ్మాయిమీద అబ్బాయి కక్ష పెంచుకోకపోయినా పిచ్చి పిచ్చి వేషాలు వేస్తాడు. బార్ లోతాగుతూ తనను ఆ అమ్మాయి ఎంత గొప్పగా ప్రేమించిందో చెప్పుకుంటూ ఏడుస్తాడు. ఇంకొందరు పర్మినెంట్ గా ప్రేయసికి బదులు మందును ఆశ్రయిస్తారు.

మరికొందరు చాలా విచిత్రంగా ప్రవర్తిస్తుంటారు. దీనికి ఉదాహరణగా మా ఫ్రెండ్ హరేష్ తన ప్రేయసి ఫస్ట్ నైట్ రోజున ఏం చేశాడో చెబుతాను” అన్నాడు వంశీ.

“సొల్లుబూ మాప్పిళ్లయి లవ్ అన్నా రొంబా ఇష్టం నాకు” అని ఉత్సాహంగా అన్నాడు శరవణన్. వంశీ కాస్తంత ముందుకు వంగి చెబుతున్నాడు. *

* * * *

వంశీ అప్పుడు డిగ్రీ ఫైనలియర్లో వుండేవాడు. ఆర్ట్సు కాలేజీ హాస్టలులో వుండేవాడు. అతని రూమ్మేటు హరీష్ ఇద్దరూ మంచి వయసులో వుండడంతో ప్రపంచమంతా తమదే అన్నట్టు ప్రవర్తించేవాళ్లు. రాత్రనకా, పగలనకా, బజార్ల వెంబడి తిరిగేవాళ్లు. రోజు రాత్రి పదిగంటల ప్రాంతాన హాస్టల్ నుంచి కాఫీ తాగడానికి బజారుకు బయలుదేరేవారు. అంత రాత్రిపూట ఎవరూ లేని నిశ్శబ్దంలో నడుస్తూ సెక్స్ ఫాంటసీలలో తేలిపోయేవాడు హరీష్.

"ఇప్పుడు మనం నడుస్తున్నామా! అంతలో అదిగో ఆ ఇంటి డాబా మీది తలుపు తెరుచుకుంటుంది. మనం ఇదంతా చూడకుండా వెళుతుంటాం. ఎవరో మనల్ని పిలుస్తున్నట్లు చప్పట్లు వినపడుతాయి. వెనక్కి తిరిగి తల పైకెత్తుతాం. స్ట్రీట్ లైట్ వెలుగులో ఓ ఆంటీ కనిపిస్తుంది. ఆంటీ అంటే ఆంటీ కాదులే వివాహిత అనుకో. ముప్పైయేళ్లుంటాయి. ట్రాన్స్ పరెంట్ నైటీలో లోపలి అందాలన్నీ కనిపిస్తుంటాయి. అందంగా, అంతకంటే సెక్సీగా డెబనార్ సెంటర్ స్ప్రెడ్ లా వుంటుంది. మనం దగ్గరికి వెళతాం."

"లోపలికి రండి. మావారు క్యాంప్ కెళ్ళారు. వారం రోజులదాకా రారు. ఒంటరిగా వుండాలంటే నాకు చాలా భయంగా వుంది అంటుంది. అప్పుడు మనిద్దరం వెళతాం. ఇక ఆపైన ఏం జరుగుతుందో ఊహించుకో." ఇలా చెప్పేవాడు హరీష్. ఈ మాటలు వింటూ వుంటే వంశీకి ఒళ్లంతా వేడెక్కిపోయేది. ఇటువంటి వాటినే మార్చి మార్చి చెప్పేవాడు హరీష్. ఓ రోజు ఇంజనీరింగ్ స్టాఫ్ కాలనీకి వెళ్లాడు. అక్కడ అతని మామయ్య వుంటున్నాడు. చాలా సంవత్సరాల వరకూ అతని కుటుంబానికీ, అతని మామయ్య కుటుంబానికీ ఏవో మనస్పర్ధలు వుండేవి.

తిరిగి ఇటీవలే ఒకరికొకరు కలుసుకుంటున్నారు. ఆ రోజు మామయ్య పెద్దకూతురి బిడ్డ బారసాల. తాము రావడానికి వీలుకావడంలేదని నువ్వెళ్లి వచ్చేయ్

అని ఇంటినుంచి లెటర్ వస్తే బయలుదేరి వెళ్లాడు. అదే మొదటిసారి వెళ్లడం. వెళ్ళగానే ఓ అమ్మాయి వచ్చి 'రా బావా' అని నవ్వును ముఖం నిండా పులుముకుని అహ్వానించింది.

సంక్రాంతి పండుగనాడు పెద్దింటి ముందు వేసిన రంగుల ముగ్గులా వుండే ఆ అమ్మాయిని చూసి హరీష్ లవ్ ఎట్ ఫస్టుసైట్ అంటారే అలా ఫీలయ్యాడు. ఇక అక్కడ ఉన్నంతసేపూ ఆమెకే కళ్లను తగిలించేశాడు. ఆమె పేరు నీహారిక. డిగ్రీ రెండో సంవత్సరం చదువుతోంది. లవ్ లో పడినప్పట్నుంచీ హరీష్ స్టయిలే మారిపోయింది.

తిరుణాళ్ళలో సందడిగా వుండేవాడు, కర్ఫ్యూ వీధిలా నిశ్శబ్దంగా అయిపోయాడు. సెక్స్ ఫాంటసీలు లేవు. చదువు లేదు- సంధ్యలేదు. ఎప్పుడూ నీహారిక ధ్యాసే. ఆమె కాలేజీకి వెళ్లేటప్పుడు, వచ్చేటప్పుడు బస్టాండ్ లో కాపు కాసేవాడు. ఏ రోజయినా ఆమె నిలబడి ఒక మాట మాట్లాడితే ఆ మాటనే గాయత్రి జపంలా మననం చేసుకునేవాడు.

అతను తను కనబడ్డప్పుడు నర్వస్ గా ఫీల్ కావడం, మాట్లాడేప్పుడు తడబడడం, తన ఆజ్ఞలను నెరవేర్చడానికి వున్నట్లు నిలుచోవడం అన్నీ పసిగట్టింది. ఆమె కూడా అతని ఆకర్షణలో పడిపోయింది. మూడు సినిమాలు ఆరు లవ్ లెటర్స్ తో ఒక సంవత్సరం హేపీగా గడిచిపోయింది.

వీళ్ల ప్రేమ వ్యవహారం ఇళ్లల్లో తెలిసిపోయింది. రెండు పక్షాల వారూ వీరి పెళ్లికి ససేమిరా అన్నారు. ఎంత ఒత్తిడి తెచ్చినా లాభం లేకపోయింది. ఆమెకు మరో సంబంధం చూడడం మొదలుపెట్టారు. హరీష్ భగ్న ప్రేమికుడై పోయాడు. గడ్డం పెరిగింది. చదువు పూర్తిగా అటకెక్కింది. ప్యాంట్ జిప్ వూడిపోయి వున్నా, చొక్కా బొత్తాం ఊడిపోయినా గుర్తించే స్థితిలో లేడు. నీహారికకి పెళ్లి ఫిక్సయి పోయింది.

“రేయ్! నేను పెళ్లి చేసుకోలేకపోయినా నీహారికను పెళ్లికూతురి అలంకరణలో చూడాలని వుందిరా” అని వంశీ దగ్గర బాధపడిపోయాడు.

“వద్దురా!” నువ్వు అక్కడికి వెళ్లకు, మీ మామయ్య అసలే చండశాసనుడు”

“మరి ఎలారా?”

“ఏం చేయడం? ప్రాప్తం అంతేననుకోవాలి” హరీష్ వెళ్లకనే నీహారిక పెళ్లి జరిగిపోయింది. తిరుచానూరులో పెళ్లి. ఆ సాయంకాలం దంపతులు ఇంటికి తిరిగి వచ్చేశారు. ఆ రోజంతా భోజనం లేకపోవడం వల్ల మరీ నీరసపడిపోయాడు

హరీష్. క్షణానికోసారి ‘రేయ్ వంశీ! ఈ పాటికి నలుగు పెట్టేసి వుంటారు కదరా’ ఈ సమయానికి మంగళసూత్ర ధారణ అయిపోయి వుంటుంది కదరా’ అంటూ అక్కడ జరిగే ప్రతి సన్నివేశాన్నీ కళ్లముందుకు తెచ్చుకునేవాడు.

వంశీకి ఇదంతా విసుగనిపించినా భరించక తప్పలేదు. ఆ రాత్రే నీహారిక ఫస్ట్ నైట్. “ఇంటికి వెళ్లయినా తనని చూసి వస్తారా?” సాయంకాలం కాగానే మిత్రుడ్ని అడిగాడు హరీష్.

“ఈ రాత్రికే ఆమె శోభనం. ఇప్పుడెందుకు అక్కడికి? మంచికో చెడ్డకో ఆమెకు వేరొక వ్యక్తితో వివాహం జరిగిపోయింది.”

“లేదురా! చివరిసారి చూచి వచ్చేస్తానురా” చిన్నపిల్లాడిలా కళ్లలో నీళ్లు కుక్కుకుని అడుగుతున్న అతనిని ఆపడానికి మనసొప్పడం లేదు వంశీకి. “సరేరా! వెళ్ళి ఓసారి చూచి వచ్చేయ్” అన్నాడు.

దానికే ఆనందపడిపోయాడు అతను. ముఖం కడుక్కుని బయల్దేరాడు.

అతను వెళ్లేసరికి పెళ్లిళ్లు హడావుడిగా వుంది. ఎక్కువమంది లేకపోయినా వున్నవాళ్లే అటూ ఇటూ తిరుగుతూ బిజీగా కనిపించారు. అతన్ని మొదట చూసింది నీహారిక అక్కయ్య.

"రారా హరీష్! పెళ్లిలో ఎక్కడా కనపడలేదే" అంటూ గేటు తీసింది.

ఏం చెబుతాడు అతను? తను ప్రాణపదంగా నీహారికను ప్రేమించాననీ, ఆమె తనకు దక్కకుండా పోయే ఆ కార్యక్రమానికి హాజరు కాలేకపోయాననీ కన్నీళ్లతో తప్ప మాటల్లో చెప్పలేడు. అందుకే జీవంలేని నవ్వు నవ్వాడు. అతన్ని చూడగానే నీహారిక తండ్రిమాత్రం నొసలు చిట్లించాడు. మాట్లాడకపోతే బావుండదని 'ఇప్పుడే వచ్చావా?' అని ముక్తసరిగా అడిగాడు.

తలూపి హాల్లో కుర్చీలో కూర్చున్నాడు. అతడి కళ్లు ఆమెకోసం వెతుకుతున్నాయిగానీ ఆమె కనపడడం లేదు. అంతలో నీహారిక అక్కయ్య ఒక వ్యక్తిని తీసుకొచ్చి 'నీహారిక భర్త సురేష్ కుమార్' అని పరిచయం చేసింది. అతన్ని ఆపాదమస్తం పరిశీలిస్తూ తనతో బేరీజు వేసుకున్నాడు. ఏ విధంగా చూసినా అతను తనతో తూగలేడని అనిపించింది. అతను ఏదో మాట్లాడుతున్నా ఇబ్బందిగా జవాబులు చెబుతున్నాడు. మాటల్లో వుండగానే చీకటి పడిపోయింది.

'భోజనాలకు లేవండి' ఎవరో పిలుస్తున్నారు. అక్కడ భోజనం చేయడం ఇష్టంలేకపోయినా నీహారికను చూడాలన్న బలమైన కోరిక హరీష్ ను అక్కడినుండి లేవనివ్వలేదు.

ఏదో తిన్నానంటే తిన్నాననిపించి లేచాడు. తొమ్మిదిగంటలయినా ఆమె కనిపించలేదు.

మరో అరగంటకు శోభనం కార్యక్రమం ప్రారంభమైంది.

అతను హాల్లోనే కుర్చీకి అతుక్కుపోయాడు.

సురేష్ కుమార్ తెల్లబట్టలో, అంతకంటే తెల్లనైన నవ్వుతో హాలులో అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు. వెనుక ద్వారం దగ్గర అలికిడైతే చటుక్కున అటు తల తిప్పాడు హరీష్. చుట్టూ నలుగురైదుగురు స్త్రీలు వస్తుంటే లోనికి అడుగు పెడుతోంది నీహారిక. తెల్లటి చీరలో అచ్చు రతీదేవిలా వున్న ఆమెను చూస్తూనే అనాలోచితంగా టక్కున కుర్చీలోంచి పైకి లేచాడతను.

మెడలో వొడవాటి నెక్లెస్, దాంతోపాటు పెద్ద పసుపుదారం, పాపిట మధ్య బంగారు జలపాతంలా వున్న పాపిటబిళ్ల – ఆమె అక్కడక్కడ బంగారు పూతపూసిన వెండి బొమ్మలా వుంది. పెళ్లికొడుకునూ, పెళ్లికూతుర్నీ నిలబెట్టి దిష్టి తీశారు. పెళ్లి కొడుకు హాల్లోంచి శోభనం గదిలోకి నడిచాడు. నీహారికను స్త్రీలు ఆ గది ద్వారం దగ్గరికి తీసుకెళ్లారు. ఇక ఆమె లోనికి అడుగు పెట్టబోయేంతలో జరిగింది ఆ సంఘటన.

హాల్ లో ఓ మూల నిలుచున్న హరీష్ దబ్బున క్రింద పడిపోయాడు. నీరసంవల్లో, తన ప్రేయసి పర్మనెంట్ గా మరొకరిపరం అయిపోతూ వుందన్న భావంవల్లో తెలియదుగానీ అతను స్పృహ తప్పాడు. ఎవరో కింద పడ్డట్టనిపించి వెనక్కి తిరిగిన నీహారికకు అతను కనిపించాడు. అంతవరకు ఆమె అతన్ని గుర్తించలేదు. పెళ్లాడిన వ్యక్తితో గడపడానికి శోభనం గదిలోకి అడుగుపెట్టబోతున్న సమయంలో ప్రియుడు స్పృహతప్పి పడిపోతే ఓ అమ్మాయి తట్టుకోగలదా? కానీ ఏం చేయగలదు మౌనంగా రోదించడం తప్ప.

ఏం జరిగిందో అర్థం కావడానికి అందరికీ కొంత సమయం పట్టింది. అందరూ అతని చుట్టూ మూగారు. నీహారిక తండ్రి వంటగదిలోకి పరిగెత్తి జగ్ తో నీళ్లు తెచ్చి ముఖంమీద చల్లాడు. ఈ హడావుడికి పెళ్లికొడుకు గదిలోనించి వచ్చాడు. పెళ్లికూతురికి స్వయానా బావ అయిన వ్యక్తి ఆ సమయంలో అలా స్పృహతప్పి

పడిపోవడం అతనిలో చిన్న అనుమానాన్ని రేపింది. పక్కింటి వ్యక్తిని పురమాయించి హరీష్ ను హాస్పిటల్ కు తీసుకువెళ్ళే ఏర్పాటు చేశాడు నీహారిక తండ్రి.

“ఎందుకలా అయిపోయాడు?” పెళ్ళికొడుకు తన మామయ్యను అడిగాడు.

“తల తిరిగుంటుంది” ఆయన చాలా క్యాజువల్ గా సమాధానం చెప్పాడు.

“అతను ఎందుకలా పడిపోయాడో నాకు తెలుసు” అని అందరికి వినిపించేలా గట్టిగా అరిచి తమ ప్రేమకథ అంతా చెప్పాలనిపించింది నీహారికకు. కానీ పడకటింట్లో తనకోసం ఎదురుచూస్తున్న భర్త తనను చూసి ఏదో బాధ కలిగి స్పృహ తప్పిన ప్రియుడు – వీటి మధ్య నలిగి పోయిందామె. నోటంట మాట రాలేదు. బలిపశువుగా బెదిరినకళ్లతో, చెదిరిన కళ్లతో మెల్లగా పడకటింట్లోకి అడుగు పెట్టింది.

* * * *

“రొంబా ఇంట్రస్టింగ్ ఫస్టునైట్ స్టోరీ చెప్పవయ్యా మాప్పిళై” శరవణన్ చాలా ఫీలయిపోతూ చెప్పాడు.

“ప్రేయసీ తనకు దక్కకపోతే బాధపడతారు తప్ప ఆమెకి హాని చేయాలనుకునేవాళ్లు తక్కువ. పోనీ వన్ సైడ్ లవ్ లో అయితేనే ద్వేషించడం మొదలుపెడతారు. చిట్టిబాబులాంటి వాడు అంతటితో ఆగకుండా కక్ష పెంచుకుంటాడు. అందులో భాగంగానే ఈ క్యాసెట్ నాకు పంపించాడు. కానీ ఇందులో వున్నది సుజన కాదు. అది నాకు స్పష్టంగా తెలుసు. అయితే ముఖం మాత్రం సుజనదే. అలా ఎలా మేనేజ్ చేశాడో నాకు అర్థంకావడంలేదు” వంశీ తన సందేహాన్ని చెప్పాడు.

శరవణన్ ఏదో ఐడియా తట్టినట్లు వేగంగా కదిలి దూరంగా వున్న ఫోన్ ని దగ్గరికి లాక్కున్నాడు. ఏదో నెంబర్ తిప్పాడు.

“హలో- హలో”

“........ – ....”

“శరవణన్ ఎస్. ఐ.”

“...........”

“వణక్కం” అని తమిళంలో మాట్లాడాడు.

వంశీకి ఒక్క ముక్కకూడా అర్ధంకాలేదు. మరో రెండు నిమిషాలపాటు మాట్లాడి శరవణన్ ఫోన్ పెట్టేశాడు. “ఇప్పుడు అంతా క్లియర్ గా అర్ధమయింది. మాప్పిళే ఇప్పుడు నాన్ దా ఫోన్ చేసింది కంప్యూటర్ సెంటర్ కి. ఇలాంటి ఫేక్ క్యాసెట్ ఎట్లా తయారుచేసి జనాన్ని మోసం చేయవచ్చునో చెప్పినారు. వేరే ఒక అమ్మాయి, చిట్టిబాబు కలిసిన ఈ క్యాసెట్ ను తీసుకున్నారు.

హోటల్ కి వెళ్లినట్లు, గదిలో రొమాన్స్ జరిపినట్లు షూట్ చేశారు. ఆ తర్వాత కంప్యూటర్ సాయంతో సుజనను ఆ అమ్మాయి ముఖం స్థానంలో ఎక్స్ పోజ్ చేయించారు. అంటే ఛాతీ వేరే అమ్మాయిది. ముఖం మాత్రం సుజనది అంటే సుజన ఫోటోదన్నమాట” శరవణన్ గొప్ప రహస్యం చెప్పినట్లు రిలాక్స్ గా ఫీలయ్యాడు.

మొత్తం అర్ధమయింది వంశీకి. సైన్సు పెరిగేకొద్దీ మనిషి మరింత వికృతంగా తయారవుతున్నాడనడానికి ఇది మంచి ఉదాహరణ. కంప్యూటర్ సాయంతో లేని మనిషిని ఉన్నట్లు చూపించవచ్చన్నమాట. టెక్నాలజీని ఇంత నీచదారి వాడాడన్న చిట్టిబాబుమీద అతనికి విపరీతమైన కోపం వచ్చింది. కానీ తమాయించుకున్నాడు.

ఆ బాస్టర్డుని ఇప్పుడా స్టేషన్ కి లాక్కొచ్చి లాకప్ లో పడేస్తాను. ఎన్ని కేసులున్నాయో అన్నీ పెట్టి అంతుతేలుస్తాను” అన్నాడు శరవణన్.

“వాడు కోలుకోలేని విధంగా దెబ్బకొట్టడానికి ఓ మంచి ప్లాన్ వుంది సార్! అలా ప్రొసీడ్ అవుదాం.”

“ఎన్నప్పా అది?”

చిట్టిబాబుకి ఎలా షాక్ ట్రీట్ మెంటు ఇవ్వాలో వివరించాడు వంశీ.. మొత్తం విన్నాక శరవణన్... “అద్భుతంగా వుందప్పా! దీంతో వాడి తల తిరుగుతుంది. జీవితంలో ఎప్పుడూ ఇలాంటి వెధవ ఆలోచనలు చేయడు. అలానే చేస్తాం మాప్పిళే” అని వంశీవేపు అడ్మయిరింగ్ గా చూసాడు.

“థాంక్యూ సార్”

“అవును మాప్పిళే. నీకు ఫస్ట్ నైట్ జరగలేదు కదా! మరి బాడీ సుజనది కాదని ఎలా చెప్పగలిగావ్?” శరవణన్ తన సందేహాన్ని బయటపెట్టాడు.

“కాసెట్ లోని అమ్మాయి చెస్ట్ మీద ఎడం ప్రక్కన పెద్ద పుట్టుమచ్చ వుంది. సుజనకు అలా లేదు. ఇది ఎలా తెలుసంటే” అని ఆగి- “ఫస్ట్ నైట్ జరక్కపోయినా అక్కడవరకు తెలుసు. మేము లవర్స్ కదా! సమయం చిక్కినప్పుడు అంతవరకు అలా చేసేది” చెప్పి సిగ్గుతో తల దించుకున్నాడు వంశీ.

* * * *

సుజన, లాలస దేవాలయానికి బయల్దేరారు. ఆ రోజు సాయంకాలం సుజన లాలసను ఆహ్వానించింది. ఇంట్లో బోరుగా వుండడంవల్లా, వంశీ కనిపిస్తాడేమోనన్న ఆశవల్లా శివాలయం వరకు వెళ్ళాలని నిర్ణయించుకుంది. లాలస రాగానే బయల్దేరారు. వీధిలో నడుస్తుంటే ఎవరెవరో కనిపిస్తున్నారు గానీ వంశీమాత్రం కనపడడంలేదు. ఎక్కడి కెళ్ళాడో కూడా ఆమె ఊహించలేకపోతోంది. కిడ్నాప్ ప్లాన్ అందరికీ

తెలిసిపోయింది. అక్కయ్యలంతా ఆట పట్టించారు. గడువుకూడా అయిపోతూ వుంది. ఛాలెంజ్ లో నెగ్గనేమోనన్న అనుమానం కూడా మొదలయింది.

కిడ్నాప్ ప్లాన్ బెడిసికొట్టడంతో ఉత్సాహం తగ్గింది. ఉన్న కొద్ది రోజుల్లో వంశీ మరో ప్లాన్ చేస్తాడో లేదో తెలియడంలేదు. తమ పందెంలో ఓడిపోవడాన్ని తలుచుకుంటేనే కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరుగుతున్నాయి.

"ఏమిటి సుజనా! అంత డీప్ గా ఆలోచిస్తున్నావ్? మాట్లాడాలని పిలిచి మౌనవ్రతం పాటిస్తున్నావే." లాలస అడగడంతో ఆలోచనల్లోంచి మెల్లగా తెప్పరిల్లింది సుజన.

లాలసకు ముప్పై ఏళ్ళుంటాయి. బాగా కత్తిరించుకున్న జుట్టు, ఆకారంలో అనాసపండులా వుంటుంది. కళ్ళు నేరేడుపళ్ళలా మెరుస్తుంటాయి. పెదవులు దొండపండ్లయితే, బుగ్గలు కమలాఫలాల్లా కనిపిస్తుంటాయి. ఆమె వక్షస్థలం ద్రాక్షపళ్ళ గుత్తులయితే, బొడ్డు చెర్రీస్ పండులా ఎర్రగా వుంటుంది. దూరంనుంచి చూస్తే ఆమె ఒక పళ్ళబుట్టలా అనిపిస్తుంది. "మా వంశీ కనిపిస్తాడేమోనని చూస్తున్నా. అంతే తప్ప మరేంలేదు" సంజాయిషీలా చెప్పి చిన్నగా నవ్వింది సుజన.

"కొత్త పెళ్ళికూతుర్రై పోతివి. అందునా ముద్దు ముచ్చటా ఇంకా తీరలేదాయె. శోభనం జరిగిపోతే సగం జీవితం తెలిసిపోయినట్లే. శోభనం రోజే తన భవిష్యత్తు ఎలావుంటుందో తెలిసిపోతుంది స్త్రీకి. కొందరికైతే ఆరోజుతోనే జీవితం ముగిసిపోతుంది. మా మంజులకయితే ఫస్టునైట్ రోజునే పారాణిని తుడిచెయ్యాల్సి వచ్చింది. సుజన ఒక్కక్షణం ఆగింది.

"ఫస్ట్ నైట్ రోజున భర్త చనిపోయాడా?" తన బాధనూ, ఆశ్చర్యాన్ని ప్రకటించింది.

"ఆఁ కానీ అది మామూలు చావుకాదు" అంది లాలస.

"మరి?"

"అదో పెద్ద విషాదంలే."

"ఏం జరిగిందో చెప్పవా?

"చెబుతాను." తిరిగి ఇద్దరూ నడుస్తుండగా లాలస చెబుతోంది.

"మంజుల అని నా స్నేహితురాలుండేది. ఆ పిల్ల పక్కన పసుపు కొమ్ము పెడితే వెలవెల బోయేది. అంతలా బంగారు ఛాయతో మెరిసిపోయేది. డిగ్రీవరకు చదువుకుంది. మధ్యతరగతి కుటుంబం. మంచి పెళ్ళి సంబంధమే కుదిరింది. పెళ్ళికొడుకు పేరు స్వరూప్. ఫుడ్ కార్పోరేషన్ లో ఏదో ఉద్యోగం. మొదటిసారి చూడగానే మెత్తటివాడు అనిపిస్తాడు.

కట్నం దగ్గరకానీ లాంఛనాల విషయంలోగానీ ఏమీ పేచీలు పెట్టలేదు. పెళ్ళికూతురి యింట్లోనే పెళ్ళి. తెల్లవారుజామున ముహూర్తం కావడంతో బంధువులంతా ఉదయం పది గంటలకల్లా వెళ్ళిపోయారు. ఇక మిగిలింది కొద్దిమంది మాత్రమే. పెళ్ళి ఇల్లు ఎలా వుండాలో అలానే వుంది ఇల్లు. అందరూ ఆనందంతో కీ ఇస్తే నవ్వుతున్నట్లే హడావుడిగా వున్నారు. మంజుల ఇద్దరు తమ్ముళ్ళయితే మరీ మితిమీరిపోయారు.

నిన్నటివరకు ఏమీ కాకపోయినా ఉదయం ఆ మూడుముళ్ళూ వేసి తమ ఇంట్లో అతి ముఖ్యుడయిపోయిన స్వరూప్ ను చూస్తుంటే వాళ్ల అభిమానం ఆగడంలేదు. దాన్నంతా తమ అల్లరితో, సరదాలతో తెలియజేస్తున్నారు. పెద్దవాడు టెన్త్ క్లాసు, రెండోవాడు నైన్త్ క్లాసు. ఒకరికొకరి జోడీ అయిపోయి బావని అల్లరి పట్టిస్తున్నారు. అతని జుట్టుని వెనక్కి లాగడం, తమ అక్కయ్య రమ్మంటూ వుందని

ఊరకనే చెప్పడం, ఆయన ఎక్కడికి అంటే ఏప్రిల్ ఫూల్ అని ఎగతాళి చేయడం, తమ అక్కయ్య రమ్మందని ఒట్టి తెల్ల పేపర్ల వుండ ఇవ్వడం చేస్తున్నారు.

స్వరూప్ ప్రతిసారీ బేలపోతున్నాడు. అంత అమాయకుడు అతను. ఓ మూల నలుగురు పేకాట ఆడుతున్నారు. తమ అరచేతుల్లోనే స్వర్గం వున్నట్లు పేకముక్కలవేపు కాక మరోవేపుకి చూడడంలేదు వాళ్ళు. సాయంకాలం నుంచే శోభనం హడావుడి ప్రారంభమయింది. మంజుల తమ్ముళ్ళు టౌన్ నుంచి రెండు బుట్టలతో పూలు తెప్పించారు. గదిలో వేసిన పట్టెమంచానికి కర్రలు పెట్టి పూలపందిరి వేశారు. కనకాంబరాలు, మల్లెపూలతో ఆ గది ఒక పట్టెమంచంలా ఎంతో అందంగా వుంది. భోజనాలు ప్రారంభమయ్యాయి. మంజుల తమ్ముళ్ళ అల్లరి ఎక్కువైంది. అతను ఎటో చూస్తున్నప్పుడు ముందున్న విస్తరి తీసి దాచి పెట్టారు. నీళ్లగ్లాసు మాయం చేసి దాని స్థానే పన్నీరు పోసిన గ్లాస్ పెట్టారు. అతనికి తెలియకుండా వడలను విస్తట్లో వేశారు. అతను ఒక వడ తినగానే మరో రెండు వడలు ప్రత్యక్షమవుతున్నాయి. మేమంతా వాళ్ళ అల్లరిని బాగా ఎంజాయ్ చేస్తున్నాం. తొమ్మిది గంటల ప్రాంతాన పురోహితుడు వచ్చాడు. ఏవేవో మంత్రాలు చదివాక గ్రీన్ సిగ్నల్ ఇచ్చి వెళ్ళిపోయాడు.

అప్పటికి మంజుల అలంకరణ కూడా పూర్తయింది. తెల్లటి చీరలో ఆమె గంధర్వ కన్యలా తళతళ మెరిసిపోతుంది. మెడలోని పసుపుతాడు కూడా ఆమెకు ఎనలేని అందాన్నిచ్చింది. ఆ తాడు బంగారు ఆభరణంలోనే అనిపించిందంటే ఆమె ఎంత చక్కగా వుందో ఊహించు. పెళ్ళికొడుకు గదిలోకి వెళ్ళాడు. స్త్రీలంతా కలిసి మంజులను తీసుకొస్తున్నారు. అప్పుడు వినిపించాయి కేకలు. హృదయాన్ని కోస్తున్న అరుపులు విని అందరూ జడుసుకున్నారు.

పేకాటరాయుళ్ళు సైతం అక్కడికి దూసుకొచ్చారు. ఏం జరిగిందో తెలియకపోయినా ఇద్దరు ముగ్గురు స్త్రీలు ఏడవడం మొదలుపెట్టారు. అరుపులు

వినిపిస్తున్నది శోభనం గదిలోంచి. అందరం అక్కడికి పరిగెత్తాం. అక్కడి దృశ్యం చూడగానే ఏదో ఘోరం జరిగినట్లనిపించింది. పెళ్ళికొడుకు కిందపడిపోయి వున్నాడు. అటూ ఇటూ మంజుల తమ్ముళ్ళు పెద్దగా ఏడుస్తూ అతనిని లేవమన్నట్లు కుదుపుతున్నారు. అతనెందుకు పడిపోయాడోనన్న ప్రశ్న అందరి ముఖాల్లోనూ చిన్న కొక్కెంలా వేలాడుతోంది. అందరం స్వరూప్ చుట్టూ గుమిగూడాం. మా చిన్నాన్న కంగారుగా అతని నాడిని పరిశీలించి- "నీళ్ళు తీసుకురండి" అని అరిచాడు.

ఇద్దరు ముగ్గురు హడావుడిగా వంట గదిలోకి పరిగెత్తారు. మా వెనక నిలుచున్న మంజులయితే గాలివానలో చిక్కుకుపోయిన చిన్న పడవలా అయిపోయింది. ఆమె అంతగా వణికిపోతోంది. అతని ముఖాన నీళ్ళు చిలకరించారు. అందరి ముఖాల్లోనూ ఆందోళన అరచేతిమందాన పేరుకుపోయింది.

"డాక్టర్ కి కబురు పంపండి" ఎవరో అరిచారు.

మంజుల తమ్ముళ్ల దుఃఖం చెప్పనలవి కాలేదు. ఎక్కిళ్ళు పెట్టి ఏడుస్తూ అతన్ని కుదుపుతున్నారు.

ఎవరూ రాకముందునుంచే వాళ్ళిద్దరూ శోభనం గదిలో ఎందుకు ఉన్నారోనన్న ప్రశ్న నాలో మొదలయింది. మేం వచ్చేప్పటికే వాళ్ళిద్దరూ అక్కడే వున్నారు. నాకొచ్చిన అనుమానం మా చిన్నాన్నకు కూడా కలిగింది. ఆయన ప్రతిసారి వాళ్ళిద్దరివంకా చూస్తున్నాడు. వాళ్ళు బావ ఏమైపోయాడోనన్న కంగారువల్ల ఏమీ గుర్తించడం లేదు. అంతలో డాక్టర్ వచ్చాడు.

"ఏమైంది?" అంటూ కిందకు వంగి స్టెత్ తో పరీక్షిస్తున్నాడు. అటూ ఇటూ దానిని జరిపి 'ప్చ్' అంటూ పెదవులు ఆడించాడు.

"ఏమిటి డాక్టర్?" మా చిన్నాన్న అడిగాడు.

"గుండాగిపోయింది. చనిపోయాడు"

అప్పుడు మంజుల వేసిన కేకతో ఇల్లే కదిలిందో, భూమే కంపించిందో, ఆకాశమే ఊడిపడిందో నాకు తెలియదు. మంజుల అమ్మ అయితే ఫెయింటై పడిపోయింది. ఆమె తండ్రి కుప్పకూలిపోయి చేతుల్ని ముఖానికి అడ్డం పెట్టుకున్నాడు. తమ్ముళ్ళిద్దరూ బావపై పడిపోయి రోదిస్తున్నారు.

"ఇంతకీ ఏమైంది?" డాక్టర్ అందరివైపు చూస్తూ అడిగాడు.

దానికి సమాధానం ఎవరి దగ్గరా లేదు. గదిలో ఏం జరిగిందో ఎవరికి తెలుసు? ఏడుపు మధ్య మంజుల పెద్ద తమ్ముడు చెప్పాడు.

"మా వల్లే చచ్చిపోయాడు డాక్టర్! బావని ఆటపట్టించాలని మేము ముందే అటకమీద ఎక్కిదాక్కున్నాం, బావ గదిలో అడుగుపెట్టి, మంచం దగ్గరికి రాగానే నల్లటి మఫ్లర్ లను ముఖాలకు అడ్డంగా కట్టుకున్న మేము ఒక్కసారిగా ఆయన ముందుకి దూకాం. అంతే బావ కిందపడిపోయాడు.

"భయంతో సడన్ గా గుండె ఆగిపోయినట్టుంది" డాక్టర్ చెప్పాడు.

మేమంతా శవం చుట్టూ మూగాం. లాలస చెప్పడం పూర్తిచేసి, అప్పటి దుఃఖం మరో మారు కదలడంతో కన్నీళ్ళు తుడుచుకుంది. "ఓ చిన్న తమాషా ఎంత పెద్ద విషాదాన్ని తెచ్చిందో" సుజన స్వగతంలా అంది. ఇద్దరూ ఏమీ మాట్లాడుకోలేకపోయారు. ఆ సంఘటన తాలూకు బాధ గొంతుకు అడ్డం పడుతోంది. ఇద్దరూ శివాలయం చేరుకున్నారు. చేతులెత్తి మొక్కుతున్న మునుల్లాగా చెట్లు, శివుడ్ని అభిషేకం చేయాలని ఉవ్విళ్ళూరుతున్నట్లు అలలై సాగుతున్న నీటికొలనూ, మంత్రాలను చదువుతున్నట్లు అరుస్తున్న పిట్టలూ, అప్పుడే స్నానం చేసి గుడికి

వచ్చినట్లు చల్లగా తగులుతున్న గాలి-ఆ వాతావరణం వాళ్ళిద్దరినీ సేదతీరుస్తున్నట్లుంది. ఇద్దరూ తిరిగి మామూలైపోయారు.

“ఆ ఇసుకలో కూర్చుందామా?” ముందుగా సుజన ప్రపోజ్ చేసింది.

“అలానే” ఇద్దరూ ఇసుకలో కూర్చున్నారు.

“శోభనం రోజున నేను చెప్పిన విషాదాలే కాదు. తమాషాలు కూడా జరుగుతుంటాయి” లాలస పెదవుల మీదకి నవ్వు తెచ్చుకుంటూ అంది. ఏదయినా ఒక విషయం మీద చర్చ జరుగుతుంటే అందరూ తమకు తెలిసిన విషయాలన్నీ చెప్పటానికి ఉబలాటపడతారు. ప్రస్తుతం లాలస పరిస్థితికూడా అదే. శోభనం టాపిక్ రావడంతో తాను విన్నవీ, కన్నవీ చెప్పాలని తొందరపడిపోతూ వుంది.

“శోభనం రాత్రంటే అన్ని రసాల సమ్మేళనపు ముద్ద, శృంగారమే కాదు, అన్ని రసాలూ వుంటాయి. తమాషా అంటున్నావు అదేమిటో చెప్పు”

“సుమతి అని మా చుట్టాలమ్మాయి వుండేది. వాళ్ళ నాన్న మరీ సోమరిపోతు. చేస్తున్న ఉద్యోగాన్ని వదిలిపెట్టి ఇంట్లో కూర్చుండిపోయాడు. సంసారం అంటే ఎలానో లాక్కురావచ్చుగానీ, మిగిలిన అవసరాలు తీరడం కష్టమైపోయింది. ఆమె తల్లి పూసలుకుట్టి, వచ్చిన డబ్బుతో సంసారం నడిపేది. సుమతి తొమ్మిదో తరగతితోనే చదువును అటకెక్కించేసింది. డబ్బు అవసరం చాలానే వుండేది. తిలకం సీసాకూడా కొనలేని స్థితి. ఇదిగో- ఇలాంటి పరిస్థితుల్లో డబ్బు ఎలా సంపాదించాలో తెలుసుకుంది. దీనికి ఆమె వదిన ప్రోత్సాహం వుండేది.

పెళ్ళినాటికి ఆమె పేర ముప్పైవేల రూపాయలు బ్యాంకులో వున్నాయి. నిజానికి పెళ్ళిచేసుకోవాలని ఆమెకి ఏ కోశానాలేదు. కానీ పెళ్ళి తప్పనిసరనీ ఇకనుంచి జీవన

విధానం మార్చుకోమని వదిన మరీ మరీ సలహా ఇవ్వడంతో సరేనంది. సొంతంగా ఆటో నడుపుకునే వ్యక్తితో పెళ్ళి జరిగింది.

ఫస్టునైట్ గదిలోకి పంపించేందుకు సుమతితో వాళ్ళవదిన 'ఈ మగవాళ్ళు స్వార్థపరులు. తాము ఎంత చెడిపోయివున్నా, తన భార్య మాత్రం అనాఘ్రాత పుష్పంలా వుండాలని కోరుకుంటారు. అందుకే నువ్వు కాస్త నటించు' అని హితబోధ చేసింది.

తలవూపి గదిలోకి అడుగుపెట్టింది సుమతి. "తలుపు దగ్గరే నిలబడిపోయావేం? సిగ్గా?" మురిపెంగా అడుగుతూ ముందుకు వచ్చాడు పెళ్ళికొడుకు.

ఆమె ఏమీ మాట్లాడలేదు. మరింత సిగ్గుతో తలను వాల్చేసింది. అతను మెల్లగా చేయిపట్టుకున్నాడు. మొత్తం వళ్ళంతా చిన్న జర్క్ ఇచ్చినట్లు కదిలింది. సుతారంగా చేయి విడిపించుకుంది. భుజంమీద చేయివేసి మంచం దగ్గరికి నడిపించుకెళ్ళాడు.

'కూర్చో' ఆమె అలానే నిలబడి వుండడంతో మళ్ళీ అతనే 'కూర్చో' అన్నాడు.

మంచం అంచులమీద కూర్చుని పాలు అందించింది. అతను పాలు కాసిన్ని తాగి గ్లాస్ ఇస్తూ 'మిగిలినవి నువ్వు తాగు' అన్నాడు.

"ఈ పాలా? నేను తాగను. ఇంతవరకు ఎంగిలిపాలు తాగలేదు" చిన్నగా చెప్పింది.

అతనిలో జీవకళ మరింత హెచ్చింది. "ఫరవాలేదు-తాగు"

అతని చేతిలోని పాలగ్లాసు తీసుకుని ఓ సిప్ చేసి 'మీకోసం తాగాను' అంది సిగ్గుపడుతూ నెమ్మదిగా.

"థాంక్స్" అని మళ్ళీ సంభాషణను పొడిగించాడు. "పెళ్ళిచూపుల్లో నిన్ను చూసింది మొదలు నిద్రరాలేదు. ఎప్పుడెప్పుడు మూడు ముళ్ళూపడి నిన్ను

ఆక్రమించుకుందామనే ఆరాటమంతా. ఎప్పుడయినా ఆదమరిచి నిద్రపోతే కలలో నువ్వే”

“నేనా? ఆశ్చర్యంగా వుందే. అమ్మాయికి ప్రియుడు తప్ప పర పురుషుడు కలలోకి రాడట. అబ్బాయిలకయితే ప్రేయసి తప్ప మిగిలిన స్త్రీలే కలలోకి వస్తారట.”

అతను గతుక్కుమన్నాడు. అలాంటి స్టేట్ మెంట్ లు వినడం అతనికి కొత్త. “నీకెలా తెలుసు ఇవన్నీ?”

“ఏదో ఒక సందర్భంలో మా వదిన చెప్పింది.” అప్పటికి కుదుటపడ్డాడు.

పక్కన కూర్చోవడం వల్ల ఆమె స్పర్శ అతనిలో సెగల్ని రేపుతోంది. ఫర్నేస్ పక్కన కూర్చునట్లుంది. ఇక ఆగలేకపోయాడు. ఆమె మీదకు వంగి ముద్దుపెట్టుకున్నాడు. ఆమె గబుక్కున బుగ్గ దొరక్కుండా ముఖాన్ని పక్కకు తిప్పుకుని సిగ్గుల మొగ్గయింది.

“నాకో ముద్దు పెట్టవా?” అతను అభ్యర్థించాడు. ఆమె రెండు చేతులతోనూ ముఖాన్ని కప్పుకుంది. అయినా ఆమె వేళ్ళ సందుల్లోంచి సిగ్గు ప్రసరిస్తూనే వుంది. ఆమె అలా సిగ్గుపడడాన్ని చూస్తుంటే ఆమెకి ఏమాత్రం అనుభవం లేదని నిర్ధారించుకున్నాడు. చేతుల్ని కిందకు లాగాడు. మరో మారు ముద్దు పెట్టుకున్నాడు. అయితే ఈసారి పెదవులమీద. అందులోని అనుభూతిని ఆనందిస్తున్నట్టు ముఖాన్నంతా వెలిగించినా-

“ఛీఛీ-ఎంగిలి” అంది.

ముద్దు పెట్టుకోవడాన్ని ఎంగిలంటున్న ఆమెను తృప్తిగా చూసుకున్నాడు. ఇక ఆగలేక మెల్లగా పడుకోబెట్టాడు. కానీ ఆమె వెంటనే స్ప్రింగులా పైకి లేచింది. అలా

లేచినప్పుడు ఆమె ఎద అతనివేళ్ళ కొసన తగిలి అతనిలో నిప్పును రాజేసింది. అతను తిరిగి పడుకోబెట్టాడు. ఆమె పైకి లేచింది. ఈసారి వేళ్ళన్నీ ఆమె ఎద స్పర్శకు జివ్వుమన్నాయి. ఇలా రెండు మూడుసార్లు పైకిలేచి, ఆపైన అలసటతో పడుకుండిపోయాడు. పక్కనుంచి ఆమె మీదకు వాలాడు. వక్షస్థలంలో ముఖాన్ని గుచ్చాడు. సముద్ర కెరటంలా ఒక్కసారిగా పైకిలేచి ఝల్లున కొట్టినట్లు ఉక్కిరిబిక్కిరయ్యాడు. చీరపైట పక్కకి తొలగింది.

రౌండ్ నెక్ జాకెట్ పైభాగాన కనిపిస్తున్న ఆ భాగం నెలవంకని అక్కడ తగిలించుకున్నట్లుంది. ఆ నునుపుకీ, మెరుపుకి అతని తల తిరిగింది. ఆ భాగాన్ని స్పృశించాలన్న కోరికతో ఆ ప్రయత్నం చేసాడు. ఆమె అతని చేతుల్ని విదిలించి కొట్టి పైటను సర్దుకుంది. అలా చేసినందుకు అతనేమీ ఫీల్ కాలేదు! పై పెచ్చు ఎంతో ఖుషీ అయిపోయాడు.

తాను అలా చేసినందుకు నొచ్చుకున్నట్లుగా- "సారీ! భయంగా వుంది" అందామె.

"మొదట్లో అంతే" అని మళ్ళీ నెలవంకను పట్టుకోడానికి మేఘములా వాలాడు. ఈసారి ఆమె చేతుల్ని విదిల్చికొట్టలేదు. కానీ చేతుల్ని అడ్డం పెట్టింది. సందు చేసుకుని అతని చేతులు కదులుతున్నాయి. చాలా కష్టపడి జాకెట్ మొదటి హుక్ ని పట్టుకున్నాడు. హుక్ లన్నీ తొలగుతుంటే ఆమె ఎద శుక్లపక్షమే అయింది. పూర్ణచంద్రుడు ద్విపాత్రాభినాయం చేస్తున్నట్లున్న ఆమె వక్ష ద్వయంమీద ముఖం ఆన్చి, పైపైకి పాకుతున్నాడు. అప్పుడామె ఎద కృష్ణపక్షమే అయింది.

ఆ భాగాన్నంతా అతని ఛాతీ మూసేసింది. అమావాస్య చీకటి ఆకాశంలా వున్న అతని ఛాతీ ఒత్తిడిని తాళలేక అటూ ఇటూ కదిలింది. ముఖాన్నంతా ముద్దులతో ముంచేస్తుంటే నిస్సహాయంగా ముఖం పెట్టింది. అతని కుడిచేయి కిందకు దిగి బొడ్డును తడుముతోంది. చక్కిలి గింతలు కలిగి ఆమె నడుము ఆదరించింది. సడలిన

చేతిని మళ్ళీ యధాస్థానంలోకి నెట్టాడు. అతను మరింత కిందకు దిగి చీర కుచ్చిళ్ళను పట్టుకున్నాడు.

అయితే ఆ పట్టుకోవడంలో అతను అరచేతిని బాగా ముందుకు పోనిచ్చాడు. ఆమె ఇబ్బందిగా కదిలి, అతన్ని తోసివేయడానికి ప్రయత్నించింది. అతను ముసిముసిగా నవ్వుకుంటూ మరింత బిగుసుకుపోయాడు. కుచ్చిళ్ళను గబుక్కున పైకి లాగాడు. ఆమె అంతే వేగంతో ముఖాన్ని పక్కకు తిప్పుకుంది. పెంపుడు జంతువును మొదటిసారి మచ్చిక చేసుకున్నంతగా అతను ఫీలయిపోతున్నాడు. చీరముడి వీడిపోయింది.

ఆమె సిగ్గుతో చచ్చిపోయింది.

తనతోనే వుంటానన్న నేస్తం మోసంచేసి మధ్యలోనే చేతిని వదిలేసినట్లు ఆమె తన చీరవేపు చూస్తుంటే అతను విజయ గర్వంతో నవ్వాడు. బంగారు ఇసుక మైదానంలో తనొక్కడే వున్నట్లు అతను కళ్ళను మరింత విప్పదీసాడు. అతని కళ్ళు నగ్నత్వాన్ని తాగుతూ కైపెక్కాయి. ఆమె మూడంకెలో తన శరీరాన్ని ముడిచింది.

అతను చేతులతో ఆ అంకెను చెరిపేసి ఒకటిని చేసాడు. నిలువుగా సాగిన ఆమెమీద పూర్తిగా వాలాడు. ముందుకు దూసుకొస్తున్న అతన్ని చూసి ఆమె కెవ్వున అరవబోయింది. ఆ శబ్దం పెదవులు దాటి రాకుండా జాగ్రత్తపడ్డాడు. తన పెదవులతో ఆమె పెదవులను మూశాడు. ఆమె గింజుకోబోయింది. తోసెయ్యాలని ప్రయత్నించింది. ముఖంమీద గోళ్ళతో రక్కింది. ఛాతీమీద గుద్దింది. ఇంతచేస్తున్నా అతను మాత్రం చిన్నపిల్లాడులా కొయ్యగుర్రం ఆడుకున్నట్టే వున్నాడు. మధ్యలో ఆమె ఎందుకోగానీ కేకపెట్టింది. ఆమె పెదవులు బాధనంతా వ్యక్తం చేయడానికి ఏవో శబ్దాలను చేస్తున్నాయి.

ఈ అవస్థ అంతా ఎప్పుడు కలుగుతుందో తెలిసిన అతను ఆమెను అనునయిస్తూ "మొదటిసారి ఇదంతా తప్పదు" అని అంటూనే ఉన్నాడు.

ఆమె బాధనంతా పళ్ళ మధ్య బిగించింది. కళ్ళల్లో నీరు ఊరడం కూడా తెలుస్తూనే వుంది. మరో అయిదు నిమిషాలకి గ్రీష్మంలో శీతల పవనం తాకినట్లు ఆమె రిలీఫ్ గా ఫీలయింది. అతను ఆమె పక్కన వున్నాడు. "అద్భుతం-ఏం కావాలన్నీ కోరుకో ఇస్తాను" అన్నాడు ఆమెవైపు చూస్తూ.

అంతవరకు ఎంతో అద్భుతంగా నటించిన ఆమె, అదంతా ఆ క్షణంలో ఒక్కసారి మరిచిపోయి "వంద రూపాయలు ఎక్కువివ్వు—" అంది.

అంతే! అతను ఫ్రీజ్ అయిపోయాడు. తన తప్పు తెలిసిన ఆమె నాలుక కరుచుకుంది. కానీ అప్పటికే జరగాల్సిన అనర్థం జరిగిపోయింది." లాలస చెప్పిందంతా విని నవ్వుతోంది సుజన.

"పాపం గురుడు షాకై పోయి ఉంటాడు. అంతవరకు తను పెళ్ళి చేసుకుంది కన్య అని మురిసిపోతున్న అతను, ఆమె చివరి మాటలు విని ఎలా అయిపోయాడో ఊహిస్తుంటే నవ్వొస్తోంది."

"ఆఁ మగాడు ఎప్పుడూ అంతే. తనకు లేని శీలం స్త్రీకి వుండాలంటాడు" లాలస కసిగా అంది. ఆమె మళ్ళీ "సుమతి సంఘటనకూ, నా ఫస్ట్ నైట్ కూ చాలా పోలికలున్నాయి. అయితే నాది రివర్స్ కేసు, అంతే తేడా అంది.

"రివర్సా? ఎలా?" సుజన ఆసక్తిగా అడిగింది.

"అదంతా పెద్ద కథ" అంటూ లాలస తన శోభనాన్ని గురించి చెప్పడం ప్రారంభించింది.

"నువ్వు ఎప్పుడూ ఊర్లో లేకపోవడంవల్ల మా కుటుంబ విషయాలు తెలిసుండవు. అందుకే మొదటినుంచీ వివరంగా చెబుతాను. మాది పిచ్చాటూరు దగ్గర శివగిరి. మా నాన్న పిచ్చాటూరు పిడబ్ల్యుడీలో ఉద్యోగం చేసేవాడు. ఇద్దరు అన్నయ్యలు, ఒక అక్కయ్య తరువాత చిన్నదాన్ని నేను. ఓ మోస్తరు కుటుంబం. అక్కయ్య పెళ్ళినాటికి వచ్చిన పి.ఎఫ్ తో దాని పెళ్ళి ఎలానో చేశారు. ఇక మిగిలింది నేనొక్కదాన్నే. అన్నయ్య లిద్దరూ పెళ్ళిళ్ళు చేసుకుని తిరుపతిలో చేరిపోయారు.

ఇంటర్ తో నా చదువాగిపోయింది. నా వివాహమూ జరిపించి, ఏదో ఫించను డబ్బుతో కాలం వెళ్ళబుచ్చాలని నాన్న అభిప్రాయం.... దాంతో సంబంధాలు చూడడం మొదలుపెట్టారు. చాలా సంబంధాల తరువాత చివరికి ఓ సంబంధం కుదిరింది. అబ్బాయికి తల్లీదండ్రీ లేరు. వున్నది అన్నయ్య మాత్రమే. ఆయనా వేరేగానే వుంటున్నాడు అదే ఊర్లో. పెళ్ళికొడుకుతో పాటు అతని అన్నయ్యా, వదినా నన్ను చూడడానికి వచ్చారు. పెళ్ళికొడుకు చూడడానికి బాగానే వున్నాడు. పేరు కిషోర్. ఊర్లో చిన్న రైస్ మిల్లుంది.

అన్నదమ్ము లిద్దరికీ అందులో భాగముంది. మిల్లు నిర్వహణంతా అన్నయ్యదే. వచ్చే లాభాల్లో చెరిసగం పంచుకుంటారు. ఎకరం పొలం కూడా వుంది. నాన్నకు అన్ని విధాలా ఈ సంబంధం నచ్చింది. కట్నంకూడా పెద్దగా అడగలేదు. ఇష్టం వచ్చినంత బంగారంపెట్టి పెళ్ళి చేసెయ్య మన్నారు. డబ్బు అడగకపోవడంతో నాన్న హాయిగా ఫీలయ్యాడు. పదిహేను సవర్లలో రకరకాల ఆభరణాలు చేయించుకున్నాను. పెళ్ళి మా ఊర్లోనే జరిపించాడు నాన్న. పెళ్ళిలో ఒక స్త్రీ నన్ను ఆకర్షించింది. ఆమెకు ముప్పై ఏళ్ళుంటాయి. సన్నగా, నాజుగ్గా వుంది. కొద్దిగా మేకప్ ఎక్కువైై ఆమె నా దృష్టిలో పడలేదు.

పెళ్ళికొడుకుతో మరీ క్లోజ్ గా వుండడంవల్లే ఆమెనే చాలాసార్లు చూస్తూ వుండిపోయాను. మంగళసూత్రధారణ అయిపోయాక మా అక్కయ్యను అడిగాను. “ఎవరామె?”

“పెళ్ళికొడుక్కి పిన్ని వరసవుతుందట. దూరపు బంధువులే.... పేరు మాధవి. “ఒకే లోగిలిలో ఇద్దరూ ఇళ్ళూ” అని తనకు తెలిసినంతవరకు ఆమె వివరాలు చెప్పింది అక్కయ్య.

మధ్యాహ్నం విందు ముగిశాక చాలామంది బంధువులు వెళ్ళిపోయారు. “శోభనం పెళ్ళికొడుకింట్లో చేయడం మా ఆచారం. నాలుగు గంటలకి వెళ్ళిపోతాం” అతని పిన్ని చెబుతోంది మా నాన్నకి. నేను వాళ్ళకి కాస్త దూరంలో వుండి వాళ్ళ మాటలు వింటున్నాను.

“మా ఇంట్లోనే చేయడం మా ఆచారం” నాన్న చెప్పాడు— అంతలో అందరూ అక్కడ గుమిగూడారు. చాలాసేపు తర్జన భర్జన జరిగాక చివరికి పెళ్ళికొడుకు ఇంటికి బయల్దేరడానికే నిర్ణయం తీసుకున్నారు. సాయంకాలం మూడు గంటలకి ఓ మెటాడోర్ వ్యానులో బయల్దేరాం. అప్పుడు నావెంట మా అత్తగారింటికి మా అక్కయ్యా, ఇద్దరు వదినలూ, పెద్దన్నయ్యా వచ్చారు. నేను ఊహించిన దానికంటే బావుంది నేను మెట్టిన ఇల్లు. పాత డాబా ఇల్లు అది. రెండు పోర్షనులుగా వుంది. అందులోని ఒక పోర్షన్ నా భర్తది రెండోది ఆయన పిన్నిది.

రెండు పోర్షన్లకూ కలిసి ఒకే లోగిలి. నా భర్త అన్నయ్య అదే ఊర్లో వేరే ఇంట్లో ఉంటున్నాడు. “ఆయనేనట మీవారి పిన్ని భర్త” అని చూపించింది మా అక్కయ్య.

వెర్రిబాగులోడిలా వున్నాడు ఆయన. నేను నమ్మశక్యంకానట్టు చూశాను. ఆయన మొదటిభార్య చనిపోయాక ఈమెను చేసుకున్నాడట. పిల్లల్లేరు. ఈమె పేరు ఏమిటో

తెలుసా? మాధవి. ఈ వయసులో అంత షోకులేమిటో" అని మూతి మూడు వంకర్లు తిప్పింది మా అక్కయ్య.

"పోనీలేవే. ఆమెకి మాత్రం ఎంతుంటుంది వయసు? ముప్పై ఏళ్ళుంటాయేమో. భర్త ముసలివాడయినంత మాత్రాన అలంకరించుకోకూడదా?"

ఆ తరువాత మా అక్కయ్య ఏమీ మాట్లాడలేదు. ఒకే ఇంట్లో రెండు కాపురాలు వుండడం నాకు మాత్రం బాగానే వుంది. మాధవి తోడూ నీడగా వుంటుందని సంబరపడ్డాను.

"మేం మాటల్లో వుండగానే చీకట్లు పడ్డాయి. వదిన, అక్కయ్య కలిసి నన్ను అలంకరించారు. భోజనాలయ్యాక శోభనం కార్యక్రమం ప్రారంభమయింది. ఎందుకనో మా వారు డల్ గా కనిపించారు. పెళ్ళిలో అలిసిపోయారని సర్ది చెప్పుకున్నాను. మా పోర్షన్ లో చిన్న హాలూ, వంటగదీ, ఓ పెద్దగదీ వున్నాయి. పెద్దగదిలో శోభనం ఏర్పాటుచేశారు. కొంతసేపు సరదా పట్టించాక మమ్మల్ని గదిలోకి తోశారు.

విచిత్రమేమిటంటే ఈ తంతు జరుగుతున్నంతసేపూ మాధవి కనిపించలేదు. లోపలి కెళ్ళగానే "గొళ్ళెం పెట్టు" అన్నారు ఆయన. అదే మొదట మాట్లాడిన మాట. గొళ్ళెం పెట్టాను. ఆయన చరచరా నడిచి మంచంమీద కూర్చున్నారు. నేను నేలచూపులు చూస్తూ ద్వారందగ్గరే నిలబడిపోయాను.

"వచ్చి, కింద చాపవేసి పడుకో. ఈరోజు బాగా తలనొప్పిగా వుంది" అన్నారు.

మనస్సు చివుక్కుమంది. అంతవరకు దేదీప్యమానంగా వెలిగిన బల్బు ఒక్కసారిగా ఆరిపోయి చీకటిలో చిక్కుకుపోయినట్లు అనిపించింది. నాకు నేను తమాయించుకున్నాను. ఓ మూల వున్న చాపా, దిండు తీసుకుని మంచం పక్కన పరుచుకున్నాను. ఆయన అటు తిరిగి పడుకుని వున్నారు. మెల్లగా చాపమీద

కూర్చున్నాను. పడుకోవాలో, అలానే కొంతసేపు కూర్చోవాలో తెలియడంలేదు. చిన్నగా దగ్గాను.

ఆయనలో చలనంలేదు. నిద్రపోయారనుకుని నేనూ పడుకున్నాను. ఎప్పుడో చిన్నప్పుడు అమ్మా నాన్నా ఊరికెళితే యిలా ఒంటరిగా పడుకుని ఏడ్చాను. అది గుర్తువచ్చింది ఆ సమయంలో. ఏదో తెలియని వెలితి వూపిరి ఆడనివ్వడంలేదు. గుండెలమీద బలంగా నొక్కుతున్నట్లు అనిపించింది. ఎప్పుడో తెల్లవారుజామున కళ్ళు మూతలుపడ్డాయి. నిద్రలేచిచూస్తే పడకపైన ఆయనలేరు. పడకమీదనుంచి లేచి, అన్నీ మడిచిపెట్టి దొడ్లో కెళ్ళాను. అక్కడ జామచెట్టు కింద మాధవి, ఆయనా మాట్లాడుకుంటున్నారు.

అప్పటికే మాధవి ఫ్రెష్ గా తయారయివుంది. వర్షంలో తడిసిన బొండుమల్లిలా అందంగా, అంతకంటే సెక్సీగా వుంది. అసూయలాంటిది కలిగింది నాలో. నన్ను చూసి నవ్వి ఏదో అంటుంది. ఆయన ముఖం చాటుచేశారు. మరి నవ్వారో, ఏమయినా అన్నారో నాకు తెలియదు. అక్కడినుంచి తిరిగి వచ్చాను. మరో రెండు రాత్రులూ మా శోభనం జరగలేదు. నేను గదిలోకి వెళ్లడం తరువాయి ఆయన అటుతిరిగి పడుకుంటున్నారు. మొదటి రాత్రి తలనొప్పని చెప్పారు కానీ ఆ తర్వాత ఆ మాట కూడా లేదు.

మా అక్కయ్య, వదినలు అడిగితే శోభనం జరిగిందని చెప్పాను. అంతకంటే సిగ్గు విడిచి ఎలా చెప్పగలను? ఆయన ఎందుకలా ప్రవర్తిస్తున్నారో నాకు అంతుపట్టడంలేదు. ఏదో మిస్టరీ మామధ్య అడ్డుగోడయి లేచింది. నాలుగోరోజు మా వాళ్లంతా వెళ్ళిపోయారు. మా వాళ్లు అటు బస్సుకు వెళ్లారో లేదో మాధవి, ఆయన టౌన్ కి బయలుదేరారు. “ఇంటికి సరుకులు తీసుకుని సాయంకాలం బస్సుకి వచ్చేస్తాం” మాధవి నాతో చెప్పింది. రెండో బస్సుకి ఇద్దరూ వెళ్లిపోయారు.

మాధవి భర్త పొలం వెళ్లాడు. ఆయన రాత్రి తప్ప ఎప్పుడూ కనిపించడు. ఉదయం నిద్రలేవగానే పొలం వెళతాడు. ఇక చీకటిపడ్డాకే యింటికి రావడం. ఇంట్లో ఒంటరిగా వున్నాను. ఏం చేయాలో తోచక పాత మాగజైన్ వుంటే తిరగేస్తూ కూర్చున్నాను. ఒక అరగంట గడిచాక అనసూయ వచ్చింది. మా తోటికోడలు – కిషోర్ అన్న భార్య. సాదరంగా ఆహ్వానించాను.

ఆమెను చూడడం ఆత్మీయురాల్ని చూస్తున్నట్లుంది. అవీ యివీ మాట్లాడాక అసలు విషయంలోకి వచ్చింది ఆమె. "మా మరిది బాగా చూసుకుంటున్నాడా?" అడిగింది.

ఔనూ, కాదూ అన్నట్లు తల ఆడించాను.

"అతను కాపురం చేస్తానన్నా ఆమె చేయనివ్వదు. అదే ఆ టక్కులాడి – మాధవి వాళ్ళిద్దరికీ ఆ సంబంధం వుంది" రహస్యం కాబట్టి గొంతు తగ్గించి చెప్పింది.

నామీద పిడుగులే పడ్డాయో, నాకింద భూమి చీలిందో తెలియదుగానీ అంతు తెలియని అగాధంలో పడిపోయినట్లనిపించింది. గుండెల్లో ఎగిసిన మంట కళ్లల్లో కాగడాలయి లేచింది.

"నీ జీవితం ఎలా వుంటుందోనని నాకు భయంగా వుంది" జాలిగా అంది అనసూయ.

నామీద సానుభూతి ప్రకటిస్తున్న ఈ స్త్రీ పిల్ల కావాలని మా ఇంటికి పెళ్లికొడుకుతో పాటు వచ్చింది. నూరు అబద్ధాలాడయినా సరే ఒక పెళ్లి చెయ్యాలన్న చిన్న వాక్యాన్ని అడ్డం పెట్టుకుని ఎంతమంది జీవితాల్ని నాశనం చేస్తున్నారో వీళ్లు. ఆమె గొంతుపిసికి చంపెయ్యాలన్నంత కోపం వచ్చింది. తమాయించుకున్నాను.

"మరి నువ్వు అతన్ని ఆమె నుంచి ఎలా దూరం చేస్తావో – నీ కాపురాన్ని ఎలా నిలబెట్టు కుంటావో నా కయితే తెలియదుగానీ, నువ్వు దీన్ని సాధించి మా మరిదిని

దారిలోపెట్టాలి. ఊర్లో తలెత్తుకుని తిరగలేకపోతున్నాం” అని అసలు విషయం చెప్పింది.

అదీ సంగతి. ఇదంతా నామీద ప్రేమతో చెప్పింది కాదు. ఆమె మరిది అక్రమసంబంధం మాన్పించి, ఊర్లో ఆమెకీ, ఆమె భర్తకి తల వంపులు లేకుండా చేయాలన్నమాట. వాళ్ల సమస్యను పెళ్లిపేరుతో నాకు బదిలీ చేశారు. మనుషులు ఎంతగా దిగజారిపోతారో మొదటిసారి నాకర్థమైంది. బహుశా వీళ్ళే బలవంతంమీద అతనిని పెళ్లికి ఒప్పించివుంటారు. ఎవరి వుద్దేశాలు ఏవయినా మొత్తానికి బలయింది మాత్రం నేను. వెంటనే అతన్ని విడిచిపెట్టి పుట్టింటికి వచ్చెయ్యాలనిపించింది. కానీ ఠక్కున ఆ ఆలోచన మానుకున్నాను.

అంతలో మా ఎదురింటి హంస గుర్తొచ్చింది. హంసది మా ఎదురిల్లే. అప్పులకు తట్టుకోలేక భర్త ఆత్మహత్య చేసుకోవడంతో పుట్టింటికి చేరిపోయింది. పెళ్లయి సంవత్సరం దాటకుండానే ఇంటికి వచ్చేసిన కూతుర్ని చూసి ముసలి తల్లి భోరు బోరున ఏడుస్తుంటే ఊళ్లోని కుర్రకారు మాత్రం ఆమెను చూసి లొట్టలేయడం ప్రారంభించింది. ఉదయం నిద్రలేచింది మొదలు పొద్దుపోయేవరకు మగవాళ్లంతా ఆమె ఇంటి ఎదురుగ్గా చేరిపోయి, బాతాఖానీ వేసేవాళ్లు, తెల్లబెల్లంలా బ్రహ్మాండంగా వుండే హంసను వలలో వేసుకోవడానికి ఎవరికి వారు ట్రై చేయడం మొదలుపెట్టారు.

కొందరయితే ఆమె ఇంటి చూరే అయిపోయారు. మరికొందరు ఆమె ఇంటి దడిలా అయిపోయారు. ఇరవై నాలుగు గంటలూ ఎవరో ఒకరు ఆమె ఇంటిముందు తచ్చాడ్డం మొదలుపెట్టారు. కొందరు రాయబారాలు పంపారు. మరికొందరు ప్రేమలేఖలు రాశారు. ఇంకొందరు ఖరీదయిన కానుకలు పంపారు. అందర్నీ ఆమె వ్యతిరేకించింది. తనకు అలాంటి వుద్దేశ్యం లేదని కొందరికి బుజ్జగించి చెప్పింది.

కొందరిని భయపెట్టింది. ఇంకొందర్ని కోపపడింది. కానీ ఎవరూ ఆమె గోడుని పట్టించుకోలేదు.

తాము రంగంలోంచి తప్పుకుంటే ఇంకెవరినయినా పడుతుందేమోనన్న అనుమానంతో, ఈర్ష్యతో ఎవరూ తమ ప్రయత్నాలను మానుకోలేదు. అందరూ కలిసి ఆమెని హింసించడం ప్రారంభించారు. కన్నీళ్లతో ప్రార్ధించినా, కోపంతో బుసలుకొట్టినా తన వెంటపడడం మానుకోని మగవాళ్లను చూస్తుంటే మొత్తం మగజాతి అంటేనే అసహ్యం వేసింది. కాస్తంత మనశ్శాంతిగా బతకనివ్వని వాళ్లమీద కసి పుట్టుకొచ్చింది. ఓ రోజు యధాప్రకారం తెల్లవారింది.

ఆమెకోసం ప్రయత్నిస్తున్న వాళ్ళంతా ఏదో మిషమీద ఆమె యింటి ఎదురుగ్గా గుమిగూడి మాటల్లో పడ్డారు. అలా మూగిన వాళ్ళలో అరవై ఏళ్ల వయసునుంచి, పదమూడేళ్ల పిల్లాడివరకూ వున్నారు. కొంత పొద్దెక్కింది. ఆమె కోసం అందరూ దొంగచూపులు చూస్తున్నారు. ఎవరికీ కనిపించడంలేదు. ఏమైందోనన్న ప్రశ్న అందరి ముఖాల్లోనూ కదలాడుతోంది. తొమ్మిది గంటల ప్రాంతాన ఆమె బయటి కొచ్చింది. బయటున్న మగవాళ్లంతా అలా బిగుసుకుపోయి చూస్తున్నారు.

నున్నటిగుండు – కాషాయం చీరా, రవికా – చేతిలో పెద్ద పళ్లెం అందులో కొబ్బరికాయ, పూలు - సన్యాసిని అయిపోయిన ఆమెను అలా గుడ్లప్పగించి చూస్తున్నారు. హంస గుడికెళ్లి ఇంటికి వచ్చేటప్పటికి అక్కడ ఎవరూ లేరు. ఎంతో రిలీఫ్ గా ఫీలయింది. మగవాళ్లమీదున్న కసిని అలా తీర్చుకుంది. ఒంటరిగా వున్న తను ప్రశాంతంగా బతకడానికి ఆమె నెలకోసారి గుండు గీయించుకొనేది. కాషాయం వదలలేదు. హంస గుర్తొచ్చేసరికి పుట్టింటికి వెళ్లాలన్న ఆలోచన మానుకున్నాను.

కాకుల్లాగా మీదపడి పెరుక్కు తినాలని చూసే మగవాళ్ళు, తన కూతురు బతుకు ఇలా అయిందని ప్రతినిత్యం కళ్లలో నీళ్లు కుక్కుకునే తల్లీ దండ్రీ కదలాడడంతో

వాడ్ని వదలాలన్న ఆలోచన మానుకున్నాను. ఇక మిగిలింది వాడ్ని నా వేపు తిప్పుకోవడం, అలాంటి నీచుడి కోసం మరో స్త్రీతో పోటీపడడం అంటేనే అసహ్యం వేసింది కానీ తప్పదు. సమయం కోసం చూస్తున్నాను.సాయంకాలం వచ్చారు కిషోర్, మాధవి, అంతకాలం బంధింపబడి ఒక్కసారిగా స్వేచ్ఛను పొందినట్లు వెలిగిపోతున్నారు.

నేను వాళ్లను చూసి, ఎలాంటి భావననూ వ్యక్తం చేయకుండా మౌనంగా వుండిపోయాను. ఆ రాత్రి గదిలోకి వెళ్లగానే అటు తిరిగి పడుకున్న ఆయన కనిపించాడు. ఇప్పుడు తలనొప్పి అని కూడా చెప్పడం లేదు. నేను బలంగానే నిట్టూరుస్తూ కింద చాపమీద పడుకున్నాను. బాగా అలసిపోయానేమో నిద్ర పట్టేసింది. ఎందుకనో ఒకవేళప్పుడు మెలకువ వచ్చింది. పక్కకు తిరిగి చూస్తే ఆయన మంచం మీద లేరు –

ఎక్కడి కెళ్లినట్లు? పడకమీదనుంచి మెల్లిగా తలుపు తెరిచాను. ఎదురుగ్గా మాధవి యింట్లోంచి గుసగుసలు విన్పిస్తున్నాయి. అక్కడికి నడిచాను. కిటికీ రెక్కలు పక్కకు తొలగించాను. లోపల దృశ్యం నేను వూహించిందే. మాధవి ఒంటిమీద నూలుపోగులేదు. భారీ పర్సనాలిటీ కావడంతో మంచాన్నంతా ఆక్రమించుకుని మగవాడికి ఛాలెంజ్ గా వుంది. నగ్నత్వం అంత ఎరోటిక్ గా వుంటుందని తెలియడం అదే మొదటిసారి నాకు.

శరీరం మీద పాలతో ఎవరో మర్దించినట్టు జీరోవాల్ట్స్ బల్బు వెలుగులో ఆమె తెల్లగా మెరిసిపోతోంది. ఒంటిపై బట్టలు లేకపోవడం వల్ల ఆమె అవయవాలు మరింత స్పష్టంగా, బలంగా, విశాలంగా కన్పిస్తున్నాయి. వాడు గుటకలు మింగుతూ చూస్తున్నాడు. మాధవి ఏదో అంది. వాడిలో మరింత తమకం రేగింది. ఇక అక్కడ వుండలేకపోయాను. తిరిగి వచ్చేశాను. ఆ రాత్రంతా నిద్ర పట్టుంటే ఒట్టు! మొత్తం పథకం అంతా సిద్ధం చేసుకున్నాను.

వాడ్ని నా వేపు తిప్పుకోవాలంటే నేను మాధవితో పోటీపడడం తప్పనిసరి. మంచంలో వాడ్ని మాధవికన్నా రంజింపచేయగలిగితే నేను గెలిచినట్లే. మాధవి నుంచి వాడ్ని దూరం చేయడానికి మరో మార్గం లేదు నాకు. ఇలా జరుగుతుందేమోనన్న అనుమానం మాధవికి కూడా వున్నట్లుంది. నేనూ, వాడు ఏకాంతంగా కలుసుకుంటామేమోనని మమ్మల్ని ఇరవై నాలుగంటలూ గమనించేది. నేను దొడ్లోకెళ్లినా, సాయంకాలం డాబామీదకు చేరినా నన్ను అనుసరించేది.

ఎప్పుడయినా మధ్యాహ్నం నేను వాడు పడుకున్న గదిలోకి వెళ్లి పడుకుంటే అటూ ఇటూ బయట తచ్చాడుతుండేది. మేమిద్దరం ఎప్పుడయినా మాట్లాడుకోవడాన్ని చూస్తే తన అసహనాన్నంతా పాత్రలను విసిరేసే, భర్త సాకుమీద తిడుతూనో వ్యక్త పరిచేది. అంత కచ్చబోతు తనాన్ని ప్రదర్శించేది. ఇది ఎంతదూరం వెళ్లిందంటే రాత్రుల్లో మా రూమ్ లో మా ఇద్దరి మధ్యా పడుకుండి పోయేది. అలా జరుగుతుందని ఎవరయినా చెప్పుంటే నేను నమ్మేదాన్ని కాదు. కానీ స్వయంగా చూస్తుండడం వల్ల నమ్మకుండా ఎలా వుండగలను?

రాత్రి పాత్రలన్నీ సర్ది గదిలోకి వెళ్లేసరికి మాధవి అక్కడ చాపమీద పడుకుని కనిపించేది. వాడు మంచంమీద అటూ ఇటూ కదులుతుండేవాడు. వాళ్లిద్దరి మధ్యకూ వెళ్లి అలా గదిలో పడుకోవడం అసహ్యంగా వుండేది. కానీ నేను వెళ్లకపోతే వాళ్లిద్దరూ అలా దూరదూరంగా పడుకునే వరకే ఆగరని తెలుసు. అందుకే విధిలేక నేనూ ఆ గదిలోనే చాప పరుచుకుని పడుకునేదాన్ని. నాకు దగ్గరవుతాడేమోనని మాధవి, ఆమెను ఆక్రమించుకుంటాడేమోనని నేనూ ఒకరి కొకరు కాపలా వుండేవాళ్లమన్న మాట.

ముగ్గురం ఒకరి కొకరు మాటలు లేకుండా ఒకే గదిలో పడుకోవడం ఎంత నరకమో ఆలోచించు – కానీ తప్పదు. నా కాపురం నాకు ముఖ్యం. తన ప్రియుడు

మాధవికి ముఖ్యం. నా భర్తమీద ఏమిటా అధికారం అని మాధవిని తినేసేటట్లు చూసే దానిని నేను. మా ఇద్దరి మధ్యా నువ్వెందుకు వచ్చావని నన్ను అసహ్యంగా చూసేది ఆమె. ఒకరికి భర్త కావాలి, మరొకరికి ప్రియుడు కావాలి. ఎవరూ ఎవరికి దక్కకుండా అలా ముగ్గురం రాత్రంతా మేలుకొని, ఎప్పుడో నిద్రపోయేవాళ్లం.

ఇలా ఎంతకాలం? అట్లాంటి నీచుడికోసం ఓ స్త్రీతో ఆ విషయంలో పోటీపడటం నాకు బొత్తిగా ఇష్టంలేదు. కానీ వాడు నా భర్త. నా జీవితం వాడితో ముడిపడిపోయింది. ఆ ముడులను మరింతగా బిగించుకోవడమే ప్రస్తుతం నా కర్తవ్యం. అందులో మాధవిమీద నాకు కోపం రాలేదు. అరవైఏళ్ల వయసులో మాధవిలాంటి అమ్మాయిని పెళ్లి చేసుకోవడం ఆ వెర్రిబాగులోడి తప్పు. మాధవి స్థానంలో ఎవరున్నా అలానే ప్రవర్తిస్తారు. ఆడపిల్ల తప్పులకు కూడా మగవాడే బాధ్యుడని నేను బలంగా నమ్ముతాను.

రెండోరోజు ఉదయం పది గంటలప్పుడు కిషోర్ గదిలోవున్నాడు కాఫీ తీసుకుని లోపలికెళ్లాను. “నేను వూరెళుతున్నాను”

వాడికి పొలమారింది.

“నేను వూరెళ్లిపోతున్నాను” మరోసారి చెప్పాను.

వాడికి వెంటనే ఏం సమాధానం చెప్పాలో తోచలేదు.

“ఇంకెందుకు ఇక్కడ?”

వాడు లేచి వెళ్లిపోయాడు. వాడ్ని కదిలించడానికి ఆడోస్ చాలనుకున్నాను. మధ్యాహ్నం భోజనానికి కూడా రాలేదు. సాయంకాలం నాలుగు గంటలకు కాబోలు వచ్చాడు. మాధవి కూడా ఉదయంనుంచీ ఇంట్లోలేదు. పొలం వెళ్ళింది. నా విషయమై

సంప్రదించడానికి ఆమె కూడా లేకపోవడంతో వాడికి ఏమీ తోచక పిచ్చిపట్టినవాడిలా అటూ ఇటూ తిరుగుతున్నాడు. నేను వంటపనిలో మునిగిపోయాను. చీకట్లు పడ్డాయి. అమావాస్య రోజులు కాబోలు చీకటి దట్టంగా వుంది. వండిన పదార్థాలన్నీ దొడ్లోంచి ఇంట్లోకి తీసుకొచ్చాను. ఎక్కడా అలికిడి లేదు.

మాధవి భర్త బయట తిన్నెమీద కూర్చుని దగ్గుతున్నాడు. అంటే మాధవి కూడా వచ్చిందన్నమాట. అయితే ఎక్కడికెళ్లారు వీళ్లిద్దరూ? ఇల్లంతా తిరిగాను గాని ఎక్కడా కనబడలేదు. ఇక మిగిలింది డాబా. మెల్లగా మెట్లెక్కాను. సగం మెట్ల దగ్గరికి వెళ్ళానో లేదో మాటలు వినిపించాయి. బాగా వంగి మరో నాలుగు మెట్లెక్కాను. ఇప్పుడు స్పష్టంగా విన్పిస్తున్నాయి మాటలు.

"ఉదయం ఇంటికెళ్లిపోతానంది. అది అంత తొందరగా బరితెగిస్తుందని అనుకోలేదు. నాకయితే కాళ్లూ, చేతులూ అడలేదనుకో" వాడు అంటున్నాడు.

"మన విషయం పసిగట్టి వుంటుంది. పుట్టింటికి తరిమెయ్ – పీడా వదులుతుంది. నీ కిష్టం లేకుండా బలవంతంగా ఈ పెళ్లి చేసిన మీ అన్నయ్యకు బుద్ధి వస్తుంది" మాధవి కసిగా అంది.

"నాకూ అది ఇష్టమనుకో. కానీ వూరు వూరంతా ఏమనుకుంటుంది? పరువు పోతుంది? అదీగాక ప్రస్తుతం కాలాలుకూడా మారిపోయాయి. దాని తండ్రి పోలీస్ రిపోర్ట్ ఇస్తే నేను తగులుకుపోతాను"

మాధవి ఆలోచనలో పడ్డట్టు మౌనం.

"ఏం చేయాలో నాకు తోచడంలేదు."

“నీకు పెళ్లి చేయాలని మీ అన్నయ్య అంటే ఎందుకు వద్దన్నానో ఇప్పుడయినా అర్థమైందా?”

“జరిగిపోయిందాని గురించి ఇప్పుడు వగచి ఏం లాభం? జరగాల్సిందాన్ని గురించి ఆలోచిద్దాం.” ఇలా చాలాసేపు చర్చించుకున్న తర్వాత చివరికి వాడు అన్నాడు “శోభనం గొడవ ఏదో కానిచ్చేస్తాను. దాని కడుపులో ఓ కాయ కాస్తే ఇక పుట్టింటికి వెళతానని అనదు. పిల్లాడు పుట్టాక అది ఎక్కడికి వెళుతుంది? కుక్కలా కాపలా వుంటుంది.

“నాక్కావలసింది కూడా అదే”

మాధవి ఒప్పుకోలేదు. అది అభిమానమో, ఈర్ష్యో ఫస్టునైట్ జరిగాక తనను చులకన చేస్తాడేమోనన్న భయమో తెలియదు ససేమిరా వీలుకాదంది. మరో అరగంటకు వాడు కన్విన్స్ చేయగలిగాడు. అతికష్టంమీద వప్పుకుంది. నేను సరేనన్నానుగదా అని దాంతో తైతక్కలాడుతూవున్నావంటే వూరుకోను. ఏదో కలిశావంటే కలిసావన్న స్థాయిలోనే వుండాలి” అంటూ షరతులు పెట్టింది. వాడు తల వూపాడు.

నేను మెట్లుదిగి కిందకు వచ్చేశాను. రాత్రి భోజనాలయ్యాక ఎవరికీ తెలియకుండా దొంగచాటుగా స్నానం చేశాను లైట్ గా వళ్లంతా పౌడర్ రాసుకున్నాను. మల్లెపూలు కాస్త ఎక్కువగానే తలలో తురుముకున్నాను, నీలం కాటన్ చీరమీద అదేరంగు జాకెట్ వేసుకున్నాను. వాళ్ల మాటలు నేను విన్నానన్న డౌటు రాకుండా అన్ని జాగ్రత్తలు తీసుకుంటూనే అందంగా తయారయ్యాను. తొమ్మిది గంటలకి గదిలోకి వెళ్లాను. చాప పరుచుకుని పడుకున్నాను.

వాడు మరో అరగంటలో లోపలికి వచ్చాడు. మంచంమీద కూర్చుని ఏమీ తోచక అసహనంగా అటూ ఇటూ కదులుతున్నాడు.

"తలనొప్పా?" అనడిగాను నవ్వుతూ.

"లేదు, లేదు" అలా అడిగేసరికి కంగారుపడ్డాడు.

మాధవితో పోటీపడి గెలవాలి. ఆమెని వీడినుండి దూరంచేసి నా కాపురాన్ని నిలబెట్టుకోవాలి. ఇదంతా అసహ్యంగా వున్నా తప్పదు. మరి విజృంభించాలి.

అందుకే సహజమైన సిగ్గును వదిలేశాను. జాణతనాన్ని నేర్చుకున్నాను. అలా కూర్చునే చేతులు రెండూ పైకెత్తి వళ్లు విరుచుకున్నాను. అప్పుడు పైట కిందకు లాక్కుపోయి నా స్తనాలు వాడి కళ్లల్లో డైనమెట్లయి పేలాయి. మందారాలపొడితో చేసినట్లుండే బొడ్డు కనిపించీ కనిపించకుండా ఊరించింది. నేను పైట సర్దుకునే ప్రయత్నమేమీ చేయలేదు.

నిజానికి నాలో అద్భుతంగా వుండే పార్టుకూడా అదే పెళ్లికాక ముందు నేను వీధిలో నడుస్తుంటే యువకులు ఆశగా అక్కడ చూడడం నాకు తెలుసు. అవి తుఫాను హెచ్చరిక కేంద్రాల్లా భయపెడతాయి. భయాన్ని కూడా నవరసాల్లో ఒకటిగా ఎందుకు చేర్చారో అలాంటప్పుడే అర్ధమవుతుందనుకుంటా.

"అబ్బా! ఏదో పురుగు పడిందండీ" అంటూ కంగారుగా పైకి లేచి చీర కుచ్చిళ్లను పెరికి దులుపుకున్నాను.

అతనిలో కోరిక రాజుకోవడానికి చీర మడతలో విసురుతున్నట్లే వుంది. "పోయిందండీ" అంటూ కూర్చున్నాను.

అయితే చీరకుచ్చిళ్లను తిరిగి దోపుకోలేదు. వాటిని అలా వళ్లో వేసుకున్నానంతే. పైన ఏ ఆచ్చాదనా లేకపోవడంతో ఇరవై ఏళ్ళ యవ్వనాన్ని పూలపొట్లంలా కట్టినట్లున్న నా ఎద అతనిలో వాంఛను రేకెత్తిస్తోంది.

"ఈ జాకెట్ కు ఐదు హుక్కులున్నాయి. వీటిని ఒకేసారి తెంపగలరా? పందెం కడదామా? మీరు తెంపలేరని నేను బెట్ కడతాను. పందెం ఏమిటో తెలుసా? ఈ రాత్రికి ఇక ఈ జాకెట్ తొడుక్కోను."

ఇలాంటి చాలెంజ్ లకి మగవాడు ఖచ్చితంగా వప్పుకుంటాడని తెలుసు. తన పశుబలాన్ని నిరూపించుకునే ఛాన్స్ వదులుకోడు. "ట్రై చేయండి చూద్దాం" ముందుకు జరిగాను.

ఇప్పుడు మరింత దగ్గరగా నా ఎద. పూర్ణకుంభాల్లా అవి. వాడు జాకెట్ మొదట్లో చేతులు చొప్పించి బలంగా లాగాడు. యవ్వనాన్ని బంధించిన సంకెళ్లు తెగినట్లు అవి వూడిపోయాయి.

"భలే బలం మీకు." ఆ కాంప్లిమెంటుకు వాడి ముఖం విప్పారింది.

"పందెం ప్రకారం యిక జాకెట్ వేసుకోను" అంటూ జాకెట్ ను విప్పేశాను.

పాలమీగడలాంటి బ్రా బుద్ధిగా నా ఒంటిని అంటిపెట్టుకునివుంది. "ఈ బ్రా సైజెంతో చెప్పగలరా? ఈ విషయాలలో మీరు కళా కారులని మాధవి చెప్పింది లెండి. మీరంత రసికులట కదా! మీరు కరెక్ట్ సైజ్ గనుక చెబితే బ్రా కూడా వేసుకోను" అన్నాను.

అలాంటప్పుడు మాధవి పేరెత్తితే వాడు మరింత ఉద్రేకపడతాడని నాకు తెలుసు. వాడేదో సైజు చెప్పాడు. నిజానికి నా బ్రా సైజుఅదికాదు. కానీ లక్ష్యం నెరవేరాలంటే

వాడ్ని పొగడక తప్పదు. “కరెక్టుగా చెప్పారే! అందుకే మాధవక్క మిమ్మల్ని పొగడుతుంటుంది”అన్నాను నేను.

వాడు గర్వంగా నవ్వాడు.

“ఇందులోనయినా మీరు ఓడిపోయుంటే బ్రా తీసే బాధ తప్పుండేది” అని వగరుస్తూ బ్రా విప్పాను.

వాడి కళ్లు సాగడం నేను గమనించాను.

“ఈ చీర ఖరీదు ఎంతో చెప్పగలరా?” బట్టల సెలక్షన్ లో మీతో పోటీ పడటం కష్టమటకదా! మూడు అడుగుల దూరంనుంచి చూసే బట్టల మన్నిక ఎంతో, వాటి ఖరీదు ఎంతో కూడా చెప్పగలరట గదా”

“ఎవరు చెప్పారు?” వాడు మాట్లాడుతున్నా, వాడి చూపులు మాత్రం చనుమొనలకు వేలాడుతున్నాయి.

“మాధవక్కయ్య”

వాడు మరింత ఖుషీ అయిపోయాడు. “మరి పందెం”

“ఏమిటో మీరే చెప్పండి.”

“ఈ రాత్రికి చీర కట్టుకోకూడదు.”

“అమ్మో!” అని కళ్లను చారడేసి చేసి తప్పదుకదా – సరేలెండి” అన్నాను.

“ఐదొందలు”

“ఏడ్చావులే ఈ చీర ఖరీదు కేవలం వందరూపాయలే” అని నిజం చెప్పి వాడెంత ఫూలో తెలియచెప్పాలనిపించింది. కానీ నా లక్ష్యం వేరు. “భలే చెప్పారే” అని “నా ఖర్మకొద్దీ మీరు ఇంత కరెక్టుగా చెప్పారే?” అంటూ చీర విప్పేసాను.

సముద్రం మొత్తం నా కాళ్లను చుట్టేసినట్లు కాళ్ల దగ్గరికి నీలం చీర జారిపోయింది. లంగా తప్ప మరేంలేదు నా ఒంటిమీద! వాడు ఉద్రేకపడడం తెలుస్తూనే వుంది. ఇంకా కాసేపు అలానే చూస్తే కళ్లు పేలిపోతాయోమోనన్నట్లు చూస్తున్నాడు.

“చలిగా వుందండీ – కాస్త జరగరూ – నేనూ మంచం మీదకు వచ్చేస్తాను” అన్నాను హొయలంతా మాటలలో కుమ్మరిస్తున్నట్లు.

వాడు పక్కకు జరిగాడు. నేను లేచి మంచంమీద వాడి పక్కన కూర్చున్నాను. వాడి ఊపిరి వదలడం వెచ్చగా తగులుతుంది. కోరికతో కాలిపోతున్న శరీరం నుండి లేస్తున్న సెగలు నన్ను చుట్టుముట్టుకుంటున్నాయి. వాడికి ఎప్పుడెప్పుడా అని వుంది. కానీ చేయిమీద వేయడానికి జంకుతున్నాడు.

“దేనికయినా సరే కౌంట్ డౌన్ అనేది ఒకటుంటుంది. అలానే నేనూ కౌంట్ డౌన్ మొదలుపెడతాను”

“నేను పదినుంచి జీరో వరకు సంఖ్యల్ని చెబుతుంటాను- మీరు ఒక్కో సంఖ్యకు ఒక్కో దగ్గర ముద్దు పెట్టుకుంటారు. నేను జీరో దగ్గరికి వచ్చేసరికి మీరు ఎక్కడ ముద్దు పెట్టుకోవాల్సి వస్తుందో తెలుసా?” అన్నాను.

“ఎక్కడ?” అడిగాడు వాడు.

“నేను చెప్పను. జీరో వచ్చేటప్పటికి మీ పెదవులకే తెలిసిపోతుంది” అన్నాను. వాడు సరేననలేదు. ఇంకా ఏదో బిడియం వాడ్ని వెనక్కి లాగుతోంది. ఈ కౌంట్ డౌన్

తో అన్నీ ఎగిరిపోతాయని నాకు తెలుసు. “కౌంట్ డౌన్ పదినుంచి మొదలవుతుంది. నేను పది అనగానే మీరు నా తలమీద పెదవులతో స్పృశిస్తారు. తొమ్మిది అనగానే నా నుదురుమీద ముద్దుపెట్టుకుంటారు. పైనుంచి కిందకన్నమాట”

పక్కన పడుకున్నాను.

“టెన్” అని కళ్లుమూసుకున్నాను.

అతను ముద్దుపెట్టుకోలేదు. కళ్లు తెరిచి విస్మయంతో చూశాను. తల అటు తిప్పుకున్నాడు.

“నేను రేపు ఉదయం ఊరెళ్లిపోతున్నాను” అన్నాను సడెన్ గా గొంతు మార్చి.

నిశ్శబ్దంగా నావైపు తిరిగాడు.

‘ఈ అస్త్రం బాగా పనిచేస్తూ వుందే’ అనుకున్నాను.

“టెన్” తలమీద వెంట్రుకలను పెదవులతో తాకాడు.

“నైన్ – అలానే కిందకు ఈసారి నుదురు” నోటితో అక్కడ అద్దాడు.

“ఎయిట్” ఈసారి ముక్కుమీద. “సెవెన్” పెదవుల తడి అతడి నోటికి తగిలింది. “సిక్స్” కంఠంమీద పళ్లతో గుచ్చాడు. “ఫైవ్” నా ఎదనుంచి పెదవులను తీసివేయడం వీలయిందికాదు. ఆ స్పర్శ అతనిలో ఇంద్రచాపాలను ఆవిష్కరిస్తుంటే ఆ మెరుపంతా కళ్లల్లో కనిపిస్తోంది. ” ఫోర్” అని రెండుసార్లు అన్నా అతని పెదవులు వూడి రావడం లేదు.

“ఫోర్” కాస్తంత గట్టిగా అరిచాను. విధిలేక నడుంమీదకు జారాడు. “త్రీ” బొడ్డును అతని నాలుక తొలుస్తోంది. “టూ” ఈసారి లాభంలేకపోయింది. “టూ” మరోసారి

అన్నాను. నడుం మడతలమీద ముఖం అన్నాడు. "వన్" పొత్తికడుపు అతని నోటమధ్య ఇరుక్కుపోయింది. నేను మౌనంగా వుండిపోయాను. "జీరో" అతనే అన్నాడు.

ఇక అక్కడనుంచి అతను లేవలేదు. నేనూ కౌంట్ డౌన్ పూర్తయిందని చెప్పలేదు. ఎన్ని నిమిషాలయ్యాయో గుర్తులేదు. నేను పక్కకి తిరిగేవరకు అతనికి మాత్రం కాలం ఎంత గడిచిందో తెలియలేదు. అతన్ని అలానే అదిమిపెట్టి కాలుమీద వేశాను. లంగా, బ్రా కలిసి నా శరీరంమీద ఒకేసారి కుట్రపన్నినట్టుగా విడిపోయాయి. పాపం శరీరం ఒంటరిగా పోరాటనికి సిద్దమైపోయి, అతన్ని కప్పుకోవడానికి ప్రయత్నించింది.

నేనే పైన చేరినా అతను లేవలేదు. నా వెనక పై కప్పుకు వేలాడుతున్న బల్బు అతని కళ్లలో వెలుగు పొగలై లేస్తోంది.

"బ్యాటిల్ షిప్ ఇన్ యాక్షన్" అన్నాను కళ్లతో నావేపు చూడమన్నట్లు. అట్లదద్దప్పుడు ఓ అమ్మాయి ఊయల ఎక్కివుంటే దానిని ఊపడం ఎంత ఉపయోగపడుతుందో నాకప్పుడు తెలిసింది. ఎదురుగా వున్న గులాబ్ జామ్ ని తినే శ్రమ లేకుండానే దాని తీపి నాలుకకు తగులుతున్నట్లు అతను సుఖపడుతున్నాడు. ఆ క్షణమే అర్దమైంది నేను గెలిచానని . ఇక రెండో రోజునుంచీ వాడు నా వెనుక తిరిగే కుక్కే అయిపోయాడు.

నా పైట తగిలితే చాలు పడకగదివేపు చూసేవాడు. అంతవరకు ఏమీ అనుభవంలేని నేను అంత జాణతనంగా ఎలా ప్రవర్తించానో నాకు ఇప్పటికీ అర్దంకాదు. అవసరం అలాంటిది కాబోలు. మాధవి ఆ తర్వాత ప్రయత్నించిందిగానీ ఫలితం దక్కలేదు. వాడు నాకు బానిసే అయిపోయాడు. ఆమెను బాధపెట్టడం ఇష్టంలేకే వున్నదంతా అమ్ముకుని ఈ ఊరికి వచ్చేశాం. లాలస చెప్పడం పూర్తిచేసింది.

సుజన ఏమీ మాట్లాడలేదు. మొత్తం పరిస్థితులన్నిటినీ విశ్లేషించుకుంటోంది.

టైమ్ అయిందని హెచ్చరించడానికన్నట్లు గుడిలో ఎవరో మంగళ హారతి పాడుతున్నారు. వాళ్లిద్దరూ ఇంటికి బయలుదేరారు.

* * * * *""""

తలుపును ఎవరో దబదబా బాదుతుంటే మెలకువ వచ్చింది చిట్టిబాబుకి. తలంతా భారంగా వుంది. రాత్రి తాగిన మందు ఇంకా దిగనట్టు మెదడంతా మొద్దుబారిపోయింది. మందుకు తోకలా వుండే హంగోవర్ అంటే అతనికి అసహ్యం. అందుకే తాగేప్పుడు లిమిట్ గా తాగాలనుకుంటాడు కానీ తాగిన ప్రతిసారీ ఆవేశాన్ని అణచుకోలేక పీకలదాకా తాగేస్తుంటాడు.

ఈ మధ్య హంగోవర్ మునుపటిలా రాకపోయినా ఏదో ఇబ్బందిగా వున్న ఫీలింగ్ మాత్రం పోలేదు. కాలింగ్ బెల్ మోగించకుండా అలా తలుపును బాదేది నిరంజన్ ఒక్కడే. అతను మెడికల్ రిప్రజంటేటివ్. ఆంధ్రాలోని నెల్లూరు, ఒంగోలు జిల్లాలలో తిరిగి మద్రాసు వస్తుంటాడు. చిట్టిబాబుకి మంచి ఫ్రెండ్. ఇప్పుడొచ్చింది కూడా అతనేనని అనుకుంటూ మొలకు లుంగీ చుట్టుకుని వచ్చి తలుపు తెరిచాడు.

ఎదురుగా కనిపిస్తున్న వాళ్లను చూసి ఒక్కసారిగా చిన్న జర్క్ ఇచ్చాడు అతను. “చిట్టిబాబు ఇరుక్కానా?” అని అడిగాడు శరవణన్.

ఆయన ఫుల్ గా పోలీస్ డ్రస్ లో వున్నాడు. క్యాప్ కూడా చేతిలోకి తీసుకోలేదు. చేతిలోని చిన్న లాఠీని అటూ ఇటూ తిప్పుతున్నాడు. ఆయన వెనక మరో నలుగురు కానిస్టేబుల్స్ వున్నారు. చిట్టిబాబుకి చెమటలు పట్టాయి. హంగోవర్ డేగలా ఎగిరిపోయింది దాని స్థానే భయం రాబందులా వచ్చి వాలింది.

“నేనే...... నేనే” కంగారుగా చెప్పాడు.

“యు ఆర్ అండర్ అరెస్ట్” మరో మాట మాట్లాడకుండా శరవణన్ తన వెనక్కి చేయి చాచాడు. కానిస్టేబుల్ బేడీలను ఆయన చేతిలో వుంచాడు.

“ఎందుకు సార్?” గొంతు తడారిపోతుంటే ఎంతో శక్తిని కూడగట్టుకుని అడిగాడు చిట్టిబాబు.

“నిరంజన్ ని మర్డర్ చేసినందుకు”

చిట్టిబాబు కళ్లు ఒక్కసారిగా గిర్రున తిరిగాయి. గుండెల్లోని భయం వళ్ళంతా పాకింది. మనిషి తూలి ముందుకు పడబోయి నిలదొక్కుకున్నాడు.

“మర్డరా?”

“ఆమా- నేత్తి రాత్రి ఆయన నెల్లూరునుండి మద్రాసుకు వచ్చినాడు. నువ్వూ, ఆయనా కలిసి తాగారు. అప్పరం నువ్వు అతన్ని మర్డర్ చేశావని రిపోర్టు ద్వారా అందినది. అందుకప్పా నిన్ను అరెస్టు చేస్తావుండాం.”

“సార్ ఇదంతా అబద్ధం సార్. వాడ్ని చూసి పదిరోజులయింది సార్. నిన్న నేను అతన్ని చూడలేదు. అతనితో డ్రింక్ తీసుకోలేదు” చిట్టిబాబు అరిచాడు తాను రాత్రి ఎక్కడ వున్నాడో, ఏ ఫ్రెండ్ తో తాగాడో అదే టోన్ లో చెప్పాడు.

అంతా విన్నాక చెప్పాడు శరవణన్. “నువ్వు ఎంత అరిచినా లాభం లేదప్పా. నువ్వే ఈ మర్డర్ చేశావని మా దగ్గర బలమైన ప్రూఫ్ వుందప్పా.”

ఇంక ఏం చెప్పాలో తోచలేదు చిట్టిబాబుకి. పోలీసులతో వ్యవహారం ఎంత దారుణంగా వుంటుందో తెలుసు. ఇక ఖండించి లాభంలేదు. తనను ఎవరో ఈ హత్యలో ఇరికించారని తెలుస్తూనే ఉంది. అయితే ఇది ఎవరి పనో అర్థం కాలేదు. నిరంజన్

శత్రువులెవరో హత్యచేసి, దీనిని తన మీదకి నెట్టేసి వుంటారని అనిపించింది. సమయానికి అమ్మా నాన్న ఇంట్లో లేకపోవడం అంత బాధలోనూ ఊరట కలిగించింది. వాళ్ళు వారంరోజుల క్రితం దక్షిణదేశ యాత్రని వెళ్ళారు. మరో వారంరోజుల వరకూ రారు. తను ఈ హత్య చేయలేదు. కానీ పోలీసుల్ని ఎలా నమ్మించాలో తెలియడంలేదు అతనికి.

శవరణన్ ఒకసారి సుజన విషయంలో వార్నింగ్ ఇవ్వడం గుర్తువచ్చింది. ఆ కక్షకొద్దీ తనను పోలీసుస్టేషన్ లో ఏం చేస్తాడోనన్న భయం పుట్టుకొచ్చింది. కానీ ఏమీ చేయలేని నిస్సహాయత.

"వెళ్ళి ఫేస్ వాష్ పుణ్నిట్ వా, మేందా వెయిట్ చేస్తావుంటుము" అన్నాడు శవరణన్.

హత్యచేశావని పోలీసులు ఇంటికొచ్చిన సమయంలో కాలకృత్యాలు తీర్చుకోగలమా? అదే సందేహంతో లోపలికెళ్ళాడు చిట్టిబాబు. ఏం చేస్తున్నా ఈ హత్యనుంచి ఎలా తప్పించుకోగలనా అనే ఆలోచించాడు. పోలీసుల దగ్గరున్న ప్రూఫ్ ఏమిటో ఎంత ఊహించినా తట్టడం లేదు. దానిమీదే ఈ కేసు నిలుస్తుందా లేదా అన్నది ఆధారపడి వుంటుంది. మరో పదినిమిషాలకు తయారయ్యాడు అతను. గదినుంచి బయటికి రాగానే శరవణన్ బేడీలు వేశాడు. బయటనుంచి జీపు హారన్ వినిపిస్తోంది. మౌనంగా పోలీసుల వెంట నడిచాడు.

అప్పటికే ఆ వీధిలోని చాలా మంది ప్రహరీగోడలకు తమ తలల్ని తగిలించారు. లైసెన్సర్ తీసేసి వీధిలో స్పీడ్ గా మోటార్ బైక్ నడిపే అతనికి బేడీలు వేయడం చాలా మందికి ఆనందాన్ని కలిగజేసింది. ఆ ఆనందాన్ని వాళ్ళు దాచుకోకుండా ప్రదర్శించడాన్ని చూస్తుంటే మరింతగా కిందకు తలవాల్చేశాడు అతను. జీపు బయలుదేరింది. వార్తాపత్రికల్లో తను చదివిన లాకప్ డెత్ లన్నీ గుర్తువచ్చాయి.

కళ్ళల్లో నీళ్ళు తిరిగాయి. జీవితంలో మొదటిసారి అతనికి ఏడుపు వచ్చింది. మరో పదినిమిషాలకు జీపు పోలీసుస్టేషన్ ముందాగింది.

"రేయ్! దిగరా!" ఓ కానిస్టేబుల్ అరిచాడు.

ముందు ముందు జరగబోయే మర్యాదలకు అది నాందిలా అనిపించింది చిట్టిబాబుకి. తన జీవితం ఇంతటితో ఆఖరనిపించింది. మెల్లగా జీపునుంచి దిగాడు, స్టేషన్ ద్వారం దగ్గర ఇద్దరు పోలీసులు తుపాకీలతో నిలుచుని వుండడం చూస్తూంటే అతనికి ప్రాణాలు పైనే పోయాయి.

"నడువ్! నడువ్" ఇందాకటి కానిస్టేబుల్ ముల్లుకర్రతో పొడిచినట్లు అరిచాడు.

శరవణన్ అప్పటికే జీపు దిగి స్టేషన్ లోపలికి వెళ్ళిపోయాడు. చిట్టిబాబు ముందుకి నడిచాడు. ద్వారం దగ్గరున్న పోలీసులు అతన్ని చూడగానే "ఏమిటి కేసు?" అని అడిగారు.

"మర్డర్" వెనక నడుస్తున్న ఓ కానిస్టేబుల్ చెప్పాడు.

ఆ మాటలు వింటూంటే వణుకు ప్రారంభమయింది చిట్టిబాబుకి. ఒళ్ళంతా అప్పటికే చెమటతో ముద్దయిపోయింది. అడుగులు తడబడ్డాయి. తన ముందు నిలుచున్న అతన్ని ఎగాదిగాచూసి "సెల్ లో పడేయండి" అన్నాడు శరవణన్.

కానిస్టేబుళ్ళు అతని భుజాల్ని ఒడిసిపట్టుకుని లాగారు. లోనికి తీసుకెళ్ళి బట్టలన్నీ విప్పదీశారు మొలతాడు కట్ చేశారు. డ్రాయర్ మాత్రం వుంచారు. సెల్ తలుపులు తెరిచి లోనికినెట్టి తాళం వేశారు. అయిదు అడుగుల పొడవు, నాలుగు అడుగుల వెడల్పుతో వున్న ఆ గదిలో మరెవరూ లేరు. దుర్వాసన ముక్కు పుటాల్ని బద్దలు చేస్తోంది. గబ్బిలమో, గుడ్లగూబో ఓ మూలన అరుస్తోంది. వరట్లు కిందా మీదా

తిరుగుతున్నాయి. చీమలు శరీరం కోసం ఆవురావురుమంటూ తిరుగుతున్నాయి. చిట్టిబాబు ఊచల్ని పట్టుకుని నిలబడిపోయాడు.

అతను ఇప్పటికీ ఏడుపు ఆపలేదు. చిట్టిబాబులాంటివాళ్ళు అంతే. తనకంటే ఎదుటి వ్యక్తి బలహీనుడని తెలిస్తే చెలరేగిపోతారు. వాళ్ళని హింసిస్తూ తాము రాక్షస ఆనందాన్ని అనుభవిస్తారు, అదే ఎదుటి వ్యక్తి తనకంటే బలవంతుడని తెలిస్తే కుదేలుపడిపోతారు. చిట్టిబాబుకి దుఃఖం ఆగడంలేదు. "అంతలో ఓ లావుపాటి కానిస్టేబుల్ అక్కడికి వచ్చాడు. అతను అచ్చం యమభటుడిలా ఉన్నాడు. పెద్దపొట్ట, ఒళ్ళంతా వెంట్రుకలు, ఎర్రటి కళ్ళు-చూడటానికే భయం గొలుపుతున్నాడు. అతను తలుపు తెరిచి లోపలికి నడిచాడు.

చిట్టిబాబు అతనివైపే గుడ్లప్పగించి చూస్తూ ఓ మూలన నిలబడ్డాడు. అతని ఎదురుగా నిలబడి తన కుడిచేతినున్న లాఠీని ఎడమ చేతిలోకి మార్చుకున్నాడు. తిరిగి దానిని కుడిచేతిలోకి తీసుకుని "చెప్పరా! ఎందుకు చేశావీ మర్డర్ ని?" అని ఘీంకరించాడు.

చిట్టిబాబు దబేలున అతని కాళ్ళమీద పడ్డాడు. "సార్! ఈ మర్డర్ నేను చేయలేదు. నాకేమీ తెలియదు సార్" దీనంగా చెప్పాడు.

కానిస్టేబుల్ మరి మాట్లాడలేదు. కాళ్ళమీద పడి మోకాళ్ళమీద లేచిన అతని కడుపులో బలంకొద్దీ తన్నాడు.

పేగులన్నీ పగిలిపోయినట్లు గిలగిల్లాడిపోయాడు. "అమ్మా!" అన్న కేక అప్రయత్నంగా వెలువడింది. అలానే వెనక్కి తూలి కిందపడ్డాడు. కానిస్టేబుల్ ఒక అడుగు ముందుకువేసి అతని జుట్టుపట్టుకుని పైకి లేపాడు. తలలో సూదులు గుచ్చి తర్వాత తాపీగా తీస్తున్నట్లు విలవిల్లాడిపోయాడు.

పూర్తిగా పైకిలేపి చెంపమీద చరిచాడు. రంపంతో లాగినట్లు బుగ్గ మండింది. లాఠీని అలానే ఎడమ చేతిలో పట్టుకొని కుడిచేతిని పిడికిలిగా మార్చి తిరిగి కడుపులో గుద్దాడు. మొత్తం జీర్ణవ్యవస్థ అంతా కదిలినట్లనిపించింది చిట్టిబాబుకి. ఈసారి అమ్మా అని కూడా అరవలేకపోయాడు బాధ కళ్ళల్లో సుళ్ళు తిరుగుతోంది.

ఇక కొట్టవద్దని కళ్ళనీళ్ళ మధ్య అర్థించాడు. కానిస్టేబుల్ ఇదేమీ గమనించలేదు. ఉన్మాదం తలకెక్కినవాడిలా ఊగిపోతున్నాడు. ఇక చేతులు లాభం లేదని లాఠీకి పని చెప్పాడు. వేళ్ళమీద, కాలి ముట్లమీద కసికొద్దీ బాదాడు చిట్టిబాబు మూలుగుతున్నాడు. అంతకంటే పెద్ద శబ్దాలు చేయడానికి శరీరం సహకరించడంలేదు. అతను క్షణక్షణానికీ కుంగిపోతున్నాడు. చివరిసారన్నట్లు కానిస్టేబుల్ శక్తినంతా చేతుల్లోకి తెచ్చుకుని వీపుమీద మోదుతున్నాడు. చిట్టిబాబుకి కళ్ళు బైర్లు కమ్మాయి. ఆ వెంటనే స్పృహ తప్పాడు.

అలసిపోయిన కానిస్టేబుల్ కూడా ఆపాడు. చల్లటినీళ్ళు మొహంమీద పడేటప్పటికి స్పృహ వచ్చింది చిట్టిబాబుకి. ఒళ్ళంతా పచ్చిపుండులా వుంది. రక్తం శరీరంమీద ఉబ్బడం వల్ల అక్కడక్కడా ఎర్రటి గీతలు తేలాయి.

“ఎస్.ఐ గారు రమ్మంటున్నారు” కానిస్టేబుల్ మాటలు లీలగా వినిపించాయి.

లేవడానికి ప్రయత్నించాడుగానీ వీలయ్యిందికాదు గోడను ఆసరాగా చేసుకుని బలవంతంమీద పైకి లేచాడు, నడుస్తుంటే ఎముకలు విరిగిపోయి నట్లు బాధ కలుక్కుమంటోంది. ఎస్.ఐ కెదురుగా వెళ్ళి నిలుచున్నాడు చిట్టిబాబు.

“ఇప్పటికయినా ఏం జరిగిందో చెప్పు తంబీ! నిరంజన్ ని ఎందుకు చంపావ్?” శరవణన్ అడిగాడు.

భోరున ఏడ్చేశాడు చిట్టిబాబు. కళ్ళనీళ్ళతో తనమీద పడిన నేరాన్ని కడిగేసుకోవాలన్నంతగా ఏడ్చాడు.

"అది ఎన్నప్పా? నేను అడిగినదానికి ఏడుపు జవాబుకాదే" శరవణన్ అన్నాడు.

"సారీ– ఎందుకు నన్నిలా హింసిస్తారు? నాకేమీ తెలియదు. నిన్నరాత్రి నేను, సుధాకర్ రూమ్ లో వున్నాను. అక్కడనుంచి నేరుగా ఇంటి కొచ్చేశాను. కావాలంటే సుధాకర్ ని విచారించండి సార్! ఇందుకు సాక్ష్యం అతనే" చిట్టిబాబు ఏడుస్తూ చెప్పాడు.

"మా దగ్గర అంతకంటే బలమైన సాక్ష్యం వున్నదప్పా. నువ్వు కావాలంటే చూపిస్తాను"

"ఏమిటిసార్ అది?"

"రాప్పా చూపిస్తాను" అని శరవణన్ పైకి లేచాడు. ఎదురుగా వున్న మరో రూమ్ లోకి నడిచాడు కానిస్టేబుల్ చిట్టిబాబుని కూడా ఆయన వెనకే తీసుకెళ్ళాడు. ఆ గదంతా చీకటిగా వుంది. పలచటి వెలుగులో అక్కడో వ్యక్తి వున్నట్టు తెలిసింది చిట్టిబాబుకి.

"మురుగా ప్లే ది కేసెట్" అన్నాడు శరవణన్ కుర్చీలో సర్దుకుని కూర్చుంటూ. రెండు మూడు బటన్లు నొక్కినట్లు శబ్దాలు అయ్యాక టీవీలో చిత్రం ప్రారంభమైంది. చిట్టిబాబు అటే చూస్తున్నాడు. ఒక్కో దృశ్యం రంగుల్లో కనిపిస్తోంది. ఓ గదిలో ఇద్దరు యువకులు కూర్చుని ఏదో మాట్లాడు కుంటున్నారు. వాళ్ళ పెదవులు కదులుతున్నాయి గానీ మాటలు వినపడటం లేదు. వీడియో తప్ప ఆడియో లేదు. ఈసారి ముఖాలు మరింత క్లోజప్ లో కన్పిస్తున్నాయి. చిట్టిబాబు ఉలిక్కిపడ్డాడు.

ఆశ్చర్యం, భయం బాకుల్లా దిగబడ్డాయి గుండెల్లో. ఆ ఇద్దరిలో ఒకరు తనయితే మరొకరు నిరంజన్. దృశ్యం మారింది. ఇద్దరి ముందూ విస్కీ బాటిల్స్, గ్లాసులు

వున్నాయి తను గ్లాసులలో విస్కీ నింపాడు. ఛీర్స్ తర్వాత తాగడం ప్రారంభమైంది. మధ్య మధ్య నవ్వులూ, మాటలూ పెదవుల కదలికలనుబట్టి అన్నీ తెలుస్తున్నాయి. తను ఎందుకో సడన్ గా మారిపోయాడు. ముఖమంతా ఎర్రగా తయారయింది. నిరంజన్ ఆవేశంతో ఊగిపోతున్నాడు. తను ఒక్కసారిగా పైకి లేచి, జేబులోంచి కత్తి తీసి పొడిచాడు.

దెబ్బ బాగా తగిలిందేమో అతను కిందపడిపోయాడు. రక్తం కొళాయి తిప్పినట్లు కారుతోంది. ఆ రక్తం స్క్రీన్ దాటి తన మీదకు ఉరుకుతున్నట్లు భయపడిపోయాడు చిట్టిబాబు. "స్టాపిట్" గట్టిగా అరిచాడు.

శరవణన్ ఠక్కున తల తిప్పి చూశాడు. "స్టాప్ దట్ కేసెట్" కేసెట్ ఆగిపోయింది.

చిట్టిబాబు విపరీతంగా ఆవేశపడిపోతున్నాడు. అతనికి వ్యవహారం అంతా అర్థమైంది. "సార్! అదీ ఫేక్ కేసెట్ సార్. ఎవరో దానిని తయారు చేసి పంపించారు"

"తయారు చేశారా! అయితే అది నిజమైన కేసెట్ కదా? నొల్లు" అన్నాడు శరవణన్.

"ఆమా సార్. ఇదంతా అబద్ధం ఎవరో ఈ హత్యచేసి నా మీదకు నెట్టడానికి ఈ ప్లాన్ చేశారు సార్" చిట్టిబాబు గొంతు చించుకుంటున్నాడు.

"ప్లానా?" శరవణన్ విషయం తనకేమీ అర్థంకానట్లు ముఖం పెట్టాడు.

"ఖచ్చితంగా ప్లానే. నిరంజన్ తో ఎవరో ఓ యువకుడు తాగాడు. ముందు వేసుకున్న పథకం ప్రకారం అదంతా వీడియో తీశారు. కంప్యూటర్ లాబ్ లో ఆ యువకుడి ముఖం స్థానంలోనే నా ముఖాన్ని సూపర్ ఇంపోజ్ చేసారు. అంటే ముఖం నాదే. బాడీ మాత్రం నాదికాదు. కానీ కేసెట్ చూస్తే ఆ యువకుడు నేనేనని

అనుకుంటారు. కంప్యూటర్ వలన యిటీవల సాధ్యమయిన టెక్నిక్ సార్ ఇది" ఏడుస్తూ చెప్పాడు చిట్టిబాబు.

"నో– నాకు నంబిక కలగడం లేదప్పా" శరవణన్ పెదవి విరిచాడు.

ఆయన్ని ఎలా నమ్మించాలో అర్థం కావడంలేదు. కానీ ఆయన నమ్మకపోతే తను సెల్లోనే చచ్చిపోవడం ఖాయం. ఆ భయంతో చిట్టిబాబు విచక్షణా జ్ఞానాన్ని కోల్పోయాడు. "సార్! దీనికి నేనే రుజువు చూపిస్తాను. నేను ఇటీవలే ఇలాంటి ఫేక్ కేసెట్ తయారు చేశాను" ఉద్వేగంతో అసలు రహస్యం చెప్పేశాడు.

"నువ్వా?"

"అవును సార్"

"ఏం కేసెట్టప్పా అది?"

"ఓ అమ్మాయితో నేను గడిపినట్లు తయారుచేసిన కేసెట్ సార్......" హత్య కేసునుంచి బయటపడాలన్న ఆతృతలో మరో తప్పు చేయడానికి సిద్ధపడిపోయాడు. ఆ విషయం చెప్పడంవల్ల ఎదురయ్యే కాన్ సీక్వెన్స్ లను గురించి ఆలోచించలేకపోయాడు. అందుకే అతను సుజనతో గడిపినట్లు తీసిన వీడియో కేసెట్ గురించి చెప్పుకుపోతున్నాడు.

"మీకు ఆ అమ్మాయి తెలుసు సార్. నేను అల్లరి చేస్తున్నట్లు రిపోర్టు కూడా ఇచ్చారు. ఆమెలా వుండే మరో అమ్మాయితో ఓ హోటల్ లో గడిపాను. దాన్నంతా వీడియో తీసాను. ఆ తర్వాత ఆమె ముఖం స్థానంలో సుజన ముఖాన్ని సూపర్ ఇంపోజ్ చేయించాను."

“ఆ కేసెట్ ఇదేనేమో చూడప్పా” శరవణన్ చాలా కూల్ గా చిట్టిబాబుతో చెప్పి, ముందుకు తిరిగి “మురుగా! ప్లేచెయ్” అన్నాడు.

చిట్టిబాబు అంత షాక్ కి ఎప్పుడూ గురికాలేదు. తను హత్య చేశానని చెప్పినప్పుడు భయపడ్డాడు గానీ ఇంతగా చలించిపోలేదు. కేసెట్ ప్లే అవుతోంది. సుజనను తను అనుభవించినట్లు తీసి, ఆమె భర్తకు పంపిన కేసెట్ అదేనని క్షణంలో అర్ధమైంది. అప్పుడు తెలిసింది అతనికి తను చేసిన తప్పు. ఒక కేసు నుంచి తప్పించుకోవడానికి మరో కేసులో ఇరుక్కున్నట్లనిపించి గింజుకుపోయాడు భయం భయంగా ఎస్. ఐ. వేపు చూశాడు.

అప్పుడే గదిలో లైట్లన్నీ వెలిగాయి. వెలగంది చిట్టిబాబు ముఖం ఒక్కటే. శరవణన్ చేతిలోని టేప్ రికార్డర్ ని చూస్తూనే తనెంతగా ట్రాప్ లో పడిపోయాడో తెలిసింది చిట్టిబాబుకు. కానీ ఇక అప్పుడేం చేయగలడు? జరగాల్సిన ఘోరం జరిగిపోయింది.

“చూడప్పా...... నీ పేరు ఎన్నా? ఆఁ చిట్టిబాబూ! ఈ కేసెట్ ఎలా తయారు చేస్తావో, ఎందుకు చేశావో నీ నోటంట చెప్పించటానికి ఇంద హత్య చేశావని చెప్పామప్పా. నీ ఫ్రెండ్ నిరంజన్ రొంబా మంచివాడు. విషయం చెప్పగానే ఒప్పుకున్నాడు. నీ వేలుతో నీ కళ్ళని పొడవటానికే ఇంత నాటకం ప్లే చేయాల్సి వచ్చిందప్పా. ఓ అమ్మాయి జీవితాన్ని నాశనం చేయటానికి నువ్వు పన్నిన కుట్రకి ఏం శిక్ష వేయాలో జడ్జి నిర్ణయిస్తాడు” శరవణన్ పైకి లేచాడు.

చిట్టిబాబుకి మొత్తం జైలంతా కళ్ళముందు కదిలింది. అతనిలో పశ్చాత్తాపం మొదలయింది.

సుజన, అనుపమ నడుస్తున్నారు.

అనుపమకు ఇరవై ఏడేళ్ళుంటాయి. ఆమె ఏ ప్రాంతానికి చెందినదో కొత్తవాళ్ళు ఊహించ లేరు. ఆమె పట్టుచీర కడితే తమిళనాడు ముత్తయిదువలా, చుడీదార్ తొడుక్కుంటే బొంబాయి ఫ్యాషన్ ప్రపంచపు మహారాణిలా, సల్వార్ కమీజ్ వేసుకుంటే కాశ్మీరీ ముగ్ధలా, పైట లేకుండా చీర కట్టుకుంటే మలయాళీ ప్రౌఢలా, పావడా, ఓణీలో పదహారణాల తెలుగింటి ఆడపడుచులా, కాటన్ దుస్తుల్లో బెంగాలీ వనితలా అనిపిస్తుంది. మరి బట్టలు లేనప్పుడు ఎలా వుంటుందో ఊహించే సాహసం ఎవరూ చేయరు.

ఎర్రగా, పొడవుగా, భారీగా వుండే ఆమె పర్సనాలిటీ ఊహలకు అందదు. ఇంతచేసి ఆమెది ఆంధ్ర ప్రదేశమే. కావలి పక్కన పల్లెటూరు. డిగ్రీ వరకు చదువుకుంది. తనకు మంచి అని పించింది చేసే ధైర్యమూ, తెగువా ఉండడంవల్ల అనుపమ మరింత అందంగా ఆకర్షణీయంగా కనిపిస్తుంది. ఆ సాయంకాలం పూట ఆమె, సుజనతో కలిసి అలా వాకింగ్ కు బయలుదేరింది.

"నడుస్తూ రోడ్డువరకూ వెళదామా. ఎక్కడికి వెళ్ళకపోవడంవల్ల చాలా బోర్ కొడుతోంది" అంది సుజన వీధి మలుపు తిరుగుతూ.

"పైనాట్-వెళదాం" ఇద్దరూ మెల్లగా మాటల్లోకి దిగారు.

"అమ్మాయిల దగ్గర ఫస్ట్ నైట్ ల గురించి చెప్పుకుంటున్నావట. ఏమిటి సంగతి? అడిగింది అనుపమ.

"తెలుసుకుందామని ఏ సంఘటనయినా సరే, సడన్ గా పుట్టుకురాదు దానికి ముందూ, వెనకా వుంటాయి. అదిగో అవి తెలుసుకుందామని"

"తెలుసుకుని ఏం చేస్తావ్?"

“అమ్మాయిల సమస్యలని విశ్లేషిస్తూ ఓ థీసిస్ రాస్తాను”

"అలానే రాయి. మరి అందులో నీ ఫస్టునైటూ వుంటుందా?”

“డెఫినెట్ గా వుంటుంది. మా నాన్నకు జాతకాలూ వగైరాల మీద నమ్మకం మూలాన మా ఫస్టునైట్, పెళ్ళయి యిన్ని రోజులయినా, జరగలేదు. శోభనం మా యిద్దరిదే అయినా దీనికి ఎంతమంది అనుమతి కావాలో చూడు. ముహూర్తాలు గట్రా ఎంత ప్రభావం కలిగిస్తాయో ఆలోచించు”

“అదేదో సామెత వుంది. అన్నీ చూసుకుని శోభనం జరిపిస్తే కుక్కపిల్ల పుట్టిందట. ఈ పెద్దవాళ్ళు అన్నీ సక్రమంగా చేసినట్లు, పద్ధతి ప్రకారం పోతున్నట్లు పోజు కొడతారుగానీ, తమ పనులవల్ల ఎలాంటి ఫలితాలు సాధించామో తెలుసుకోరు. ఒకవేళ తెలిసినా మంచి జరిగితే అంతా తమ ప్రతిభేనంటారు. లేకుంటే అంతా ఖర్మ అని తప్పుని అవతలకి నెట్టేస్తారు. పెద్దలంతా అమాయకులూ, ఎస్కేపిస్టులూ ఎవరూ ఉండరు. దీనికి మంచి ఉదాహరణ నా ఫ్రెండ్ నవనీత” అనుపమ అంత వరకు చెప్పి ఆగింది.

“నవనీత ఎవరు? ఏం జరిగింది?” సుజన ఎంతో ఉత్సుకతతో అడిగింది.

“చెబుతాను. వెరీ ఇంట్రెస్టింగ్.....” అని ప్రారంభించింది అనుపమ.

కావలి పక్కన పల్లెటూరు మాది. మా ఇంటికెదురుగ్గా ధర్మారావు కుటుంబం వుండేది. ఆయన కూతురే నవనీత. అందంగా అద్భుతంగా ఉండేది. మా వయసే. కానీ ఎందుకనో ఆ పిల్లకు సెక్స్ అంటే విపరీతమైన భయం వుండేది. కారణం ఆమెకు తెలియదు గానీ నేను కొంత ఊహించాను. మా ఊర్లోనే రంగనాయికి అనే ఆమె వుండేది. నవనీత ఇంటి పక్కనే ఇల్లు, చాలా వింత కేరెక్టర్. ప్రసవం అప్పుడు నానా

యాగీచేసేది. నొప్పులు భరించలేక ఇల్లు తూట్లు పడేటట్లు అరిచేది. తనకంత బాధ కలిగించిన భర్తను బండబూతులు తిట్టేది.

"అమ్మో! అయ్యో! నా వల్లకాదు తల్లో. నేను చచ్చిపోతున్నాను తల్లో, వాడు వినకుండా నా పక్కన దూరి యింత ఘోరం చేశాడు తల్లో. వాడ్ని పులులు పెరక్కు తిననూ, వాడ్ని పాములు కాటేయ్యనూ. అమ్మో..... తల్లో..... ఒద్దంటే ఈ బట్టా బిడ్డ పుట్టుకొచ్చేస్త ఉండాడో దేవుడో......" ఇలా సాగేది ఆమె తిట్ల దండకం, ఇలా అంటూనే ఎనిమిది మందిని కన్నది. చివరి కొచ్చేసరికి నలభై ఏళ్ళకే అరవైఏళ్ళ ముసల్దానిలా అయిపోయింది. కళ్ళలో తప్ప జీవం మరెక్కడా ఉండనట్లు పాలిపోయింది. ఆమెను చూస్తుండడంవల్లనూ, ఆమె ప్రసూతి వైరాగ్యాన్ని వినడంవల్లనూ అనుకుంటా నవనీత మగవాళ్ళంటేనే భయపడిపోయేది.

కానీ ఇవన్నీ ఆమె తల్లిదండ్రులకి తెలియదు. పెళ్ళివద్దంటే చిన్నపిల్లా అలా అంటూ ఉందని అనుకునేవారు. ఆమె వద్దంటున్నా వినకుండా పెళ్ళి జరిపించేశారు. పెళ్ళికొడుకు పేరు సుధాకర్. బిట్రగుంటలో ఏదో ఉద్యోగం అన్నారు. పెళ్ళి జరిగిన మరుసటిరోజు నవనీత భర్తతో కలిసి కాపురానికి వెళ్ళింది. బిట్రగుంటలో పెళ్ళికొడుకు ఇంట్లో శోభనం.....

నవనీతను బాగా అలంకరించి గదిలోకి తోశారు. లోపలికి వెళ్ళడంతోనే వణికిపోయింది. పెద్దగాలికి చిగురుటాకుల్లా వణికిపోతున్న ఆమెను చూసి అతను ఖంగుతిన్నాడు. కొంతసేపటికి తమాయించుకుని దగ్గరికి వెళ్ళాడు. ఆమె దూరంగా జరిగింది. చొరవగా చేయి పట్టుకున్నాడు. ఏదో విషప్పురుగు మీదపడ్డట్టు విదిలించికొట్టింది. అతనికి అర్థంకాలేదు. 'సిగ్గా?' అనునయంగా అడిగాడు.

కాదన్నట్లు తల వూపింది.

"మరి భయమా?"

అవునన్నట్లు తిరిగి తల వూపింది.

అలా చెప్పేసరికి ఏం చేయాలో అతనికి తోచలేదు అతను భర్తేగానీ భూతవైద్యుడు కాదుకదా. కొంతసేపు ఫ్రెండ్లీగా మాట్లాడి, తరువాత ట్రై చేయవచ్చని అనుకుని మాట్లాడడం మొదలుపెట్టాడు. చక్కగా మాట్లాడింది ఆమె కూడా. గంటయ్యాక మాట్లాడుతూనే చేయి తగిలించాడు. ఆమె వెంటనే రియాక్టయిపోయింది.

"మీరు నన్ను ముట్టుకుంటే వెళ్ళిపోతాను. నాకు భయం" అంది ఏడుపు ముఖం పెట్టి.

అతను మళ్ళీ బొమ్మలా ఐపోయాడు. కొత్త అమ్మాయితో ఎంతసేపు మాట్లాడగలడు? ఇక ఈ రోజుకి శోభనయోగం లేదని స్థిమితపడి నిద్రకు ఉపక్రమించాడు.

రెండో రాత్రీ అంతే. బాగానే మాట్లాడుతుందిగానీ చేయి పడితే ఖస్సుమనేది.

మూడో రాత్రి మరింత పట్టుదలతో ట్రై చేశాడు.

"భయం ఎందుకు ? మొదట ఏదోలా వున్నా చివరికొచ్చేసరికి అద్భుతం. ఒక్కరోజు రుచి చూశావంటే రేపటినుంచే ఆరు కాగానే నువ్వే తలుపు వేసేస్తావ్" అంటూ బుజ్జగించాడు.

"నాకు అదంతా తెలియదు. నాకు భయం అంతే" అంది నవనీత.

అతను ఎంతో కన్విన్స్ చేశాడు గానీ ఆమె ఏడుపు లంకించుకుంది. భయపడి వదిలేశాడు. నాలుగోరోజు బంధువులంతా బయల్దేరారు. నవనీత తల్లీ, తండ్రీ కూడా అన్నీ సర్దుకున్నారు. అతనికి ఎవరూ లేరు, కొత్త కాపురం గనుక ఎవరో ఒకరు తోడువుంటే బావుంటుందనీ, కొన్ని రోజులపాటు తమ కూతురు నవనీతకు సాయంగా వుండమనీ వాళ్ళు సరోజను అడిగారు.

సరోజని కూడా మా ఊరే. ముప్పై యేళ్ళుంటాయి. భర్త గుజరాత్ లోని ఓడరేవులో పనిచేస్తున్నాడు. రెండు నెలలకో, మూడు నెలలకో సారి వచ్చి వెళుతుంటాడు. ఇక్కడే వేరే ఉద్యోగం దొరికితే అక్కడ మానేసి వచ్చెయ్యాలని అనుకుంటూ వుండడంవల్ల అక్కడికి భార్యను తీసుకుపోలేదు. భర్త దగ్గర లేకపోవడం సరోజకు ఒకవిధంగా వెలితే.

"ఎక్కడో దూరంగా ఉద్యోగం చేసేవాడ్ని మాత్రం కట్టుకోకూడదు. భర్త దూరంగా వుండే స్త్రీ బతుకు చక్కెర ఫ్యాక్టరీలాంటిది. సగంరోజులు క్రషింగ్ వుంటే, మరి సగం రోజులు తాళం తగిలించేస్తారు" అనేది.

ఆమెకి ఇంకా పిల్లల్లేరు. బంధువుల్లో ఆమె కొక్కదానికే ఓ నాలుగు రోజులపాటు పరాయి ఇంట్లో వుండే వెసులుబాటు వుండడంవల్ల ఆమెను అడిగారు. సరేనని ఒప్పుకుంది సరోజ. మిగిలిన వాళ్ళంతా వచ్చేశారు. పెళ్ళికొడుకూ, పెళ్ళికూతురూ, సరోజ మిగిలారు. ఉదయం లేవగానే సుధాకర్ శుభ్రంగా డ్రెస్ అప్ అయి ఉద్యోగానికి వెళ్ళిపోయేవాడు.

సరోజ, నవనీతా కలిసి వంటచేస్తూ కబుర్లలోకి దిగేవారు. సాయంకాలం ఆరు గంటలకి అతను తిరిగి వచ్చేవాడు. ముగ్గురూ కలిసి కాఫీలు తాగుతూ. అవీ ఇవీ లోకాభిరామాయణం మాట్లాడుకునేవాళ్ళు. రాత్రి తొమ్మిదింటికి కొత్త జంట తమ గదిలోకివెళ్ళేవారు. హాల్లో ఒంటరిగా మిగిలిపోయేది సరోజ. రెండు మూడు రోజులు నిద్రపోయింది గానీ ఆ తరువాత ఎంత ప్రయత్నించినా నిద్రపట్టలేదామెకి. గదిలో జరిగేదంతా ఊహించుకునేది.

నవనీత, సుధాకర్ కలిసి అనుభవించే స్వర్గసుఖాలన్నీ కళ్ళముందు కదలాడేవి దాంతో ఒకరకమైన ఉద్రేకానికి లోనయ్యేది. శరీరం మీదున్న బట్టలే బరువుగా తోచేవి. శరీరమంతా ఆరాటంతో కదిలిపోయేది. సుఖం కోసం అవయవాలన్నీ నోళ్ళు

తెరుచుకునేవి. బయట యిలా ఆమె అవస్థపడుతుంటే లోపల గదిలో అతను అందుకు అంగీకరించమని అర్థించడం, నవనీత రిజెక్టు చేయడం జరుగుతుండేది. ఇలా కొన్ని రోజులు గడిచాయి. ఓ రోజు యథాప్రకారం సుధాకర్ క్యారియరు తీసుకుని ఉద్యోగానికి వెళ్ళిపోయాడు.

భోజనాలయ్యాక అలా ఊరంతా తిరిగివద్దామని సరోజ, నవనీతా బయలుదేరారు. బజార్లన్నీ తిరిగి తమకు కావాల్సిన వస్తువులు కొనుక్కొని సాయంకాలం అయిదు గంటల ప్రాంతాన ఇంటికి బయలుదేరారు. ఓ సినిమాహాలు వున్న వీధిలో నడుస్తుండగా అప్పుడే సినిమా వదిలారు. జనం వెళ్ళడానికి గేటు తెరిచారు. ఈ చప్పుళ్ళకు సరోజ అటు చూసింది. ముఖానికున్న చెమటను తుడుచుకుంటూ హాల్లోంచి వస్తున్న సుధాకర్ కనిపించాడు. అక్కడ అతన్ని చూసిన ఆమెకి ఏదో అనుమానం వేసింది. అందుకే ఈ విషయాన్ని నవనీతకు చెప్పలేదు. ఇద్దరూ ఇంటికి చేరుకున్నారు. మరో గంటకి సుధాకర్ వచ్చాడు. సుధాకర్ పెరట్లోకి స్నానానికి వెళ్ళినప్పుడు అతని వెనకే సరోజ కూడా వెళ్లింది.

"మీ జాబ్ కష్టంగా వుంటుందా! బాగా అలసిపోయారే" అంటూ ప్రారంభించింది. అతను కంగారుపడడాన్ని ఆమె కనిపెట్టింది.

"ఆఁ ఒత్తిడి బాగానే వుంటుంది. ఉద్యోగం అంటేనే టెన్షన్ కదా" అన్నాడు ఒక్కోమాటను పేరుస్తూ.

"ఇంతకీ ఏమిటి మీ జాబ్?" ఆమె ఊహించినట్టే అతను వెంటనే జవాబు చెప్పలేకపోయాడు.

"లోకోషెడ్ లో" అంటూ నీళ్ళు నమిలి...... "ఎలక్ట్రిషియన్-" అని గుర్తొచ్చినట్లు చెప్పాడు.

"ఈరోజు మరీ కష్టపడ్డట్టున్నారు"

"ఆఁ ఉదయం వెళ్ళినప్పట్నుంచీ సాయంకాలం వరకూ పనే-" అన్నాడు.

అదిగో అక్కడే అతను దొరికిపోయాడు. ఆమెకి మొత్తం అర్థమైంది. అతనికి దగ్గరగా వెళ్ళి – "నిజం చెప్పు నిజంగా పని చేస్తున్నావా? ఈ రోజు నేను లోకోషెడ్ కు వెళ్ళాను. సుధాకర్ అనే పేరున్న వ్యక్తే లేడన్నారు అని చీకట్లో ఓ బాణం వదిలింది. సడన్ గా ఆమె ఏకవచనంలోకి దిగేసరికి అతను మరింత కంగారు పడిపోయాడు.

ఆమె ముందుకు ఉరికి – "ప్లీజ్! ఈ విషయం నవనీతకు చెప్పకు" అంటూ ఆమె రెండు చేతులూ పట్టుకున్నాడు.

"ఎందుకలా అబద్ధం చెప్పావ్?" ఇప్పుడు ఆ పిల్ల బతుకేంగాను?" కోపంగా అంది సరోజ.

"ఇందులో నా పొరపాటు ఏమీలేదు. ఇంతకు ముందు లోకోషెడ్ లోనే ఎన్ ఎం ఆర్ గా పనిచేసేవాడ్ని – పెళ్ళికి ముందు తీసేశారు. అప్పటికే పెళ్ళి ఫిక్సయిపోయింది. మధ్యవర్తితో చెప్పాను. ఇప్పుడు చెబితే పెళ్ళి ఆగిపోతుందనీ, చెప్పకపోవడమే ఉత్తమమని అన్నాడు. దాంతో మెదలకుండా వుండిపోయాను. మరో జాబ్ కోసం ప్రయత్నిస్తున్నాను. నన్ను అర్థం చేసుకోండి" అంటూ ఏడుపులోకి దిగాడు.

"పెళ్ళంటే నూరేళ్ళపంట. సంబంధం చూడడమంటే చాలా గమనించాలి. అటు ఏడు తరాలునూ, ఇటు ఏడు తరాలునూ వాకబు చేయాలి" అంటూ డంబాలు పలికే పెద్దలు చేసే పెళ్ళిళ్ళు యిలానే తగలబడతాయి లేకుంటే పిల్లవాడు ఏం చేస్తున్నాడో, అతను చెబుతున్నవన్నీ నిజాలో, అబద్ధాలో అని కూడా చూడకుండా ఇలా పిల్లల్ని బలిపశువుగా చేసేస్తున్నారు తల్లిదండ్రులు.

"అయ్యో! మీరు అలా అనకండి. నేనంతటి క్రూరుడ్నిగాను..... మోసకారిని అంతకంటేగాను" అని అతను ఆమె కాళ్ళా వేళ్ళాపడ్డాడు.

ఏదో పొరపాటు జరిగిందే తప్ప కుర్రాడు. అమాయకుడేననీ ఆమె పసిగట్టింది. "అయితే ఈ విషయం నవనీతకు తెలియకుండా వుండాలంటే నా కోరిక నువ్వు తీర్చాలి" అని అతి స్పష్టంగా చెబుతూ అతన్ని వాటేసుకుంది.

తన తప్పుకు అంతటి తీయని శిక్ష పడుతుందని ఊహించని అతను ఉబ్బితబ్బిబ్బయి పోయాడు. గదిలోపల వాళ్ళిద్దరి రాసలీలలు ఊహించుకుంటూ అతని మీద మోహం పెంచుకున్న ఆమె ఆ రాత్రే అతనిలో కలిసిపోయింది.

ఇవన్నీ చాలా రోజులు దాగవుకదా- నవనీతకు తెలిసిపోయింది. కాపురం చక్కబెట్టి తిరిగి రావాల్సిన సరోజ అక్కడే ఆగిపోయింది. కలకాలం కాపురం చేయాల్సిన నవనీత పర్మినెంట్ గా పుట్టింటిక చేరిపోయింది. అనుపమ చెప్పడం పూర్తిచేసేసరికి ఇద్దరూ రోడ్డు చేరుకున్నారు. రోడ్డుకు అవతల వెళ్లే ఏటి ఒడ్డున ఇసుకలో కూర్చున్నారు.

"పాపం నవనీత, అందరూ కలిసి ఆమెను ముంచేశారు. ఈ పెద్దవాళ్ళకు బుద్ధి వుంటే కొత్తజంటకు తోడుగా వుండమని వయసులో ఉన్న అమ్మాయిని వుంచుతారా? తల్లిదండ్రుల తెలివితక్కువతనానికి ఆమె జీవితం నాశనమైపోయింది కదా" సుజన ఎంతో సానుభూతి ప్రకటించింది.

"ఈ పెళ్ళిళ్ళపేర- సాంప్రదాయాలపేర- ఎన్ని జీవితాలు యిలా నరక కూపాలుగా తయారవుతున్నాయో తెలుసా? లెక్కకట్టలేం..... ఒకరో, ఇద్దరో కుటుంబ బంధనాలన్నీ తెంచుకుని బయటపడుతున్నారు. అయితే అలా చేయడానికి ఎంతో సాహసం కావాలి. కఠినమైన వాస్తవాల్ని అటు పిల్లలుగానీ, ఇటు పెద్దలుగానీ

గుర్తించడం లేదు. అందుకే ఇద్దరి మధ్యా చాలా గేప్ పేరుకుపోతోంది. ఇందుకు ఉదాహరణ నేనే.”

“అందరం భ్రమల్లోనే వుంటూ తమ అనుభవాలనే నిజం అని గుడ్డిగా నమ్ముతున్నాం. అందుకే పిల్లలకీ, పెద్దలకీ పొసగడంలేదు.....” సుజన అనుపమ అన్నదానిని బలపరిచింది.

“కుటుంబ బంధనాల్ని వదులుకోవడానికి చాలా తెగించాను నేను. ఒకరిదగ్గర తాళి కట్టించుకున్న నేను మరుసటిరోజు రాత్రి మరో వ్యక్తితో శోభనం జరిపించుకున్నాను” అన్నది అనుపమ.

ఒడ్డున వున్న కొంగలు ఒక్కసారిగా పైకి లేచాయి. సుజన అనుపమవేపు ఎంతో ఆశ్చర్యంగా చూస్తుండిపోయింది.

“నీకు మొత్తం- జరిగినదంతా చెబుతాను.” అనుపమ తన ఫస్టునైట్ ను చెప్పడం ప్రారంభించింది.

“మా అమ్మా, నాన్నలకు ఇద్దరు సంతానం. నేనూ, మా అన్నయ్యా. ఊర్లో కలిగిన కుటుంబాల్లో మాదీ ఒకటి. అన్నయ్య ఇంటర్ వరకు చదివాడు. అప్పటికే వాడు రెండుసార్లు ఇంటర్ తప్పడం వల్ల అంతటితో ఆపేశాడు. నాన్నతోపాటు వ్యవసాయం చేసేవాడు. నేను ఇంటర్ పాసై డిగ్రీలో చేరాను. రోజూ బస్సులో కావలి కాలేజీకి వెళ్ళి తిరిగొచ్చేదాన్ని. డిగ్రీ సెకండ్ ఇయర్ లో వుండగా నాకు గౌతమ్ తో పరిచయమైంది.

మా ఇల్లు వీధికి ఉత్తరంగా ఉండేది. మా ఇంటిముందు మూడిళ్ల లోగిలి వుండేది. అందరం బంధువులమే కనుక సాధారణంగా రోజులో ఎక్కువ భాగం నేను అక్కడ గడిపేదాన్ని. మూడిళ్ళు ఒకే లోగిలిలో వుండడం వల్ల చాలా కోలాహలంగా ఉండేది. కాలక్షేపానికి కొదవ వుండేది కాదు. ఆ ఇళ్ళల్లోని ఒక యింట్లో అరుణ

వుండేది. ఆమె నాకు అన్నయ్య వరసయ్యే చిరంజీవి భార్య. ఆమె నా కంటే అయిదేళ్ళు పెద్దది సరదాగా వుండేది. సాయంకాలం కాలేజీనుంచి ఇంటికి రావడం తరువాయి అరుణ దగ్గరికి పరుగెత్తేదాన్ని.

మేము ఇద్దరం ముందు వరండాలో కూర్చుని కబుర్లాడుకునే వాళ్ళం. ఆమె చిన్నాన్నకొడుకే గౌతమ్. అతనిది ప్రకాశంజిల్లా సింగరాయకొండ దగ్గరలోని పల్లెటూరు. కావలి పి.జి. సెంటర్లో ఎం.కాం. ప్రీవియస్ లో చేరాడు. తన అక్కయ్య దగ్గరికి ప్రతివారం వచ్చేవాడు. మొదటిసారి వచ్చినప్పుడు అరుణ నాకు అతన్ని పరిచయం చేసింది. "వీడు మా చిన్నాన్న కొడుకు. పేరు గౌతమ్. ఎం.కాం. చేస్తున్నాడు."

నేను అతనివేపు పరిశీలించి చూశాను. ఎర్రగా, అందంగా వున్నాడు. కళ్ళలో చిలిపితనంవల్ల మరింత లవ్లీగా అనిపించాడు. నిజానికి ఓ అబ్బాయిని అంతగా పరిశీలించడం అదే మొదటిసారి. మొత్తానికి నేను గుర్తించలేదుగానీ నాలో ఏదో స్పందన బయలుదేరింది. అదీ ఇదీ అని చెప్పలేని పరిస్థితి. అతను ఇంట్లో వుండగా అక్కడికి వెళ్ళడం బావుండదనిపించి రెండు మూడు ఆదివారాలపాటు వెళ్ళలేదు.

నేను అక్కడికి వెళ్ళలేకపోతున్నాననే దిగులువల్ల అతన్ని గురించే ఆలోచించే పద్ధతిలో పడిపోయాను. మరుసటి ఆదివారం కూడా అతను వచ్చాడు. నేను ఇంట్లోనే వుండిపోయాను. పదిగంటల ప్రాంతాన చిరంజీవి చెల్లెలువచ్చింది. ఆ పిల్లకు ఏడేళ్లుంటాయి.

"అక్కా! నిన్ను గౌతమ్ అన్నయ్య రమ్మంటున్నాడు" అని చెప్పింది.

అయినా వెంటనే బయలుదేరలేదు నేను. వెళ్ళాలా వద్దా అని ఆలోచనలో పడ్డాను. వెళ్ళాలనే కోర్కెను ఎంత అణచుకుందామన్నా లాభంలేక పోయింది. పావుగంట తరువాత బయలుదేరి వెళ్ళాను. ఇంట్లో అతను తప్ప ఎవరూ లేరు.

“కబురు పెట్టందే రాణీగారు రారా ఏమిటి?” నాటకీయంగా అని, అంతలోనే సీరియస్ గా అయిపోయి- “ఆదివారం ఎప్పుడవుతుందా, నిన్ను చూద్దామా అనే నా ధ్యాసంతా. వచ్చి ఇంతసేపయినా నువ్వు కనపడకపోతే గిలగిల్లాడిపోయాను” అన్నాడు.

ఓ అబ్బాయి నాకోసం పడిగాపులు కాస్తున్నాడని వినడం అదే మొదలు నాకు. ఏదో అయిపోతోంది. మనసంతా కొత్తపుంతను అనుభవించింది. అందుకే ప్రేమలో విచక్షణ, జ్ఞానం, తెలివి లోపిస్తాయనుకుంటాను. అంతవరకు లేని కొత్త అనుభవం ఎదురయినప్పుడు స్త్రీకానీ, పురుషుడు కానీ మరేదీ ఆలోచించకుండా దానికి ఈల్డ్ అయిపోతాడు. అందుకే స్త్రీ పురుష సంబంధాల్లో కులం, మతం, ప్రాంతం, భాష, ఆస్తీ, అంతస్తు- ఇవన్నీ మూలన పడిపోతాయి.

అంతవరకు చదువుతప్ప మరే ఇతర ఆలోచనలేని నేను అదిగో ఆ క్షణంనుంచి కొత్త ఆకర్షణకి లొంగిపోయాను. తలుపుమీద వేళ్ళతో రాస్తూ వుండిపోయాను. ఆ మాటలు పూర్తిచేశాక అలా చెప్పడం అతనికీ కొత్తేనని నేను గ్రహించాను. కొంతసేపు అక్కడే వుండి, కాస్త స్థిమితపడ్డాక ఇంటికి వచ్చేశాను. కానీ ఇంట్లో వుండలేకపోయాను. బయటకొస్తే నా కళ్ళు నాకు తెలియకుండానే అటు తిరిగిపోతున్నాయి.

నా కాళ్ళు అటు పోవడానికి లాగుతున్నాయి. మనస్సు అతన్ని చూడాలని గుంజుతోంది. ఏదో కొత్తభూతం నన్నావహించింది. సాయంకాలం ఎప్పుడవుతుందా అని నిముషాలు లెక్కపెట్టుకుంటూ కూర్చుండిపోయాను. మూడు గంటలనుంచే

తయారవడం మొదలుపెట్టాను. ప్రేమ అంటేనే సెల్ఫ్ ఐడెంటిటీ అనుకుంటాను. మనల్ని మనం గుర్తించడమే ప్రేమంటే నన్ను నేనుగా ఫీల్ కావడం అదే మొదలు.

ఎప్పుడూ లేనిది మూడుసార్లు ముఖానికి సోప్ రాసుకున్నాను. అంత దట్టంగానూ కాకుండా, అంత లైట్ గానూ కాకుండా పౌడర్ రాసుకున్నాను. నుదుటున కాస్తంత పెద్దదిగా తిలకం దిద్దుకున్నా, జడవేసుకుని చివర ఏమీ పెట్టకుండా వెంట్రుకలను అలా వదిలేశాను. ఎవరయినా పరిశీలించి చూస్తే నేను డిఫరెంట్ గా అలంకరించుకున్నానని కనిపెట్టేటట్లు తయారయ్యాను.

అరగంట సమయంలో అరుణ ఇంటికి వెళ్ళాను. గౌతమ్ చిరంజీవి చెల్లెలికి పాఠాలు చెబుతున్నాడు. చిరంజీవి తప్ప మిగిలిన అందరూ వున్నారు. అతను నన్ను చూసి నవ్వాడు. నా చుట్టూ వంద ఫ్లోరసెంట్ దీపాలు ఒక్కసారిగా వెలిగినట్లనిపించింది. అతను తిరిగి పాఠం చెప్పడంలో మునిగిపోయాడు.

"గుండెలోని భాగాలు ఏవీ?" అతను చిరంజీవి చెల్లెలు లక్ష్మిని అడిగాడు.

"సిరలూ ధమనులూ….." ఆ పిల్ల ఏదో చెబుతోంది. నేను అడ్డంపడి "ప్రేమలూ" అన్నాను. అతను ఉలిక్కిపడ్డట్టు ఠక్కున ముఖం పైకెత్తి నావేపు అదోలా చూసాడు. నేను తల తిప్పుకున్నాను. అరుణ ఏం అనుకుంటుందోనన్న భయమన్నా లేకపోయింది నాకు. ఆ తరువాత అతను పాఠం చెప్పలేకపోయాడు. క్షణానికి ఓ మారు నావేపు చూడడం- అనవసరంగా నవ్వడం-ప్రతిసారీ కొత్తగా చూసినట్లు ముఖం పెట్టడం-దీంతోనే సరిపోయింది.

చీకట్లు పడడంతో లైట్లు వెలిగాయి. చీకటి ముఖాన వెల్లవేసినట్లు వెలుగు పరుచుకుంది. నేను అరుణతో ఏదో మాట్లాడుతున్నాను గానీ ఒకదాని కొకటి పొంతనలేదు. మా అమ్మా వాళ్ళూ పిలిచేవరకూ ఆరాత్రి నేను ఇంటికి వెళ్ళలేదు.

తొమ్మిది ప్రాంతాన ఇంటికి వెళ్ళి భోజనం చేశాను. గదిలో పడుకున్నానేగానీ శరీరమంతా నామీద కుట్ర జరుపుతున్నట్లు నిద్రరాలేదు. అవయవాలన్నీ దాడి ప్రారంభించినట్లు ఏదోగా వుంది.

ఎదమీద పైట నిలబడటంలేదు. తలకింద వుండాల్సిన తలగడ పక్కన చేరింది. ఎప్పుడో తెల్లవారుజామున నిద్రపోయాను. రెండు వారాలు గడిచిపోయాయి. మూడో శనివారం సాయంకాలం గౌతమ్ వచ్చాడు. నేను పరిగెత్తుకుంటూ వెళ్ళాను. ఇప్పుడు మేం ఇద్దరం బాగానే మాట్లాడు తున్నాం. ఎదురెదురుగా కూర్చుని అలా మాట్లాడటం ఎంత బావుంటుందో మాటల్లో చెప్పలేను.

లైట్లు వెలిగాయి.... "దాయాలు ఆడదామా?" అని ప్రపోజ్ చేసాడు గౌతమ్. ఆ ఇంట్లో పాచికలు ఆడడం మామూలే. సరేనన్నాను. దాయాల ఆటకు అన్నీ సిద్ధం చేశాను. అరుణ వంటలో బిజీగా వుంది. "పందెం ఏమిటి?" అతను చిన్నగా అడిగాడు పాచికల్ని చేతిలోకి తీసుకుని. నేనేమీ చెప్పలేదు.

"ముద్దు" అతను ఎంత మెల్లగా అన్నా అది విస్ఫోటనంలా వినిపించింది. జలదరింపులాంటిది కరెంట్ లా ఒళ్ళంతా పాకింది.

"ఓడినవాళ్ళు గెలిచినవాళ్ళకి పెట్టాలి"

అప్పుడూ ఏమీ మాట్లాడలేకపోయాను. నా జవాబును ఆశించకుండా పాచికల్ని వేశాడు.

మరోగంట గడిచింది. ప్రేయసీ ప్రియులకు తొలిరోజులలో పాచికలు ఆడడం కంటే అద్భుతమైన ఆట మరొకటి వుండదనుకుంటాను.

పాచికల్ని ఎదుట వ్యక్తి వేశాక మన చేయి చాస్తాం.

అలా చాచినపుడు అరచేయో, వేళ్ళ కొనలో ఖచ్చితంగా తగులుతాయి. తొలిఘట్టంలో వున్న స్త్రీ పురుషులకు ఆ స్పర్శ ఎంత తీయగా ఉంటుందో చెప్పలేను. అందుకే ఈ స్టేజీలోవున్న లవర్స్ ఖచ్చితంగా పాచికలు ఆడి తీరాల్సిందే. చివరికి నేనే గెలిచాను. కానీ పందెం ప్రకారం ముద్దు పెట్టమని గౌతమ్ ని ఎలా అడగగలను? పైపెచ్చు ఆ ప్రమాదంనుంచి తప్పించుకోవడానికి వడివడిగా బయటికి అడుగులు వేశాను.

మా ఇంటికీ, అరుణా వాళ్ళింటికీ మధ్య చీకటిగా వుంది. అక్కడికి అతను పరిగెత్తుకుంటూ వచ్చాడు. నా ముందుకొచ్చి ఆగి నన్ను రెండుచేతులతో పట్టుకొని పెదవుల మీద గాఢంగా చుంబించాడు. దేవుళ్ళ పెళ్ళిళ్ళు జరుపుతూ వుంటే దేవతలు ఆకాశంనుంచి పూలజల్లు కురిపిస్తారే- అలా ఫీలయ్యాను. జీవితంలో మొదటి ముద్దు. ఆ క్షణంలో నేనేమైపోయానో నేనెప్పటికీ చెప్పలేను. రక్తం గడ్డ కట్టుకుపోయిందో, హార్టు బీటింగ్స్ ఆగిపోయాయో, కళ్ళు చూడటం మానేశాయో, శ్వాస నిలిచిపోయిందో నాకు తెలియదు. అలా నిలబడిపోయాను. పెదవుల్లో మొదలయిన తీపి శరీరమంతా పాకుతోంది.

కళ్ళు తెరిచి చూస్తే అతను లేడు. పెదవుల్ని చేత్తో రుద్దుకున్నాను. కానీ ఆ తీపి పోలేదు. కలకండ, తేనె, మంచామృతం, పంచదార, పనసపండు- ఇవేవీ ఆ తీపికి సరిపోవు. నాలుకే కాదు- నరాలకీ తీపి అంటుకుంటోంది. ఎలా ఇల్లు చేరానో తెలియదు. ఆ రాత్రి నిద్రపోలేదని చెప్పక్కర్లేదను కుంటా. మరుసటిరోజు కూడా ఇద్దరం పాచికలు ఆడాం. కేవలం వేళ్ళు తగులుతాయని ఆడాం తప్ప ఇద్దరిలో మరో స్పృహ లేదు.

సోమవారం నేను బస్టాండ్ కు వచ్చాను కాలేజీకి వెళ్ళడానికి. నా వెనుకే గౌతమ్ వచ్చాడు. మామూలుగా అయితే ఆ పాటికే వెళ్ళిపోయి వుండేవాడు. నా కోసమే

ఆలస్యంగా బయలుదేరాడు. ఇద్దరం బస్సు ఎక్కాం. మా ఊరివాళ్ళెవరూ లేకపోవడంతో పక్క పక్కనే కూర్చున్నాము. “ఈ బస్సు ఎక్కడా ఆగకుండా ఇలా వెళుతూనే వుంటే ఎంత బావుండు” అన్నాడు.

“అలా ఐతే మనం ఎక్కాల్సింది బస్సును కాదు-ఉపగ్రహనౌకని” అన్నాను. ఇలా ఏవేవో మాట్లాడుకుంటూ వుండగానే టౌన్ వచ్చేసింది. బస్సు దిగాం.

“ఈరోజు కాలేజీకి ఎగ్గొట్టకూడదు” గౌతమ్ అన్నాడు.

“ఎగ్గొట్టి ఏం చేద్దాం?” అని ప్రశ్నించాను.

“జాలీగా ఊరంతా తిరిగి మ్యాట్నీ కెళదాం”

నాకు కూడా కాలేజీకి వెళ్ళాలనిపించడంలేదు. చదువంటే బోర్ కొడుతోంది. సరేనని తలూపాను.

కార్తీక సోమవారాల్లా – నదిలో వదిలే దీపాలయ్యాయి గౌతమ్ కళ్ళు. గౌతమ్, నేను మాట్లాడుతూ నడుచుకుంటూ ఊరికి దూరంగా వుండే హోటల్ కెళ్ళాం. కాఫీలకి ఆర్డర్ ఇచ్చాడు.

“ఇదే తొలిసారి కాలేజీకి ఎగగొట్టడం. మానాన్న ఇప్పుడు నన్ను చూస్తే ఇంతే సంగతులు” అన్నాను.

“ఇలాకాకుండా మనిద్దరం పసుపుబట్టల్లో కనిపిస్తే అప్పుడు ఏమౌతాడు మీ నాన్న?” అన్నాడు.

నేను ఠక్కున తలెత్తాను. పసుపుబట్టల్లో కనిపించడమంటే పెళ్ళి చేసుకోవడం. అప్పటివరకూ నేను పెళ్ళిగురించి ఆలోచించలేదు. అతనూ ఆలోచించి వుండడు.

కేవలం మా నాన్నకు కోపం తెప్పించే విషయాన్ని ప్రస్తావించడానికి అలా అని వుంటాడు. ఏది ఏమయినా ఆ మాటలు నాలో కొత్త ఆలోచనల్ని రేపాయి.

"మనిద్దరం పెళ్ళిచేసుకుందాం గౌతమ్...." అన్నాను భావావేశాన్ని అణుచుకోవడానికన్నట్లు అతని చేయి పట్టుకుంటూ.

"నిజంగానే" ఉద్వేగంతో అడిగాను.

"ఎస్! మనిద్దరం పెళ్ళిచేసుకుందాం" అలా మేము ప్రేమనుంచి పెళ్ళివరకూ వచ్చాం. అప్పటినుంచీ ఇద్దరం మా పెళ్ళి గురించి కలలు కనేవాళ్ళం. మా ఇంటిలో టీవీమీద ఎలాంటి ఫ్లవర్ వేజ్ పెట్టాలోనన్న విషయము దగ్గర్నుంచి పుట్టిన పిల్లలకి ఏం పేర్లు పెట్టాలోనన్నంతవరకు అన్ని విషయాలూ మాట్లాడుకునేవాళ్ళం. ప్రతి సోమవారం కాలేజీకి ఎగగొట్టేదాన్ని. హోటల్లో కూర్చోవడం వల్ల ప్రైవసీ లేదని గౌతమ్ రిక్షా మాట్లాడేవాడు.

"రిక్షా అబ్బాయ్! సాయంకాలం వరకు మమ్మల్ని రిక్షాలో తిప్పు ఇదిగో బస్టాండ్ నుంచి బయలుదేరు. జనసమ్మర్ధం లేని వీధుల్లో పోనిచ్చి అలా ఊరు బయట రౌండ్లు కొట్టు. నీకు రెస్ట్ కావాలనుకున్నప్పుడు రిక్షాను పక్కన నిలిపెయ్ అలసట తీరాక తిరిగి పోనీయ్. మేం మాట్లాడుకోవడానికి కాస్త స్థలం కావాలి. అది దొరకడంలేదు. అందుకే నీ రిక్షా. సాయంకాలం అయిదు గంటలవరకు వుంటాం. వంద రూపాయలిస్తాను" అని ఓ సోమవారం గౌతమ్ రిక్షా కట్టించాడు.

ఇద్దరం అందులో కూర్చునేవాళ్ళం అలా రిక్షాలోనే ఉదయం పదిగంటల నుంచి సాయంకాలం వరకు తిరిగేవాళ్ళం. రిక్షాలో అలా తిరగడంవల్ల చాలా లాభాలుండేవి. ఇద్దరం ఒకరికొకరు ఆనుకుని కూర్చోవచ్చు. టాప్ వేసెయ్యడం వల్ల ఎవరికి కనిపించం.

గిల్లుకున్నా, గిచ్చుకున్నా ఎవరికీ తెలియదు. ఊరికి దూరంగా ఇద్దరమే తిరగొచ్చు. ఈ రిక్షా ఐడియా నాకు బాగా నచ్చింది.

అందుకే సోమవారం బస్సుదిగగానే రిక్షా ఎక్కేవాళ్ళం. ఇలా రోజులు గడిచిపోయాయి. గౌతమ్ కూ, నాకూ చదువులైపోయాయి. మా పెళ్ళి విషయం ఇంట్లో పెద్దవాళ్ళకు చెప్పాలనీ, వారానికో ఉత్తరం రాసుకోవాలనీ ఒట్టు పెట్టుకుని గౌతమ్, నేనూ విడిపోయాం.

ఇక ఆ క్షణంనుంచీ మా ప్రేమను ఇంట్లో ఎలా చెప్పాలనే నా ఆలోచనంతా. మా నాన్న చండశాసనుడు నేను ఇంట్లో తెలియకుండా పెళ్ళి చేసుకుంటే ఆయన ఏం చేస్తాడో ఊహించగలను. తన కూతురు చచ్చిపోయిందని బంధువులకంతా ఉత్తరాలు రాసి, కర్మకాండలు జరిపించే రకం, పై పెచ్చు కోపం ఎక్కువ.

మా అమ్మతో ఈ విషయం కదిపినప్పుడు ఆమె చెప్పింది కూడా అదే. “వద్దు అలాంటి వెర్రిమొర్రి ఆలోచనలు పెట్టుకోవద్దు. మీ నాన్న విషయం తెలియనిదేముంది? నిన్నూ, అతన్నీ చంపేసినా ఆశ్చర్యపోనక్కర్లేదు” అంది.

గౌతమ్ ఎంత మంచివాడో చెప్పి కన్విన్స్ చేయడానికి ఎంతగానో ప్రయత్నించాను. కానీ మా అమ్మ ‘ఊ’ అనలేదు. ఇక అన్నయ్య యువకుడే కానీ ఆలోచనల్లో మాత్రం వయోవృద్ధుడు. వాడితో డిస్కస్ చేసి ప్రయోజనం వుండదు. మొత్తానికి మా అమ్మ ఈ విషయాలన్నీటినీ మా నాన్న చెవిన వేసినట్లుంది. ఆయన నాతో మాట్లాడడం పూర్తిగా మానేశాడు. మరో పది రోజులకి పెళ్ళివాళ్ళొచ్చారు.

మా ఇంటికి రానున్న ప్రమాదాన్ని పసిగట్టి నాన్న తొందరపడుతున్నాడని గ్రహించాను. పెళ్ళిచూపులప్పుడు నానా యాగీ చేశాను. అలంకరించుకోమంటే వ్యతిరేకించాను. పెళ్ళిచూపుల కోసం వాళ్ళ ముందర కూర్చోనని మొండికేశాను. మా

అమ్మ నాకంటే ఎక్కువ యాగీ చేసింది. చచ్చిపోతానని బెదిరించింది. ఇది ఉత్తుత్తి పెళ్ళి చూపులను బలవంతంగా నమ్మించింది. అయిష్టంగానే తయారయ్యాను. పెళ్ళిచూపులు జరిగిపోయాయి.

ఇప్పుడేం చేయాలా అని మధన పడుతుండగానే పది రోజుల తర్వాత నాన్న పెళ్ళి పత్రికలు తెచ్చాడు. మరో వారంలో పెళ్ళి మా నాన్న అంత ఫాస్ట్ గా వ్యవహరిస్తాడని ఊహించలేదు. మొత్తం లోకమంతా ముద్దగా ముడుచుకుపోతున్నట్లు, అందులో నేను చిక్కుబడిపోయినట్లు అయిపోయాను. ఫలానా రోజు కావలి బస్టాండ్ కు రమ్మని, చాలా అర్జెంటనీ గౌతమ్ కు టెలిగ్రామ్ ఇచ్చాను. నా ప్రమేయం లేకుండానే పెళ్ళిపనులు చకచకా జరిగిపోతున్నాయి.

బియ్యాలు దంచడం, అడవికెళ్ళి కట్టెలు తేవడం, పందిళ్ళు వేయడం- వీటితో హడావుడిగా వుంది ఇల్లంతా. నేను వెళ్ళిపోయేరోజు రానే వచ్చింది. ఉదయం పదిగంటల ప్రాంతాన ఎవరికీ అనుమానం రాకుండా కట్టుబట్టలతో బయల్దేరాను. చేతిలో వందరూపాయలు తప్ప మరేంలేవు. మరో ఆలోచన లేకుండా ఆఘమేఘాలమీద బస్టాండ్ చేరుకున్నాను. మావాళ్ళు తెలుసుకునేలోగా బస్సు ఎక్కెయ్యాలని నా తొందరంతా.

అదేం ఖర్మో ఒక్క బస్సు కూడా రావడంలేదు. బస్సే కాదు ఏ వాహనమూ రోడ్డుమీద తిరగడం లేదు. తార్రోడ్డు చచ్చిపడివున్న తాచుపాములా వుంది. నాకు అనుమానం వచ్చింది. రోడ్డు పక్కనే ఓ ఇంటి దగ్గరికి వెళ్ళి విషయమేమిటో అడిగాను. “ఈ రోజు భారత్ బంద్ అట. బంద్ కూడా ముమ్మరంగా వున్నట్లుంది. ఉదయం నుంచీ ఒక్క వెహికలూ రాలేదు” అన్నాడు ఆ ఇంట్లోని వ్యక్తి.

కళ్ళు తిరిగాయి. అలానే కూలబడిపోయాను. అయినా నాలో ఆశ చావలేదు. అలానే రోడ్డుమీద చూస్తూ కూర్చున్నాను. మరో అరగంటకు కాబోలు మా నాన్న

కనిపించాడు. నా గుండెల్లో రాళ్ళ వాన ప్రారంభమయింది. ఆయన వచ్చేలోగా రోడ్డుపక్కనే వున్న ఓ చెట్టునుంచి ఆకులు దూసి ఒళ్ళో వేసుకున్నాను.ఏమనుకున్నాడో ఏమోగానీ మరో ప్రశ్న వేయలేదు. "రా ఇంటికి" అని ముందుకు నడిచాడు.

నేను అనుసరించాను. ఇంటికెళ్ళాక నాకు మరింత కట్టుదిట్టమైన ఏర్పాట్లు చేశాడు. గోరింటాకుకోసం రోడ్డువరకు వెళ్ళానని చెప్పినప్పుడు నమ్మినట్లు నటించాడు ఆయన. మా అమ్మకూ, అన్నయ్యకూ తీవ్రంగా హెచ్చరికలు చేసినట్టున్నాడు. నామీదనుంచి వాళ్లచూపులు పక్కకి కూడా తిరగడంలేదు. ఫలానారోజు నా పెళ్ళిఅనీ, ఎలాగయినా ఊరికివచ్చి తీసుకుపొమ్మనీ మరో టెలిగ్రాం ఇప్పించాను.

గౌతమ్ కోసం ఎదురుచూడడం తప్ప నేను చేయగలిగింది కూడా ఏమీ లేదు. పెళ్ళిరోజు రానేవచ్చింది. కానీ గౌతమ్ జాడలేదు. ఏం చేయాలో పాలుపోయింది కాదు. కాలు కదపడానిక్కూడా వీల్లేకుండా పోయింది. బందీ అయిపోయాను. మా వాళ్ళు నన్ను వదలడం లేదు. వీటన్నిటికితోడు గౌతమ్ ఏమయ్యాడో తెలియడంలేదు. తెల్లవారితే పెళ్ళి. ఆ రోజు సాయంకాలం మగపెళ్ళివారు ఓ బస్సులో తరలి వచ్చారు. వాళ్ళను చూడగానే నేను వణికిపోయాను.

భోరున ఏడుస్తూ కూర్చున్నాను. ఆ రాత్రయినా గౌతమ్ తప్పకుండా వస్తాడని నిద్రమేల్కొని కూర్చున్నాను. రాత్రి కరిగిపోయింది గానీ వేదన తీరలేదు. తెల్లవారుజామున మూడుగంటలకు లేపి మంగళస్నానం చేయించారు. శవంలా వుండిపోయాను. మా ఇంటిముందే పెద్ద షామియానా వేశారు. అందులో పెళ్ళి. అయిదు గంటలకి అతడు నా మెడలో తాళి కట్టేశాడు.

ఆ సమయంలో అతని వేళ్ళ స్పర్శ తేళ్ళూ, జెర్రులూ పాకుతున్నట్లనిపించింది. ఎనిమిది గంటలకి పెళ్ళితంతు ముగిసింది. పెళ్ళయిపోయింది గనక నన్ను కాపలా

కాయడం మానేశారు. కాస్తంత స్వేచ్ఛ దక్కింది. కానీ ఎక్కడికి వెళ్ళగలను? మధ్యాహ్నం నాలుగయింది.

ఇంట్లో కూర్చుని చూస్తే పెళ్ళిపందిట్లో గౌతమ్ స్నేహితుడు తచ్చాడుతూ కనిపించాడు ఎప్పుడో అతన్ని పరిచయంచేసిన గుర్తు. అతను ఖచ్చితంగా నాకోసం వచ్చాడనిపించింది. పెరట్లోకి రమ్మని సైగచేశాను. అతను వచ్చాడు.

"గౌతమ్ ఎక్కడ?"

"వున్నాడు. పెళ్ళికిముందు రావాలని ఎంతో ట్రై చేశాడు. కానీ వీలయ్యింది కాదు. వాళ్ళక్క, బావ గౌతమ్ ని ఇంట్లోవేసి తాళం వేశారు. ఈ రోజు ఉదయం నీ పెళ్ళి ముహూర్తం తరువాత వదిలిపెట్టారు. కావలికి వచ్చి నన్ను పంపించాడు. ఇప్పుడెలా? నిన్ను తీసుకు రమ్మంటున్నాడు" గౌతమ్ ఎందుకు రాలేకపోయాడో నాకు తెలిసిపోయింది. నాలాగే అతన్ని బంధించారన్నమాట.

"వచ్చేస్తాను" చాలా స్పష్టంగా చెప్పాను.

అతను షాక్ తిన్నాడు. "పెళ్ళి అయిపోయింది కదా" అని నీళ్ళు నమిలాడు.

"దీన్ని పెళ్ళంటారా?

ఛీ ఛీ"

"మరి ఎలా వస్తారు?"

"ఎలాగో వీలు చిక్కించుకుని వస్తాను. మీరెళ్ళి గౌతమ్ తో చెప్పండి బస్టాండ్ లో ఉండమనండి. ఎంత రాత్రయినా వచ్చేస్తాను."

అతను మరో మాట మాట్లాడకుండా వెళ్ళిపోయాడు. నా టెన్షన్ ని మాటల్లో చెప్పలేను. అప్పటికే ఫస్టునైట్ కోసం ఏర్పాట్లవుతున్నాయి. రాత్రి భోజనాలు ప్రిపేర్ చేస్తున్నారు. పెళ్లికొడుకు తరపు బంధువులు కూడా చాలామందే ఉన్నారు. సాయంకాలం స్నానం ముగించాను. నీలం పూలున్న తెల్లటి షిఫాన్ చీర కట్టుకున్నాను. మెడలో మంగళ సూత్రంతోపాటు చైన్ వేసుకున్నాను. మరి కాసేపట్లో గౌతమ్ దగ్గరికి వెళ్ళిపోతున్నానన్న ఆనందం నన్ను నిలవనివ్వడం లేదు.

వంటలు జరుగుతున్న దగ్గరికి వెళ్ళాను. “జిలేబీలు ఇంకాస్త పెద్దవి వేయండి” “కారాపూసలో మరికొంత వేరుశనగపప్పు వేస్తే బావుంటుంది” ఇలాంటి ఉచిత సలహాలిచ్చాను.

శోభనం కోసం అలంకరిస్తున్న గదిలోకి వెళ్ళి అక్కడ ఏర్పాట్లు బాగా జరుగుతున్నందుకు ఎంతో సంతృప్తి ప్రకటించాను. కనిపించిన ప్రతి బంధువునీ నోరారా పలకరించాను. వాళ్ళ క్షేమసమాచారాలు అడిగి తెలుసుకున్నాను.

“చూశావా దాని ఆనందం? ఈ పెళ్ళి వద్దని నిన్నటివరకూ ఏడ్చిన పిల్ల ఈ రోజు ఎలా వుందో గమనించావా? ఆడపిల్లలు అంతే. కుడుము యిస్తే పండగ అంటారు” అమ్మతో నాన్న అనడం విన్నాను.

నాకు కావల్సింది కూడా అదే. నా నుంచి వాళ్ళ దృష్టిని మళ్ళించాలి. లేకుంటే ఎలా పారిపోగలను? అమ్మా, అన్నయ్య నన్ను కాపలా కాయడం మానేశారు. ఇక మిగిలింది అనువయిన సమయం దొరకడమే. రాత్రి భోజనాలయ్యాయి. నేనూ పెళ్ళికొడుకు పక్కన కూచుని నవ్వుతూ, తుళ్ళుతూ తిన్నాను. నా ఫాస్ట్ నెస్ చూసి పాపం పెళ్ళికొడుకు ఖంగుతిన్నట్టున్నాడు. అయోమయంగా నావేపు చూశాడు. అంతా అయ్యేటప్పటికి తొమ్మిదయింది. ఇక ఆలస్యం చేయకూడదని నిర్ణయించుకున్నాను. రాత్రి తొమ్మిదిన్నరకు కావలికి లాస్ట్ బస్ వుంది. దాన్ని

ఎలాగయినా క్యాచ్ చేయాలి. ఫస్ట్ నైట్ ముహూర్తం పదిగంటలకు అప్పటికి కావలి చేరిపోవాలి.

“అమ్మా! అలా డాబామీద కొంచెం సేపు పడుకుని ఉంటానే. బాగా అలిసిపోయాను” అని అమ్మతో చెప్పి డాబా మెట్లెక్కాను.

అమ్మ అటు వెళ్ళగానే గబగబా మెట్లు దిగాను. దొడ్డిదారిగుండా నడిచి ఇంటి వెనుక ఉన్న పొలాల్లోకి చేరుకున్నాను. చుట్టూ చీకటి. ఆకాశంలో అక్కడక్కడా నక్షత్రాలు అగరొత్తుల కొసల్లా ఉన్నాయి. అవయినా లేకుంటే ఆ మాత్రం వెలుగయినా లేకపోవును. గుడ్డి వెలుతురే అయినా త్వరత్వరగా నడిచాను. పొలాల వెంబడే వచ్చి మట్టిరోడ్ ఎక్కాను. బస్సు దొరుకుతుందో లేదో నన్న ఆతృత, గౌతమ్ ఉంటాడో, ఉండడోనన్న సందిగ్ధం, నేను లేనని తెలిశాక ఇంట్లో జరిగే రాద్ధాంతం ఇవన్నీ నన్ను చెమటల్లో ముంచెత్తుతున్నాయి.

రాళ్ళు కాళ్ళకింద పడి గీరుకుపోతున్నా గుర్తించలేనంత టెన్షన్. ఒకే చూపుతో ముందుకు పరిగెత్తాను. తార్రోడ్డు చీకటిని మేస్తున్న విషప్పురుగులా వుంది. అంత రాత్రి పూట ఒంటరిగా ఎలా నిలుచున్నానో తలుచుకుంటే ఇప్పటికీ ఆశ్చర్యమేస్తుంది. బస్సుకోసం చూస్తూ ఓ చెట్టుకింద ఒదిగి నిలుచున్నాను. నేనువెళ్ళిన ఐదు నిముషాలకి హెడ్ లైట్లు కనిపించాయి. దాన్ని ఆపమని తెలిసిన దేవుళ్ళందరినీ ప్రార్థించాను. లైట్లు బాగా దగ్గరయ్యాయి. రోడ్ లో సగభాగానికి వెళ్ళి చేయి ఎత్తాను. వచ్చే వాహనం స్లో అయింది.

అది పూర్తిగా నిలవకముందే పరుగెత్తాను. “కావాలి” అరిచాను.

అప్పుడు గుర్తించాను అది లారీ అని. బస్సుకోసం చూస్తే కాదని అందులో వెళ్ళటానికే నిర్ణయించుకున్నాను. క్లీనర్ ఏమీ మాట్లాడకుండా తలుపు తెరిచాడు ఎక్కి

కూర్చున్నాను. నాకు వచ్చే ప్రమాదం నన్ను బాగా ఎరిగున్న వాళ్ళు నన్నేదో అపరిచితుల నుంచి కాదని తెలుసు. అందుకే లారీ అయినా వాళ్ళు నన్నేదో చేస్తారన్న భయం లేకపోయింది, నా భయం అంతా మా నాన్న గురించే. ఆయనచేత చిక్కితే ఇక అంతే సంగతులు. ఓ పది నిముషాలకు లారీ కావలిలో ప్రవేశించింది. బస్టాండుని దూరం నుంచే నా కళ్ళు గాలించాయి.

ఎవరో ఇద్దరున్నట్టు అనిపించారు. ఒక్క గెంతులో లారీ నుంచి కిందకు దూకి పరిగెత్తాను. అలా పరిగెత్తుతూనే మెడలోని పసుపుతాడు తీసి డ్రైనేజీలోకి గట్టిగా విసిరాను. ఇంకా సెంటిమెంటు చావనిదానిలాగ అది కాలువ పక్కన పడింది.

సిమెంట్ చప్టా మీద కుర్చున్న ఓవ్యక్తి లేచాడు- అతను గౌతమ్. గుండె ఒక్కసారిగా పొంగినట్లనిపించింది. నన్ను గుర్తుపట్టి కాబోలు ఎదురొచ్చాడు. ఒక్క అంగలో అతనిని చేరి గట్టిగా వాటేసుకున్నాను. అప్పుడు వచ్చింది ఏడుపు. అంతవరకు నేను పడ్డ టెన్షన్ నీ, బాధనీ, ఆనుమానాల్నీ, సందేహాల్నీ పూర్తిగా కడిగేయడానికన్నట్లు ఏడ్చాను.

రిలీఫ్ కోసం ఏడ్వడమంటే అలాంటి సిట్యుయేషన్ లోనేకాబోలు అనిపించింది. కాసేపటివరకు నన్ను ఓదార్చలేదు. అతను. మన సెరిగి ప్రవర్తించడమంటే అదేననుకుంటా. కాస్తంత కుదుటపడ్డాక ఆంతా వివరించి చెప్పాను.

“మంచిపని చేశావ్. మా ఇంట్లోనూ పెద్దవాళ్ళూ ఒప్పుకోలేదు. నీ శుభలేఖ రాగానే ఇంట్లో బంధించారు. నాలుగు రోజులపాటు నరకం అనుభవించాను. చివరికి కిటికి కమ్మీలు విరిచి పారిపోయి వచ్చాను. రాగానే నీ కోసం కబురు చేశాను. ఇక మనకి వచ్చిన భయం ఏమీలేదు. పక్కనే ఓ ఊరు వుంది. ఆఊరులోనీ దేవాలయంలో మన పెళ్ళి” అన్నాడు.

ఏడుపు ఠక్కున ఆనంద భాష్పాల్లోకి మారే ఆ విచిత్రం అనుభవించాల్సిందే. ముగ్గురం టాక్సీలో ఆ ఊరు. వెళ్ళాం. గౌతమ్ మిత్రుడు అప్పటికే అన్నీ ఆరేంజ్ చేశాడు. పురోహితుడు, రెండు గులాబీ దండలు, మంగళసూత్రం, ఫోటో గ్రాఫర్ అంతా సిద్ధం. రాత్రి పదకొండు గంటలకి పెళ్ళి అయిపోయింది. అంతకు ముందు జరిగింది పెళ్ళి కాదు కాబట్టి ఇది రెండో పెళ్ళి ని అ నేననుకోలేదు. గుడి పక్కనే గుడికి చెందిన గెస్టుహౌస్ వుంది.

"ఇవిగో నేయ్ గది తాళాలు. రెప్పొద్దున కనిపిస్తాను" అని గది తాళాలిచ్చి మిత్రుడు వెళ్ళిపోయాడు."మేమిద్దరం రూమ్ లో కెళ్ళాం. చాలా సేపు కబుర్లాడుకున్నాం. పక్క పక్కనే పడుకోవడంవల్ల కాబోలు మా రెండు శరీరాలు కొత్త అనుభవం కోసం తొందర పెడుతున్నాయి. గౌతమ్ భుజంమీద చేయివేసి మీదకు లాక్కున్నాను. పైట తీసేసి అతని తలను వక్షస్థలంకేసి అదుముకున్నాను.

నిజం చెప్పొద్దూ నాకేమీ సిగ్గనిపించలేదు. సిగ్గు సహజ లక్షణం కాదని నా అనుమానం. సిగ్గును కలగజేసే ఎంజైములుగాని, జీన్స్ గాని లేవు కదా. సిగ్గనేది సంఘం బలవంతంగా స్త్రీలకు నేర్పించిన గుణం. నువ్వు స్త్రీవి. తలవంచుకో, సిగ్గు అభినయించు అని చిన్నప్పట్నించీ పెద్దవాళ్ళు చెప్పగా , చెప్పగా సిగ్గుపడడం అనేదాన్ని మన సహజలక్షణంగా భావించే స్థితికి చేరుకున్నామని నా నమ్మకం.

అతను మరింతగా ముఖాన్ని నా గుండెలమీద అదిమిపట్టింవుంచాడు. నా ఎద అంతగా పొంగుతుందని నాకు అప్పటివరకూ తెలియదు. ఏటికి వరదొచ్చి గట్టును కోసేసినట్లు జాకెట్ కి వరుసుకుంటున్నాయి. వాటి బాధ చుడలేక హుక్ లు విప్పాను. అంతకాలం ఖైదులోవుండి ఒక్కసారిగా స్వేచ్ఛను పొందినట్లు అవి బయటకి ఉరికాయి. పాపం బ్రా తెల్లముఖం వేసుకుని కనిపించింది. ఇక వాటిని బహిర్గంతం కాకుండా అదిమి పెట్టడం తనవల్ల కాదన్నట్లు అది అంటున్నట్లే అనిపించింది.

నడుముభాగాన్ని కాస్తంత పైకిలేపి చేతుల్ని వీపుకిందకుపోనిచ్చి ఎలాస్టిక్ తప్పించాను. బ్రా ఊడిపోయింది. అతను వాటి నునుపుకీ , మెరుపుకీ తట్టుకోలేనట్లు ముఖాన్ని అదిమాడు. అతను. అతను ఎంతగా అదుముతుంటే అవి అంతగా పొంగుతున్నాయి. నాకు ఆసమయంలో న్యూటన్స్ థర్డు లా గుర్తుకు వచ్చింది. జాకెట్ నీ, బ్రానీ తప్పించాను. బంగారు రంగు సముద్రం అనేది ఒకటుంటే, దాని వడ్డు బహూశా అలా వుంటుందేమోనన్నట్టు వుంది నా పైభాగం. నువ్వు చూడాల్సిన భాగాలు చాలా వున్నాయని నాచేతులతోనే చెబుతూ ముఖాన్ని కిందకు తోశాను.

అతని ముఖంకూడా ఎక్కువయి పోయేంత సన్నటి నడుం. సూర్యుడికి భయపడ్డ రాత్రి అక్కడ దాక్కుందేమోననిపించేటట్లు చీకటి బిలంలా లోతయిన బొడ్డు. అతని వేళ్ళు ఏం చేస్తున్నాయో తెలియవుగానీ ఏదో తెలియని మత్తు, అక్కడినుంచి ప్రకంపనాలై లేస్తోంది. అతను గొప్ప మంత్రుడై నన్ను వశపరుచుకోవడానికి మంత్రాలు చదువుతున్నట్లు పెదవులు ఆడుతున్నాయి. అంత చిన్నబొడ్డు అంత శరీరాన్ని లొంగదీసుకోవడం చిత్రం కాకపోతే మరేమిటి?

వృక్షస్థలానికీ, జఘనానికీ మధ్య వేసిన పూవంతెనలాంటి సన్నట నడుము పరిహసించడానికన్నట్టు అక్కడినుంచి లావణ్యం మెలికలు తిరిగి ఏవేవో వంపులకు లోనై చివరికి జన్మరహస్యం తెలుసుకోవడానికి స్థిరపడిపోయింది. చివరన ఎక్కడో వున్న గీతను కలపడానికన్నట్లు అతను నా నడుం నుంచి సరళరేఖను గీస్తున్నాడు. ఇక ఆగలేక అతన్ని మరింత గట్టిగా పొదివి పట్టుకున్నాను. ఆ తరువాత కాలం స్థంభించిపోయింది. అస్తిత్వాన్ని కోల్పోవడమంటే అదే. ఏవీ గుర్తురాని ఆ స్థితిని ఏం అనాలో నాకు తెలియదు. శరీరాన్ని అంటుకుని వున్న ఆత్మలు సుఖించే మధుర ఘట్టం అది. మాకు కాదు- సుఖానికి ఊపిరి ఆడడంలేదు. అలా నా ఫస్టునైట్ గడిచిపోయింది.

తెల్లవారుజామున అతనన్నాడు "మనం ప్రస్తుతానికి ఎక్కడయినా కొన్ని రోజులుందాం. వేడితగ్గకా మనం పెళ్ళిచేసుకున్నట్టు ఇళ్ళకు ఉత్తరాలు రాద్దాం. అంతవరకు చీరాలలో వుందాం. అక్కడ నాకో ఫ్రెండ్ వున్నాడు. సిగరెట్లు డీలర్- త్వరగా తయారవ్." మరో అరగంటకు ఇద్దరం బయల్దేరాం. కావలి బస్టాండు చేరుకున్నాం. డైలీ పేపర్ కొందామని గౌతమ్ ని వదిలి బుక్ స్టాల్ కు వెళ్ళాను. అదో సినిమా మ్యాగజైన్ కొంటున్న అరుణ కనపడింది. ఆమెను అక్కడ చూడడం ఎంత ఆశ్చర్యం వేసిందో, అంత ఆనందం పొందాను.

ఇంట్లో విశేషాలు తెలుస్తాయి మరి. "అరుణక్కా" అని పిలిచాను.

వెనక్కి తిరిగి చూసిన అరుణక్క కూడా ఖంగుతింది. " నువ్వా!"

"ఆ నేనే"

"శోభనం రోజున పారిపోయిన అమ్మాయివి నువ్వే నాకు తెలిసి నంతవరకూ. ఎక్కడికివెళ్ళావ్?

మొత్తం చెప్పాను. గౌతమ్ దగ్గరికే వెళ్ళుంటావని ఊహించాను. ఈ పని ఆ మూడుముళ్ళూ పడకముందు చేసుండాల్సింది."

"నేనూ ఎంతగానో ట్రై చేశాను. కానీ వీలయింది కాదు. చూపుల్ని తుపాకుల్లా చేసి నన్ను హమేషా కాపలా కాస్తుంటే ఎలా పారిపోవడం? "పెళ్ళకొడుకు ముఖంమీద నెత్తురుచుక్క లేదు ఫస్టునైట్ కోసం సెంట్ రాసుకుంటున్నప్పుడు ఎవరో చెప్పారట. పెళ్ళికూతురు లేచిపోయిందిని"

" తరువాత?"

“తరువాత ఏముంది? ఇక ఒక్కక్షణం కూడా వుండలేదు. మగపెళ్ళివారంతా ఆరాత్రే వ్యానులో వెళ్ళిపోయారు” అంది అరుణ.

” అమ్మావాళ్ళు ఏమంటున్నారు?”

“మీ అమ్మమటుకు బాగా ఏడుస్తోంది. మీ నాన్న కథ తెలియందేముంది?నీ మీద కారాలు మిరియాలు నూరుతున్నాడు. మొత్తానికి ఫస్టునైట్ న పారిపోయి వచ్చి పెద్ద సంచలనమే సృష్టించావ్”

” ఏం చేయను? ఈపెళ్ళి ఒద్దుమొర్రో అంటే వినకపోతిరి. ఒకర్ని ప్రేమించి మరొకర్ని పెళ్ళి చేసుకోవడానికి మనసెలా ఒప్పుతుంది”

“గౌతమ్ ఎక్కడ?”

” అదిగో- అక్కడ నిలుచున్నాడు.

"ఇంతకీ నువ్వెకడికి బయలుదేరావక్కా?”

“వ్యవసాయం కోసం డబ్బులడగడానికి మా అమ్మావాళ్ళ ఇంటికి వెళుతున్నాను” అంది అరుణ.

“లగేజీ చాలావుందే” అని అడిగాను ఆమె చేతనున్న సంచిని చూస్తూ.

“ఆ నీ స్వీట్లే ఇవి- జిలేబీలు”

“నా స్వీట్లా?”

“ఆ నిన్ను అత్తగారింటికి పంపుతూ పెట్టాల్సిన సారెకోసం తయారు చేశారు మీ అమ్మావాళ్ళు. నువ్విటువచ్చేశావ్ గదా. ఏం చేస్తారిక వాటిని? కేజీ ఇరపై రాపాయలలెక్కన కావాలన్న వాళ్ళకి ఇచ్చారు. నేనూ రెండు కేజీలు కొన్నాను.

"స్వీట్సమ్ముకున్నారా?" ఇంత విషాదంలో అమ్మవాళ్ళు స్వీట్స్ అమ్ముకున్నారంటే నాకు చాలా బాధేసింది. ఆ మాటే అన్నాను.

"స్వీట్స్ అమ్ముకున్నారంటే ఎందుకంత ఆశ్చర్యపోతావ్? నువ్వు వెళ్ళిపోయినప్పుడు ప్రేమ ఎంతటి సాహసాన్నయినా చేయిస్తుందంటే మీ అమ్మకూడా ఇలాగే ఆశ్చర్యపోయింది. స్వీట్స్ అమ్ముకున్నారంటే నువ్వూ ఆశ్చర్యపోయావ్. నీ పరిస్థితిలో మరో అమ్మయి వున్నా మీ అమ్మ స్థానంలో మరో ఇల్లాలు వున్నా అదేవిధంగా ప్రవర్తిస్తారు. కానీ ఈ విషయం అందరం మరిచిపోతాం. ఎదుటివాళ్ళ ప్రవర్తనను తప్పుబట్టి మనమేదో అధికులమని సంతృప్తి పడతాం. కఠినమైన వాస్తవాలను మనం ఎప్పుడూ అంగీకరించలేం" అంది.

నాకేదో జ్ఞానోదయం అయినట్లనిపించింది. స్వీట్స్ అమ్ముకోగానే నామీద ప్రేమ లేనట్లు ఫీలయ్యాను. ఆలాగే నేను వచ్చేసినప్పుడు నాకు వాళ్ళమీద ప్రేమ లేనట్లు అనుకుంటారు, కానీ ఇది తప్పు. అరుణ చెప్పింది కూడా అదే.

అరుణకు చెప్పి గౌతమ్ దగ్గిరికి వచ్చాను.

బస్సు రెడీగా వుంది. ఇద్దరం ఎక్కేశాం.

అనుపను చెప్పడం పూర్తిచేసి,

రియాక్షన్ కోసం సుజనవేపు చూసింది

* * * *

రాత్రి తొమ్మిదిగంటలు. వెలుతురు పిట్టలు వాలిన మహావృక్షంలా వుంది మద్రాసు నగరం. కీల్ పాక్ లోని ఒకానొక అపార్ట్ మెంట్ వరండాలో కూర్చున్నారు శరవణన్, వంశీ.

ఆరోజు మద్రాసుకు రమ్మని శరవణన్ టెలిగ్రామ్ ఇవ్వడంతో వచ్చాడు వంశీ. సాయంకాలం ఆరుగంటలకు స్టేషన్ కు వెళితే అక్కడ అయిదు నిముషాల పాటు కూడా కూర్చోనివ్వలేదు శవరణన్!"

"మా పొండాటి ఊర్లో లేదప్పా! పుట్టింటికిదా వెళ్ళింది. నీతో కూర్చుని సిట్టింగ్ వేద్దామనే ఉద్దేశంతో టెలిగ్రామ్ ఇచ్చాను. ఇంటికి పోదాం రా" అంటూ వంశీని లేవదీశాడు.

దారిలో కావలసినవన్నీ కొన్నాడు ఎనిమిది గంటల ప్రాంతాన ఇల్లు చేరుకున్నారు. స్నానాలనీ ముగించి ఫ్రెష్ గా పార్టీ ప్రారంభించారు.

"నువ్వు చెప్పిన ఐడియానే ఫాలో అయితినప్పా! రొంబా సక్సస్. ఆ చిట్టిబాబుకి బాగా కోటింగ్ కూడా ఇస్తిని. వాడిప్పుడు మన స్టేషన్ లోనే ఊచలు లెక్క పెడతాదా వున్నాడు. నిన్ననే అరెస్టు చేస్తిని నాళికి కోర్టులో దా ప్రొడ్యూస్ చేస్తాను."

"వార్నింగ్ ఇచ్చి వదిలెయ్యాల్సింది సార్."

"అలాంటి వాళ్ళకు వార్నింగులు పనిచేయవప్పా సీరియస్ డోస్ ఇస్తే తప్ప బుద్ధిరాదు. అందుకే బుక్ చేస్తిని..." అన్నాడు శరవణన్.

"ఇంతకీ నిజం ఒప్పుకున్నాడా?"

"ఆ నీ ఐడియా మేరకు వాడి ఫ్రెండ్ ఒకడ్ని పట్టుకుని దీని ఒప్పించాను. ఆఫ్రెండ్ ని మరొకడు హత్య చేసినట్టు వీడియో సూపర్ ఇంపోజ్ చేయిస్తిని"

"బాగా భయపడి వుంటాడే"

"ఆ మనిషి వణికిపోయాడు. నువ్వు యిచ్చిన కేసెట్ ప్లే చేసినప్పుడు వాడి ముఖాన్ని చూసి తీరాల్సిందే . తను ఆ కెసేట్ ని ఎలా చేశాడో చెబుతున్నప్పుడు టేప్ చేస్తిని. వాడి టెక్నిక్ వాడికే రివర్స్ అయింది. కంప్యూటర్ల వల్ల వచ్చిన రొంబా

మార్పులు తనకు తప్ప మరొకరికి తెలియని వాడు భ్రమపడడంవల్లే ఆ కేసెట్ తీసి నీకు పంపించాడు. నీ సంస్కారంగానీ, నీ తెలివితేటలుగానీ వాడికి పురియాదు. ఆకేసెట్ ని చూస్తూనే నువ్వు సుజనకు వదిలేస్తావని

వాడు డ్రీమ్ చేశాడు. నీ స్థానంలో మరొకరుంటే అలాగే జరిగుండేదేమో. అందుకే వాడ్ని క్షమించి వదిలి పెట్టలేకపోయాను. కేసు బుక్ చేశాను" చిట్టిబాబు మీద ఏర్పడ్డ అసహ్యాన్ని డైల్యూట్ చేయడానికే అన్నట్లు ఆయన గ్లాసు ఎత్తి మొత్తం తాగేశాడు. కళ్ళు ఎర్రగా అయ్యాయి, ఇక ఆ టాపిక్ వదిలెయ్యాకపోతే తను మరింత ఆవేశానికి గురవుతానని అనిపించి

"మాప్పిళే! ఇంతకీ నీ ఫస్టునైట్ అయిందా లేదా?" అని అడిగాడు.

"లేదు సార్! రేపు రాత్రితో నిషిద్ధకాలం అయిపోతుంది . ఎల్లుండి రాత్రికే మా శోభనం. కానీ మా మామయ్యకు శాస్త్రాల పిచ్చి మరీ ఎక్కువ. అయనకు ఏదయినా కొత్త అవాంతరం తట్టి పోస్ట్ పోన్ చేసినా అశ్చర్యపడనక్కరలేదు" అని ఆగాడు.

" మీ మామయ్యకు ఎందుకంత పిచ్చి?"

"ఏం చెప్పమటారు! ఎప్పుడో గురి కుదిరి వుంటుంది . అదలా కంటిన్యూ అయిపోయింది. అయితే ఆ గురి పిచ్చిగా రూపాంతరం చెందడంవల్ల మేం ఘోరంగా బలైపోయాం. పెళ్ళి జరిగి నెలపుతున్నా ఘోటకు బ్రహ్మచారిగా గడుపుతున్నాను. ఆయన పిచ్చిలోకి మమ్మల్ని కూడా లాగాలని ప్రయత్నిస్తున్నారు. ఇది మరీ తలనొప్పిగా తయారయింది.

ఈ పెద్దవాళ్ళంతా ఇంతేననుకుంటా. తమ ఇష్టా యిష్టాలను పిల్లల మీద రుద్దాలనుకుంటారు. పెద్దల దైష్ట్యానికి గురయ్యేది పిల్లలే కదా. తండ్రి వల్ల మా ఫ్రెండ్

శంకర్ అనే అతను శోభనం రోజున ఆబాసుపాలవడంమేగాక జీవితంలో చాలా నష్టపోయాడు”

శరవణన్ కుతూహలం ఎక్కువయింది. “ఎవరప్పా అందశంకరం? ఏంజరిగిందో సొల్లప్పా! ఆమధ్య నువ్వు చెప్పిన ఫస్టు నైట్ స్టోరీ రొంబా ఎక్స్ లెంట్ గా వుందప్పా” అన్నాడు.

వంశీ ఓ సిప్ వేసి, సిగరెట్ వెలిగించాడు.

శరవణన్ దీక్షగా వినడం ప్రారంభించాడు. అంత కాన్సన్ ట్రేట్ చేయకపోతే ఆ తెలుగు సరిగ్గా అర్థంకదాని తెలుసు. వంశీ మధ్య మధ్య సిప్ చేస్తూ చెబుతున్నాడు.

* * * *

అతని పేరు శంకర్. దురదృష్టాన్ని వెంటపెట్టుకుని వచ్చినట్లున్నాడు. తల్లి అతనికి ఎనిమిదేళ్ళు రాగానే చనిపోయింది. ఇక మిగిలింది అతని తండ్రి సుబ్బారామయ్య. అయనిది చాలా పెక్యులర్ కేరెక్టర్. అందర్నీ డామినేట్ చేయాలన్న మనస్తత్వం. ఇలాంటి వక్ర బుద్ధుల్ని బయట ప్రదర్శించే వీలుండదు గనుక ఇంట్లో చూపించేవాడు. భార్యని చాలా చులనకనగా మాట్లాడే వాడు. ఆమె ఎందుకూ పనికిరానిదనీ, ఆమెకు ఏమీ చేతకాదనీ తిట్టిపోసేవాడు.

ఇది ఎంత ఘోరంగా తయారయిందంటే ఆమె ఆయన ముందు నోరు విప్పడానికి జంకేది. అలా ఆయనతో పడీ పడీ మరణించింది. ఇకమిగిలింది కొడుకు. వాడిమీద తన ప్రతాపం చూపించడం మొదలు పెట్టాడు. “చొక్కా బటన్ ఏమైంది ?నువ్వు ఎందుకూ పనికిరావు. నీలాంటి కొరగాని కొడుకు వున్నా ఒకటే, లేకపోయినా ఒక్కటే. ఏమిటా ఏడుపు గొట్టు ముఖం? నీ లాంటి వాడికి తండ్రిని అని చెప్పుకోవడమే

సిగ్గుచేటు రేపట్నుంచి స్కూల్లో బటన్ లు తెంచుకుని వస్తే వీపు చీరేస్తాను ఛీఛీ- వెధవ పీనుగులా దాపురించాడు ఇంటిలో" యిలా సాగేది ఆయన దండకం.

శాపనార్థాలే కాదు విపరీతంగా కొట్టేవాడుకూడా . కాఫీ తాగేటప్పుడు ఓచుక్క కింద వొలికినా సరే కొడుకుమీద ఒంటికాలిపై లేచేవాడు. "ఇన్నేళ్ళొచ్చాయ్ కాఫీ తాగడం తెలియదా! నీ లాంటివాడి తలమీద రూపాయి పెట్టి వేలం వేస్తే అర్ధరూపాయకి కూడా ఎవడూ కొనడు. తిననూ, తాగనూ కూడా తెలియని వెధవ్వి, ఎందుకు పనికొస్తావ్? జాతరలో బలి యిస్తే పీడా వదిలిపోతుంది" అంటూ చావబాదేవాడు.

ఆ లేత మనసులో ఆయన వాలకం చెడ్డముద్ర వేసి. తండ్రి చెప్పినట్టు తను ఎందుకూ పనికిరాడేమోనన్న అనుమానం మొదలయింది. దాంతో ఇన్ఫీరియారిటీ కాంప్లెక్స్ ఏర్పడింది. తన కంటే అందరూ చలాకీగా, తెలివిగా కనిపించేవారు. తను ఎందుకూ పనికిరానన్న భావన మొదలయింది. దాంతో తోటి పిల్లలతో కలవలేకపోయాడు ఒంటరితనం అలవాటయిపోయింది.

దీనిని కూడా సహించలేకపోయాడు సుబ్బరామయ్య. "ఎప్పుడు ఎందుకలా ముంగిలా ఉంటావ్? అయినా నీలాంటివాడితో ఎవరూ జతకట్టరు. ఆ తలలో బంకమన్ను కాకుండా కాస్తంతయినా మెదడు వుంటే ఎవరయినా స్నేహం చేస్తారు. తమరికి లేనిది అదేకదా" అంటూ చావకొట్టేవాడు. తండ్రిని ఎదిరించలేక తనలో కుమిలిపోయేవాడు,

తల్లి వుంటే ఓదార్చేది అక్కున చేర్చుకుని కన్నీళ్ళు తుడిచేది. అతని ఒంటరితనాన్ని దిష్టి తీసేసేది. కానీ యిప్పుడు ఆమె లేదు. ఓదార్చే దిక్కులేక అతను నిశ్శబ్దంగా తనలో తనే మదనపడిపోయేవాడు. తండ్రి ఎదురుపడగానే వణికిపోయేవాడు. కళ్ళలో నీళ్ళు తిరిగేవి. నాలుక తడబడేది. వెన్నులోంచి మొదలయిన చలి వంటిని ఐసి గడ్డలా మార్చేసేది. ఇలాంటప్పుడు కూడా అయన ఊరకుండేవాడు కాడు. మరింత రెచ్చిపోయేవాడు.

“ఏమిటలా వణికిపోతున్నావ్? నేనేమైనా రాక్షసుడ్నా? పిరికిపందకు మనుషులు కూడా రాక్షసుల్లా కనబడతారు కాబోలు. నీలాంటి వాడ్ని ఎడారిలో వదలిపెట్టి క్రూరమృగాల్ని మీదకు ఉసిగొల్పాలి. కర్ర ముక్క గుచ్చుకున్నా తాచుపాము కాటేసిందని హడలిచచ్చే రకానివి నువ్వు. నీలాంటి పనికిమాలిన వెధవ భూమికి భారం. ప్రపంచంలో పనికి రానిదంటూ వుంటే అది నువ్వే”

దీంతో మరింత కుంచించుకు పోయేవాడు. భూమి పగిలి తనను మింగేస్తే బావుండునన్నట్లు తల కిందకు వాల్చేసేవాడు. కన్నీళ్ళకు కళ్ళ లోపలే ఆనకట్ట వేసేవాడు. ఏడ్చే వీలుకూడా లేకపోవడంతో ఆ బాధ గుండెల్లో ఘనీభవించింది. దీంతో కొత్త కొత్త కాంప్లెక్స్ లు బయలుదేరాయి. మనుషులంటే భయపడేవాడు. ఇల్లువదిలి వీధిలోకి రావాలంటే జంకేవాడు. ఎక్కడయినా గుంపుగా జనం వుంటే ఒళ్ళంతా చెమటలు, తన కోసమే కాచుకుని వున్నట్లూ, తను కనపడగానే వాళ్ళంతా తనమీద పడి పోతారేమోనని భ్రమించేవాడు.

మనసే కాదు శరీరమూ పెరగలేదు. శంకర్ కి ఇరవై ఐదేళ్ళు వచ్చినా ఐదడుగులకు మించలేకపోయాడు. సన్నగా ముడిచి పెట్టిన గొడుగులా వుండేవాడు. జీవకళ ముఖంలోనే కాదు కళ్ళల్లో కూడా కనిపించేది కాదు. ఎలాగోలా మొత్తానికి డిగ్రీ పూర్తయిందనిపించాడు. సుబ్బరామయ్య కొడుక్కి తన ఆఫీస్ లోనే చిన్న ఉద్యోగం ఇప్పించారు. ఇన్ని రోజులూ అడదిక్కులేని సంసారం కాబట్టి ఇల్లుకూడా అలానే వుండేది. జిహ్వకు సరయిన రుచికూడా అందేదికాదు. కొడుకు చేతివంట మొహమొత్తింది. దీంతో కోడల్ని తెచ్చుకోవాలన్న ఆత్రుత ఎక్కువ కావడంతో కొడుక్కి పెళ్ళి సంబంధాలు చూడడం మొదలుపెట్టాడు సుబ్బు రామయ్య”

వంశీ చెప్పసాగాడు. “చివరకు ఓ సంబంధం సెటిలయింది. పెళ్ళికూతురు పేరు దేవిక పదవ తరగతి వరకూ చదువుకుంది. పెళ్ళి కుదిరేనాటికి ఆమె వయస్సు ఇరవై

పైనే. అందంగా సెక్సీగా వుండేది. ముఖ్యంగా ఆమె కళ్ళు, కళ్ళకు మాత్రమే నిషా ఎక్కినట్లు అవి ఎంతో మత్తుగా, డ్రీమ్ గా వుండేవి. స్థాయి తక్కువైనా ఈ సంబంధానికి ఒప్పుకున్నారు గానీ లేకుంటే శంకర్ ని చేసుకునేవాళ్ళు కాదు. ఆమె తండ్రి వడ్రంగి బొటాబొటిగా సాగే సంసారం. పెళ్ళి ఓ చిన్న సత్రంలో జరిపించారు.

వివాహానికి వచ్చిన అంతమంది ఆహుతుల్ని చూసి జడుసుకున్నాడు శంకర్. గుబులు గుబులుగా వుంది ఏవో అర్థం పర్థంలేని భయాలు అతన్ని చుట్టుముట్టాయి. కానీ ఎక్కడో అతనికి దేవి అంటే ఆకర్షణ కలిగింది. శరీరంవేడిని పీల్చుకుంటోంది. కొత్త శంకర్ పుట్టినట్లు అతనికే అనిపిస్తోంది. పెళ్ళిలో ఆమె చేయి తగలడం, శరీరం రాసుకోవడం గమ్మత్తుగా వుంది. జీవితంలో మొదటిసారి ఆనందం పెదవులమీద విచ్చుకుంటోంది. శరీరం విప్పారడం తెలుస్తూనే వుంది. కొత్త అనుభవంతో అతనికి పూర్వపు భయాలు రావడంలేదు.

పెళ్ళి పందిట్లో వున్న జనం గురించి పట్టడంలేదు. యవ్వనం మెల్ల మెల్లగా మేల్కొంటోంది. తన కోసం ఒక కొత్త వ్యక్తి వచ్చిందన్న భరోసా అతనికి చాలా కాన్ఫిడెన్స్ ని కలిగిస్తోంది. తను ఒంటరి కాదన్న భావన ఆత్మవిశ్వాసాన్ని తట్టి లేపుతోంది. ఆ కొద్దీ క్షణాల్లోనే అతను ఓ కొత్త వ్యక్తిని ఆవిష్కరించుకోగలిగాడు. ఆకొత్తవ్యక్తి తనే. పెళ్ళి జరిగిపోయింది. ఆమె తనకు చెందిందన్న తృప్తి మనసును పరుగులు తీయిస్తోంది.

తండ్రి ఒకడున్నాడన్న విషయమే మర్చిపోయాడు. సాయంకాలం నాలుగు గంటల ప్రాంతాన సత్రం ఖాళీ చేశారు. కొత్త దంపతులు, శంకర్ తండ్రి సుబ్బారామయ్య, మరికొందంతమంది బంధువులు పెళ్ళికూతురింటికి బయలుదేరారు.

బస్సులుమారి ఆ వూరికి చేరుకునేసరికి సాయంకాలం ఆరుగంటలయింది. అప్పటికే చందమామ తూర్పు ఆకాశంమీద వెన్నెల ధూపం వేస్తోంది. నీలరంగు

ఆకాశం నిశ్చలంగా వుంది. శంకర్ కలలు ప్రారంభమయ్యాయి. నిజానికి అలాంటి ఆలోచనలు కలగడం కూడా మొదటిసారి. తను, దేవిక కలిసి విహరిస్తున్నట్టే అతను మాటిమాటికీ మబ్బులవంక చూస్తున్నాడు.

వీళ్ళు వెళ్ళిన తరువాత అక్కడ వంటలు చేయడం ప్రారంభించారు. అందరి భోజనాలు అయ్యేటప్పటికి పది దాటింది. శంకర్ కి తొందరగా వుంది. ఆమెతో మాట్లాడాలని మనసు పీకుతోంది. ఇంతకాలం స్నేహానికి ముఖం వాచిపోయిన అతనికి ఆమె ఆత్మీయంగా కనిపిస్తోంది. మాట్లాడడం మరిచిపోయిన అతనికి తనివితీరా మట్లాడాలని వుంది.

అభిమానాలకి దూరంగా, అవమానాలను దిగమింగుతూ బతికిన ఆమెను అల్లుకుపోవడానికి ఉవ్విళ్ళూరుతున్నాడు. పెళ్ళిపీటల మీద తనవంక అభిమానంగా చూసిన ఆమె అతని దృష్టిలో దేవతలా కనిపిస్తోంది. పదిన్నరకు శోభనం తంతు ప్రారంభమయింది, శంకర్ కు కొత్త పంచె షర్టు యిచ్చారు. ఓ గదిలోకి వెళ్ళి మార్చుకొన్నాడు. పెళ్ళికూతురు కూడా డ్రస్ అప్ అవుతున్నట్లు సమాచారం తెలిసింది తనని గదిలోకి వెళ్ళమని చెప్పారు అతను ఇక గదిలోకి పోబోతుండగా వెనక గదిలోకి వెళ్ళమని కంఠం వినిపించడంతో ఠక్కున ఆగాడు.

అప్పుడు గుర్తొచ్చింది అతనికి, తను తండ్రిని పూర్తిగా మరచిపోయిన విషయం. వెనక్కి తిరిగి మెల్లగా వరండాలోకి నడిచాడు. అక్కడ సుబ్బరామయ్య తప్ప ఎవరూ లేరు. హాల్లో ఎవరి హడావుడిలో వాళ్ళున్నారు. వరండాలో జీరో బల్బు వుండడంవల్ల ఆజానుబాహుడయినా సుబ్బరామయ్య మరింత భయంకరంగా శంకర్ కంటికి కనిపిస్తున్నాడు. శంకర్ మళ్ళీ యధాస్థితికి వచ్చేశాడు. అంతవరకు ఎక్కడో దాక్కున్న భయం ఒళ్ళు జాడించినట్లు వణికిపోతున్నాడు.

"ఎక్కడికి రా?" సుబ్బరామయ్య అదిలించినట్లు ప్రశ్నించాడు ఇలాంటి అర్థం పర్థంలేని ప్రశ్నలువేసి కొడుకును కంగారు పెట్టడం ఆయనకి మొదటినించీ అలవాటు, లేకుంటే కొత్త పెళ్ళికొడుకు అప్పుడు శోభనం గదిలోకి తప్ప శ్మశానంలోకి వెళతాడా? "ఎందుకలా మూగెద్దులా నిలబడతావ్? ఎక్కడికి తగలడుతున్నావో చెప్పు."

మరింత కంగారుపడిపోయాడు శంకర్.

"ఏమిటా జుట్టు? ఎందుకలా విరబోసుకున్నావ్? దువ్వుకుంటే గదిలోకి దూరడం ఆలస్యమౌతుందని అలా వదిలేశావా? లేకుంటే దువ్వుకోవడం మరిచిపోయావా? నువ్వు మరిచిపోయే ఉంటావు. నువ్వు ఎందుకూ పనికిరావని తెలుసు. నీ చేత కానితనం నీ పెళ్లానికి కూడా తెలియాలా? వెళ్ళి దువ్వుకుని తగలడు" అని గద్దించాడు.

శంకర్ కి తనమీద తనకే అపనమ్మకం బయలుదేరింది. అంతకు ముందున్న ఆత్మవిశ్వాసం చల్లారిపోయింది. ఆత్మీయంగా అనిపించిన భార్య ఇక కాసేపట్లో తనకు "చేతకానివాడు" అన్న సర్టిఫికెట్ ఇవ్వడానికి సిద్ధంగా వున్నట్టు తోచింది. ఒక్కసారిగా తన శరీరాన్ని ఐస్ ముక్కకింద వేసేసినట్లు చల్లబడిపోయాడు. ఆ సమయంలో తండ్రి తిట్టడంతో బాగా కదిలి పోయాడు. గదిలోకి వెళ్ళి తల దువ్వుకున్నాడు. అద్దంలో తన ముఖానికి బదులు తండ్రి ముఖమే కనిపించేంతగా అతను జడుసుకున్నాడు.

తల దువ్వుకోకపోవడంలాంటి తప్పులు ఇంకా ఏమయినా చేసానా అని పై నుంచి కిందకి ఓమారు చూసుకున్నాడు. ఎలాంటి పొరబాట్లు లేకపోయినప్పటికీ ఏదో జంకు బయలుదేరింది అతనిలో. అలాంటప్పుడు కూడా తండ్రి దగ్గర చీవాట్లు తిన్నానన్న బాధ అతన్ని కుదిపేస్తోంది. ఎవరో పిలుస్తుంటే గదిలోంచి బయటపడ్డాడు. హాల్లో అక్కడక్కడా కూర్చుని తాంబూలాలు వేసుకుంటున్న బంధువులను చూడగానే మునుపటిలా కంగారు పడ్డాడు.

ఒళ్ళంతా చెమటలు పట్టాయి. ఎవరో ఒకతను అతన్ని గది దగ్గరికి తీసుకెళ్ళి వదివి పెట్టాడు. జనంనుంచి తప్పించుకోవడానికి గదిలోకి దూరాడు శంకర్. అతన్ని చూడగానే మంచానికి ఓ వారగా నిల్చునున్న దేవిక అటూ ఇటూ కదలింది. అక్కడ ఆమెను ఊహించలేని అతను కొద్దిగా షాక్ తిన్నాడు. "నువ్వుఎందుకూ పనికిరావ్" అని తండ్రి ఎప్పుడూ అనే మాటలు చెవ్వుల్లో మార్మోగుతున్నాయి. తను పనికిరాడని గాఢంగా నమ్మేస్థితికి వచ్చేశాడు అతను.

తల దువ్వుకోక పోవడంతో తండ్రి అరవడం గుర్తుకు వచ్చింది. అలాగే నిలబడిపోయి వెర్రిచూపులు చూస్తున్న అతన్ని తదేకంగా చూస్తోందామె. ఏమీ అర్థం కావడంలేదు. తనను గమనించాడో లేదోనని చిన్నగా దగ్గింది. అతను మరింత భయపడ్డాడు. తండ్రిలాగే ఈమె కూడా తనను పనికిమాలిన వాడికింద జమకడుతుందన్న భావన అతన్ని టెన్షన్ కి గురిచేస్తోంది. అతని శరీరం మరింత కుచించుకుపోయింది. అతను మామూలుగా లేడని గుర్తించింది దేవిక.

పెళ్ళి పీటలమీద చక్కగా వున్న అతనికి అంతలో ఏమయిందో అర్థంకావడంలేదు. ఇక లాభం లేదని తనే దగ్గరికి వెళ్ళింది. అతను మరింత భయపడుతున్నాడు. అతని కళ్ళు అదోవిధంగా ఉండడం గమనించింది. ఏమీ మాట్లాడకుండా మంచం దగ్గరికి తీసుకువెళ్ళడానికి చేయి పట్టుకుంది. ఆమె స్పర్శ వేడిని రేపాల్సిందిపోయి చల్లగా తగిలిందతనికి చలికాలం ఆరుబయట నిల్చున్నట్లు అయిపోయాడు.

అమె ఇవేమి గమనించలేదు. మంచం దగ్గరికి తీసుకెళ్ళి కూర్చోబెట్టింది. "ఇదిగోండి పాలు" గ్లాసును అందించింది.

కొత్తగా భార్యభర్తలయిన వాళ్ళ మధ్య సంభాషణసాగి చేరువకావడానికే శోభనం గదిలో పాలు, పళ్ళూ, పెడతారేమో అనిపించింది అమెకి. గ్లాసు తీసుకునేప్పుడు అతని చేతులు వణకం చూసింది. బహుశా అడపిల్ల కొత్త కాబోలు అనుకుంది.

చిన్నప్పట్నుంచి తల్లికూడా లేకపోవడంతో స్త్రీలతో మాట్లాడే అవకాశం లేదు కాబోలు అని సర్ది చెప్పుకుంది. అతను పాలు గటగటా తాగేశాడు. మరిక ఏం చేయాలో పాలుపోలేదు అమెకి. కాలి బొటనవేలును నేలకు రాస్తూ వుండిపోయింది. ఇక తర్వాత జరగబోయే దానిని ఊహించుకుంటుంటే వళ్ళంతా పొంగుతోంది అమెకు.. పైట జారేటట్లు కావాలనే కదిలింది. కాటన్ చీర పైట అంత సులభంగా కిందకు జారడంలేదు. రెండుసార్లు ప్రయత్నించి, చివరికి మూడోసారి సక్సెస్ అయింది. కుడిభాగం ఇప్పుడు స్పష్టంగా కనిపిస్తోంది.

చందమామ మీదనున్న మేఘాన్ని గాలి చటుక్కున లాగేసినట్లు వక్షస్థలం బయటపడింది. యవ్వనం సుడులయి లేస్తున్నట్లున్న ఆ భాగాన్ని చూడగానే అతను మరింత భయపడ్డాడు.

చేతిని ఉపయోగించకనే పైటను పూర్తిగా తొలగించింది. అమె బాగా పొడగరి. పైట లేకపోవడంతో అమె ఇంకా పొడవుగా తెలుస్తోంది. తను పొట్టిగా వున్నదానికి తండ్రి పదే పదే తిట్టడం అతని కళ్ళ ముందు కదిలింది. ఇన్ఫీయారిర్ టీగా ఫీలయ్యాడు. అంత అందాన్ని ఏం చేసుకోవాలో తెలియడంలేదు.

మీదకు దూకుతున్న గజ్జల గుర్రాన్ని చూసి జడుసుకుంటున్నట్లు వెనక్కి వాలి, చేతులపట్టుమీద శరీరాన్ని అన్చాడు. అమెకు కోరిక ఎక్కువవు తోంది. చిన్నప్పట్నుంచీ చదివిన పుస్తకాలూ, చూసిన సినిమాలు, వాటిలోని రొమాంటిక్ సన్నివేశాలూ కళ్ళముందు కదులుతున్నాయి. కోరిక ఇక్కడా అక్కడా అని కాకుండా శరీరం మొత్తాన్ని ముందుకు నెడుతోంది. ఎంతసేపటికి అతనిలో చలనం

కలగకోపోవడంతో ఆమె అతని దృష్టిని ఆకర్షించడానికి పైటను వేసుకుని మళ్ళీ జార్చింది. ఒళ్ళు విరుచుకునే నెపంమీద తన ముందు భాగాన్నంతా అతని ముందుకు తోసింది.

వెన్నముద్దల్లాంటి ఆమె స్థనాలు అతని కళ్ళల్లో గుచ్చుకున్నాయి యుద్ధం ముందు పూరించే శంఖం లాంటి బొడ్డును ఆమె అందుకే కనిపించేటట్లు జాగ్రత్త వహించింది. తల దువ్వుకుంటూ వస్తున్న తనని పిలిచి తండ్రి చీవాట్లు పెట్టిన సంఘటన అతని మందు కదులుతోంది. తండ్రి గుర్తుకు వచ్చినప్పుడల్లా ఆయన మాములుగా తనను తిట్టడం చెవుల్లో వినిపిస్తోంది. తను ఎందుకూ పనికిరానేమోనన్న అనుమానం ఇప్పుడు నగ్నసత్యంలా అనిపిస్తోంది.

దాంతో అతను మరింత కుదేలయిపోతున్నాడు. అందుకే ఆ తర్వాత ఏం చేసినా అతను ముట్టుకోలేకపోయాడు. ఇలా మూడురోజులు గడిచాయి. దేవిక భర్తతోపాటు అత్తగారింటికి వచ్చింది.

తన స్వంత ఇంటిలో ప్రతిదీ మరీ మరి స్పష్టంగా గుర్తుకొస్తుండడంతో శంకర్ మరింత ముడుచుకుపోయాడు. అందులోనూ సుబ్బరామయ్య వీలయినప్పుడల్లా కొడుకును తిడుతూనే వున్నాడు. తన భర్త శారీరకంగా బాగానే వున్నాడనీ, మానసికంగానే సరిగా లేడని గ్రహించింది దేవిక. అతనలా తయారుకావడానికి సుబ్బరామయ్యే కారణమని కూడా తెలుసుకుంది. అందుకే తండ్రిని ఎదిరించమని చెప్పింది. తనను సుఖపెట్టి అతన్ని సుఖ పడమని తనకు చేతనైనంతగా రెచ్చగొట్టింది దేవిక. కాని రెండూ వీల్లేకపోయింది. దాంతో ఇక భరించలేక ఆ వీధిలోనే వున్న ఓ కుర్రాడితో లేచిపోయింది.

తన ప్రభావం కొడుకుమీద ఎంత దుష్పలితాలను కలగజేసిందో తెలుసుకోలేని సుబ్బరామయ్య కోడలు మరో యువకుడితో లేచిపోయిన రోజున తీవ్రమైన టెన్షన్

ఫీలయి పక్షపాతానికి గురయ్యాడు. మంచం మీద నుంచి కదలేని ఆయన్ను చూసి శంకర్ ధైర్యం పుంజుకున్నాడు. మునుపటి భయం పోయింది. నిస్సహాయంగా పడిపోయిన అయనపై కసి బయలుదేరింది. మందులు తేవడం మానేశాడు.

అదే విషయం సుబ్బరామయ్య అడిగితే "ఏం చేయను" మీరేగా నన్ను పనికిమాలినవాడినని తిట్టేవాళ్ళు. నిజంకూడా అదే. తండ్రి పక్షవాతంతో మంచంలో పడుంటే డాక్టర్ కి చూపించలేని, మందులు కొనివ్వలేని, అసమర్ధుడయిన కొడుకుని నేను" అయన పాఠం అయనకే ఒప్పచెప్పడం ప్రారంభించాడు.

అలా తండ్రిని ఎదిరించాడు. తన కసినంత తీర్చుకుంటూ వుండడంతో విచిత్రంగా అతనిలో ఇన్ఫిరియారిటీ కాంప్లెక్స్ పోయింది. మనిషి బలంగా, అకర్షణీయంగా తయారయ్యాడు. అడపిల్లను చూస్తే కోరిక అతన్ని నిటారుగా నిలబట్టేది. కానీ అప్పటికే అలస్యమైపోయింది. దేవిక ఆ కుర్రాడితో సెటిలైపోయింది" వంశీ చెప్పడం పూర్తిచేసి శరవణన్ రియాక్షన్ కోసం చూశాడు.

ఇది గ్రహించిన అయన "సుబ్బరామయ్యకు శంకర్ మంచి శాస్తి చేశాడు. భార్య దగ్గర ఓడిపోయిన అతను- అ ఓటమికి కారణమైన తండ్రిమీద పగ సాధించి గెలిచాడు. ఇందుకు అందవయ్యాని అప్రిషియేట్ చేయాలో, భార్యను పోగొట్టుకున్నందుకు సానుభూతి తెలియజేయాలో పురియడం లేదప్పా" అన్నాడు. మాటల్లోనేవాళ్ళు మరో రౌండ్ కూడా పూర్తి చేయడంతో నిషా కూడా ఎక్కువయింది. మాటలు విస్కీలో తడిసి ఎంతో బరువెక్కినట్లు భారంగా నోట్లోంచి జారుతున్నాయి.

"అందుకే ఈ పెద్దవాళ్ళంటే నా కసహ్యం. పిల్లలమీద తమ ఐడియాలనే రుద్దాలని ప్రయత్నిస్తారే తప్ప స్వేచ్ఛగా పెరగనివ్వరు. చాలామంది మగవాళ్ళు తమ అధికారన్నంతా ఇంట్లో ప్రదర్శిస్తుంటారు. ఒక మగవాడి దౌర్బల్యానికి ముందుగా బలయ్యేది అతని భార్యా పిల్లలే. మా మామనే తీసుకోండి. అతని శాస్త్రాలపిచ్చంతా

ఇంట్లోవాళ్ళ మీద రుద్దుతుంటాడు. ఆ ఇంట్లో బాగా పాతదయిన ఓ పెద్ద కొయ్యపెట్టె వుంది. దాన్నిండా ఆ పుస్తకాలే.

ఈ శతాబ్దపు పంచాంగాలన్నీ అయనదగ్గరున్నాయి. మాయలపకీరు ప్రాణం చిలకలో వున్నట్లు ఆయన ప్రాణం ఆ కొయ్య పెట్టెలో వుంది. ఊరికి బయల్దేరాలనుకోండి– వెంటనే ఆయన ఆ పెట్టె తెరచి ఓ పుస్తకం తీస్తాడు. దాన్ని అటూ ఇటూ తిప్పి, గంటసేపు లెక్కలు వేసి గ్రహాల చలనం బాగా లేదనీ, ప్రయాణం వద్దనీ చెబుతాడు. దాంతో బయల్దేరిన ఇంటిల్లి పాదీ ఉసూరుమంటూ అలంకరణలన్నీ తీసి వేసి, నిరాశను ఒంటినిండా కప్పుకుని మూల కూర్చుండిపోతారు. వాస్తు బాగాలేదని ఆయన వంటగదిని ఇప్పటికి ఎన్నిసార్లు కొట్టికట్టారో లెక్కలేదు. ఆ పెట్టెను వదిలించుకుంటే తప్ప అయన పిచ్చి తగ్గదు".

"వాస్తు కూడా బాగా నమ్ముతారా?"

"చిన్నగా అడుగుతారేమిటి?" అయన వాస్తు దగ్గర్నుంచి గ్రహాల స్థితి వరకు నమ్ముతాడు. అంతే కాకుండా తు.చ. తప్పకుండా అచరిస్తాడు. అచరించమని మిగిలినవాళ్ళని శాసిస్తాడు కూడా"

"అందుకేనేమో నప్పా వీలయినంత త్వరలో బ్రహ్మానంద మహారాజ్ ని పంపించమని రెండుమూడుసార్లు లెటర్ రాశాడు" అన్నాడు శరవణన్.

"బ్రహ్మానంద మహారాజ్ ఎవరు?"

"అయన ఒక తాంత్రికుడు మద్రాసులోనే ఉంటాడు. అయన చేయని విద్యంటూలేదు. అయన గురించి విన్నాడేమో ఎలాగో అయన్ని ఒప్పించి తమ ఇంటికి పంపమని రాశాడు.

శరవణన్ చెప్పిన విషయం వింటుంటే వంశీకి తళుక్కున ఓ ఆలోచన మెరిసింది. ఒక దెబ్బకు రెండు పిట్టలు అనుకున్నాడు. రేపు రాత్రితో తమ ఛాలెంజ్ గడువు ముగుస్తుంది. ఆ మరుసటి రోజు రాత్రి తన మామయ్య ఫస్ట నైట్ అరేంజ్ చేస్తాడు. అంటే సుజన పందెంలో గెలవాలంటే రేపు రాత్రికి అన్ అఫీషియల్ శోభనం జరిగిపోవాలి. అలా జరిగితేనే సుజన తన అక్కయ్యలతో వేసిన పందెంలో నెగ్గుతుంది. లేకుంటే ఓడిపోతుంది నో- రేపు రాత్రికి సుజనను కలుసుకోవాలి. అనుకుంటూ కొత్త పథకం అల్లుతున్నాడు. అంత గొప్ప ఐడియా తట్టినందుకు తనను తనే అభినందించుకున్నాడు.

“సార్! మీరో సహాయం చేయాలి” అంత సడన్ గా వంశీ కళ్ళు మెరవడాన్ని అయోమయంగా చూస్తూ ” ఎన్నప్పా అది ?” అని అడిగాడు శరవణన్.

“మహరాజ్ రేపు మధ్యాహ్నానికి ఇంటికి వస్తున్నాడని మా మామయ్యకు మీరు టెలిగ్రామ్ ఇవ్వాలి సార్” అన్నాడు వంశీ.

“ఎందుకప్పా” “అదంతా పెద్ద కథలే సార్. ఇంతకీ మీరు టెలిగ్రామ్ ఇస్తున్నారా లేదా?” వంశీ మరింత ఖుషీగా ఇంకోరౌండ్ పూర్తి చేశాడు.

ఉదయం లేచింది మొదలు దిగులు దిగులుగా వుంది సుజనకు. ఆరోజు రాత్రితో గడువు ముగుస్తుంది. తన భర్తంత రొమాంటిక్ పర్సనాలిటి మరొకరు లేరని ఢంకా బజాయించి చెప్పి, ముహుర్తానికి ముందే శోభనం జరిపించుకుంటానని పందెం కాసింది. ఇప్పుడేమో వంశీ పత్తాలేడు. ఎక్కడికెళ్ళాడో కూడా తెలియడంలేదు.

గతంలో వేసిన పథకాలన్నీ ఫెయిలవడంతో ముఖం చాటేశాడేమోనన్న అనుమానం కలుగుతోంది. పందెంలో ఓడిపోతే ఏం చేయాలో గడువు ముగిసిన మరుక్షణం చెబుతా నన్నారు సోదరీమణులు. పందెంలో ఓడిపోతే ఏం ఆడుగుతారోనని

రకరకాలుగా ఊహించింది. వాళ్ళు ఏమయినా అడగవచ్చు. గుంజీలు తీయమని కోరవచ్చు. తన భర్తకు తను చెంపదెబ్బలు వేయాలని అశించవచ్చు. లేకుంటే హనీమూన్ కు తమను కూడా తీసుకెళ్ళ మని అనొచ్చు. ఏం చెప్పినా చేయక తప్పదు. ఇలా ఆలోచిస్తుంటే తను ఓటమి అంచుమీద నిలబడినట్లు అనిపిస్తోంది. పందెంలో గెలవకపోతే పోనీ, కనీసం మనిషయినా కనిపిస్తే ఇంత అదుర్దా వుండదు.

అప్పటికి రెండుసార్లు సుబ్బుల్ని ఇంటికి పంపించింది. మద్రాసు వెళ్ళారని కబురొచ్చింది. ఒకపక్క గడువు ముగుస్తుంటే ఇంకో పక్క మద్రాసు వెళ్ళాల్సిన అవసరం ఏమొచ్చిందో అర్థంకాక వంశీ మీద కోపం వచ్చింది. కోపం ప్రకటించడానికి కూడా మనిషి కనపడడాయె. అమె అలా దిగులుగా ఉండడం అమె అక్కయ్యలకు ఎంతో ఉత్సాహాన్నిస్తోంది. తాము పందెములో గెలవడం ఖాయమని అమె ముఖాన్ని చూస్తేనే తెలుస్తోంది. ఇంకాస్త ఉడికించడానికి ముగ్గురూ అమె దగ్గరకు చేరారు.

"ఏమిటే అలా వున్నావ్?" ఉమ తెచ్చిపెట్టుకున్న బాధతో అడిగింది.

"యుద్ధభూమిలో ఓడిపోతున్న రాజును తలుచుకుంటూ రాణికి దిగులు కాక సంతోషంగా వుంటుందా?" రెండో అక్క మరికాస్త ఉడికించింది.

"అంటే సుజన ఓటమిని ఒప్పేసుకున్నాట్టా?" చిన్నక్కయ్య అడిగింది.

"ఓడిపోతున్నట్లు ప్రత్యేకించి చెప్పాలా? దాని ముఖం చూస్తే తెలియడంలేదూ?" పెద్దక్క ఉమ సాగదీస్తూ చెప్పింది.

"కాని ఈరోజు రాత్రి వరకూ గడువు వుందిగా?" అంది సుజన.

"ఇన్నిరోజులు చేతకాని మరిదికి ఈ రోజు ఏమయినా మన్మధుడు వాలతాడా? అతను వేసే పుచ్చు ఐడియాలు ఏమీ పనిచేయడంలేదు"

“మరి ఈ రాత్రి అయినా గట్టి ఐడియావేసి సుజనని అవమానాల నుండి గట్టెక్కిస్తాడంటావా?” ఆ అశలేం పెట్టుకోకు. ఆయనగారు మద్రాసు ఉడాయించాడట. రేపు రాత్రి అసలు ముహూర్తం కదా. ఆ పాటికయినా వస్తాడో? ఓడిపోయిన భార్యకు ముఖం చూపించలేక ఎగ్గొట్టేస్తాడో? ఎవరికి తెలుసు?” ఉమ అలా అన్నా వంశీ ఇక రాడన్న ధ్వని వుంది.

అమె మాట్లాడుతున్న మాటలలో. “షేమ్…షేమ్… షేమ్..” ముగ్గురూ చిన్నగా చేతులు తడుతూ అన్నారు.

సుజనకు కోపం వచ్చింది. “ఇప్పుడే ఎందుకు అలా మిడిసి పడతారు. ఇంకా ఈ రాత్రి వుందికదా. ఏమైనా జరగవచ్చు” అంది ఉక్రోషంగా.

“అది నీ భ్రమే. ఏమైనా జరగవచ్చేమోగానీ, నీ శోభనం మాత్రం జరగదు” హేమ ఖచ్చితంగా అంది.

“చూద్దాంలే” అని ముగ్గురూ వెళ్ళిపోయారు. సుజన ఒంటరిగా మిగిలిపోయింది. అప్పుడామె పశువుల కొట్టాంలో చైర్ వేసుకుని వుండడంవల్ల ఇంట్లో ధ్వనులేమీ వినపడడంలేదు. వర్షాకాలం కాబట్టి సూర్యుడు మబ్బులా చాటున పచార్లు చేస్తున్నాడు. చలి చలిగా వాతావరణమంతా ఎగ్జయిటింగ్ గా వుంది. కాని వంశీ లేడన్న ఆలోచన ఆఉత్సాహంమీద నీళ్లు కుమ్మరిస్తోంది. ఇలానే వుంటే ఆలోచనలు తనను పీక్కుతింటా యేమో ననిపించి మౌనికను అర్జంటుగా రమ్మని సుబ్బులితో కబురు పంపింది. ఇంట్లో కెళ్లి రెండు కప్పులూ కాఫీ పోసుకుని ఫ్లాస్కూ, తీసుకుని వచ్చింది. మరికాసేపటికి మౌనిక అక్కడికి చేరుకుంది. అమె వయసు సుమారు ఇరవై అరేళ్ళుంటాయి.

మిడ్ ఎంటర్ సైబీరియాలో చలిమంట కనిపించినట్లు, థార్ ఎడారిలో మంచి వేసవిలో ఒయాసిస్ ఎదురుయినట్లు అమెను చూస్తూనే రెండు రకాల భావనలు కలుగుతాయి. ఎంత అత్మీయంగా అన్పిస్తుందో అదే క్షణంలో అంత దూరంగానూ కనిపిస్తుంది.

ఎంతగా పూజించాలనిపిస్తుందో అదే క్షణంలో మీద పడిపోవాలనిపిస్తుంది. అమె పర్సనాలిటి అలాంటిది. ఎంత అందంగా కనిపిస్తుందో అంత సెక్సీగానూ తోస్తుంది. ఇలా రెండు రకాలయిన ఫీలింగ్స్ ని కలగచేసేవాళ్ళు చాలా అరుదు. అందుకే అమెని చూసిన ఏ మగాడికయినా అమెతో ఎక్కడో, ఊటిలోనో, గోవాలోనో ఒంటరిగా గడపాలనిపిస్తుంది. కాని అమె వివాహిత కావడంతో ఆ వూర్లోని చాలామంది అబ్బాయిలు అలా ఊహలకే పరిమితమయిపోతున్నారు. అమె భర్త శ్రీనాథ్ ఎలక్ట్రానిక్స్ ఇంజనీర్. పక్కనున్న టౌన్ లో ఓ ప్రైవేట్ కంపెనీలో ఉద్యోగం చేస్తున్నాడు. అమె ఎం. ఏ. ఇంగ్లీషు లిట్ చేసింది.

“కమాన్ మౌనికా! హౌ ఆర్ యు?” అంటూ అప్యాయంగా అహ్వానించింది.

“వెరీ ఫైన్. పొద్దున్నే కబురు పెట్టేవేమిటి? నువ్వంటే కొత్త పెళ్ళికూతురువి గనుక పనులు చేయక్కరల్లేదు. నేను మాసిపోయన పెళ్ళికూతుర్ని పనులు చేయక తప్పదు. ఊ ఏమిటి విశేషాలు?”

“బోరు కొడుతుంటే కబుర్లు చెప్పుకుందామని రమ్మన్నాను. దట్సాల్”

“ఇలా ఊహించే మధ్యాహ్నం వంటంతా మా అత్తమ్మను ఒప్పించి వచ్చాను. అయన డ్యూటికి వెళ్ళిపోయారు. ఇక నో ప్రాబ్లమ్. నాకూ బోర్ కొడుతోంది. కాబట్టి మనం కబుర్లో మునిగి తేలచ్చు” అంటూ మౌనిక ఎదురుగా వున్న కుర్చీలో తీరుబడిగా కూర్చుంది.

“చాలా మంచి పని చేశావ్. మనం ఎంతసేపయినా మాట్లాడుకోవచ్చు.”

” రేపు రాత్రి మీ శోభనం అట కదా. మా పక్కింటి కాంతం చెప్పింది. మీరిద్దరూ లవర్స్ కదా. ఇంకా మీకు ఫస్టు నైట్ ఏమిటి? లవర్స్ కాని మేమే ఫస్టు నైట్ ని పెళ్ళికి ముందే ముగించేసుకున్నాం. పెళ్ళి అయ్యాక ఏర్పాటు చేసిన ఫస్ట్ నైట్ మాకు సెకండ్ నైట్ “ అంటూ సిగ్గుపడింది మౌనిక.

“పెళ్ళికి ముందే ఫస్టు నైటా! మీరిద్దరూ లవర్స్ కాకుండా అదెలా సాధ్యమైంది?” అశ్చర్యేపోతూ ప్రశ్నించింది సుజన.

“అదంతా ఓ తమాషా”

“చెప్పవా?”

“ఫస్ట్ నైట్ గురించా! నావల్ల కాదు బాబూ” మౌనిక మరింత సిగ్గుపడింది. అప్పుడు అమె ముఖం మందారం పువ్వుకి ఎర్రటి రంగు వేసినట్లుంది.

“ప్లీజ్! చెప్పవూ?”

మౌనిక మెత్తబడింది. మరో పదినిమిషాలు అర్థించాక చెప్పటానికి ఒప్పుకుంది. మొదట్లో సిగ్గుపడ్డా ఆ తరువాత దాటిగానే కొనసాగించింది.

“మాది సూళ్లూరుపేట టౌన్. మా నాన్న చెక్ పోస్టులో తనిఖీ అధికారి. అమ్మా-నాన్నలకు ముగ్గురు సంతానం. మొదట మా అన్నయ్య. వాడు డాక్టర్. విజయవాడలో డాక్టరుగా పోస్టింగు రావడంతో అక్కడే పెళ్ళిచేసుకుని సెటిలయిపోయాడు. రెండోది మా అక్కయ్య. దానిని మద్రాసులో ఇచ్చాం. మా బావ స్పిక్ ఎరువుల ఫ్యాక్టరిలో పర్సనల్ మేనేజర్. ఇక ఇంటిలో మిగిలింది అమ్మా-నాన్నలతో పాటు నేనొక్కదాన్నే.

నేను ఎం.ఏ. కంప్లీట్ చేశాను. ఎంఫిల్ చేద్దామని ఉన్నా వీల్లేకపోయింది. "పెళ్ళి చేసేస్తాను. ఆ తర్వాత నువ్వు చదువుకుంటావో, కాపురమే చేసుకుంటావో నీ ఇష్టం" అన్నాడు నాన్న. అయన ఏదయినా పట్టుబడితే నెగ్గేవరకు నిద్రపోడు. అయన నైజం తెలిసినదాన్ని కనుక ఇక మాట్లాడలేకపోయాను. నాకూ పెళ్ళి చేసుకోవాలన్న కోరిక పుట్టింది. ఎన్నిరోజులని ఊరకనే వుండడం? ఇరవై రెండేళ్ళ యవ్వనం రాత్రిపూట మారాం చేయడం మొదలుపెట్టింది.

ఒక్కోరోజు నిద్రకూడా వచ్చేదికాదు. ఏదో ఆలోచిస్తూ తోడున్నాడేమోనని పక్కంతా చెయ్యి పెట్టి తడిమేదాన్ని. తలగడ తలకింద కాకుండా ఎదమీద వుండేది. అల్లరిచేసే పరువం నోరు నొక్కెయ్యటానికి బ్లాంకెట్ తో అవస్థపడేదాన్ని. ఈ కారణాలవల్ల నాన్న అలా అనడంతో చదువుకు ఫుల్ స్టాప్ పెట్టేశాను. మొదటి సంబంధమే సెటిలయింది. మా ఊరు ఎస్. ఐ. ఈ సంబంధం చెప్పాడు. అబ్బాయి రావడం, నన్ను చూడడం జరిగిపోయాయి. శ్రీనాథ్ ని ఇష్టపడని అడపిల్ల ఉండదనుకుంటాను. సన్నగా వున్నా చక్కని ఫీచర్సుతో వుంటాడు. అందునా ఇంజనీరు. ఉద్యోగం చేస్తున్నవాడు. కాబట్టి "ఒకే" అనేశాను

అమ్మా- నాన్నలతో. ఏభై వేలు క్యాషూ, పాతిక తులాల బంగారం, పెళ్ళి చేయించేటట్లూ, నాన్న ఒప్పుకున్నాడు. అబ్బాయి తల్లిదండ్రులు కూడా దీనికి ఓకే అనడంతో పెళ్ళి ఫిక్సయిపోయింది. అయితే నిశ్చయ తాంబూలాలు మాత్రం జరగలేదు. పెళ్ళిరోజే ఆ తంతూ ముగిద్దామని, రెండు ఖర్చులూ వేస్టు అనీ నాన్న అనడంతో వాళ్ళూ సరేనన్నారు. అబ్బయివాళ్ళు వెళ్ళిపోయారు. పెళ్ళి మరో రెండు నెలల్లోగా చేస్తామని, ముహూర్తం చూసుకున్నాక లెటర్ రాస్తామని నాన్న చెప్పారు. రెండు నెలలు చాలా లాంగ్ అనిపించింది నాకు.

ముహూర్తం త్వరగా కుదిరుంటే బావుండేదని అనుకున్నాను. పెళ్ళిచూపుల్లో ఆ ఐదు నిముషాల్లో చూసిన రూపం ఏం గుర్తుంటుంది? కాని శ్రీనాథ్ ని పదే పదే కళ్ళముందుకు తెచ్చుకునేదాన్ని. నెలన్నర తరువాత మంచి ముహూర్తం వుందని, ఆరోజుకి పెళ్ళి ఫిక్స్ చేస్తానని, సూళ్లూరుపేటలోనే వున్న సత్రంలో పెళ్ళి జరిపిస్తానని నాన్న శ్రీనాథ్ తండ్రికి ఉత్తరం రాశాడు. వారంరోజుల తరువాత అక్కడనుండి ఉత్తరం వచ్చింది. డేటు ఓకేనని, అయితే పెళ్ళి సూళ్ళూరుపేటలో కాకుండా తమ వూర్లో జరిపించాలని, తమ బంధువర్గం అంతదూరం రావడం కష్టమని శ్రీనాథ్ అందులో రాశాడు.

ఈ ఉత్తరం చూడగానే నాన్నకు కోపం వచ్చింది. "పెళ్ళి ఇక్కడ కాకుండా అక్కడ చేయాలట. బంధువులు రావడానికి కష్టమట. మనకు లేరా బంధువులు? మగ పెళ్ళివాళ్ళ కోర్కెలకు హద్దు అదుపూ వుండడం లేదు. పెళ్ళి చేస్తానని ఒప్పుకుంటే ఇక్కడ కాదు అక్కడంటే ఎలా వుంటుందో చెప్పు.

ఇది మన స్వంత ఊరు గనుక నలుగురు పలుకుతారు. పనులు చేయడం సులభం. అక్కడ పెళ్ళి చేయడమంటే మాటలా? ఇక్కడినించి ముప్పై మూడు, అక్కడికి తీసుకెళ్ళడం ఎంత రిస్కు? అక్కడ పెళ్ళి చేయడం నా వల్ల కాదని రాసేస్తాను" అని నాన్న ఖచ్చితంగా చెప్పేశాడు అమ్మతో. అ విధంగా లెటర్ రాశాడు. మానాన్న.

చెప్పింది సబబుగానే వున్నట్లు నాకనిపించింది. మరో వారానికి అక్కడినుండి ఉత్తరం వచ్చింది. ఎలానో సర్దుకుని పెళ్ళి అక్కడే చేయమని రాశాడు శ్రీనాథ్ తండ్రి. తనవల్ల కానేకాదని నాన్న తిరిగి ఉత్తరం రాశాడు. ఆ తరువాత అక్కడనుండి జవాబు రాలేదు. పెళ్ళి జరిగే స్థలంమీద ఇరుపక్షాలకూ ఇంత పట్టుదల ఏమిటో నాకు అర్ధంకాలేదు. తమ బంధువులు రావడానికి ఇబ్బందని వాళ్ళూ, అక్కడ చేయడం

తనకు కష్టమని నాన్నా బిగదీసుక్కూర్చున్నారు. మధ్యలో మేమిద్దరం ఏమైపోతామన్న ధ్యాస ఎవరికి పట్టడంలేదు.

ఈ విషయాలన్నీ శ్రీనాథ్ కి తెలుసో లేదో ? అన్నీ కుదిరి, పెళ్ళికొడుకు మీద కలలు కనడం ప్రారంభించాక ఇలా బెడిసికొట్టడం బాధాకరమైన పరిణామం. ఇక అక్కడినుంచి ఉత్తరం రాకపోతే పెళ్ళి కాన్సిల్ చేస్తానని నాన్న అమ్మతో అనడం నేను విన్నాను. నాకు కంగారు మొదలయింది. ఎవరో ఒకరు పట్టు సడలిస్తే ప్రాబ్లమ్ లేకపోవును. నాన్నది ఏమీ తప్పులేదనిపించింది. ఈరోజుల్లో పెళ్ళి చేయడమంటే మాటలు కాదు. పరాయి వూర్లో పెళ్ళిచేసి, మెప్పించడం అంత సులభం కాదు. మరి శ్రీనాథ్ తండ్రికి ఇవన్నీ చెప్పి, అయన ఒప్పుకునేట్లు ఎలా చేయడం. ఇలా అలోచిస్తున్న నాకు ఓ ఐడియా తట్టింది.

ప్రాబ్లమ్ అంతా వివరించి, తండ్రిని ఒప్పించమని శ్రీనాథ్ ని అడగాలనిపించింది. అందరికి ఇష్టం కలిగాక చిన్న కారణంచేత పెళ్ళి అగిపోవడం ఎంత భాధకరమో చెప్పాలనిపించింది. అందుకే శ్రీనాథ్ ని ఓసారి ఇక్కడకు వచ్చి వెళ్ళమని ఉత్తరం రాయాలనుకున్నాను. అతను వస్తే అక్కడి విషయాలు కూడా తెలుస్తాయి. నేనయితే అక్కడకు వెళ్ళడం కుదరదు కనుక అతన్నే ఇక్కడికి రమ్మనడం సబబుగా తోచింది. ఇక్కడికొచ్చాక ఎలానో ఓలా మేనేజ్ చేసి మాట్లాడుకోవచ్చు. కాని పెళ్ళిచూపుల్లో తప్ప మరి పరిచయం లేని అతనికి ఉత్తరం ఎలా రాయడం? ఇలా మీనమేషాలు లెక్కిస్తే లాభం లేదనిపించి శ్రీనాథ్ కి ఉత్తరం రాయడానికి డిసైడ్ చేసుకున్నాను.

“ఓసారి రండి మీతో మాట్లాడాలి” అని రెండు వాక్యాలు రాసి ఉత్తరాన్ని అఫీసు అడ్రస్ కి పోస్టు చేశాను. ఉత్తరం వ్రాసింది మొదలు, అతను వచ్చాక ఏ విషయాలు మాట్లాడాలో రిహార్సల్సు చేసుకుంటూ వుండిపోయాను. అతను రాడేమోనన్న అనుమానం కూడా నాలో లేకపోలేదు. రెండు మూడు రోజులు ఎదురు చూశానుగానీ

ఆ తరువాత అంత గాఢంగా పట్టించుకోలేదు. ఉత్తరం రాసి వారం రోజులయినా అతను రాలేదు. ఆరోజు అకాశమంతా మబ్బుపట్టి వుంది . బంగాళఖాతంలో తుఫాను లేచిందని టీవీలో చెప్పారు.

వర్షం రాలేదుగాని వచ్చే సూచనలు కనిపిస్తున్నాయి. తనకు పక్కనున్న ఓ పల్లెటూర్లో మా మేనమామ వుంటున్నారు. ఆయనతో ఏదో విషయాలు మాట్లాడి వస్తామని అమ్మానాన్న ఉదయం వెళ్ళారు. సాయంకాలానికల్లా తిరిగి వచ్చేస్తామని చెప్పారు. మధ్యాహ్నం భోజనం ముగించి, అలా పడుకున్నాను. సన్నగా వర్షం మొదలయింది. కిటికిలోంచి వర్షాన్ని చూస్తూ నిద్రలోకి జారిపోయాను. ఎవరో తలుపు తడుతున్నట్లనిపించి మెలకువ వచ్చింది. అమ్మా నాన్నా వచ్చారని గబుక్కున మంచం దిగి వచ్చి తలుపు తీశాను.

బాగా తడిసి ముద్దయిపోయి ఎదురుగా నిలుచున్న అతన్ని తేలికగానే పోల్చుకోగలిగాను . అతను శ్రీనాథ్. తుఫాను బయటకాదు- నాగుండెల్లో అనిపించింది. అంత సంచలనం నాలో. ఏమీ మాట్లాడకుండా పక్కకి తొలిగాను లోపలికి రమ్మన్నట్లు అతను లోపలికి నడిచి, ఆ తరువాత ఏం చేయాలో తెలియక హాల్లో నిలబడిపోయాడు. నేనయితే మరీ ఘోరం- ద్వారం దగ్గరే వుండిపోయాను. నా వాలకం చూసి అతనే దేనికోసమో అటూ ఇటూ కళ్ళతోనే వెదుకుతున్నాడు. అప్పుడు స్పృహలోకి వచ్చాను నేను. పరుగున వెళ్ళి టవల్ తీసుకొచ్చి అందించాను.

“థాంక్స్” అన్నాడు శ్రీకాంత్ అప్పటికి నా జంకు తిరింది.

“మన మధ్య థాంక్స్ లూ, సారీలు వద్దు” అన్నాను. నేనంత ఫాస్ట్ గా మాట్లాడేసరికి తడబడ్డాడు. బలవంతంగా నవ్వాడు. తల తుడుచుకున్న తరువాత మా నాన్న లుంగీ, మా అన్నయ్య షర్టూ తీసుకొచ్చి ఇచ్చాను. లుంగీ కొత్తదే గానీ షర్టు మరీ పాతదీ. కానీ అంతకంటే గత్యంతరం లేదుమరి. అతను ఓ గదిలోకి వెళ్ళి బట్టలు

మార్చుకొచ్చాడు. నేను అంతలో కాఫీ పెట్టి రెండు కప్పుల్లో తీసుకొచ్చాను. ఒకటి అతనికి అందించి, ఇంకొకటి నేనుంచుకున్నాను. ఇద్దరం కాఫీ తాగడం మొదలుపెట్టాం.

"అమ్మా నాన్న లేరా?" చాలా సేపట్నుంచి అడగాలనుకుంటున్న ప్రశ్న అది..

"లేరు తణుకు వెళ్లారు. మరి కాసేపట్లో వచ్చేస్తారు" అప్పటికే ఇద్దరం సర్దుకున్నాం. ఫ్రీగా మాట్లాడుకుంటున్నాం. నేనెందుకు లెటర్ రాయాల్సివచ్చిందో ప్రాబ్లమ్ ఏమిటో చెప్పాను.

"నాకు నిజంగా తెలియదు. నీ లెటర్ చూసి ఏమోననుకున్నాను. ఇంత చిన్న సమస్య అనుకోలేదు. అమ్మా వాళ్ళు కూడా చెప్పలేదు" అన్నాడు.

"మీ దగ్గర్నుంచి లెటర్ రాకపోతే మరో సంబంధం చూసుకొమ్మని లెటర్ రాస్తామన్నారు నాన్న నాకు దిగులేసింది. ఇంత చిన్న సమస్య వల్ల పెళ్ళి అగిపోవడం ఇష్టం లేకపోయింది. మీకు చెబితే మీరు మీ నాన్నకు నచ్చచెబుతారనే లెటర్ రాశాను"

"తప్పకుండా మా నాన్న కూడా మహా గట్టిపిండం. తను పట్టిన కుందేలుకి మూడేకాళ్ళు అనేరకం. బంధువులంటే ఆయనకి మహాప్రీతి. అందరూ రావడానికి వుంటుందని అక్కడే చేయమని అంటున్నాడు కాబోలు" అన్నాడు శ్రీనాథ్.

"కాని మా వేపునుంచి కూడా ఆలోచించాలి కదా"

"అవునవును- నాన్నకు నేను చెబుతానులెండి"

"థాంక్స్"

"మీరేకదా మన మధ్య థాంక్స్ వద్దంది. తిరిగి మీరే థాంక్స్ చెబుతున్నారు" అన్నాడు. చప్పున సిగ్గేసింది నాకు.

“సారీ” అన్నాను.

“అదికూడా వద్దన్నట్టు గుర్తే”

“ఇంకేం చెప్పాలో తెలీక నవ్వుతూ వుండిపోయాను. మరో పదినిమిషాలకి అతను బయల్దేరాడు. బయట వర్షం బలంగా పడుతోంది. సాయంకాలం అరుగంటలే అయినా చీకట్లు కమ్మేశాయి. ఆరాత్రి అతన్ని వుండమనాలో, వెళ్ళిపోమనాలో నాకు తెలియడంలేదు. “వుండండి బస్సెప్పుడో కనుక్కుంటాను” అని బస్టాండ్ దగ్గరున్న ఓ హోటల్ కి ఫోన్ చేశాను.

“బస్సులు వెళ్ళడంలేదట. ముందున్న ఏరు పొంగుతూ వుందట. ట్రాఫిక్ జామ్ అయిపోయిందట. వాగు ఇప్పుడల్లా తగ్గేటట్టు లేదంటున్నారు” అని చెప్పాను. మౌత్ ఫీస్ దగ్గర చేయి అడ్డం పెట్టుకుని.

“ఇప్పుడెలా?” అతను ఆందోళన పడ్డాడు.

ఫోన్ లోమరోసారి అడిగినా అదే జవాబు వచ్చింది. ఫోన్ పెట్టేసి “మరి ఏం చేస్తారు? వుండి రేపు ఉదయం వెళ్ళండి. ఇప్పుడు రైలుకూడా లేదనుకుంటాను” అన్నాను.

”అలా బస్టాండ్ కి వెళ్ళి ఏమయినా మార్గం వుందేమో చూస్తాను” అని బయల్దేరాడు.

నేను అడ్డు చెప్పలేదు. మరో అరగంటకు తిరిగి వచ్చాడు. ఏరు ఉదృతంగా ప్రవహిస్తోందని చెప్పాడు. నేను వంట ప్రారంభించాను. ఇప్పుడు మరింత ఫ్రీగా మాట్లాడుకుంటున్నాం. కొత్త మనుషులమన్న ధ్యాస కూడా పోయింది. చదువుల దగ్గర్నుంచి, అభిమాన హీరో హీరోయిన్ల వరకు అన్ని విషయాలు దొర్లుతున్నాయి. అమ్మా నాన్నలకు కలిపి మొత్తంనలుగురికి వంట చేశాను. వర్షం అగకుండా

కురుస్తోంది. గాలి కూడా ఎక్కువయింది. నిలువెల్లా తడిసిపోతున్న ఇల్లు గుండెలు బాదుకుంటున్నట్లు తలుపులు, కిటికిలు, కొట్టుకుంటున్నాయి.

నేను లేచి అన్నీ బంద్ చేశాను. టైమ్ ఎనిమిదికి పైగా అయింది. ఇక ఈ వర్షంలో అమ్మావాళ్ళు రారేమోనన్న సందేహం వచ్చింది. వాళ్ళు రాకపోతే మేమిద్దరమే అన్న భావన గుబులు పుట్టిస్తోంది. అమ్మ వాళ్ళు వస్తే ఏం చెప్పాలో ముందే నిర్ణయించుకున్నాం. అఫీసు పనిమీద వచ్చానని. చూసి వెళదామని ఇటొచ్చినట్లు తను చెప్పేటట్లు అనుకున్నాం. అమ్మా వాళ్ళు వస్తే ప్రమాదం లేదు- రాకపోతేనే తంటా. వాళ్ళు ఎప్పుడొస్తారో తెలియదు గనుక భోజనానికి లేవమన్నాను. నేనూ భోంచేస్తే తనూ భోంచేస్తానన్నాడు. ఇద్దరం ఆ కార్యక్రమాన్ని ముగించాం.

తుఫాను ప్రాభావం చాలా ఎక్కువగా వున్నట్లుంది. ఆకాశం తూట్లు పడ్డట్టు వర్షం భోరున కురుస్తోంది. సడన్ గా లైట్లన్నీ డిమ్ అయ్యాయి. సింగిల్ ఫేసుతో కరెంట్ వస్తున్నట్లుంది. ట్యూబ్ లైట్లు వెలగడం లేదు. మిగిలిన లైట్లు ఎర్రటి గీతల్లా మండుతున్నాయి. ఛాయా మాత్రంగా తప్ప ఏమీ కనబడడం లేదు. హాల్లో తప్ప మిగిలిన లైట్లూ, ఫ్రిజ్ అఫ్ చేశాను. లైట్లు లేకపోవడంతో ఏదో అర్థంకాని సంచలనం నాలో. అతని పరిస్థితి కూడా అంతే నేనేదో అడగడం, అతనేదో చెప్పడంవల్ల ఇద్దరమూ మామూలుగా లేమన్న విషయం అర్థమయింది. అంతా కొత్త కొత్తగా, మత్తు మత్తుగా, గమ్మత్తుగా వుంది.

యిలాంటివన్నీ అనుభవించాలే తప్ప మాటల్లోకి అనువదించడం కష్టం. ఉరుములు, మెరుపులవల్ల రాత్రి మరింత భయానకంగా వుంది! చిట్టచీకటి చుట్టూ కమ్ముకుంటోంది. సింగిల్ ఫేస్ కరెంటుకూడా పోయింది. ఏమీ కనిపించడంలేదు. “దేవుడి గదిలో బ్యాటరీలైటు వుంది. తెస్తానుండండి.....” అంటూ లేచాను.

“ఈ చీకటిలో ఏం వేదుకుతారులేండి… నా జేబులో మ్యాచ్ బాక్స్ వుంది పట్టుకొస్తాను” అన్నాడు.

అతన్ని ఇబ్బందిపెట్టడం ఇష్టంలేక నేను లేచాను. రెండు అడుగులు వేశానో లేదో ఇద్దరం బలంగా గుద్దుకున్నాం. అతను ముందుకు వెళ్ళడానికి చేతులు చాచి అడుగులు వేశాడు. ఆ చేతులు ఖచ్చితంగా నా ఎదమీద పడ్డాయి. నాలో మెరుపు మెరిసినట్లయింది. నా చేతులు అతని భుజం మీద పడ్డాయి.

ఆ తరువాత ఏం జరిగిందో చెప్పలేను. నేను ముందు కదిలానో అతను ముందు కదిలాడో తెలియదు. ఇద్దరం ఎదురెదురుగా నిలబడి కౌగలించుకున్నాం. ఇక అ తరువాత మా మధ్య బిడియం నలిగిపోయింది. సిగ్గు చితికిపోయింది. లజ్జ మాయమైంది. మామూలు భేషజాలు పటాపంచలయ్యాయి.

ఇద్దరం ఒకరికొకరు గాఢంగా హత్తుకుపోయాం. ఏదయినా సరే అతను ప్రారంభించగానే దానిని క్షణంలో పూర్తిచేస్తున్నాను నేను. అతని పెదవులు ముద్దుకోసం అలా వంగడం తరువాయి నా పెదవులు అతని నోటిలో నానిపోయాయి. పైట పట్టుకోగానే నేను పూర్తిగా జార్చాను. జాకెట్ కున్న మొదటి హుక్ విప్పేలోపున నేనుమిగిలిన నాలుగు హుక్ లను విప్పాను. బ్రా దగ్గరకొచ్చేసరికి మాత్రం నేను కదల్లేదు. దాని ఓపెన్ ఎక్కడో తెలియక అతను అలా చేతుల్ని తిప్పడం అద్భుతంగా వుండడంవల్లే నేను సాయం చేయలేదు. వేళ్ళ కొనల స్పర్శ చాలదన్నప్పుడే సహకరించాను.

అతని వేళ్ళు బొడ్డువరకు దిగాయి. “దట్ ఈజ్ శాంపుల్. నాట్ ఫర్ సేల్ “ అన్నాను చిన్నగా….

అతను నవ్వడం చీకట్లోనూ నాకు స్పష్టంగా కనిపించింది. అలా హాల్లోని సోఫామీదే మా శోభనం జరిగిపోయింది. ఆ తరువాత తెల్లవారేవరకు మాట్లాడుకుంటూనే వున్నాం నాలుగు గంటల ప్రాంతాన అతను లేచి తయారయ్యాడు. “ఎలాగో ఒకలాగా వెళ్ళిపోతాను. తెల్లవారితే మీ అమ్మవాళ్ళు రావచ్చు” అన్నాడు.

వీధితలుపు వరకూ వచ్చి “గుడ్ బై ” అన్నాను.

“అలా గుడ్ బై అనకు. దిగులుగా వుంటుంది. మన పెళ్ళాయ్యాక నిద్రపోయేముందు గుడ్ నైట్ చెప్పకూడదు. అప్పుడు గుడ్ మార్నింగ్ అనే అనుకుందాం. గుడ్ నైట్ తాత్కాలిక వియోగానికి గుర్తు. ఆ మాత్రం వియోగం కూడా భరించలేను” అన్నాడు.

నేను నవ్వుతూ చేతులూపాను. అతను వెళ్ళిపోయాడు. మూడోరోజుకంతా నాన్నకు ఉత్తరం వచ్చింది. “శాంతా! పెళ్ళికొడుకు తండ్రి లెటర్ రాశాడే. సూళ్ళూరు పేటలోనే పెళ్ళి జరిపించమన్నాడు” అంటూ నాన్న అమ్మకు అరిచి చెప్పడం డ్రాయింగు రూమ్ లో వున్న నాకు వినిపించింది.

మౌనిక చెప్పడం అపింది.

* * *

“నువ్వు మొత్తానికి ధైర్యం చేశావ్. రివర్స్ అయ్యుంటే ఏమిటి దారి?” అంది సుజన.

“నిజమే- కానీ ప్రేమా, సెక్సూ- అని అలోచించి, లాభ నష్టాలు బేరీజు వేసుకుని చేసేవికావు ”

వాళ్ళిద్దరూ ఆలా మాట్లాడుకుంటూ వుండగానే ఉమ అక్కడికి పరుగు పరుగున వచ్చింది. "సుజనా! నాన్న రమ్మంటున్నారు. వెరీ అర్జంట్. మనింటికి మద్రాసు నుంచి

ఓ స్వాములవారు వచ్చారు. అయనికి నిన్ను పరిచయం చేయాలని తీసుకురమ్మన్నారు" అంది.

"స్వాములవారా? ఎవరాయన?"

"బ్రహ్మానందమహరాజ్ అట"

ఇక వెళ్ళక తప్పదని, మౌనిక వైపు తిరిగి "ఒకే మౌనికా తరువాత కలుద్దాం" అని చెప్పి ఇంట్లోకి దారితీసింది సుజన.

వాళ్ళిద్దరూ ఇంట్లోకి వెళ్ళేసరికి బ్రహ్మానంద మహారాజ్ సోఫాలో అసీనులై వున్నారు. అయన అచ్చు వంశీలాగా వున్నట్లనిపించాడూ సుజనకి. కానీ గెడ్డాలూ, మీసాలూ తగిలించుకుని రావడానికి యిదేమి సినిమా కాదుకదా. మనుషులు నిజ జీవితంలో మారు వేషాలు వేసుకుని రావడం అసాధ్యమని అమె గట్టి నమ్మకం. అందుకే వంశీ కాదని, అయితే పోలికలు చాలా వున్నాయని అనుకుంది. మిగిలిన వారికయితే అలాంటి సందేహమే కలగలేదు.

అయన జుట్టంతా పెంచి, నెత్తిమీద వల్మీకాన్ని వుంచుకున్నట్లు చుట్టలు తిప్పి కట్టుకుని వున్నాడు. గడ్డం అంత పెద్దది కాదుగాని సుమారుగానే వుంది. నుదుటిమీద చందనం బొట్టు. దాని మధ్య కుంకుమ ఎర్రగా మెరుస్తోంది. సిల్క్ కాషాయం పంచెమీద అదే రంగు శిల్క్ శాలువా వుంది. అంతే తప్ప బనీనో, జుబ్బానో కూడా లేదు. అయన కేదురుగా ఇంటిల్లిపాదీ వినయంగా నిలుచుని వున్నారు. బామ్మ అయితే భక్తి పారవశ్యంతో కళ్ళు వాల్చేసి వుంది.

"అదిగోనండి స్వామి! అమే మా చిన్నమ్మాయి సుజన " సత్యనారాయణ సుజనను బ్రహ్మానంద మహరాజ్ కి చూపిస్తూ చెప్పాడు.

“నాకెందుకు తెలియదురా అబ్బీ! అమె పేరు సుజన. ఏం. ఏ చదువుకుంది. ఇటీవలే పెళ్ళయింది. అమె భర్త వంశీ. వీళ్ళిద్దరికి పెళ్ళయి నెల కావస్తున్నా, ఇంకా శోభనానికి ముహూర్తం కుదరలేదు. రాపు రాత్రికి మంచి ముహుర్తం వుందని నువ్వే ముహూర్తం పెట్టావు కదరా అబ్బీ” స్వామి చిద్విలాసంగా నవ్వుతూ చెప్పాడు.

“అవును స్వామి” సత్యనారాయణ అయన త్రికాల జ్ఞానానికి అశ్చర్యపోతూ చెప్పాడు. సాక్షాత్తూ ఆ మహావిష్ణువే తమ ఇంటికి వచ్చినట్టు సుజన తప్ప మిగిలిన అందరూ అయన వంక భక్తితో చూస్తున్నారు.

అతను వంశీలా ఉండడం- ఇవన్నీ చెప్పడాన్ని చూస్తుంటే ఏదో మెలిక వున్నట్లు అనిపిస్తోంది సుజనకు. కానీ అదేమిటో అర్ధం కావటం లేదు. మర్యాద కోసం రెండు చేతులూ జోడించింది

“సుఖంగా వర్ధిల్లు అమ్మీ” అశీర్వదించాడు.

ఆయన పురుషుల్ని అబ్బీ అనీ, స్త్రీలను అమ్మీ అవడం ఇతని స్టయిల్ కాబోలనుకుంది.

“స్వామీ! మా చిన్నదాని కడుపులో ఓ కాయ ఎప్పుడు కాస్తుందో సెలవివ్వగలరా?” బామ్మ పారవశ్యం నుంచి బయటపడి ప్రశ్నించింది.

“ఏది శోభనం జరగకుండానే ఇదేమి ప్రశ్న అమ్మీ! ఆ ముచ్చట తీరిన మూడు నెలలకు నువ్వుముని మనవడ్ని ఎత్తుకునే యోగం సిద్ధిస్తుందిలే అమ్మీ”

“మంచిమాట చెవిన వేశారు స్వామీ” అన్నపూర్ణమ్మ అనందంతో అంది.

”స్వామి లేచి , స్నానాదులు ముగించండి! అంత దూరం నుంచి ఎండలో వచ్చారు” సత్యనారయణ వినయంగా అన్నాడు.

"అవునురా అబ్బీ! మీరు ఒక్కసారి ఆ ఊరెళ్ళి మీ భక్తుడ్ని అశీర్వదించి రండి స్వామి అని ఓ ఎస్.ఐ. అబ్బి పోరితే ఇటొచ్చాను. అందునా ఆ సర్వేశ్వరుడు కూడా వెళ్ళమంటే వచ్చానురా అబ్బీ" అని బ్రహ్మానంద మహరాజ్ పైకి లేచాడు. ఇ

లా స్వాములు రావడం, ఏవో పూజలు చేయడం మామూలే కాబట్టి అందర్నీ స్వామికి వదిలేసి తను మాత్రం గదిలోకి వచ్చి పడుకుంది సుజన. వంశీ ఏమయ్యాడోనన్న దిగులూ, గడువు ఈ రాత్రితో ముగుస్తుందన్న వేదనా- రెండూ పెనవేసుకుపోవడంతో ఏమీ తోచక అలానే కళ్ళు మూసుకుంది. మరో గంట తరువాత మధ్యాహ్నం భోజనాలయ్యాయి. బామ్మని కిందనే వుంచి స్వామికి సుజన గదికెదురుగా వున్న బామ్మ గదిని కేటాయించారు. ఆ గది కావాలని స్వామి అడిగాడో, లేకపోతే ప్రశాంతంగా వుంటుందని డాబామీద గదిని నాన్నే కేటాయించాడో తెలియలేదు సుజనకు.

కానీ ఆ వివరాలన్నీ అడిగే మూడ్ లేక తనపాటికి తను రూమ్ లో పడుకుంది- గదివైపు చూడనయినా లేదు. ఐదు గంటలా ప్రాంతాన కిందకు దిగింది. అప్పటికే స్వామితోపాటు అందరూ ఫ్రెష్ గా హాల్లో కూర్చుని వున్నారు- ఆత్మ పరమాత్మ గురించి స్వామి అనర్గళంగా ఉపన్యాసం ఇస్తూంటే అందరూ తన్మయత్వంతో వింటున్నారు. ఇక అప్పుడు అమ్మ పిలిచినా రాదని తెలియడంవల్ల తనే వంట గదిలోకి వెళ్ళింది ఫ్లాస్కులోని కాఫీ పోసుకుని తాగి, ఆ తర్వాత స్నానం ముగించింది.

అనాలోచితంగానే నీలంపూలున్న తెల్లటి షిఫాన్ చీరకట్టుకుంది. అదే డిజైన్ జాకెట్ లో అమె సాయంకాలం పూట విచ్చుకున్న మల్లెపూలదండలా వుంది. అమ్మావాళ్ళు ఏ పొజిషన్ లో వున్నారో చూడడానికి తిరిగి హాల్లోకి వచ్చింది. అమెని చూడగానే స్వామి సోఫామీద అటూ ఇటూ కదలడం ఎవరూ గుర్తించలేదు. అప్పుడే ఉపన్యాసం ముగిసింది. స్వామితోపాటు అందరూ లేచారు.

"అబ్బీ! హోమానికి ఏర్పాట్లు చేద్దాం. ఇప్పటికే సమయం మించిపోయింది" అన్నాడు స్వామి.

"అలానే స్వామి" సత్యనారాయణ తల అడిస్తూ చెప్పాడు. చాలా పెద్ద తతంగమే జరిగేటట్లుంది. వంశీ ఏదయినా ప్లాన్ వేసుకుని వచ్చినా రాత్రికి శోభనం జరిగేటట్లు లేదనిపించింది సుజనకు. అందుకే అసలు ఏం జరుగుతూ వుందో తెలుసుకోవాలని పెద్దక్క ఉమతో పాటు బయటికి నడిచింది.

"ఏమిటే యాగం గీగం అంటున్నాడు స్వామీ?" అని అడిగింది బావిలోంచి నీళ్ళు తోడడానికి ఉపక్రమిస్తున్న ఉమని.

"అదంతా చెప్పే టైంలేదు! సింపుల్ గా చెబుతాను విను. ఈ రాత్రి తొమ్మిది గంటలకు రుద్రమార్తాండ యాగం చేస్తారట స్వామి. మనింట్లో నాన్న దగ్గరున్న పుస్తకాలు చాలా పవర్ ఫుల్ అట. వాటి పవర్ వల్ల యింట్లో శక్తంతా హరించుకుపోతోందట. గంగమ్మ అలానే వుంటే ప్రపంచం మాడిపోతుందని వెంటనే ఓ చెంప నరికేస్తారు చూడు అలాంటిదన్నమాట. అంత పురాతమనమైన శక్తివంతమైన పుస్తకాలను కొయ్యపెట్టెలో దాచి వుంచినందుకు నాన్నను చీవాట్లు పెట్టారు స్వామి.

దేవిని ఉపాసించాలేగాని, ఉంచుకోకుడదురా అంటూ మెత్తగా గడ్డి పట్టారు. ఆ కొయ్యపెట్టెను ఎవరికి తెలియకుండా దొడ్లో దూరంగా పూడ్చి పెట్టెయ్యమని చెప్పాడు. పుస్తకాలు లాగేసిన శక్తినంతా తిరిగి ప్రతిష్టిచేందుకు స్వామి ఒక్కరే హాల్లో యాగం చేస్తాడట" అంది ఉమ.

"అయన హాల్లో ఒంటరిగా యాగంచేస్తే మరి మనం ఎక్కడుండాలి?" అడిగింది సుజన.

"మేమంతా గుంతతవ్వి కొయ్యపెట్టెను పూడ్చాలి. ఎవరికి సందేహం రాకుండా రాత్రంతా గుంత తవ్వుతూనే వుండాలట. తెల్లవారుజామున నాలుగు గంటలకు మంచి

ముహూర్తం వుందట. అప్పుడు పూడ్చమన్నాడు. పెట్టెను పూడ్చి పెట్టిన తరువాతే మేం యింట్లోకి రావాలి. గుంత ముందే తవ్వినా నాలుగు గంటలవరకూ అక్కడే వుండాలట. స్వామి చేస్తోన్న యాగం మేము చూడకూడదట. స్వామి పిలిచినప్పుడే మేము లోపలికి రావాలి" చెప్పింది ఉమ.

"మేమూ, మేమూ అంటున్నావు మరి నేనూ?"

"కన్నెపిల్ల గుంతను తవ్వకూడదట. అలా అని యాగమూ చూడకూడదట. నిన్ను నీ రూమ్ లోనే వుండిపోమ్మన్నాడు. తెల్లవారుజామున నాలుగు గంటలకిగాని బయటికి రావద్దని చెప్పమన్నాడు"

"కన్నెపిల్ల గుంత తవ్వకూడదా?"

"అవునట. అంతేకాదు- నాన్నగారిని యికనుంచి ముహూర్తాలూ, జాతకాలూ, రాహూకాలాలూ, వాస్తులు గట్రా చూడవద్దనీ అన్నారు. ఈ యాగంవల్ల చెడు ముహూర్తంలో పనులు తలపెట్టినా బేషుగ్గా జరుగుతాయట" అంది ఉమ.

"ఆ అంతటి స్వామి చేబుతుంటే వినకుండా వుంటాడా?" అంది ఉమ.

"పోనిలే ఇలాగయినా నాన్న చాదస్తం వదిలితే చాలు"

"అలాంటి మాటలకు ఆశుభాలు జరుగుతాయి"

"సరేలే – నువ్వూ ఆ తీగలోని కాయేగదా" అని సుజన ఇవతలికి వచ్చేసింది.

డాబా ఎక్కి వంశీ ఇంటివైపు చూస్తూ రకరకాల ఆలోచనలతో గడిపింది. తొమ్మిది గంటల ప్రాంతాన భోజనానికి పిలుపొచ్చింది. ఆరోజు భోజనం ఎవరూ చేయకూడదనదనీ, ఫలహారంతో సరిపెట్టుకోవాలనీ స్వామి చెప్పడంవల్ల ఉప్మా, వేరుశనగపప్పు పచ్చడి చేశారు. టిఫిన్ తిని హాల్లోకి వచ్చింది. అక్కడ యాగానికి

కావాల్సిన ఏర్పాట్లన్నీ జరిగిపోయాయి. కొత్త ఇటుకరాళ్ళను రెండువరసల్లో చదరంగా పేర్చారు. దాని మధ్యలో చిన్న చిన్న పుల్లలు వేశారు. వాటిమీద కొద్దిగా పొట్టుపోశారు.పక్కనే రెండు పెద్ద స్టీలుపళ్ళాలలో రకరకాల సామానులు వున్నాయి. మూడు చెంబుల్లో హోమగుండంలో పోయడానికి నెయ్యి సిద్ధంగా వుంది.

“ఇక మొదలుపెడతానురా అబ్బీ! మీరు కొయ్యపెట్టె, పలుగులూ, పారలూ తీసుకొని దొడ్లోకి వెళ్ళండి. ఇంటికి దూరంగా నేను చెప్పిన దగ్గిర నుండి తవ్వండి. ఇంత పెద్ద పెట్టే పూడ్చడానికి గుంత తవ్వాలంటే చాలా టైమే పడుతుంది. మరోకంటికి తెలియకుండా అత్యంత రహస్యంగా తవ్వాలి. నాలుగు గంటలకి పూర్తిచేయాలి. యాగం పూర్తిచేయ డానికి నాకూ అంతకాలం పడుతుంది” సత్యనారాయణతో అని, ఆ పిమ్మట సుజనవేపు తిరిగి “నువ్వు కన్నెపిల్లవు కాబట్టి గది వదిలి బయటికి రాకూడదు అమ్మీ” అన్నాడు స్వామి.

పంచాగాలూ శాస్త్రాలూ, వున్న కొయ్యపెట్టెను తీసుకుని సుజన తప్ప అందరూ బయటికి వెళ్ళారు. స్వామి తలుపులన్నీ బంద్ చేశాడు. సుజన మెట్లెక్కి డాబామీదున్న తన గదిలోకి వెళ్ళింది. హాలుపక్కనుంచే డాబామీదకు మెట్లుండడంవల్ల స్వామి పఠిస్తున్న మంత్రాలు మెల్లగా వినిపిస్తున్నాయి. ఇక ఈ రాత్రికి వంశీ వచ్చే ఛాన్స్ లేదనిపించడం వల్ల దిగులు మరింత ఎక్కువయింది సుజనకి. అటూ ఇటూ దొర్లుతుందేగాని నిద్రరావడం లేదు. ఎవరో ముక్కూ ముఖం తెలియనివాడొచ్చి బయట గుంత తవ్వమంటే తవ్వడానికి వెళ్ళిన తనవాళ్ళను తలచుకుంటుంటే జాలిపుట్టింది. బయట చలిలో ఏం చేస్తున్నారో చూద్దామనిపించి పక్కమీద లేచి పిట్టగోడ దగ్గరికి నడిచింది.

ఇంటి వెనక దూరంగా లాంతరు చీకటిని నాకుతున్న ఎర్రటి పురుగులా వుంది. శబ్దాలు వస్తే కాటికాపరి వచ్చి సొమ్ములు అడుగుతాడన్న భయంతో నిశ్శబ్దంగా

శవాన్ని పూడ్చడానికి తయారయిన వాళ్ళలా అందరూ మౌనంగా గుంత తవ్వుతున్నారు. తెల్లవారేటప్పటికయినా వాళ్ళు గుంత పూర్తి చేస్తారన్న నమ్మకం కలగలేదామెకి. రేపటి నుంచీ నాన్న శాస్త్రాల జోలికి పోడన్న సంతోషంవల్ల వాళ్ళు పడుతున్న కష్టం కష్టంలా అనిపించలేదు. ఆ మేరకు స్వామి మంచే చేశాడనుకుంది.

నాన్న తనను చూస్తే గొడవ చేస్తాడనిపించి అక్కడ్నించి కదిలి తిరిగి తన గదిలోకి వచ్చింది. మంత్రాలు వినిపించడంలేదు స్వామి ఏం చేస్తున్నారో తెలియడం లేదు. కిందకు రాకూడదన్న షరతు పెట్టడంవల్ల కిందకు చూడాలన్న కోరికను అణచుకుని పడుకుని కళ్ళు మూసుకుంది. మరో పదినిముషాలు గడిచాయో లేదో ద్వారం దగ్గర ఏదో కదిలినట్లనిపించి కళ్ళు విప్పి చూసింది.

ఎదురుగా వంశీ. అది అశ్చర్యమో, అనందమో, కలో, వైష్ణవ మాయో తెలీనంత విభ్రమానికి లోను కావడంతో అమెకు నోరు పెగలలేదు. కాసేపటికి తెరుకుని ఎదురొచ్చి అతన్ని గాఢంగా హత్తుకుంది సుజన. అతను కనబడకపోయేసరికి అమె ఎంత వేదనకు గురియిందీ ఆ కౌగిలింతలోని గాఢత్వమే తెలియజేస్తోంది. "ఏదో తెలియని ఉద్వేగం అమెని నిలవనివ్వకపోవడంతో అతని నుండి విడిపడి "వంశీ" అంటూ పిలిచింది.

"ఊ"

"ఎక్కడకెళ్ళివ్?" నువ్వు కనపడకపోయేసరికి ప్రపంచమే శూన్యముగా తోచింది. ఏదో చెప్పలేని బాధ గుండెల్ని పిండేసింది"

"వచ్చేశాగా" అతను అనునయిస్తూ అమె కన్నీళ్ళను తుడిచాడు వంశీ.

"ఎలా వచ్చావ్?" అమెకి ఇంకా నమ్మకం చిక్కలేదు. కలేమోనన్న భ్రమ ఇంకా వదలలేదు

“బ్రహ్మానంద మహరాజ్ వేషంలో” అప్పుడు

అమె అతన్ని పైనుంచి పాదాల వరకూ చూసింది. తెల్లటి జుబ్బా, పైజామాలో అప్పుడే కడిగిన ముత్యంలా ఉన్నాడు. “ఈ ప్లాన్ కి నేను పెట్టుకున్న కోడ్ ఏమిటో తెలుసా? ప్రీ మెచ్యూర్ శోభనం” అని చిన్న పనిమీద మద్రాసు వెళ్ళాను. ఆ పని ఏమిటో మళ్ళీ చెబుతాను. అక్కడ శరవణన్ ను కలిశాను. మాటల మధ్యలో ఆయన మీనాన్న బ్రహ్మానంద మహరాజ్ ని పంపించమన్న విషయం తెలిసింది. మీ నాన్న ఆయన్ని ఇంతవరకూ చూడకపోవడం కలిసొచ్చింది. శాస్త్రాల జోలికి పోకుండానూ, ఛాలెంజ్ లో మనం నెగ్గె విధంగానూ ఈ ప్లాన్ వేశాను. నేనే బ్రహ్మానంద మహరాజ్ అవతారమెత్తాను ”

“అద్భుతం” అంటూ అతన్ని అప్రిషియేట్ చేయడానికి మరో మారు హగ్ చేసింది. అప్పుడు గుర్తుకొచ్చింది. అమెకు తన ఛాలెంజ్ గురించి. అతను కనిపించాడన్న ఆనందంతో దాన్ని మరిచిపోయింది. ఇప్పుడిక అలస్యం అనవసరమనిపించి అతని పెదవులపై పెదాలతో అద్దింది.

అన్ని రకాల పళ్ళ రసాలను రంగరించి తాగుతున్నట్లు వుంది అతనికి అమృతం కోసమా అన్నట్లు అమె నాలుకతో చిలుకుతోంది. అప్పుడు ఆకాశం బుగ్గ మీద నక్షత్రంలా వుంది. చంద్రవంక వీరి శోభనాన్ని చూడటానికి గాలి ఎక్కడో దొంగచాటుగా నక్కినట్లు చడీచప్పుడు లేకుండా వుంది. రెండు గదుల మధ్యన వున్న ఖాళీ స్థలంలోనే సృష్టి రహస్యాన్ని ఛేధించటానికి వాళ్ళిద్దరూ ఎంతో ఉవ్విళ్ళూరుతున్నారు.

అతను అమె నుదుట పెట్టుకున్న ముద్దు సిందూరమై మెరిసింది. కళ్ళమీద పెట్టుకున్న ముద్దు కాటుకే అయింది. ముక్కుమీద పెట్టుకున్న ముద్దు బంగారు ముక్కెరలా భాసించింది. కంఠం మీద పెట్టుకున్న ముద్దు అభరణంలా అమరింది. నడుమ్మీద పెట్టుకున్న ముద్దు రతనాల వడ్డాణంలా చుట్టుకుంది. చివరికి సిగ్గుబిళ్ళ

కావాల్సిన ముద్దును అమె సుతారంగా అడ్డుకుంది. అమెను అలానే కిందకు వంచి అతను విల్లులా మీదకు ఒరిగాడు.

నఖక్షతం కాస్త పంటిగాట్లు అయినట్లు చంద్రవంక మరింత ప్రకాశవంతమైంది. గాలి అగరొత్తుల పరిళమే అయింది. శోభనం గదిలోకి పెళ్ళికూతురు తేవాల్సిన పాలు లేవన్న అతని చింతను అమె ఎంగిలి తీర్చింది. బత్తాయిలు లేవన్న బాధను అమె బుగ్గలు తీర్చాయి. అపిల్ పళ్ళు లేవన్న అసంతృప్తిని అమె ఎద తీర్చింది. నల్లద్రాక్ష లేదన్న ఫీలింగు అమె చనుమొనలు తీర్చాయి. ఖర్జూరం లేదన్న వెలితి అమె బొడ్డు తీర్చింది.

ఎగ్జయిట్ మెంట్ తో తలలో రక్తం కెరటాలై లేస్తున్నట్లు అమె జుట్టుముడి వీడింది. ఏదో కావాలన్న ఆరాటంలో ఎద పొంగడంతో జాకెట్ తన బంధనాలన్నింటిని తెంచుకొంది. అంతవరకు కాపలా కాచిన బ్రా ఇక తన వల్ల కాదన్నట్లు ఊడింది. చీర సిగ్గుతో కుచ్చిళ్ళను అడ్డం పెట్టుకుని కిందకు జారిపోయింది. తను ఒకటి మాత్రం అడ్డం వుండి ఏం ప్రయోజనం అనుకుంది కాబోలు లంగా కూడా అడ్డం తప్పుకుంది. ఇవన్నీ అతను చేశాడో, అమె చేసిందో కూడా ఇద్దరికి తెలియదు.

వాళ్ళు దాన్ని గుర్తించలేనంత ఉద్రేకంలో ఒకరిలో ఒకరు కలిసిపోవాలనే కాంక్షలో వున్నారు. సుఖానికి మహాప్రస్థానం చేస్తున్న రెండు శరీరాలయి పోయారు. అమె ఇప్పుడు నగ్నంగా వుంది. మెలికలు తిరిగిన శరీరపు గీతల కింద మాత్రం వెన్నెల తన సంతకాలు చేస్తున్నట్లు నల్లటి చారలు కనిపిస్తున్నాయి. సుఖం లోతెంతో చూడటానికి అతను అమెను పూర్తిగా అక్రమించుకున్నాడు. శరీరం కొత్త బరువుకి విచ్చుకుంటోంది. అంత థ్రిల్లింగులోనూ అమెకి ఒక చిలిపి ఆలోచన వచ్చింది.

అందుకే ముందుకు దూసుకుపోతున్న అతని కళ్ళలోకి చూస్తూ "స్టాట్యూ" అంది.

అప్పుడు వూరకనే అలా బొమ్మలా నిలబడటమంటే స్వర్గంలోకి వెళ్ళబోతున్న వ్యక్తిని హఠాత్ గా వెనకనుంచి కాలర్ పట్టుకుని ఆపడం తప్ప మరేం కాదు. కానీ తమ మధ్య వున్న ఒప్పందం మేరకు స్టాట్యూ అంటూనే ఎలా వుంటే అలా ఆగిపోవాలి. అతను అలానే చిత్రపటంలా అయిపోయాడు. ఆమె అల్లరిగా నవ్వుతోంది. "ఆరోజు గుడిలో అలా స్టాట్యూ చెప్పి ముద్దు పెట్టుకున్నారు కదా- అందుకే ఇప్పుడు టిట్ ఫర్ టాట్" అంది.

అతను మాట్లాడకూడదు కాబట్టి మౌనంగా వుండిపోయాడు.

"డౌన్" చెప్పమని కళ్ళతో అర్థిస్తున్నాడు.

వెన్నెల్లో ఆమె నగ్నత్వం అతన్ని నిశ్శబ్దంగా కవ్విస్తోంది. తమ స్టాట్యూ ఆటను బ్రేక్ చేసెయ్యాలన్న ఉద్రేకం మొదలైనా తమాయించు కున్నాడు. అతని అవస్థ అంతా ఎంజాయ్ చేసిన ఆమె ఇక ఇబ్బంది పెట్టడం ఇష్టంలేక- "డోన్" అంది.

అతను ఒక్కసారిగా బిగపట్టిన ఊపిరిని వదిలాడు. మళ్ళీ మహాప్రస్థానం మొదలయింది- అయితే ఈసారి జంటగా ఆత్మలకు సయితం అలసట వచ్చేంతగా వాళ్ళు సుఖాన్వేషణలో మునిగిపోయారు. కాలం స్తంభించిపోయింది. వాళ్ళిద్దరూ ఫస్టునైట్ అనుభవాన్ని పొంది, ఆ సుఖంలోంచి తేరుకునేటప్పటికి పుణ్యకాలం కాస్త సమీపించింది.

"నేను తిరిగి బ్రహ్మానంద మహరాజ్ అయిపోతాను. యిప్పుడే మద్రాసు వెళ్ళిపోతానని చెప్పి, బస్సు ఎక్కేస్తాను. ఫర్లాంగు దూరం పోయాక బస్సుదిగి తిరిగి ఇంటికొచ్చేస్తాను. నేను మహారాజ్ ననే భ్రమలోనే మీనాన్నని వుంచి, శాస్త్రాల జోలికి పోకుండా చేస్తాను" అని కిందకు దిగి వచ్చేశాడు వంశీ! అప్పటికే వాళ్ళుకూడా గుంత తవ్వేశారు.

యిక కొయ్యపెట్టెను అందులే పెట్టి, మళ్ళీ తోయాల్సిన పని మాత్రమే మిగిలివుంది. సుజన అంతా సర్దుకుని తాపీగా కిందకు వచ్చింది. “ఏమ్మా? ఇలా వచ్చావ్? స్వామికి తెలుసా. నువ్వు ఇటొస్తున్నట్లు” కంగారుగా అడిగారు సత్యనారాయణ.

“అయనే నన్ను లేపి పంపించారు నాన్నా. యాగం అయిపోయింది. ఇక నువ్వు బయటికి రావచ్చు అంటేనే వచ్చాను” అంది సుజన.

“యాగం అయిపోయిందట. ఇది కూడా పూర్తి కావాలి. త్వరగా పూడ్చేద్దాం” అంటూ అయన మిగిలినవారిని తొందరచేశాడు.

సుజన, ఉమ దగ్గరికి వెళ్ళి మెల్లగా “నేనూ సహాయం చేయనా?” అని అడిగింది చిన్నగా నవ్వుతూ.

దానికే అమె అందోళన పడిపోయింది. “నువ్వు ఈ పనులన్నీ చేయకూడదని స్వామి చెప్పారుగా. కన్నెపిల్లలు దీనికి పనికి రారట” అంది.,

“కాని నేను కన్నెపిల్లను కానుగా”

తన పక్కన బాంబు పేలినట్లు అదిరిపడింది ఉమ. “నువ్వు కన్నెపిల్లవి కావా! అంతా వేళాకోళంగా వుందా? శోభనం జరగని నువ్వు కన్నెపిల్లవి కాక బిడ్డల తల్లివా?” అని వ్యంగ్యంగా మాటలను సాగదీసింది ఉమ.

“రాత్రి వరకు కన్నెపిల్లనే. కాని ఇప్పుడు మాత్రం కాదు” ఉమ మరోమారు అదిరిపడింది. ఏమీ అర్థంకానట్లు చెల్లెలివంక ఫ్లాట్ గా చూసింది.

“స్వామి ఎవరనుకున్నావ్? వంశీనే”

ఉమ తన చేతిలోని పలుగు పారేసి సుజనను బరబరా పక్కకి లాక్కొచ్చింది. వీళ్ళిద్దరి సంభాషణను సూచాయిగా విన్న మిగిలిన ఇద్దరు అక్కయ్యలు కూడా అక్కడికి వచ్చారు. సుజన జరిగినదంతా చెప్పి "మరి పందెంలో నేను గెలిచాను. మన మాట ప్రకారం పందెంలో గెలిచినవాళ్ళు ఏం చెబితే అది చేయాలి. ఓడిపోయినవాళ్ళు మరిక నేను కోరుకోనా?" అని అక్కయ్యల రియాక్షన్ కోసం ఆగింది.

"ఓడిపోయాక తప్పదు కదా! ఏం అడుగుతావో అడుగు- బంగారు నెక్లెసా? పట్టుచీరా? మీ హనీమూన్ కి ప్లెయిన్ టికెట్టా?" అడిగింది ఉమ.

"అవేమీ వద్దు- మీ ముగ్గురూ మీ ఫస్టునైట్ ల గురించి చెప్పాలి? అంది సుజన.

వింటూన్న ముగ్గురూ అలా కొయ్యలా బిగదీసుకుపోయారు.

—: అయిపోయింది:——-